

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Dumas père, Alexander.; historisk Roman efter Alexander Dumas's franske Original.
Titel Title:	<u>Dronning Margot</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1846
Fysiske størrelse Physical extent:	1-4 i 2 bd.

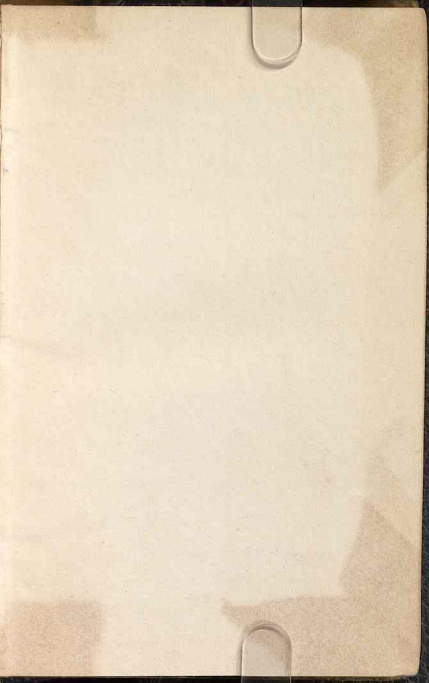
DK

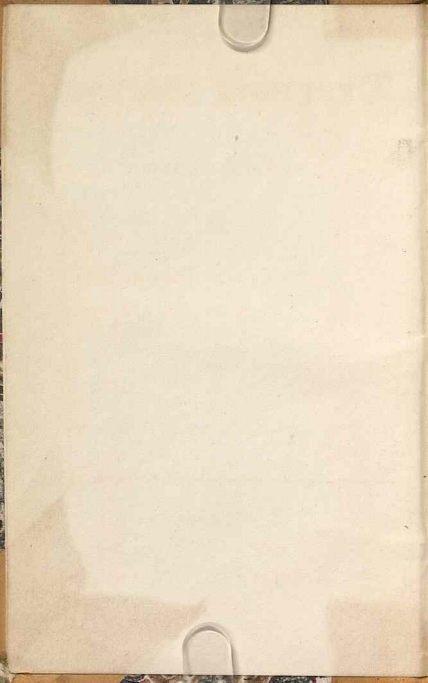
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dronning Margot,

historisk Roman

efter

Alexander Dumas's
franske Original.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. G. Salomon.

1846.

Trinitatis

prohibet

no.

Leopoldus

Original

1811

Første Deel.

I.

Hertugen af Guises Latin:

Mandagen den 18de August 1572 var der en stor Fest i Louvre. Vinduerne i den gamle Kongeborg, der ellers vare saa mørke, straalede med en blændende Glands; de tilstødende Torve og Gader, som i Almindelighed bleve tomme, naar Klokkeren slog 9 i Saint-Germain-l'Auxerrois, vare, endsskjøndt det allerede var Midnat, ganske spærrede af Folkemasser.

Den hele truende, tæt sammenpressede, larmende Flok lignede i Mørket et dunkelt, huulsgaaende Hav, hvori enhver Strømning frembringer en brølende Bølge; udstrakt over Quaien, hvortil det havde brudt sig Bei igjennem Gaderne Fossés-Saint-Germain og Lastruce, styrtede Havet sig i Flodtiden imod Foden af Louvres Mure, og beskyllede i Ebbe det heurbonske Palais, der bopede sig paa den modsatte Side.

Der var, uagtet den kongelige Fest, og maaskee netop paa Grund af denne Fest, noget truende hos denne Folkesmasse; thi den vidste vel, at den Høitid, hvorved den nu var tilstede som Tilskuer, kun var Forspillet for en anden Høitid om otte Dage, hvortil den vilde være indbudt og hvor den af ganske Hjerte kunde slaae sig løs.

Høffet feirede Henrik den Andens Datter og Carl den Niendes Søster, Prindsesse Margrethe af Valois's Forening med Henrik af Bourbon, Konge i Navarra. Samme Dags Aften havde Cardinalen af Bourbon paa en, ved Notredamekirken Indgang opreist, Tribune forenet Høtteparret med de for de franske Prindsesser brugelige Ceremonier.

Dette Høtteklub havde forbausset hele Verden, og givet Enkelte, der saae klarere end de Andre, meget at tænke paa; man kunde vanskelig forstaae Tilnærmelsen mellem to Partier, der vare saa hadefulde paa hinanden, som det protestantiske og catholiske Parti i dette Dieblif vare det; man spurgte hinanden, hvorledes den unge Prinds af Condé kunde tilgive Kongens Broder, Hertugen af Aujou, sin Faders Død, der var bleven myrdet ved Jarnac af Montesquieu; man spurgte hinanden, hvorledes den unge Hertug af Guise kunde tilgive Admiral Coligny sin Faders Død, som var bleven myrdet ved Orleans af

Kollrot de Méré. Endvidere: Johanna af Navarra, den svage Henrik af Bourbons modige Hgtfælle, som havde raadet sin Henrik til det kongelige Hgtfællab der forestod, var død for neppe to Maaneder siden, og der havde udbredt sig besynderlige Rygter om denne pludselige Død. Overalt hviskede man og paa nogle Steder talede man høit om, at en skrækkelig Hemmelighed var faldet i Hænderne paa hende, og at Catharina af Medicis, der frygtede denne Hemmeligheds Opdagelse, havde forgiven hende med nogle vellugtende Handster, der vare forfærdigede af en vis René, en Landsmand af hende, som var vel bevandret i slige Ting. Dette Rygte havde faaet saamegen stor Udbredelse og Styrke, da to Læger, hvoraf den ene var den berømte Ambroise Paré, havde, efter den store Dronnings Død, faaet Befaling til paa hendes Sønns Forlangende at aabne og undersøge Legemet, men ikke Hjernen. Da det var ved Lugten at Johanna af Navarra var bleven forgiven, var det Hjernen, den eneste Deel af Legemet, der blev uddraget Obductionen, som skulde frembyde Kjendemærkene paa Forbrydelsen. Wi siige Forbrydelsen; thi ingen tvivlede paa, at en saadan var bleven begaaet.

Dette var ikke Alt; Kong Karl den Niende havde i Særdeleshed drevet paa dette Hgtfællab, der ikke blot

gjenoprettede Freden i hans Rige, men som traf Frankrigs fornemste Huguenotter til Paris, med en Udholdenhed, der næsten lignede Szardnakkethed. Da den ene af de Formælede hørte til den cathelske, den Anden til den reformeerte Religion, havde man, før at faae Dispensation, været nødt til at henvende sig til Gregor XIII, som dengang sad paa den romerske Stol. Dispensationen lod vente paa sig, og denne Forhaling forureligede meget den høifalige Dronning af Navarra; hun havde en Dag yttret Carl den Niende sin Frygt for at denne Dispensation ikke skulde komme, og dertil havde Kongen svaret: „Var uden Belymring, min kjære Tante, jeg agter Dem høiere end Paven, og elsker min Søster mere, end jeg frygter ham. Jeg er ikke Huguenot; men jeg er heller ingen Nar, og dersom Hr. Paven gaaer altfor vidt i sin Taabelighed, saa vil jeg selv tage Margot ved Haanden og føre hende til Brudekamlen med Deres Søn i fuld kirkeligt Optog.“

Disse Ord havde fra Louvre udbredt sig over hele Staden, og, medens de i høi Grad glædede Huguenetterne, havde de givet Catholikerne meget at tænke paa; de vidste ikke ret, om Kongen i Alvorlighed forraadte dem, eller om han ikke snarere spillede en eller anden Comedie, som

en skjøn Morgen eller Aften vilde faae en uventet Dp-
løsning.

Det var i Særdeleshed ligeoverfor Admiral Coligny, der i en Tid af 5 eller 6 Aar havde ført en lidensskabelig Krig imod Kongen, at Carl XI's Dpforsel syntes ufor-
klarlig; efter at have sat en Priis af 150,000 Gulddaler paa hans Hoved, svær Kongen nu kun ved ham, kaldte ham sin Fader og erklærede høit og lydeligt, at han fra nu af vilde betroe hele Krigens Førelse til ham; det gik saavidt, at endogfaa Catharina af Medicis, som hidtil havde ledet den unge Fyrstes Handlinger og Tilboielighe-
der, og selv hans Lyster, nu begyndte at blive alvorligt urolig, og det var ikke uden Grund; thi i et meddelende Dieblik havde Carl IX sagt til Admiralen i Anledning af Krigen i Flandern: „Min Fader, der er endnu et Punct i denne Sag, hvorpaa man vel maa give Agt, og det er at min Moder, Dronningen, der, som De veed, vil have sin Nase overalt, ikke saaer noget at vide om dette Foretagende, som vi vilde holde saa hemmeligt, at hun ikke seer et Gran deraf; thi jeg kjender hendes Lidensskabelighed, og hun vilde fordærve os Alt.“

Saa klog og erfaren Coligny end var, havde han dog ikke kunnet holde en saa fuldkommen Fortrolighed hemmelig; endstjondt han var kommen til Paris med megen

Mistanke, og endssjøndt en Bønde ved hans Afreise fra Chatillon havde kastet sig for hans Foddeer og raabt: O Herre, vor kjære gode Herre, tag ikke til Paris, thi hvis De gjør det, vil De finde Døden, De og alle dem, som drage med Dem; uagtet alt dette, var Mistanken efterhaanden vejet bort fra hans Hjerte, og det samme var Tilfældet med hans Svigersøn Telligny, hvem Kongen viste meget Vennskab og hvem han kaldte sin Broder, ligesom han kaldte Admiralen sin Fader og sagde Du til, som til sine bedste Venner.

Huguenotterne, i Særdeleshed enkelte nedslaaede og mistroiske Gemytter, vare nu fuldkommen beroligede; Dronningen af Navarras Død antoges at være foranlediget ved et Sting i Siden, og Louvres uhyre Sale vare fyldte af tappre Protestanter, hvem deres unge Anfører Henriks Ægteffab lovede en aldeles uventet, tilbagevendende Lykke. Admiral Coligny, Rochefaucault, den unge Prinds af Condé, Telligny, kortsagt alle Partiets Anførere triumpherede over at see de Persener almægtige i Louvre og velkomne i Paris, som Kong Carl og Dronning Catharina tre Maaneder tidligere vilde lade hænge i Galger, endnu høiere end de laveste Morderes. Det var kun Marschallen af Montmorency, som man forgjæves søgte iblandt hans Brodre, thi intet Løfte havde kunnet forføre

ham, intet falst Skin bedrage ham; han forblev i Stillehed paa sit Slet Ile-Mdam, og gav til Undskyldning for sin Fjernelse, at han sørgede over sin Fader, den store Gennetabel Anne de Montmorencys Død, som var bleven dræbt af Robert Stuart, ved et Pistolskud, i Slaget ved Saint-Denis. Men da denne Begivenhed var passeret for mere end to Aar siden, og da Følelse var en Dyd, der var meget lidt i Mode i hvin Tid, vilde man ikke have troet paa denne Sorg, der blev forlænget ud over al Naade uden man gjerne havde villet troe paa den. I det Hele taget gave alle Marechallen af Montmorency Skylden; Kongen, Dronningen, Hertugen af Anjou og Hertugen af Alencon gjorde paa den skjønne Naade Honneurs ved den kongelige Fest.

Hertugen af Anjou modtog af Huguenotterne selv velfortjente Lovtaler over Slagene ved Jarnac og Montcontour, som han havde rundet i en Alder af mindre end 18 Aar, og i denne Henseende saaledes endau tidligere end Caesar og Alexander havde været; thi med disse sammenlignede man ham, idet man, vel at mærke, gav Seirsherrerne ved Jesus og Pharsalus den ringeste Rang. Hertugen af Alencon betragtede alt dette med sit indsmigrende og falste Die; Dronning Catharina straaledede af Glæde og med hele sit øvede Galanteri lykønskede hun

Prinds Henrik af Condé til sit nys indgaaede Ægteffab med Marie af Elève; begge Guiserne selv smilede til deres Huses frygteligste Fjender, og Hertugen af Mayenne samtalede med Tavannes og Admiralen om den nærsforestaaende Krig, som der nu, mere end nogensinde, var Tale om at erklære Philip II.

Midt imellem disse Grupper kem og gif en ung Mand paa 19 Aar med Hovedet bøiet og Dret aabent for enhver Yttring. Han havde et skarpt Die, sort, meget kort afflaaret Haar, tykke Dienbryn, en Næse, buet som et Ornenæb, et fint Smil og et begyndende Dverstjæg og Bakkentbart. Denne unge Mand, som endnu ikke havde gjort sig bemærkelig uden i Slaget ved Arnaule Duc, hvor han kjæft havde været sit Liv, og som medtog Complimenter paa Complimenter, var Colignys elskede Elev og Dagens Helt; 3 Maaneder før, det vil sige, medens hans Moder levede, havde man kaldt ham Prindsen af Bearn; nu kaldte man ham Konge af Navarra, indtil man skulde kalde ham Henrik IV.

Fra Tid til anden gif en mørk og hurtig Sky over hans Pande; uidentviel erindrede han sig, at det neppe var 2 Maaneder siden hans Moders Død, og ingen tvivlede mindre end han paa, at hun var bleven forgivet. Wien Skyen var forbigaaende og forsvandt som en valkende

Skygge, thi de, som talte med ham, de, som lykonstede ham og de, som stødte til ham med Albuen, vare dem, der havde myrdet den mandhaftige Johanna d'Albret.

Nogle Skridt fra Kongen af Navarra sted den unge Hertug af Guise og talte med Taligny, næsten ligesaa bekymret, som den første led til at være glad og aaben. Mere heldig end Bearneren, havde hans Hæder i en Alder af 22 Aar næsten naaet hans Faders, den store Frants af Guises. Det var en Mand med et glimrende Ydre, en høi Figur, et stolt og hovmodigt Blik, og med en saadan naturlig Majestæt, at der blev sagt, naar han skred forbi, at ved Siden af ham saae de andre Fyrster ud som simple Føll. Saa ung som han var, saae Catholikerne i ham deres Parties Anfører, ligesom Huguenotterne saae deres i den unge Henrik af Navarra, hvis Portrait vi nylig udkastede. Han havde først baaret Titel af Prindsen af Joinville, og havde ved Beleiringen af Orleans gjort sit første Felttog under sin Fader, der var død i hans Arme, idet han betegnede ham Admiral Cosigny som sin Morder. Da havde den unge Hertug, lige som Hanibal, affagt en høitidelig Ed; det var at hævne sin Faders Død paa Admiralen og hans Familie, og at forfølge hans Religionsbrødre uden at give sig No eller Hvile, da han havde lovet Gud at være hans Morder-

engel paa Jorden indtil den Dag, da den sidste Kjetter var ndryddet. Det var derfor ikke uden dyb Forundring, at man saae denne Fyrste, der ellers var sit Ord saa tro, give dem Haanden, som han havde svoret at ville have bestandig til Fjender, og tale fortroligt med Svigersønnen af den Mand, hvis Død han havde lovet sin Fader i hans sidste Stund.

Men, som vi allerede have sagt, denne Fest var Forundringernes Fest I Sandhed begavet med den Kundskab til Fremtiden, som lykkeligviis mangler Menneffet, og med den Evne til at læse i Hjerterne, som uheldigviis tilhører Gud alene, vilde en Jagttager, hvem det havde været ferundt at være tilstede ved denne Fest, have nydt det meest vidunderlige Skuespil, som den menneskelige Tragoedies Annaler have at opvise.

Men denne Jagttager, som manglede si Louvre's indvendige Gallerier, stod paa Gaden og betragtede det med flammende Dine og mumlede med truende Stemme; denne Jagttager, det var Folket, som med sit, af Hadet saa vidunderligt skarpede, Indstinkt, saae paa dets ufer-senlige Fjenders Skygger, der dandsede forbi, og tydede deres Tanker ligesaa klart, som den Nysgjerrige kan gjøre det foran en hermetisk tilsluttet Balsals Vinduer. Musikken beruser og fører Dandserne, imedens den Nys-

gjerrige blot seer Bevægelsen og leer af den Gliedermann, som tumler sig om uden af fornøstlig Grund; thi Den Nysgjerrige hører ikke Musikken.

Den Musik, som berusede Huguenotterne, var deres Hovmod's Stemme. De Lysstraaler, der i Midnatten drog forbi Parisernes Dine, det var deres Hads Funter, som oplyste Fremtiden.

Dg dog vedblev Alt at være smilende i det Indre, og netop i dette Dieblig løb en endnu mere blid og smigrende Bevægelse end nogensinde før gennem hele Louvre; det var da den unge Brud, som havde lagt sit pragtfulde Toilette, sin Kappe med Sløb og sit lange Slør, nu indtraadte i Balsalen, ledsaget af den skønne Hertuginde af Nevers, hendes bedste Veninde, og ført af sin Broder Carl IX, som presenterede hende for sine fornemste Gæster.

Denne Brud var en Datter af Henrik II, det var den franske Krones Perle, det var Margrethe af Valois, som Kong Carl IX i sin fortrolige Dmhed aldrig kaldte andet end min Søster Margot.

Bisnek har aldrig nogen Hylding, saa smigrende den end var, været bedre fortjent end den, som man i dette Dieblig bragte Navarras unge Dronning. Margrethe var paa denne Tid neppe 20 Aar, og var allerede Gjenstand for alle Digteres Lovtaler, som sammenlignede

hende, snart med Aurora, snart med Cythera. Det var i Sandhed en Skjonhed uden Rival ved dette Hof, hvor Catharina af Medicis havde forenet de skjonnest Damer hun kunde finde, for at bruge dem som sine Sirener. Hun havde sert Haar, en glimrende Teint, et drømmende Die, tilfløret af de lange Dienhaar, en yndig fermet fiindannet Mund, en stolt Hals, en riig og smidig Bort og den spædeste Fod, skjult i en Floielsso. Frankrig som eiede hende, var stelt af at see en saa herlig Blomst spire paa dets Jordbund, og de Fremmede, som drog igjennem Landet, vendte tilbage derfra, blandede af hendes Skjonhed, hvis de blot havde seet hende, og electrifere de af hendes Bid, naar de havde talt med hende. Margrethe var ikke blot den skjonnest, men tillige den aandrigeste af sin Tids Damer, og man anforte en Ystring af en italiensk Lærd, der var bleven presenteret for hende, og som, efterat have talt med hende en Time paa Italiensk, Spansk og Latin, havde forladt hende med det Udbrud af Enthusiasme: „At see Hoffet uden at see Margrethe af Valois, det er ikke at see, hverken Frankrig eller Hoffet.

Det manglede ikke beller paa Fortællinger om Carl IX og om Dronningen af Navarra; det er befsendt, at Huguenotterne vare meget stærke i Sigt. En Mængde

Hentydninger til den forbigangne Tid og Fordringer for Fremtiden bleve midt i saadanne Historier behændigt henvendte til Kongen; men til alle disse Hentydninger svarede han med sine blege Læber og sit listige Smil: Bed at give min Søster Margot til Henrik af Navarra, giver jeg min Søster til alle Landets Protestanter." Disse Ord beroligede Negle og fik Andre til at smile, thi de havde i Virkeligheden en dobbelt Mening, dels en faderlig Mening, hvormed Carl IX ikke med god Samvittighed vilde besvare sine Tanker, og dels en fornærmelig Betydning for Bruden, Brudgommen og den selv, der udtalte dem, thi de mindede om nogle dunkle scandaleuse Eventyr, hvormed Hofhistorien allerede havde fundet Leilighed til at plette Margrethes Brudestor.

Imidlertid fortsatte Guise Samtalen med Deligny, som vi have fortalt, men han gav ikke saa uafbrudt Ngt paa Underholdningen, at han jo af og til vendte sig om, for at sende et Blik udover den Gruppe af Damer, i hvis Midte Dronningen af Navarra staaede. Naar Prindsessens Blik da modte den unge Hertugs, syntes en Sky at fordunkle denne skjønne Pande, som hvilken Diamanternes Sijerner dannede en straalende Glorie, og en ufuldbaaren Beslutning robede sig i hendes utaalmodige og bevægede Miner.

Prindsesse Claudia, en ældre Søster af Margrethe, som allerede i flere Aar havde været Hertugen af Lothringens Gemalinde, havde bemærket denne Urolighed, og nærmede sig, for at spørge om Marsagen; men da netop Alle vege tilside for Dronningmoderen, der traadte frem, støttet paa den unge Condés Arm, blev Prindsessen trængt langt bort fra sin Søster. Der opstod en almindelig Bevægelse, hvoraf Hertugen af Guise benyttede sig til at nærme sig sin Stedsøster, Hertuginde af Nevers, og derved Dronningen. Hertuginde af Lothringen, der ikke havde tabt den unge Dronning af Sigte, saae da, at der i Stedet for den Sky, hun før havde bemærket paa hendes Pande, gjød sig en brændende Rødme over hendes Kinder. Imidlertid nærmede Hertugen sig stedse, og da han kun var et Par Skridt fra Margrethe, der mere syntes at føle end see hans Nærværelse, vendte hun sig om, og gjorde en voldsom Austrængelse for at give sit Ansigt et roligt og sorgløst Udseende; Hertugen hilsende ærbødigt, og idet han bøiede sig for hende, hvidskede han med dampet Stemme: „Ipsa attuli“, hvilket skulde sige: „Jeg har selv medbragt det“. Margrethe gjorde en Bøining for den unge Hertug, og idet hun hævede Hovedet, lod hun falde de Ord: „Noctu pro more“, eller: Inat, som sædvanligt. Disse sagte Ord, der hens

døde i Prindsessens ubyre, folderige Halskrave, ligesom i et Talerors Snirkelgange, bleve kun hørte af den Person, til hvem de bleve henvendte, men, saa kort denne Dialog end havde været, saa omfattede den uden Tvivl alt, hvad de to unge Kolf havde at sige hinanden, thi efter at have verlet de 2 Ord imed de 3, skiltes de ad, Margrethe med en mere drømmefuld og Hertugen med en mere straalende Pande, end da de havde nærmet sig. Denne Scene var foregaaet uden at den Person, der havde meest Interesse i at bemærke den, havde syntes at give mindste Agt derpaa; thi Kongen af Navarra havde paa sin Side kun Die for en Gæst, der samlede om sig et næsten ligesaa talrigt Hof, som Margrethe af Valois; denne Person var den skønne Baronesse Sauve.

Charlotte de Beaume Semblancay, den ulykkelige Semblancays Sønnedatter, og Simon de Fizes, Baron de Sauves Gemalinde, var en af Catharina af Medicis's Hofdamer og en af denne Dronnings frygteligste Bundsforvandre, der skjænkede Kjærlighedens Gift for hendes Fjender, naar hun ikke vovede at skjænke den florentinske for dem; liden, blond, snart sunklende af Livslyst, snart hensmagtende i Melancholie, altid beredt til Kjærlighed og Intriguer, de to store Forretninger, som i et halvt Aarhundrede havde beskæftiget de 3

Kongers Hof, som havde fulgt efter hinanden; Qvinde i Ordets hele Betydning og i hele hendes Ynde, ligesom det blaae, snart svømmende, snart brændende Die indtil den spæde, egenfindig boiede Fod i Floielsstoen, havde Baronesse Sauve allerede i flere Maaneder været indtaget af alle Kongen af Navarras Fortrin, som da debuterede paa Kjærlighedens ligesom paa Politikens Løbebane, om end Margrethe af Navarra, den magesløse kongelige Skjønhed, ikke engang havde vaakt Beundring i hans Hjerte; og, hvad der var mærkeligt og forbausede Alle, selv hos en saa mørk og gaadesuld Sjæl, Catharina af Medicis, der dog fordulgte sin Plan om en Forbindelse imellem hendes Datter og Navarras Konge, havde ikke ophørt, aabent at begunstige Dennes Kjærlighed til Baronesse Sauve. Men uagtet denne mægtige Hjelpe og trods Tidens slappede Sæder, havde den skønne Charlotte modstaaet lige indtil nu, og denne ukjendte, utroelige, uhorste Modstand havde endnu mere end den Stridendes Skjønhed og Vand, vaakt en Lidenskab i Bearnerens Hjerte, der havde trukket sig tilbage i sig selv, da den ikke fandt Tilfredsstillelse og havde i den unge Konges Bryllupslugt baade Forsagthed og Dovmed, ja selv den, halvt filosofiske, halvt phlegmatiske Sorgløshed, der udgjorde Grunden i hans Charakter.

Charlotte Sauve var, for et Par Minuter siden, ganske ene traadt ind i Balsalen; hvad enten det skete af Uergrelse eller af Sorg, havde hun i Forstningen besluttet, slet ikke at bivaane hendes Medheilerindes Triumph og, under Paaskud af Ildebefindende, havde hun ladet sin Mand, der nu paa sjette Aar havde været Statssecretair, tage allene til Louvre; men da Catharina af Medicis bemærkede Baron de Sauve uden hans Gemalinde, havde hun underrettet sig om de Aarsager, der kunde holde hendes inderligt elskede Charlotte tilbage; og da hun hørte, at det kun var et let Ildebefindende, havde hun skyndt sig at adlyde. Henrik, der i Begyndelsen af hendes Fraværelse havde været meget sorgmodig, havde dog draget friere Mand, da han saae Baron Sauve træde ind allene, men i det Dieblik, da han, uden i mindste Henseende at ahne et saadant Syn, gik sukkende hen for at nærme sig den elskværdige Skabning, som han var fordomt til, om ikke at elske, saa dog at behandle som Ugestefælle, havde han seet Baronesse Sauve rejse sig ved Enden af Galleriet; han var bleven staaende paa sin Plads som fasinaglet, med Dinene heftede paa denne Circe, som lænkede ham til sig med et magist Baand, og istedetfor at fortsætte sin Gang henimod sin Gemalinde, dreiede han med en eftertænkende Bevægelse, der langt

mere tilhorte Forundringen end Frygten, sine Skridt mod Baronessen.

Hofffolkene, der kjendte Kongen af Navarras let opflammende Sind og saae ham nærme sig den skjønnede Charlotte, havde ikke Mod til at forhindre deres Sammenkomst; de sjernede sig med mange Complimenter, og i samme Dieblik, som Margrethe af Balois og Hertugen af Guise vexlede de latinske Ord, vi have fortalt, stod Henrik ved Charlotte Sauves Side og begyndte paa meget godt Fransk, om end med et svagt Anstrog af Gasconer-Accenten, en langt mindre uforstaaelig Samtale.

— „D min kjære Veninde, sagde han, „De kom lige i det Dieblik, da man havde fortalt mig, at De var syg, og jeg havde tabt Haabet om at see Dem.“ —

— „Vilde Deres Majestæt fordre,“ svarede Baronesse Sauve, at jeg virkelig skulde troe, at det havde kostet Dem meget at tabe dette Haab?“ —

— „Ved Himlen, det troer jeg,“ svarede Bearneren; „veed De ikke, at De er min Sol om Dagen, og min Stjerne om Natten. Jeg troede mig virkelig i det dybeste Mørke, da viste De Dem, og pludselig udbredte De Lys overalt.“ —

— „Da er det en slet Streg, jeg har spillet Dem, Monseigneur.“ —

„Hvorledes det, min Kjære?“ spurgte Henrik. —

— „Jeg mener, at naar man er den skønneste Kones Egtfælle i hele Frankrig, saa er det Gæste, man kan ønske, at Lyset forsvinder og gjør Plads for Mørket; thi det er i Mørket at Lykken venter os.“ —

— „De er grusom; denne Lykke ved De vel er i en Gæstes Hænder, og denne Gæste leer af den stakkels Henrik og gjør sig lystig over ham.“ —

— „Oh,“ svarede Baronessen, „jeg havde tvertimod antaget, at det var denne Person der var til Spot og Latter for Kongen af Navarra.“ —

Henrik blev forfærdet over dette fjendtlige Udfald, men han overveiede, at det forraadte Harme, og at Harme kun er Kjærligheds Maske, og svarede:

— „I Sandhed, kjære Charlotte! De gjør mig der en uretfærdig Bebreidelse, og jeg begriber ikke, at en saa yndig Mund kan til samme Tid være saa grusom. Troer De da, at det er mig, der gifter mig? nei, for Djævelen, det er ikke mig.“

— „Det er mig maaskee“, svarede Baronessen med en skarp Betoning, hvis nogensinde den Qvindes Stemme kan synes skarp, som elsker os og som bebrejder os, at vi ikke elske hende.

— „Har De ikke med Deres skønne Dine, Baro-

ness, seet længere frem? Nei, nei, det er ikke Henrik af Navarra, der ægter Margrethe af Valois."

— „Dg hvem er det da?"

— „Bed Himlen, det er den reformeerte Religion, der ægter Paven, det er det Hele."

— „Nei, nei, Monseigneur, jeg lader mig ikke overvinde af Deres aandrige Ord; Deres Majestæt elsker Margrethe, og jeg bebrejder Dem ikke; Himlen bevare mig derfor; hun er sion nok til at blive elstet."

Henrik taug et Dieblif, og medens han betænkte sig, spillede et fint Smil omkring hans Læber.

— „Baronesse", sagde han, „det forekommer mig, at De søger Strid med mig, og dog har De ikke Ret deri; lader os see, hvad De har gjort, for at forhindre mit Ægteskab med Margrethe. Intet; tvertimod har De stedse berøvet mig alt Haab."

„Dg det har bekommet mig vel, Monseigneur", svarede Baronesse Sauve.

— „Hvorledes det?"

— „Naturligviis, siden De idag gifter Dem med en Anden."

— „Al! jeg ægter hende, fordi De ikke elsker mig."

— „Hvis jeg havde elsket Dem, maatte jeg doe om en Times Forløb.“

— „Om en Time! Hvad mener De dermed? Hvilken Død?“

— „Af Jaloufie. Thi om en Times Tid vil Dronningen af Navarra byde sine Damer og De Deres Cavallerer Godnat.“

— „Er det virkelig denne Tanke, der beskæftiger Dem, min kjære Veninde?“

— „Det siger jeg ikke; jeg siger, at hvis jeg elskede Dem, vilde denne Tanke i rædsom Grad beskæftige mig.“

— „Nu vel, raabte Henrik i sit Overmaal af Glæde ved at høre denne Tilstaaelse, den første som han havde modtaget; hvis nu Kongen af Navarra slet ikke sendte sine Cavallerer bort i Aften?“

— „Sire,“ sagde Baronesse Sauve, idet hun betragtede Kongen med en Forbauselse, der dennegang ikke var forstilt; det er umulige og i ethvert Tilfælde utrolige Ting, som De der fortæller mig.“

— „Hvad skal jeg gjøre, for at faae Dem til at troe mig? —“

— „Saa maatte De give mig et Beviis derpaa, og dette Beviis kan De ikke give mig.“

— „Jo visseelig, Baronesse, visseelig. Ved den hellige Henrik, jeg vil tvertimed give Dem dette Beviis“, raabte Kongen, idet han ligesom slugte den unge Kene med et af Kjærlighed flammende Blik.

„Ah, deres Majestæt“, hviskede Charlotte, medens hun sankede Stemmen og Dinene; jeg begriber ikke... Nei, nei, det er umuligt, at De kunde ville slippe en Lykke, der venter Dem“.

— „Der er 4 Henrikker, min Tilbedte, i denne Sal, Henrik af Frankrig, Henrik af Condé og Henrik af Guise, men der er kun een Henrik af Navarra.“

— „Du vel?“

— „Du vel! Hvis denne Henrik af Navarra var i Deres Nærhed hele denne Nat?“

— „Hele denne Nat?“

— „Ja; vilde De da være overbevist om, at han ikke kan være i en Andens Nærhed?“

— „Ah, hvis De gjør det, Sire“,... udraabte Baronesse Sauve.

— „Vaa min Ære som Adelsmand, jeg gjør det“. Charlotte Sauve opløstede sine store Dine, hvori

Løfter om Kjærlighed glødede, og smilte til Kongen, hvis Hjerte svulmede af en berusende Glæde.

— „Belan, sagde Henrik, naar da dette skeer, hvad vil De da sige?“

— „D, saa vil jeg sige“, svarede Charlotte, „at jeg i Sandhed er elsket af Deres Majestat.“

— „Bed Gud, De skal komme til at sige det; thi det er Tilfældet.“

— „Men hvorledes vil De bære Dem ad?“ hvidskede Baronesse Sauve.

— „D, Fru Baronesse, det Hele bestaaer kun i, at De ikke har nogen Cameriera, eller nogen Ledfagerst, eller Kammerpige, hvorpaa De ikke er ganske sikker“.

— „Min Dariola er mig saa hengiven, at hun vilde lade sig skjære i Stykker for min Skyld; en sand Skat“.

— „Guds Død, Fru Baronesse, siig til denne Pige at jeg skal gjøre hendes Lykke, naar jeg engang bliver Konge i Frankrig, som Astrologerne spaae mig.“

Charlotte smilte; thi allerede i denne Tid havde Bearneren Ord for at prale i Stedet for at give Løfter.

— „Nu vel, sagde hun, hvad ønsker De af Dariola“.

— „En Smaaating for hende, men Alt for mig“.

— „Hvilken da?“

— „Er Deres Bærelse ikke ovenover mit?“

— „Jo.“

— „Lad hende vente indensfor Døren. Jeg vil ganske sagte slaae tre Slag; hun vil da aabne den, og De vil faae det Beviis, som jeg har tilbuddt Dem.“

Barenessen taug i nogle Secunder, og medens hun lod, som om hun saae sig omkring, for ikke at blive hørt, kastede hun sine Dine paa den Klynge, hvori Dronningsmoderen befandt sig; men hver kort dette Dieblif end var, saa var det dog nok til at Catharina og hendes Hofdame kunde verle et Blik med hinanden“.

— „Oh, vedblev Charlotte med en Sirenes Betøning, der vilde have faaet Boret til at smelte i Ulysses's Dren, hvis jeg kunde ønske at gribe Deres Majestæt i en Usandhed...“

— „Prøv derpaa, min Dyrebare, prøv derpaa!“

— „Ja, ved Gud, jeg tilskaaer, at jeg kæmper med Kysten dertil“.

— „Lad Dem overvinde; Fruentimmerne ere aldrig stærkere end efter deres Nederlag.“

— „Sire, jeg holder fast paa Deres Lofte til Dario, den Dag De bliver Konge af Frankrig.“

Henrik udsødte et Skrig af Glæde.

Det var netop i det Dieblif, da dette Skrig undslay

Bearnerens Mund, at Dronningen af Navarra svarede Hertugen af Guise: „Noctū pro more“, denne Nat som sædvanligt.

Henrik fjernede sig fra Baronesse Sauve, ligesaa lykkelig som Hertugen af Guise, da han begav sig bort fra Margrethe af Valois.

En Time efter den dobbelte Scene, vi nylig have fortalt, traf Kong Carl og Dronningmoderen sig tilbage til deres Gemakker; næsten i samme Dieblig begyndte Salene at blive tomme; Gallerierne lode Foden af deres Varmersøiler komme tilsyne. Admiralen og Prindsen af Condé bleve ledsagede af 400 huguenottiske Adelsmænd igjennem den store Folkemasse, der knurrede medens de gik forbi. Derpaa kom Henrik af Guise med de lothringiske og catholske Herrer, og Glædesfrig og Bisaldråb fra Folket ledsagede dem.

Margrethe af Valois, Henrik af Navarra og Baronesse Sauve, boede, som vi vide, i Louvre selv.

II.

Dronningen af Navarra's Bærelse.

Hertugen af Guise ledsagede sin Stedsøster, Hertuginde af Nevers til hans Hotel, som laae i Rue du

Chauve, ligesom Rue de Brae, og da han havde ført hende til hendes Damer, gik han ind i sit Værelse, for at skifte Costume, iføre sig en Kappe til at gaae med om Natten, og bevæbne sig med en af de korte og skarpe Dolke, som man kaldte en Adelsmands Tro, og som bæres uden Kaaarde; men i det Dieblig, da han greb den paa det Bord, hvor den laae, opdagede han en Billet, der sad imellem Klingen og Skeden.

Han aabnede den og læste, som følger:

„Jeg haaber, at Hertugen af Guise ikke vender tilbage til Louvre inat, men dersom han gjør det, maa han idetmindste anvende den Forsigtighed at bevæbne sig med en god Vandserstjerte og en dugtig Kaaarde.“

— „Ah,“ sagde Hertugen, idet han vendte sig til sin Kammertjener, „det var en mærkelig Esterretning. Vær saa god at sige mig, hvilke Personer, der have trængt herind i min Fraværelse.“

— „Der var kun Gen, Monseigneur.“

— „Hvem da?“

— „Du Gast.“

— „Ah, jeg syntes nok, at jeg kjendte Skriften. Er Du vis paa at det var Du Gast? Har Du seet ham?“

— „Ja, hvad mere er, Monseigneur, jeg har talt med ham.“

— „Godt, jeg skal følge hans Raad. Mit Pandsker og min Kaarde!“

Kammertjeneren, der var vant til denne Skiftens Costume, bragte begge Dele. Hertugen iførte sig sin Pandskerkjorte, der bestod af sammenlankede Ringe, saa smidige, at Staaltraadsvæven ikke var tykkere end Fløjel; ovenover denne tog han Beenklæder og Kjole af Graat og Hvidt, som vare hans Yndlingsfarver, trak lange Støvler paa, der naaede ham til midt paa Laarene, beklædede Hovedet med en sort Fløielshue uden Fjer eller Edelstene, kastede en Kappe af mørk Farve om sig, stak en Dolk i Bæltet, overleverede sin Kaarde til en Page, den eneste Ledsager, han vilde have med paa Veien, og begav sig paa Veien til Louvre.

Da han satte Foden udenfor Hotellet, raabte Taarnvægteren netop Get i Saint-Germain-l'Auxerrois.

Skjondt Natten var rykket saa langt frem og Gasderne vare høist usikre i hiin Tid, mødte der dog ikke vor Eventyrer noget Uheld paa Veien, og han naaede i god Behold det gamle Louvre's colossale Masser, hvor alle Lysene efterhaanden vare slukkede, og som i Nattens Time havede sig i mørk og ubyggelig Taushed.

Foran det kongelige Stot strakte sig en dyb Grav, og til denne vendte Storstuebølen af de Værelser ud, hvori de fyrstelige Personer boede i Palaiset. Margrethes Gemakker vare i første Stokværk.

Men denne første Etage, der vilde have været tilgængelig, dersom Graven ikke havde været der, var nu paa Grund af Fæstningsværkerne, 30 Alen høiere end Grunden og folgelig udenfor Gisseres og Tyves Skudsvidde. Dette forhindrede dog ikke Hertugen af Guise fra dristigen at stige ned i Graven.

I samme Dieblik hørte man Støien af et Vindue, der blev aabnet i nederste Stokværk. Dette Vindue var forsynet med Jernstænger, men en Haand kom tilsynne, der tog en af Stængerne bort, som var gjort løs i Forveien og lod en Silkesnor gaae ned.

— „Er det Dem, Gyllonne?“ spurgte Hertugen med dæmpet Stemme.

— „Ja, Monseigneur“, svarede en Fruentimmerstemme i en endnu lavere Tone.

— „Og Margrethe?“

— „Hun venter Dem.“

— „Godt.“

Efter disse Ord gjorde Hertugen et Tegn til sin Page; denne slog sin Kappe tilside og opviklede en lille

Reebstige. Henrik bandt den ene Ende af Reebstigen til den nedhængende Snor; Gillonne trak Stigen til sig og gjorde den godt fast, og efterat Hertugen havde stukket Kaarden ind i sit Gehæng, begyndte han Opstigningen, som han fuldførte uden Uheld. Derpaa indtog Jernstangen atter sin Plads, Vinduet lukkedes, og, da Pagen havde seet sin Herre fredeligen stige ind i Louvre, til hvis Vinduer han tyve Gange havde ledsaget ham paa samme Maade, svøbte han sig ind i sin Kappe og tog Veien hjemad over Grønsværet i Graven og i Skygge af Muren.

Det var en mørk Nat, og enkelte store Regndraaber faldt dosig ned fra de med Svovl og Electricitet svangre Skyer.

Hertugen af Guise fulgte sin Førerste, der ikke var nogen Ringere end en Datter af Jacques de Matignon, Marschal af Frankrig. Hun var Margrethes fuldkomne Fortrolige, for hvem der Intet blev dulgt, og wan paa-stod, at iblandt de Hemmeligheder, som hendes ubestikkelige Trofskab gjemte, vare der nogle saa rødsomme, at det var dem, der nødte hende til at bevare de andre.

Der var ikke blevet noget Lys tilbage, hverken i de nederste Bærelser eller i Corridorerne; nu og da oplyste en bleg Flamme de mørke Gemakker med et blaaagtigt Skjær, der sieblikkelig forsvandt.

Hertugen, som stadigt blev ledet af sin Førerste, de holdt ham ved Haanden, naaede endelig en spiralførmig Trappe, som var anbragt i det Dykke af Muren, og som gik op i Forværelset til Margrethes Gemakker.

I Forværelset herskede, ligesom i Salene nedenunder og i Gæstgæststuen og paa Trappen, det dybeste Mørke.

Da Gillonne naaede dette Forværelse, standsede hun.

— „Har De bragt det, som Dronningen ønsker?“ spurgte hun med sagte Stemme.

— „Ja,“ svarede Hertugen af Guise, „men jeg vil kun overlevere det til Hendes Majestæt selv.

— „Kom da, og spild ikke et Dieblit!“ sagde i Mørket en Stemme, som fik Hertugen til at skjælve, da han kjendte at det var Margrethes. I det Samme blev et violet, med Guldblomster indvirket Floiels Dørforhang løftet tilside og Hertugen skjælnede i Mørket Dronningen selv, der, i sin Utaalmodighed, var kommet ham imøde.

— „Her er jeg, Deres Majestæt,“ sagde Hertugen og skred igjennem Forhænget, der faldt til efter ham.

Man maatte Margrethe af Valois tjene til Fyrstens Ledsager igjennem det, ham isvrigt velbekjendte Værelse, medens Gillonne blev staaende ved Døren og med Finges-

ren paa Munden indgjød sin kongelige Hersterrinde Med.

Som om hun havde forstaaet Hertugens iverstige Uro, førte Margrethe ham lige ind i sit Sovekommer; der standsede hun.

— „Du,“ sagde hun, „er De tilfreds, Hertug?“

— „Tilfreds, Deres Majestæt...“ svarede han, „hvor med, jeg beder Dem...“

— „Med det Beviis,“ svarede Margrethe med en let Betening af Harm, „som jeg giver Dem paa, at jeg tilhører en Mand, der paa sin Bryllupsaften, ja selv i sin Brudenat tager saa lidet Hensyn til mig, at han ikke engang er kommen for at takke mig for den Ære, jeg har viist ham, ikke ved at vælge ham, men ved at antage ham til Ægtefælle.“

— „O, Deres Majestæt, berolige Dem,“ svarede Hertugen med bedrøvet Stemme, „han vil komme, især naar De ønsker det.“

— „Er det Dem, der taler saaledes,“ udbrød Margrethe, „De, som fremfor alle Andre, veed det Modsatte af hvad De der siger! Hvis jeg havde det Duffe, som De antager, havde jeg da bedet Dem at komme til Louvre?“

— „De har ladet mig komme til Louvre, Margres-

the, fordi De ønske at udrette ethvert Syde af vor for-
 bigangne Tid, og fordi dette Forbigangne ikke blot levede
 i mit Hjerte, men i denne Solvæpsel, som jeg bringer
 Dem."

— „Henrik, vil De, at jeg skal sige Dem Noget,"
 svarede Margrethe, idet hun stivt betragtede Hertugen
 „De faaer Udseende af en Skoledreng, ikke af en Tyrste
 Skulde jeg negte, at jeg har elsket Dem! skulde jeg ønske
 at udrette en Flamme, som maaskee vil døe, men hvis
 Gjenstien aldrig vil døe! Saa hoitstaaende Personers
 Kiærlighed oplyser og opsluger ofte den hele Tidsperiode,
 hvori de leve. Nei, nei, min Hertug! De kan behelde
 Deres Margrethes Breve og den Capsel, hun har givet
 Dem. Af De Breve, den indeholder, forlanger hun kun
 eet, og det fordi dette Brev er ligesaa farligt for Dem
 en, for hende."

— „Alt er til Deres Tjeneste; vælg det iblandt dem,
 om De vil tilintetgjøre."

Margrethe søgte ivrigt i den aabnede Kasse, og med
 skjælvende Haand greb hun det ene Dusin Breve efter
 det andet, og lod sig nøie med at see Udskrivten, som om
 hendes Hukommelse ved det blotte Syn af Udskrivten
 erindrede hende om, hvad Brevene indeholdt; men da

hun kom til Ende med Undersøgelsen, betragtede hun Hertugen og sagde blegnende:

— „Min Herre, det, jeg søger er her ikke. Skulde De af en Hændelse have tabt det? thi overlevere det til en Anden....“

— „Hvilket Brev søger De?“

— „Det, hvori jeg skrev, at jeg vilde agte Dem uden Dphold.“

— „Er det, for at undskyldte Deres Utroskab?“

Margrethe trak paa Skulderen: — „Nei, men for at frelse Deres Liv. Det er det Brev, hvori jeg sagde, at Kongen, da han bemærkede vor Kjærlighed og de Anstrængelser, jeg gjorde for at tilintetgjøre Deres tilkommende Forening med Infantinden af Portugal, havde ladet sin Broder, Bastarden fra Angouleme, komme, og havde sagt til ham, idet han viste ham 2 Kaarder: „Med denne skal Du dræbe Henrik af Guise iaften, eller ogsaa skal jeg dræbe Dig imorgen med den anden“. Dette Brev, hvor er det?“

— „Her,“ sagde Hertugen af Guise og trak det frem af Barmen.

Margrethe rev ham det næsten ud af Hænderne aabnede det begjærligt for at forsikre sig om, at det virkelig var det, hun forlangte, og med et Udbrud af Glæde

holdt hun det til Lysen. Flammerne meddeelte sig snart til Papiret, der i et Dieblig blev fortæret af Luerne, og som om hun havde frygtet for at man skulde kunne læse den usorgfattede Yttring selv i Asken, traadte hun paa den med Foden.

— „Nu, Margrethe“, sagde han, da hun var færdig, „er De nu tilfreds?“

— „Ja, thi nu, da De har ægtet Prindsesse de Porcian, vil min Broder tilgive mig Deres Kjerlighed, medens han aldrig vilde have tilgivet mig Uabenharelsen af en Hemmelighed, som den, jeg i min Dmbed for Dem ikke havde havt Kraft nok til at skjule for Dem.“

— „Det er sandt“, sagde Hertugen af Guise, „den gang elskede De mig.“

— „Og jeg elsker Dem endnu, Henrik, lige høit, ja høiere end nogensinde.“

— „De?...”

— „Ja, tilvisse, thi aldrig har jeg mere end nu behovet en oprigtig og hengiven Ven; jeg er Dronning, men har ingen Throne; jeg er Kvinde, men har ingen Mand.“

Den unge Fyrste rystede sorgmodigt paa Hovedet.

— „Men jeg forsikrer Dem, jeg gjentager det for Dem, Henrik, at min Mand ikke blot ikke elsker mig, men

at han hader mig, at han foragter mig; og desuden synes jeg, at Deres Nærværelse paa et Sted, hvor han burde være, er et fuldt Beviis paa hans Had og Foragt."

— „Det er endnu ikke seent, og Kongen af Navarra har maattet have Tid til at tage Afsked med sine Cavalierer, og, om han ikke er kommet endnu, saa vil det ikke vare længe."

— „Og jeg forsikrer Dem," raabte Margrethe med vorende Hefstighed, „jeg forsikrer Dem, at han ikke vil komme."

— „Deres Majestæt," raabte Gilonne, idet hun aabnede Døren og løftede Forhænget tilside, „Kongen af Navarra forlader sit Bærelse."

— „O, jeg vidste nok, at han vilde komme," sagde Hertugen af Guise.

— „Henrik," svarede Margrethe med afbrudt Stemme og greb Hertugens Haand, „Henrik, De skal faae at see, at jeg er et Fruentimmer, der holder Ord, og at man kan gjøre Regning paa, hvad jeg har sagt. Henrik, gaa ind i dette Cabinet."

— „Madame, lad mig gaae, hvis det endnu er Tid, thi betænk, ved det første Tegn til Kjærlighed, som De

vifer ham, vil jeg styrte ud af Cabinettet, og da, see ham!"

— „De raser; gaae ind, gaae ind, siger jeg; jeg svarer for Alt.“

Dg hun stødte Hertugen ind i Cabinettet.

Det var paa Tiden. Døren var neppe lukket efter Hertugen, før Kongen af Navarra, ledsaget af to Pager, der bare otte rosenfarvede Borsakler paa to Sandelabre, stod smilende paa Dørtærskelen.

Margrethe skjulte sin Forvirring, ved at gjøre en dyb Compliment.

— „De er endnu ikke i Seng, Madame?“ spurgte Bearneren med sit aabne og muntre Ansigt. „Bentede De mig maastee af en Handelse?“

— „Nei, min Herre“, svarede Margrethe; „thi endnu igaar sagde De mig, at De vel vidste, at vort Ægteskab var en politisk Forbindelse, og at De aldrig vilde bruge Tvang imod mig.“

— „Neget vel, men det er ingen Grund til at man ikke kunde tale en Smule sammen. Gillonne, luk Døren og forlad os.“

Margrethe, der sad ned, reiste sig og udstrakte Haanden, som for at befale Pagerne at blive.

— „Skal jeg kalde paa Deres Damer?“ spurgte

Kongen. „Jeg skal gjøre det, hvis det er Deres Ønske, endstjøndt jeg tilstaaer, at til de Ting, jeg har at sige Dem, ønskede jeg helst at vi vare alene.“

Dg Kongen af Navarra gif henimod Cabinettet.

— „Nei!“ raabte Margrethe, og sprang foran ham med Heflighed; „nei, det behøves ikke; og jeg er beredt til at høre Dem“.

Bearneren vidste nu, hvad han vilde vide, han kastede et heftigt og skarpt Blik henimod Cabinettet, som om han vilde, tiltrods for Forbænget, som skjulte det, trænge ind i dets mørkeste Dybder; derpaa vendte han atter sine Bine til sin skjønne Brud, der var bleg af Skrak.

— „Nu da“, sagde han med en fuldkommen rolig Stemme, „lad os tale sammen et Dieblik.“

— „Som det behager Deres Majestæt“, sagde den unge Kone, idet hun mere segnede om, end satte sig paa den Stol, som hendes Mand bød hende.

Bearneren satte sig ved hendes Side.

— „Madame“, sagde han, „hvad Folk have sagt derom, vert Egteskab er, tænker jeg, et lykkeligt Egteskab. Jeg mener Dem det vel, og De gjør ligesaa i Henseende til mig“.

— „Men...“ sagde Margrethe forskædet.

— „Vi maac folgelig,“ vedblev Kongen af Navarra,

uden at synes at bemærke Margrethes Afbrudelse, „vi maae handle som gode Allierede, da vi idag have svoret hinanden Forening for Guds Naam. Er det ikke ogsaa Deres Mening?“

— „Jo, tilvisse, min Herre!“

— „Jeg kjender Deres skarpe, gjennemtrængende Blik, Madame; jeg veed, at Hoffets Jordbund er besaaet med farlige Afgrunde; jeg er ung, og, skjøndt jeg aldrig har gjort Nogen noget Ondt, har jeg et stort Antal Fjender. Til hvilken Leir skal jeg henregne Dem, der bærer mit Navn, og som har svoret mig Hengivenhed for Alterets Fod?“

— „Ah, min Herre, kunde De tro...?“

— „Jeg troer Intet, Madame, jeg haaber og jeg onsker at forsikre mig om, at mit Haab er grundet. Det er vist, at vert Egteskab kun er et Paaskud eller en Falde.“

Margrethe skjælvede, thi maaskee ogsaa denne Tanke havde fremkaldt sig for hendes Sjæl.

— „Nu, hvilket af to,“ vedblev Henrik af Navarra. „Kongen hader mig, Hertugen af Anjou hader mig, Hertugen af Alengen hader mig, Catharina af Medicis hader min Moder for meget til at hun ikke skulde hade mig.“

— „Ak, min Herre, hvad siger De?“

— „Sandheden, Madame, svarede Kongen; og jeg kunde ønske, for at man ikke skal troe, at jeg har ladet mig narre med Hensyn til de Mony's Mord og min Moders Forgivelse, jeg kunde ønske, at her var Nogen, som kunde høre mig.“

— „Oh“, min Herre, sagde Margrethe leende, og med den meest muntre og smilende Mine, som hun kunde paatage sig; „De veed vel, at her kun er De og Jeg.“

— „Ja, det er netop det, som gjør, at jeg giver mine Tanker frit Lob, og at jeg vover at sige Dem, at jeg ikke har ladet mig bedrage ved de Kjærtegn, som baade det franske og det lothringste Hof have viist mig.“

— „Sire, Sire!“ raabte Margrethe.

— „Nu, hvad er der, min Dyrebare?“ spurgte Henrik og smilede.

— „Jeg mener, min Herre, at slige Yttringer ere meget farlige.“

— „Ikke naar man er alene“, sagde Kongen. „Jeg yttrede altsaa for Dem...“

Margrethe sad viensynligen paa Pinebanken; hun havde villet standse hvert Ord paa Kongens Læber; men Henrik vedblev med tilsyneladende Godmodighed:

— „Jeg vilde sige Dem, at jeg er truet fra alle Sider, truet af Kongen, truet af Hertugen af Alencon, truet af Hertugen af Anjou, truet af Dronningmoderen, truet af Hertugen af Guise, af Hertugen af Mayenne, af Cardinalen af Lothringen, truet af hele Verden, kort sagt. Man føler instinktmæssigt Sigt; De, Madame, veed det. Nu vel! imod alle disse Trudsler, der snart ville blive til Angreb, kan jeg med Deres Hjælp forsvare mig, thi De er elsket af alle dem, som hade mig.“

— „Jeg!“ sagde Margrethe.

— „Ja, De“, svarede Henrik af Navarra med en suldkommen Godmodighed; „ja, De er elsket af Kong Carl, De er elsket af (han lagde Bægt paa Ordet) Hertugen af Alencon; De er elsket af Catharina; endelig, De er elsket af Hertugen af Guise.“

— „Min Herre!“ hviskede Margrethe.

— „Nu, hvad Forunderligt er der i, at Alle elske Dem? De, som jeg nylig omtalte, ere Deres Brødre eller Slægtninge; at elske sine Brødre og sine Slægtninge er at leve efter den Almægtiges Bud.“

— „Men hvor skal denne Tale føre hen?“ spurgte Margrethe med betlemt Bryst.

— „Til hvad jeg alt har sagt Dem: at dersom De vil være, jeg vil ikke sige, min Veninde, men min Allierede,

saar kan jeg trodse Alt, men i modsat Tilfælde, hvis De gjør Dem til min Fjende, er jeg fortabt."

— „Deres Fjende, aldrig, min Herre,“ raabte Margrethe.

— „Men heller aldrig min Veninde?“ . . .

— „Naasse“.

— „Og min Allierede?“

— „Ja tilvisse“.

Og Margrethe vendte sig om og gav Kongen sin Haand. Henrik greb den, kyskede den galant og beholdt den i sine, meget mere af Lyst til at udforske hende, end af en Følelse af Dmbed.

— „Nu vel, jeg troer Dem, Madame“, sagde han, „og modtager Dem som Allieret. Saaledes har man da giftet os, uden at vi kjendte hinanden, uden at vi elskede hinanden; man har giftet os, uden at spørge os tilraads, skjøndt det var os, man bortgiftede. Vi skyldes derfor ikke hinanden noget som Mand og Kone. De seer, Madame, at jeg kommer Deres Duffer imøde, og at jeg bekræfter for Dem iaften, hvad jeg yttrede for Dem igaar. Men frit og uden at Negen tvinger os, ville vi indgaae Alliance med hinanden. Vi indgaae Alliance som to ærlige Hjertes, der skyldes hinanden gjensidig Bessyttelse; er det ikke ogsaa Deres Mening?“

— „Jo, min Herre“, sagde Margrethe, idet hun prøvede paa at trække sin Haand tilbage.

— „Nu vel“, vedblev Bearneren, med Dinene bestandigt heftede paa Cabinetsdøren, „da det bedste Beviis paa en fri Alliance, er den mest uindskrænkede Fortrolighed, saa vil jeg, Madame, give en detailleret Fremstilling af den Plan, jeg har lagt til at beseire alle disse Fjender.“

— „Min Herre...“ sagde Margrethe med svag Stemme, og dreiede uvilkaarligt Dinene imod Cabinettet, medens Bearneren smilede i Skjægget, ved at see sin List lykkes.

— „Hør da nu hvad jeg vil gjøre!“ sagde Henrik, uden at lade som om han bemærkede den unge Bruds Forvirring; „jeg vil...“

— „Min Herre“, udbrod Margrethe, idet hun heftigt reiste sig og greb Kongen ved Armen, „lad mig drage lidt frisk Luft; Bevægelsen... Varmen... Jeg er nær ved at kvales.“

Birkelig var Margrethe saa bleg og skjælvende, som om hun skulde falde om paa Teppet.

Henrik gif lige henimod et Vindue, der laae temmelig langt borte, og aabnede det. Dette Vindue vendte ud imod Floden.

Margrethe fulgte ham.

— „Stille! Stille! Sire! af Barmhertighed for Dem selv!“ stønnede hun.

— „Ah! Madame“, sagde Bearneren, idet han smilede paa sin egen Maneer; „har De ikke fortalt mig, at vi vare alene?“

— „Ja, min Herre, men har De ikke hørt fortælle, at man ved Hjørly af et Taleror, der er anbragt igjennem Loftet eller Muren, kan høre Alt?“

— „Vel, Madame, meget vel,“ sagde Bearneren hurtigt og med sagte Strømme. „De elsker mig ikke, det er sandt, men De er en brav Kone.“

— „Hvad mener De, min Herre?“

— „Jeg mener, at, hvis De var istand til at forraade mig, vilde De have ladet mig blive ved, da jeg ganske alene vilde ferraaede mig. De standsede mig. Jeg veed nu at der er nogen skjult her, og at De er en utro Hgtefælle, men en tro Allieret, og i dette Dieblif,“ foiede Bearneren smilende til, „skal jeg ikke nægte, at jeg mere behøver Troskab i Politiken end i Kjerligheden.“

— „Sire!“ hvistede Margrethe forvirret.

— „Ged, ged,“ sagde Henrik, „derem ville vi tale en anden Gang, naar vi bedre lære hinanden at kjende.“

Dervaa vedblev han med høiere Stemme: — „Nu! aander De friere end før, Madame?“

— „Ja, Sire, Ja,“ svarede Margrethe.

— „Saa vil jeg ikke besvære Dem længere. Jeg skyldte Dem min Dyvartning og en Smule Forskud paa en god Forstaaelse; vil De modtage det, som jeg tilbyder det, af et oprigtigt Hjerte? Gaae nu til Hvile; jeg ønsker Dem god Nat.“

Margrethe havde sine af Taknemmelighed straalende Dine til sin Mand, og udstrakte Haanden imod ham.

— „Det er afgjort,“ sagde hun.

— „En fri og ærlig politisk Alliance?“ spurgte Henrik.

— „Fri og ærlig.“

Bearneren gik henimod Døren og traf med Blikket den ligesom fortryllede Margrethe med sig, og da Tærhænget faldt ned mellem dem og Sovestuen, udbrød Henrik levende og med dampet Stemme: „Tak, Margrethe, Tak! De er en ægte Datter af Frankrig. Jeg gaaer rolig bort. Deres Kjærlighed mangler jeg, men jeg vil ikke mangle Deres Venstab. Jeg gjør Regning paa Dem, ligesom De fra Deres Side kan gjøre Regning paa mig. Adieu, Madame!“

Dg Henrik kysede sin Gemalindes Haand med et agte Tryk; derpaa ilede han med hurtige Skridt tilbage til sit Bærelse, medens han i Corridoren sagde til sig selv: „Hvem Djæveln er hos hende? Er det Kongen? Er det Hertugen af Anjou? Er det Hertugen af Alençon? Er det Hertugen af Guise? Er det en Broder? Er det er Elsker? Er det begge Dele? I Sandhed, jeg er næsten kjed af at have bedet Baronessen om dette Stævnemøde; men da jeg har givet hende mit Ord, og da Dariola venter... saa saaer det at gaae; hun vil tabe en Smule, er jeg bange for, ved at jeg har gaaet igjennem min Gemalindes Soveværelse, for at komme til hendes; thi, for Djævelen, denne Margot, som min Svoger, Carl den Niende, kalder hende, er en tilbedelsesværdig Skabning.“

Dg med et Trin, hvori en let Uvished forraadte sig, steg Henrik af Navarra op ad den Trappe, som førte til Baronesse Sauves Bærelse.

Margrethe havde fulgt ham med Dinene, ligeindtil han var forsvundet, og var da vendt tilbage til sit Bærelse. Hun fandt Hertugen staaende i Døren til Cabinettet; dette Syn indgjød hende næsten en Smule Samvittighedsnag.

Hertugen var alvorlig, og et fortrukket Smil forlyndte hans bittre Følelser.

— „Margrethe er neutral idag“, sagde han; „om otte Dage vil hun blive en Fjende“.

— „Ak, De har hørt?“ sagde Margrethe.

— „Hvad vilde De vel at jeg skulde bestille i Cabinetskabinetet?“

— „Og De finder, at jeg har opført mig anderledes end Dronningen af Navarra burde?“

— „Nei, men anderledes end Hertugen af Guisès Elskerinde burde opføre sig.“

— „Min Herre,“ svarede Dronningen, „jeg kan ikke elske Min Gemal, men Ingen har Ret til at fordre af mig at jeg skal forraade ham. Dyrigtigt, vilde De forraade Deres Gemalinde, Prindsesse de Sercians Hjemmelighed?“

— „Vel, Madame“, sagde Hertugen og rystede paa Hovedet; „det er godt. Jeg seer, at De ikke mere elsker mig som i hine Dage, da De fortalte mig alle de Anslag, Kongen opspandt imod mig og mit Parti.“

— „Kongen var den Stærke og De var den Svage. Henrik er nu den Svage, De den Stærke. Jeg spiller stedsse samme Rolle, seer De.“

— „De gaaer blot over fra den ene Leir til den anden.“

— „Det er en Ret, min Herre, som jeg har erhvervet mig, ved at redde Deres Liv.“

— „Meget vel, Deres Majestæt; og, ligesom Elskende, naar de skilles, give hinanden alt det tilbage, som de have modtaget, saaledes vil jeg nu frelse Deres Liv, og vi ere qvit.“

Deryaa bukkede Hertugen og gik bort, uden at Margrethe gjorde en Vindue til at holde ham tilbage.

I Forværelset traf han Gillonne, der førte ham ned til Vinduet i første Etage, og i Graven mødte han sin Page, med hvem han vendte tilbage til det guisfesse Palais.

Margrethe var imidlertid med drømmefuldt Sind gaaet hen til Vinduet.

— „Hvilken Brudenat!“ udbød hun; „min Wegtes fælde flyer mig, og min Elsker forlader mig!“

I samme Dieblis gik en Skolediscipel forbi paa den anden Side Graven; han kom fra Latour de Bois og gik op imod Mulain de la Monnaie, og med Haanden i Siden gik han og sang:

O, hvor vilde jeg med Varme
Kysse Dine Læber røde,
Stryge Dine Lokker bløde,
Hvile mig i Dine Arme!

Alt, men som en Nonne sidder
Du bag Kloftræts skumle Gitter.

Hvem skal Diets Stjerner fryde?
Hvo skal eie Barmens Bolger? —
Frugten, som din Læbe dølger,
Den skal Pluto sagtens bryde,
Naar dig Charon gynger over
Underverd'nens dunkle Bover.

Alt, naar vi engang skal vandre
Ned til Skyggerigets Egne,
Da vil Rosenmunden blegne;
Og naar da vi see hverandre,
Kan jeg Skyggerne ei sige:
Hun var min paa Jorderige.

Mens Du blomstrer end i Livet,
Lad et Kys Din Elsker trykke
Paa Din Mund, mit Liv, min Lykke!
Ihi naar Stormen bryder Sivet,
Da Du angre vil med Smerte,
Alt Du stodte bort mit Hjerte.

Nied et sorgmodigt Smil horte Margrethe paa Sangen, og da Skolarens Stemme hændede i det Fjerne, lakkede hun Vinduet og kaldte paa Gillonne, for at hjælpe sig med at gaae tilfængs.

III.

En kongelig Digter.

Den næste og alle de følgende Dage gik hen under Fester, Balletter og Tourneringer. Sammensmeltningen af begge Partier blev bestandig fortsat. Alt var saa smigrende og saa venstabeligt, at selv de meest rasende Huguenotter tabte Næse og Mund derover. Man saa den ædle Cotton ved Middagselskab og ved Lystigheden sammen med Baron Courtaumer; man saa Hertugen af Guise og Prindsen af Condé seile sammen paa Seine, en Baad med Musik. Kongen syntes at have taget Afsteed med sin sædvanlige Melancholie, og kunde ikke længere skilles fra sin Svoger Henrik. Endelig var Drenning Catharina selv saa munter og saa lystelsat med Broderier, Smykker og Hjelmbuske, at hun ikke fik Sovn om Natten.

Huguenotterne, der vare blevne en Smule blodagtige i dette nye Capua, begyndte at gaae med Silkeknapper, pynte sig med Deviser og paradere foran visse Balconer, ligesom om de havde været Catholiker. Der var fra alle Sider en saadan Reaction til Gunst for den reformeerte Religion, at man skulde troe, at hele Hoffet vilde blive Protestanter. Admiralen selv havde, uagtet sin Erfaring, ladet sig henrive, ligesom de Andre, og havde Hovedet saa

fuldt deraf, at han en Aften paa en Tour af to Timer, havde forglemmt sin Tandsstikker, et Instrument, som ellers beskæftigede ham fra Klokken 2 om Eftermiddagen, det Dieblif, da hans Middagstaffel var tilende, og til Klokk: 8 om Aftenen, da han atter satte sig til Bordet.

Den Aften, da Admiralen havde ladet sig forlede til en saa utrolig Forglemmelse af sine Sædvaner, havde Carl IX indbudet en lille Kreds af Henrik af Navarra og Hertugen af Guise til at spise med sig. Da Maaltidet var endt, var han gaaet med dem ind i sit Cabinet og havde der forklaret dem en sindrig Mecanisme af en Ulvesælde, som han selv havde opfundet. Pludselig afbrød han sig selv og spurgte:

— „Kommer Admiralen da ikke i aften? Hvem har seet ham idag og kan sige mig, hvorledes han har det?“

— „Jeg“, sagde Kongen af Navarra, „og hvis Deres Majestæt skulde være urolig for hans Sundhed, da kan jeg berolige Dem, thi jeg har seet ham i Morges Kl. 6, og i Aften Kl. 7.“

— „Ah!“ sagde Kongen, hvis Dine, et Dieblif afsprede, fæstede sig med gjennemtrængende Nysgjerrighed paa hans Sveger: „De er noget tidligt paa Benene, min gode Henrik, af en ung Ugtemand at være.“

— „Ja, Sire“, svarede Bearneren, „jeg vilde

spørge Admiralen, der veed Alt, om nogle Adelsmænd, som jeg endnu venter, ikke ere paa Veien hertil."

— „Endnu flere Adelsmænd! De havde otte hundrede paa Deres Bryllupsdag, og hver Dag ankommer der nye! Vil De da overfalde os?" sagde Carl leende.

Hertugen af Guise fremtvang et Smil.

— „Sire", svarede Bearneren, „man taler om et Foretagende imod Flandern, og jeg forener omkring mig alle dem fra mit Rige og dets Grændser, som jeg troer kunde være Deres Majestæt til Nytte."

Hertugen, der erindrede den formeentlige Plan, som Bearneren havde talt med Margrethe om paa sin Bryllupsdag, hørte mere opmærksom efter.

— „Gedt, gedt," svarede Kongen med sit blege Smil; „jo flere der vil komme, desto mere skal det glæde os; for dem kun hid, Henrik. Men hvem ere disse Adelsmænd? Tappræ Felt, haaber jeg."

— „Jeg veed ikke, Sire, om mine Adelsmænd nogeninde ville kunne stilles ved Siden af Deres Majestæts, eller Henrik af Guises eller Hertugen af Alencons; men jeg kjender dem og veed, at de ville gjøre deres Bedste."

— „Venter De mange?"

— „Ti eller tolv endnu."

— „Hvad ere deres Navne?"

— „Sire, deres Navne har jeg forglemt, og med Undtagelse af en af dem, som er mig anbefalet af Lesigny som en fuldkommen Adelsmand, ved Navn de la Mole, skal jeg ikke kunne sige....

— „De la Mole? Er det ikke en Lerac de la Mole,“ svarede Kongen, der var meget hjemme i den genealogiske Videnskab, „en Provençaler?“

„Ganste rigtigt, Sire; som De seer, jeg henter Recrutter ligesfra Provence.“

— „Og jeg,“ sagde Hertugen af Guise med et haanligt Smil, „jeg gaaer endnu længere end Hans Majestæt, Kongen af Navarra, thi jeg op søger endogsaa i Piemont alle de ægte Catholiker, jeg der kan finde.“

— „Catholiker eller Huguenotter, det bryder jeg mig kun lidet om,“ afbrød Kongen ham, naar det blev et tappre Folk.“

Kongen havde, medens han sagde disse Ord, som sammenblandede Huguenotter og Catholiker i hans Hjerte, antaget en saa ligegyldig Mine, at selv Hertugen af Guise var bleven forbauset derover.

— „Deres Majestæt beskæftiger Dem med vere Flandere,“ sagde pludselig Admiralen, hvem Kongen for flere Dage siden havde tilstaaet den Gunst at kunne træde

ind til ham, uden at blive meldt, og som netop havde hørt Hans Majestæts sidste Ord.

— „Ah! see der har vi min Fader Admiralen, udbrød Carl den IX, og aabnede Armene; man taler om Krig, Adelsmand, Tappre, og han kommer; Jernet vender sig imod Magneten; min Svoger af Navarra og min Fætter af Guise vente Forstærkning til deres Armee. Det var derom Talsen var.“

— „Og denne Forstærkning kommer,“ sagde Admiralen.

— „Har De hørt Noget derom, min Herre?“ spurgte Bearneren.

— „Ja, min Søn, og fornemmelig fra de la Mole; han var igaar i Orleans, og vil imorgen eller iovermorgen være i Paris.“

— „Bevares! Admiralen er da en heel Troldmand, naar han saaledes veed, hvad der passerer i en Afstand af 30 til 40 Lienes? Jeg for min Part vilde nok vide med lignende Vished, hvad der vil skee ved Orleans, eller hvad der er skeet ved Orleans...“

Coligny forblev ubevægelig ved deene blodige Hensydning af Hertugen af Guise, som siensynligt sigtede til hans Fader, Frants af Guises Død ved Orleans. Han var bleven dræbt af Poltrot de Méré, og man havde

Admiralen mistænkt for at have tilskyndet ham til denne Forbrydelse.

— „Min Herre“, svarede han koldt og med Værdighed, „jeg er altid en Troldmand, naar jeg vil skaffe mig Visshed om Noget, der er af Bigtighed for mine egne eller min Konges Anliggender. Min Course er for en Ti ne siden kommet fra Orleans, og har, takket være Vestfærdingen, tilbagelagt 32 Lieues i een Dag. De la Mole, der reiser til Hest, og kun tilbagelægger 10 Lieues om Dagen, vil først komme den 24de Her seer De hele Trolddommen.“

— „Brave! min Fader, vel svaret“, sagde Carl IX. Viis disse unge Herrer, at det ikke blot er Alderdom, men Visdom, der har bleget Dit Skjæg og Dine Lækker; nu ville vi sige dem Farvel, for at de kunne tale om deres Tourneringer og deres Kjarlighedseventyr, og lad os blive og tale om vere Krige. Det er dygtige Raadgivere, der danne dygtige Konger. Adieu, mine Herrer, Jeg har Noget at afhandle med Admiralen.“

De to unge Vænder gik ud, først Kongen af Navarra, derpaa Hertugen af Guise; men da de vare komne udenfor Doren, gik hver til sin Side efter et koldt Bul.

Celigny havde med en vis Uro fulgt dem med Dine, thi han saae aldrig disse to af et saa indgroet Had besjælede Personer nærme sig hinanden, uden at der opstod

en Skræk for at Flammen atter kunde blusse ud. Carl IX forstod hvad der foregik i hans Sjæl, og gik hen til ham og sagde, idet han lagde sin Arm paa hans:

— „Vær rolig, min Fader, jeg er her, for at holde dem Begge i Respect og Lydighed. Jeg er i Sandhed bleven Konge, siden min Moder har ophørt at være Dronning, og hun har ikke været Dronning fra det Dødsblik, da Coligny blev min Fader.“

— „Oh, Sire“, svarede Admiralen, „Dronning Catharina.....“

— „Er Lidenskabeligheden selv! Med hende er Freden ikke mulig. Disse italienske Catholicere ere rasende og kunne blot anrette Udelæggelser. Jeg vil tværtimod ikke blot oprette Freden, men jeg vil give de Reformerte Magten. De andre ere altfor letsindige, og deres Kjarlighedshistorier og uordentlige Levemaade ærgre mig. Hør, skal jeg tale frit ud til Dig?“ vedblev Carl IX med stigende Fortrolighed. „Jeg har Mistillid til min hele Omgivelse, undtagen til mine nye Venner. Tavannes's Uergjærighed er mistænkelig. Vieilleville elsker kun sin gode Viin, og var istand til at forraade sin Konge for et Fad Malvasier. Montmorency bryder sig kun om Jagten, og tilbringer sin Tid mellem sine Hunde og sine Falke. Greven af Retz er en Spanier, Guiserne ere

Lothringer. Der er, Herren tilgive mig, ingen ægte Fransmand i hele Frankrig, troer jeg, undtagen Jeg, min Svoger af Navarra og Du. Men jeg er lænket til Thronen, og kan ikke commandere Hære. Det er allerede store Ting, naar jeg faaer Lov til at gaae paa Jagt efter min Lyst og Tilboielighed ved Saint-Germain sig Rambouillet. Min Svoger af Navarra er for ung og har for ringe Erfaring. Tillige synes han mig i alle Henseender at ligne sin Fader Anton, hvem Fruentimmerne stedse have fordærvet. Der er kun Dig, min Fader, som paa eengang er tapper som Julius Cæsar og viis som Plato. Jeg veed virkelig ikke heller hvad jeg skal gjøre: beholde dig hos mig som Raadgiver, eller sende Dig hist hen som General. Hvis Du skal være min Raadgiver, hvem skal da føre Commandoen? Dersom Du skal have Commandoen, hvem skal da være min Raadgiver?"

— „Sire," svarede Coligny, „først maae vi seire; efter Seiren kan vi raadslaae.

— „Er det Din Mening, min Fader? nu vel, lad det da være saa! Din Mening skal blive fulgt. Paa Mandag reiser Du til Flandern, og jeg til Amboise."

— „Deres Majestæt forlader Paris?"

— „Ja, jeg er træt af al denne Larm og alle disse Fester. Jeg er ingen practisk Natur, jeg er en Drømmer.

Jeg blev ikke født til at være Konge, jeg blev født til at være Digter. Du skal danne et Slags Raad, der skal føre Regjeringen, medens Du er i Feldten; og forudsat, at min Moder ikke kommer med deri, vil Alt gaae godt. Jeg har allerede underrettet Kongsard om at han skal møde mig, og langt fra Larmen, langt borte fra Verden og dens Ondskab, under vore høie Træer, ved Flodens Bredder, og den mumlende Bæk, der ville vi i Forening tale om de guddommelige Ting, det Eneste, der er givet Mennesket til Trost i denne Verden. Vil Du høre de Vers, hvori jeg inviterer ham til at møde mig; jeg har skrevet dem imorges.

Cosigny smilede. Carl IX foer med Haanden over sin gule, elfenbeensglatte Pande, og fremsagde i en Slags syngende Tact følgende Vers:

Kongsard, jeg veed det vel, naar Du mig ikke seer,
 Din store Konges Røst Du snart ei husker meer.
 Men for at minde Dig, at jeg dog ei forglemmer
 Din Kunst og Poesi, men Meer og Mere nemmer,
 Derfor jeg disse Linier Dig sender fra min Haand,
 For derved at opslamme Din drømmerige Aand.

Det er ei Tid at fysle i Huus og Mark og Gaard,
 Din Spade og Din Rive Du nu bortlægge saaer.
 Du følge maa Din Konge, Din trofaste Ven,
 Der elsker Dig og Dine Vers, der strømme muntert hen.

Men, hvis Du ikke møder mig i Amboise, jeg troer,
 Vi bliver aldrig Venner meer paa denne grønne Jord.

— „Bravo, Sire, Bravo!“ udbrod Coligny, „jeg forstaaer mig med bedre paa Krig end paa Poesi; men jeg finder at disse Vers kunne staae ved Siden af Ronsards, Dorats, ja selv Frankrigs Gantsler, de L'Hospitals skjønneste Digte.“

— „Ah, min Fader!“ raabte Carl IX, „gid Du talte Sandt! thi jeg stræber meest af Alt efter Digtertitelen, og som jeg for nogle Dage siden skrev til Ronsard:

Den Kunst at skrive Vers bør vistnok prises mere,
 End den at kunne herske og Fjeld og Land regjere.
 De bringe begge Kroner; deri er de vel lige,
 Men Kongen dem modtager, en Digter kan dem give.
 I Din Sjæl er en Funke af himmelsk Ild nedlagt,
 Du straalere ved Dig selv, jeg straalere ved min Magt.
 Og naar det er hos Guderne jeg søger mig min Lykke,
 Ronsard er deres Diesteen, jeg selv kun deres Skygge.
 Ved Lyren med sin Klang, sin Tone blid og reek,
 Du hersker over Sjælene, jeg over R jød og Bn
 Den gjør Dig til en Konge, der hersker i et Land,
 Hver aldrig magter trænge ind den stolteste Tyran.

— „Sire,“ sagde Coligny, „jeg vidste vel, at Deres Majestæt underholdt Dem med Muserne, men jeg

vidste ikke, at De havde gjort dem til Deres fornemste Raad."

— „Efter Dig, min Fader, næst efter Dig; og det er for ikke at blive forstyrret i min Underholdning med dem, at jeg vil sætte Dig i Spidsen for Alt. Hør nu; jeg maa i dette Dieblif svare paa en ny Madrigal, som min store og kjære Digter har sendt mig... Jeg kan ikke nu give Dig alle de Papirer, som ere nødvendige for at sætte Dig ind i det store Stridspunct, der svæver imellem Philip II og mig. Der er desuden en Slags Feldtplan, som mine Ministre have udkastet. Jeg skal søge alt dette op, og sende Dig det i Morgen tidligt."

— „Naar, Sire!"

— „Klokken 10; og hvis jeg hændelsesviis skulde være beskæftiget med Digtekunsten og være indesluttet i mit Arbejdsabinet... nu, saa gaaer Du selv ind og tager alle de Papirer, som Du vil finde paa dette Bord, indesluttede i en rød Portefeuille; Couleuren er isinesfaldende og Du kan ikke tage fejl; jeg gaaer nu hen at skrive til Monsard."

— „Farvel, Sire."

— „Farvel, min Fader."

— „Deres Haand?"

— „Hvad siger Du, min Haand? I mine Arme,

ved mit Hjerter, der er Din Plads. Kom, min gamle Kriger, kom!”

Og Carl IX trak Coligny, der bødede Hovedet, til sig og kysfede hans hvide Haar.

Admiralen forlod Bærelset medens han afstørrede en Taare.

Carl IX fulgte ham med Dinene, saalænge han kunde see ham, og lyttede saalænge han kunde høre ham; da han ikke længere saae eller hørte Noget, led han, som han pleiede, det blege Hoved synke tilbage paa Skulderen og gik langsomt ind i sit Vaabencabinet.

Dette Cabinet var Kongens Yndlingssted; det var der, at han modtog Underviisning i Føgtelunken af Compeé og Timer i Poesien af Ronsard. Her havde han samlet en stor Mængde af de skønneste Angrebs- og Forsvarsvaaben, han havde kunnet finde. Væggene vare tapetserede med Sværd, Skolde, Spyd, Hellebarder, Pistoler og Musquetter, og samme Dag havde en berømt Vaabensmed bragt ham en prægtig Armbøsse, hvorpaa der med Sølv var indlagt følgende fire Linier, som den kongelige Digter selv havde sammensat:

For Troens Benner
Mit Hjerter brænder.
Over Kongens Tjender
Jeg Straf udsender.

Carl IX gik, som vi fortalte, ind i Cabinettet, og efterat han havde lukket Hoveddøren, hvorigennem han var kommet, løftede han et Tapetseri tilside. Dette skjulte en Gjennemgang til et lille Kammer, hvori et Fruentimmer laae paa Knæ paa en Bedestammel, og fremsagde sine Bønner.

Da denne Bevægelse var steet meget sagte, og Kongens Skridt paa Tæppet vare saa lydlose som et Phantoms, saa hørte den knælende Quinde Intet, men vedblev at bede, uden at vende sig om. Carl blev staaende et Dødsblik, og saae tankefuld paa hende.

Det var et Fruentimmer paa 34 til 35 Aar, som besad en kraftig Skjønhed, der blev hævet ved et Costume som det Bønderne bære i Omegnen af Gaur. Hun bar en høi Hue, som havde været moderne ved det franske Hof, under Isabella af Bayerns Regiering, og hendes røde Corset var overalt broderet med Guld, saaledes som Landsfolkene ved Nettuno og Sora endnu bære det. Det Bærelse, som hun havde beboet i næsten 20 Aar, stødte op til Kongens Sovestue og frembød en besynderlig Blanding af Pragt og Simpelt. Det var i næsten lige høi Grad Palai og Hytte saa at det lignede en Middelvei imellem en Landsbypiges Simpelt og en fornem Dames Luxus. Saaledes var Bedestammen, hvorpaa hun knælede, af ud-

mærket udflaaret Egetræ og bedækket med Floiel, der var indvirket med Guld, medens Bibelen, hvori hun læste sine Bønner (hun var nemlig af den reformeerte Religion), var en af de gamle, halvt sonderrevne Bøger, som man finder i de fattigste Huse.

Alt sted i samme Forhold som Bedeskamlen og Bibelen.

— „Hør! Magdelone!“ sagde Kongen.

Det knælende Fruentimmer hævede smilende Hovedet ved at høre denne fortrolige Stemme; derpaa reiste hun sig op.

— „Ah; er det Dig, min Søn“, sagde hun.

— „Ja, Amme, kom herhen.“

Carl IX led Forhanget falde ned og gik hen og satte sig paa en Lænestols Arm. Ammen kom.

— „Hvad vil Du mig, lille Carl?“ sagde hun.

— „Kom herhen og tal ganske sagte.“

Ammen nærmede sig med en Fortrolighed, som kunde komme af den moderlige Omhed, som Quinden fatter for det Barn, der har hvilet ved hendes Bryst, men som Tidens onde Tunger tilskreve en langt urenere Kilde.

— „Her er jeg, tal.“

— „Den Mand, jeg har ladet falde, er han her?“

— „Ja, han har været her en halv Time.“

Carl reiste sig, nærmede sig Vinduet, saae efter om Ingen stod paa Luur, nærmede sig Døren og anstrængte sine Dren for at høre om Ingen stod og lyttede, hvorpaa han rystede, Støvet af sine Baabentroybæer og caresserede en stor Nynde, der fulgte ham i Hælene og standsede naar dens Herre standsede, og gik med, naar dens Herre fortsatte sin Gang. Derpaa gik han atter hen til sin Amme og sagde:

— „Det er godt, lad ham træde ind.“

Ammen gik ud af den samme Dør, hvorigjennem Kongen var kommen, medens at Carl gik hen og støttede sig paa et Bord, der var besat med Baaben af enhver Slags. Han var neppe kommen derhen, før Forhænge løftedes tilside paany og gjorde Plads for den, som han ventede.

Det var en Mand paa henved 40 Aar, med et graat, skum-melt Die, en Næse som et Uglenæb, og udvidet ved de fremstaaende Kindbækker; hans Ansigt forsøgte at udtrykke Verbødighed, men kunde kun fremtvinge et hyllezriff Smil paa de af Skræl blege Læber.

Carl strakte sagte sin Haand bag ved sig og lagde den paa Grebet af en Pistol af en ny Opfindelse; den gik nemlig af ved Hjælp af en Steen, der var sat i Berøring med et Staalhjul, istedetfor at affydes med en

Lunte. Med sit glandsløse Die vedblev han at betragte den nysankomne Person, som vi have bragt paa Scenen; under denne Undersøgelse floitede han fuldkomment correct, ja endogfaa særdeles melodisk en af hans yndede Jagtviser.

Efter nogle Secunder, hvori den Fremmedes Ansigt mere og mere kom ud af sine Folder, sagde Kongen:

— „Det er vel Dem, som hedder Francois de Louviers Maurevel?“

— „Ja, Sire.“

— „Commandant over Kasteskylset.“

— „Ja, Sire.“

— „Jeg har villet see Dem.“

Maurevel gjorde en Bøining.

— „De veed,“ vedblev Carl med Eftertryk paa hvert Ord, „at jeg elsker alle mine Undersaatter lige høit.“

— „Jeg veed,“ stammede Maurevel, „at Deres Majestæt er en Fader for Deres Folk.“

— „Og at Hnguenotter og Catholiker ere mig lige kjære Børn.“

Maurevel taug stille; blot den Skjalven, der rystede hans Legeme, blev bemærkelig for Kongens gjennemborende

Blik, endssjøndt den, til hvem han talte, næsten var skjult i Skyggen.

— „Det er Dem imod,“ vedblev Kongen. „De som har ført en saa forbittret Krig imod Huguenotterne?“

— „Sire,“ stammede hiin, „De maa tro...“

— „Jeg troer,“ fortsatte Carl IX, idet han fæstede et Blik paa Maurevel, der næsten blev ligesaa flammende, som det før havde været glasagtigt; „jeg troer, at De ved Montcontour havde megen Lyst til at dræbe Admiralen, da han drog ud; jeg troer, at Deres Skud har feilet, og at De derpaa er gaaet over i min Broder, Hertugen af Anjous Armee; endelig troer jeg, at De anden Gang er gaaet over til Prindserne, og at De har taget Tjeneste i Mony de Saint-Phales Compagni.“

— „Oh, Sire.“

— „En brav Adelsmand fra Picardiet.“

— „Sire, Sire,“ streg Maurevel, „sonderknuis mig ikke!“

— „Det var en værdig Officeer,“ vedblev Carl, og efterhaanden malede der sig næsten en vild Grusomhed i hans Ansigt, „en Mand, der modtog Dem som sin Søn gav Dem Ophold, Klæder og Føde.“

Der undslap Maurevel et Fortvivlelsens Suk.

— „De kaldte ham Fader, troer jeg,“ vedblev Kon-

gen ubønhørligen, „og et omt Venstreb knyttede Dem til hans Søn, den unge Mony.“

Maurevel, bestandig paa Knæ, bøjede sig mere og mere tilintetgjort af Carl IXs Ord, der stod opreist, ubevægelig og liig en Statue, hvis Læber alene vare begavede med Liv.

— „Hør,“ sagde Kongen, „var det ikke 10,000 Daler, De skulde have af Guise, hvis De dræbte Admiralen.“

Morderen slog forsærdet Panden imod Gulvet.“

— „Hvad angaaer de Mony, Deres Fader, da ledsagede De ham engang paa en Recognoscering, som han foretog i Egnen ved Chevreux. Han tabte sin Pidsk, og stod af for at tage den op. De var allene med ham, da tog De en Pistol op af Deres Hylster, og, medens han bukkede sig, stød De ham i Underlivet. Da De saae, at han var død, thi De dræbte ham ved Skuddet, saa tog De Flugten paa den Hest, han har foræret Dem. Saaledes hænger Historien sammen, troer jeg.“

Og da Maurevel forblev stum under denne Anklage, hveri hver enkelt Omstændighed var sand, gav Carl IX sig til at sloite den samme Jægermelodie med samme Correcthed og Takt.

— „Nu da, Hr. Morder“, sagde han efter en

Stund, „veed De, at jeg har stor Lyst til at lade Dem hænge?“

— „Dh, Deres Majestæt“, skreg Maurevel.

— „Den unge de Morny bad mig endnu igaar derom, og jeg vidste sandelig ikke, hvad jeg skulde svare ham, thi hans Forlangende er retfærdigt.“

Maurevel slog Hænderne sammen.

— „Dg saa meget mere retfærdigt, da jeg, efter Deres egne Ord, er en Fader for mit Folk, og da Huguenotterne, som jeg svarede Dem før, nu da jeg har forsenet mig med dem, ligesaavel ere mine Børn, som Catholikerne.“

— „Sire“, sagde Maurevel, der var berøvet alt Haab, „mit Liv er i Deres Hænder, gjør dermed, hvad De vil!“

— „De har Ret; jeg vilde ikke give en Dbol derfor.“

— „Men, Sire“, spurgte Morderen, „er der da ikke noget Middel, herved jeg kunde affone min Brøde?“

— „Jeg kjender intet; men hvis jeg var i Deres Sted, som jeg Gud være lovet ikke er...“

— „Nu, Sire! hvis De var i mit Sted?...“ sagde Maurevel sagte og med Blikket angsteligt hæftet paa Carls Læber.

— „Saa troer jeg, at jeg vilde trække mig ud af denne Affaire“, vedblev Kongen.

— „Jeg gjør naturligviis meget af den unge de Morny“, sagde Kongen, „men jeg gjør endnu mere af min Fætter Guise, og hvis denne bad mig om en Mand's Liv, hvis Død den Anden forlangte, saa tilstaaer jeg, at jeg vilde befinde mig i en stor Forlegenhed. Men politisk og moralsk rigtigt vilde jeg handle, naar jeg gjorde, hvad min Fætter Guise ønskede, thi, hvor tapper end Capitain de Morny er, saa er han dog en meget ubetydelig Person i Sammenligning med en Prinds af Lothringen.“

Under denne Tale rettede Maurevel sig langsomt, som en Mand, der paany kommer til Live.

— „Det vilde derfor i den yderlige Stilling, hvori De befinder Dem, være af største Bigtighed for Dem, hvis De kunde vinde min Fætter Guises Gunst; og i denne Henseende erindrer jeg mig noget, som han fortalte mig igaar.“

Maurevel nærmede sig et Skridt

— „Forestil Dem, Sire, sagde han til mig, at hver Morgen Kl. 10 gaar min dødelige Fjende igjennem Gaden Saint-Germain-Auxerrois, naar han kommer tilbage fra Louvre, jeg seer ham fra et Gittervindue i nederste

Stage, et Vindue i min gamle Lærer, Domherren Stierre Siles Bolig. Saaledes seer jeg ham hver Dag gaae forbi, og hver Dag beder jeg Djæveln styrte ham ned i Jordens dybeste Afgrunde. Seer De", vedblev Carl, dersom D e var denne Djævel, Maurevel, saa kunde det maasse glæde min Fætter Guise?"

Maurevel antog atter sit djævelske Smil, og med sine af Skrak endnu blege Læber sagde han:

— „Men, Sire, jeg har ikke Magt til at aabne Jordens Skjød.“

— „De har dog før aabnet det for den tappre de Momy, hvis jeg husker ret. Dernæst, de sagde mig, at det var med en Pistol.... Har De ikke denne Pistol mere?"

— „Tilgiv Sire," svarede Røveren, der næsten folte sig sikker; jeg skyder langt bedre med Armbøsse end med Pistol.“

— „Oh, Pistol eller Armbøsse, det er ligemeget min Fætter Guise vil ikke, derom er jeg overbevist, gjøre nogen Vanfærlighed med Hensyn til Valget af Middelet.“

— „Men," sagde Maurevel, „jeg maatte have et Vaaben, paa hvis Sikkerhed jeg kunde stole, thi maaskee kommer jeg til at skyde paa Afstand.“

— „Jeg har ti Armbøsser i dette Bærelse,“ svarede Carl IX, med hvilke jeg træffer en Gulddaler paa halv- andethundrede Skridt. Vil De prøve een?”

— „Oh, Sire, med den største Glæde,“ raabte Maurevel, og nærmede sig den, man havde stillet i en Krog, og som var bragt Carl IX samme Morgen.

— „Nei, ikke den,“ sagde Kongen, „ikke den! den forbeholder jeg mig selv, Jeg skal have en stor Jagt en af Dagene, hvor jeg haaber at den skal være mig til Nytte; men enhver anden kan De vælge.“

Maurevel tog en Armbøsse ned af en Trophæ.

— „Nu, denne Fjende, hvem er det, Sire?“ spurgte Morderen.

— „Hvad veed jeg det?“ svarede Carl IX, og kastede et foragteligt, sønderknusende Blik paa den Slendige.

— „Jeg skal da spørge Hertugen af Guise derem!“ stammede Maurevel.

Kongen trak paa Skuldrene.

— „Spørg ikke,“ sagde han, „Guise vil ikke svare Dem. Skal man svare paa Sligt? De, som ikke ønske at blive hængte, kunne blot gjætte derpaa.“

— „Men hvorpaa skal jeg da kjende ham?“

— „Jeg har sagt Dem, at han hver Morgen Kl. 10 gaaer forbi Domherrens Vindue.“

— „Men der gaaer Mange forbi |dette Vindue, Deres Majestæt værdige blet at antyde mig et eller andet Tegn.“

— „O, det er meget Ret. Imorgen s. Ex. vil han holde en Portefeuille af hvidt Marequin under Armen.“

— „Sire, det er tilstrækkeligt.“

— „De har endnu den Hest, som de Momy har g'et Dem og som løber saa gedt.“

— „Sire, jeg har den hurtigste Berber.“

— „Ja, jeg er ikke bange for Dem; men det er gedt, at De veed, at Klosteret har en Bagport.“

— „Tak, Sire, Ved til Gud for mig!“

— „Jh, for tusind Djævole! bed snarere Satan selv; thi det er kun ved hans Beskyttelse at De kan undgaae Strikken.“

— „Adieu, Sire.“

— „Adieu. Ah, hör, Maurevel, De veed, at hvis man paa en eller anden Maade hører tale om Dem for Kl. 10 imorgen Formiddag, eller hvis man ikke hører tale om Dem efter deene Tid, saa er der et evigt Fængsel i Louvre.“

— Og Carl IX gaa sig atter til at floite sin Yndlingsarie, ganske roligt og mere harmonisk end nogensinde.

VI.

Aftenen den 24de August 1572.

Vor Læser har ikke forglemmt, at der i det foregaaende Capitel var Tale om en Adelsmand ved Navn de la Mole, som med Utaalmodighed blev ventet af Henrik af Navarra. Senimod Aften, den 24de August 1572, som Admiralen havde forkyndt, drog den unge Adelsmand igiennem Porte Saint-Marcel ind i Paris. Med et temmelig foragteligt Blif paa de talrige Bærtshuse, der fremviste deres maleriske Skilte til Hoire og til Venstre, lod han sin dampende Hest fortsatte Gangen ligeindtil Hjertet af Staden, hvor han, efterat have passeret Maubert-Pladsen, Petit-Post, Pont-Notre-Dame, og fulgt Quaietue, standsede ved Enden af Bresce-Gaden, hvoraf vi senere have gjort Rue de l'Arbre-Sec, et Navn, som vi for Læserens større Bequemmelighed ville beholde.

Navnet behagede ham Iudentviol, thi han tog Veien derhen. Paa hans venstre Haand vakte et prægtigt Jernstildt, der, under Accompagnement af Bjælde, knagede paa sin Stang, hans hele Dyrmarksomhed, og han gjorde

andengang holdt fer at læse de Ord: „Den skjøne Stjerne“, der stod som Omkrad under et Maleri, der forestillede det meest indbydende Billede for en hungrig Rejsende. Det var en stegt Fugl, der var anbragt paa en sort Himmel, medens en Mand i rød Kappe strakte sine Hænder og sin Pung op imod denne nye Slags Stjerne, hans Dnsfers Maal.

— „Her er et Bartschuus“, sagde Adelsmanden til sig selv, „der fører er god Titel, og Barten, som har det, maa min Sandten være et sindrigt Hoved og en lystig Fætter. Jeg har altid hørt, at Rue de l'Arbres Sec laae i Louvres Quarteer; og svarer Etablissementet blot en lille Smule til sit Skildt, saa vil jeg befinde mig udmærket her.“

Medens den Nyankomne holdt denne Monolog til sig selv, kom en anden Rejsende fra den modsatte Ende af Gaden, det vil sige fra Gaden Saint-Honoré. Han standsede ligeledes og blev holdende i Henrykkelse iudenfor Skildtet „Den skjøne Stjerne.“

Den ene af dem, som vi kjende, idetmindste af Navn, red en hvid Hest af spansk Race, og var iført en sort Kjele, garneret med Perler, og en mørk violet Floiels Kappe; han bar sorte Læderstøvler, en Kaarde med et fint udarbejdet Jernhefte og en lignende Dolk. Gaae vi

over fra hans Dragt til hans Ansigt, ville vi sige, at det var en Mand paa 24 til 25 Aar, med en mørk Teint, blaae Dine, fine Neustacher og skinnende hvide Tænder, der syntes at oplyse hans Ansigt, naar det antog et Smil. Hans Smil var blidt og melancholisk og hans Mund af den meest udsøgte Form og de meest fuldkomne Træk.

Hvad den anden Rejsende angik, da dannede han en fuldstændig Modsetning til den først Ankomne. Under hans Hat med opadsvævet Skygge kom et sort kruset Haar tilsyne, som snarere var rødt end blondt. Under denne Hat saae man et graat Die, som ved den mindste Hindring, han mødte, straaede med en saa fuuklende Ild, at man skulde troe, at det var sort. Forresten var hans Ansigt rødligt; hans Læber vare tynde og overskyggede af et lyst Overskjæg, hans Tænder beundringsværdige. Han var i det Hele taget, med sin lyse Hud, sin høie Væxt og sine brede Skuldre, en meget smuk Herre i Ordets sædvanlige Forstand, og i den Times Tid, han havde løftet sine Dine op imod alle Vinduer, under Skin af at søge et Skildt, havde Damerne meget betragtet ham; Mændene, der maaskee havde følt nogen Lyst til at see, ved at see hans svære Kappe, hans stramme Beenklæder og hans gammeldags Støvler, havde endt deres Latter med det venligste: Gud bevare Dem, da de undersøgte

det Physiognomi, som i een Minut antog ti forskjellige Udtryk, men altid beholdt det velvillige Træk, der Characteriserer en forlegen Provindsbeboers Udseende.

Det var ham der først henvendte sig til den anden Adelsmænd, der, ligesom han selv betragtede Gæstgivergaarden: den skønne Stjerne.

— „Nordi, min Herre!“ sagde han med den forfærdelige Bjergboer-Accent, som vilde gjøre en Piemonteser kjendelig iblandt hundrede Fremmede, „er man her ikke nær ved Louvre? I ethvert Tilfælde troer jeg, at De har samme Smag, som jeg; det er smigrende for min Ansæelse.“

— „Min Herre,“ svarede den anden med en preventaist Accent, som ikke stod tilbage for hans Reisesælles piemontesiske; „jeg troer virkelig, at dette Værtshuus ligger i Nærheden af Louvre. Dog er jeg endnu ikke enig med mig selv, om jeg vil have den Ære at være af samme Mening som De. Jeg staaer og overveier det.“

— „De har endnu ikke bestemt Dem, min Herre! Huset er dog indbydende. Har jeg ladet mig friste af deres Nærvarelse? De maa idetmindste tilstaae, at det er et smukt Maleri, dette her.“

— „Ja, uden Tvivl; men det er netop det, som laaer mig betvivle Realiteten; Paris er fuldt af falske

Spillere, har man fortalt mig, og man spiller ligesaa godt falsk med et Skildt, som med noget Andet."

— „Mordi, min Herre“, svarede Piemonteseren, „jeg er ikke bange for Falsknerie, og hvis Varten giver mig en mindre stegt Høne end den paa hans Skildt, saa sætter jeg ham selv paa Stegespiddet og slipper ham ikke, for han er anstændigt stegt. Lad os træde ind, min Herre!“

— „De fuldender min Beslutning“, sagde Provençaleren leende, „viis mig da Veien, min Herre, jeg beder Dem.“

— „Nei, ved min syndige Sjæl, det gjør jeg ikke, min Herre; jeg er kun Deres ydmyge Tjener, Grev Hannibal de Ceconnas.“

— „Og jeg, min Herre, jeg er Grev Joseph Boniface de Lerac de la Mole, ganske til Deres Tjeneste.“

— „I saa Tilfælde, kjære Herre, lader os tage hinanden under Armen og gaae ind sammen.“

Resultatet af dette medierende Forslag var, at de to unge Mænd, der stige ned fra deres Heste, kastede Tommerne i Staldkarlens Hænder og toge hinanden under Armen. Efterat have bragt deres Kaarder i den rigtige Stilling, gik de hen imod Indgangen til Værtshuset, hvor Varten stod paa Dørtærskelen. Men imed saadanne

Folks Sadvane, havde den værdige Gier ikke synt at sjanke dem nogen Dymærksomhed, da han var beskæftiget med en meget levende Samtale med en tør og gul, meget lystig Person, der, ligesom en Ugle under sine Fjær, var begravet i en Kappe af en Couleur, som havde Lighed med Fyrsvamp.

Begge Adelsmændene vare kenne saa nær til Bærten og Manden i Fyrsvamp-Kappen, med hvem angpasserede, at Cocannas, der var utaalmodig over den liden Betydning, man tillagde ham og hans Rejsefælle, trak Bærten i Ormet. Bærten syntes ligesom at fare op i Søvn, og tog Afsted med sin Selskabsbreder med et „Farvel! Kom snart og lad mig vide Klokkeslettet.“

— „Naa, min Hr. Sjælsmester“, sagde Cocannas, „seer De ikke, at man vil tale med Dem?“

— „Ah, om Berladselse“, sagde Bærten, „jeg saae det ikke.“

— „Ah, for Fanden! De burde see os, og nu, da De har seet os, saa var saa god at sige Hr. Greve, istedetfor rask hen at sige: min Herre.“

Da Mole heldt sig tilbage og lod Cocannas tale, som syntes at have taget hele Affairen paa sin Samvittighed. Imidlertid var det let at see paa hans rynkede Dienbryn,

at han var beredt til at komme ham til Hjælp, naar det kom et Diebstil til at handle.

— „Nu vel, hvad onsker De, Hr. Greve?“ spurgte Barten i den meest rolige Tone.

— „Gødt det er allerede bedre, er det ikke?“ sagde Coconnas, idet han vendte sig om imod La Mole, der gjorde et bekræftende Tegn med Hovedet. „Hr. Grev og jeg, der ere blevne trukne hertil af Deres Skildt, onste at faae Aftensmad og Nattelegis i deres Huus.“

— „Mine Herrer,“ sagde Barten, „jeg er fortvilet; men der er kun eet Kammer, og jeg frygter, at dette ikke convenerer Dem.“

— „Nu, min Tro, saameget desto bedre!“ sagde La Mole; „lader os gaae hen og søge os Logis et andet Steds.“

— „Nei, nei,“ sagde Coconnas; „jeg bliver her; min Hest er udmattet. Jeg tager da Værelset, siden De ikke vil have det.“

— „Ah! det er en anden Sag,“ sagde Barten, der bestandig vedligeholdte den samme uferksammede Lige-gyldighed; „dersom De kun er Een, kan jeg slet ikke logere Dem.“

— „For Djævelen,“ raabte Coconnas, „det er min Tro et morsomt Dyr; for nylig var To for mange, nu

er Gen for Lidet. Du vil altsaa ikke logere os, Din Gæst? "

— „I Sandhed, mine Herrer; tager De det paa den Maade, saa vil jeg svare Dem reent ud.“

— „Svar da, men svar hurtigt!“

— „Du vel; jeg vil hellere undvære den Vre at logere Dem.“

— „Hvorfor?“ spurgte Coconnas, blegnende af Harm.

— „Fordi De ingen Laquaier har, og der til et fuldstændigt Herrekammer vilde blive to tomme Tjenerskamre. Dersom jeg derfor giver Dem et Herrekammer, risquerer jeg, ikke at kunne faae de andre udleiede.“

— „Fr. La Mole,“ sagde Coconnas, idet han vendte sig om; „synes De ikke, ligesom jeg, at vi burde hugge denne Abekat ned paa Stedet?“

— „Det er let gjort;“ sagde La Mole, og beredte sig, ligesom sin Reisefælle, til at hudflette Barten med Vidsteflag.

Men uagtet denne dobbelte, lidet beroligende Demonstration fra de to Herrer, som syntes saa sikke i deres Sag, blev Barten aldeles ikke ferskardet, men tral sig kun et Skridt tilbage for at være under sit eget Tag.

— „Man seer,“ sagde han i sin plumpe Skjemt, „at disse Herrer kommer fra Provindsen. I Paris er det ikke længer Brug at slaae en Vært ihjel, naar han afflaaer at leie sine Værelser ud. Det er de høie Herrer, som man myrder, ikke Borgerne; og hvis De nu gjør altfor megen Larm, saa kalder jeg paa mine Naboer, og da skal det blive Dem, der skal faae Pidsken at smage, en meget uværdig Behandling for to Adelsmand.“

— „Død og Helvede! Han vil nok gjøre Nar af os!“ raabte Cocannas, der var bragt til det Yderste.

— „Gregor, min Armbøsse“, sagde Værten til sin Tjener, i samme Tone, som han vilde have sagt: En Stol til disse Herrer!

— „For en Ulykke!“ brølede Cocannas og drog sin Kaaarde, „kommer De da ikke i Hede, La Mole?“

— „Nei, De maa have mig undskyldt, thi medens vi blive varme, bliver Aftensmaden kold.“

— „Hvad, De mener?..“ skreg Cocannas.

— „Jeg mener, at Manden i Den skjønne Stjerne har Ret, men at han kun daarligt forstaaer at tage imod sine Rejsende, isærdeleshed, naar disse Rejsende ere Adelsmænd. Istedetfor at sige til os paa en grov Maade: „Mine Herrer, jeg vil ikke have Noget at gjøre med Dem“, vilde han have gjort langt bedre i at sige til os

med Hosflighed: „Vær saa artige, mine Herrer, træder indensfor“, og lade det være nok med at skrive paa Begjæringen: et Herrekammer, saameget, et Tjenerkammer saameget; thi hvis vi ikke have Tjenere, saa er det vor Bestemmelse, at antage dem.“

Bed disse Ord skaffede La Mole Barten lemfærdigen tilside, som allerede udstrakte sin Arm efter sin Bøsse. Derved fik Coconnas en Gjennemgang og La Mole gik bagefter ham ind i Huset.

— „Lad saa være“, sagde Coconnas; jeg har megen Noie med at faae min Kaarde i Skeden, førend jeg har forsikket mig om, at den stikker ligesaa godt som denne Abekats Spækkenaal.“

— „Taalmodighed, min kjære Reisefælle“, sagde La Mole, „Taalmodighed! Alle Herberger ere fulde af Adelsmand, som Bryllupshoitiden og den forestaaende flanderste Krig har trukket til Paris; vi ville ikke finde noget andet Logis, og desuden, maaskee er det Skik i Paris at modtage Fremmede paa denne Maade.“

— „For Djævelen, hvor De er taalmodig, Grev de la Mole!“ mumlede Coconnas, og snoede sin røde Knevelsbart i sin Ferbittresse, medens han tilfastede Barten lynende Blis. „Men lad den Slynge tage sig iagt, hvis hans Kjollen er stet, hans Seng haard, hvis hans

Blin ikke har ligget 3 Aar paa Flasker, og hvis hans Tjener ikke er saa smidig som en Vidiegreen...

— „Naa, naa, min Cavaleer,“ sagde Barten, medens han skjærpede Kniven, der hængte i hans Bælte paa en Slibesteen; „berolige Dem, De er i et Overfløhedens Land.“

Derpaa mumlede han ganske sagte og rystede paa Hovedet: Det er Huguenotter; de Forrædere ere blevne saa uforstammede, siden deres Bearners Ugteskab med Froken Margot.

Med et Smil, der vilde bragt hans Gæster til at gysse, hvis de havde seet det, foiede han til: „Hi, hi, det er pudseerligt, at disse Huguenotter just skulde falde mig i Hænderne, og ati...“

— „Naa, skulle vi ei have noget at spise?“ svurgte Coconnas hæstigt og afbød Bartens Monolog.

„Som De behager, min Herre,“ svarede denne, der vistnok blev formildet ved de Tanker, der nylig vare faldne ham ind.

— „Ja, det behager os og hurtigen,“ svarede Coconnas.

Derpaa vendte han sig til La Mole:

— „Hør, Hr. Greve,“ sagde han, „medens man

gjør vort Bærelse istand, fortæl mig da, om De har fundet, at Paris er en munter By?"

— „Nei, min Tro," svarede La Mole; „de Ansigtter, jeg hidtil har seet, synes mig at have robet Frygt eller Utilfredshed. Maaskee ogsaa Pariserne ere bange for Uveir. Bemærker De ikke, hvor Himlen er sort, og hvor Luften er trykkende."

— „Sig mig, Hr. Greve, De agter Dem til Louvre, ikke sandt?"

— „Og De ogsaa, Coconnas, troer jeg."

— „Ja; hvis De vil, kuune vi gaae derhen i Forening."

— „Men er det ikke lidt for sildig at gaae ud?" sagde la Mole.

— „Sildigt eller ikke, jeg maa ud; mine Ordres ere bestemte: naae Paris saa hurtig som muligt, og, saa snart jeg er ankommen der, faae Hertugen af Guise i Tale."

Bed Hertugen af Guises Navn nærmede Bærten sig meget opmærksomt.

— „Jeg synes, at denne Slyngelet hører hvad vi sige," sagde Coconnas, der, som Piemonteser, var meget pirrelig, og som ikke kunde glemme Manden i „Den skønne

Stjerne" den lidet høflige Naade, hverpaa han modtog sine Gæster.

— „Ja, mine Herrer, jeg hører hvad De siger,“ sagde denne og løstede Haanden til Huen, „men det er for at tjene Dem. Jeg hører Dem tale om den store Hertug af Guise, og jeg er strax ved Deres Side. Hvori kan jeg være Dem til Tjeneste mine Herrer Grever?“

— „Ah, Ah! dette Navn har en magisk Virkning, som det synes, thi denne uforskammede Karl er nu bleven underdanig. For Fanden, Mester, Mester.... hvad hedder Du?“

— „Mester la Hurière,“ svarede Barten med et Buk.

— „Nu vel, Mester la Hurière, troer Du at min Arm er mindre tung end Hertugen af Guises, som har Privilegium paa at gjøre Dig saa høflig.“

— „Nei, Hr. Greve, men den er ikke saa lang,“ svarede la Hurière. „Forsvrigt maa jeg sige Dem, at den store Henrik er alle vi Pariseres Afgud.“

— „Hvilken Henrik?“ spurgte La Mole.

— „Det forekommer mig, at der kun er Een,“ sagde Barten.

— „Og hvem er det?“

— „Henrik af Guise.“

— „Om Forladelse, min Ven, der er endnu Gen, som jeg ikke indbyder Dig til at tale ondt om; det er Henrik af Navarra, uden at regne Henrik af Condè, som ogsaa har sine store Fortjenester.“

— „Disse Personer kjender jeg ikke,“ svarede Barten.

— „Ja men jeg kjender dem,“ sagde la Mole, „og da jeg har Budskaber at bringe Kong Henrik af Navarra, raader jeg Dig ikke at tale ilde om ham i min Nær-
værelse.“

Uden at svare la Mole, lod Barten det bero med at tage let til Hatten, og med et indsmigrende Blik til Coconnas sagde han:

— „Altsaa agter min Herre sig til den store Hertug af Guise? Min Herre er en meget lykkelig Cavaleer, og uden tvivl kommer De i Anledning af...“

— „I hvilken Anledning?“ spurgte Coconnas.

— „I Anledning af Festen,“ svarede Barten med et besynderligt Smil.

— „Du burde sige: Festerne, thi Paris drukner i Feste, har jeg hørt fortælle; idetmindste taler man kun om Baller, Gilder og Careusseller. Hvor er man sig ikke overordentligt i Paris? Hvad?“

— „Jo, men med Naade, min Herre, idetmindste

til Dato," svarede Bærten; men man vil nok komme til at more sig, haaber jeg."

— „Hans Majestæt Kongen af Navarras Bryllup trækker dog mange Fremmede til Byen," sagde la Mole.

— „Ja, mange Huguenotter, min Herre," svarede la Hurière mut; men han besindede sig hurtigt og sagde: „Ah, om Forladelse, maaskee disse Herrer ere af den nye Religion?"

— „Jeg, bekjende mig til den nye Religion?" streg Coconnas; „for Fanden! jeg er ligesaa god Catholik, som vor hellige Fader, Paven."

La Hurière vendte sig til La Mole, ligesom for at spørge ham; men enten fattede la Mole ikke hans Mening, eller han ansaae det ikke for hensigtsmæssigt at svare derpaa.

— „Siden Du ikke kjender hans Majestæt Kongen af Navarra, Mester la Hurière, saa kjender Du maaskee Admiralen. Jeg har hørt sige, at Admiralen nød temmelig Yndest ved Hoffet, og da jeg er anbefalet til ham, saa vnskede jeg gjerne at faae hans Bepaal at vide, dersom hans Adresse ikke tager Huden af Din Mund."

— Han boede i Rue de Bethisy, min Herre, her til

Høire,“ svarede Barten med en indre Glæde, der ikke kunde andet end udtrykke sig i hans Ydre.

— „Hvorledes? han boede?“ udbrød la Mole; „er han da flyttet?“

— „Ja, maaskee fra denne Verden.“

— „Hvad skal det sige?“ raabte paa tengang begge Adelsmændene; „Admiralen flyttet fra denne Verden!“

„Hvorledes, Hr. de Coconnas,“ vedblev Barten raed et ondskabsfuldt Smil, „De hører til det guisfesse Partie, og De veed ikke dette!“

— „Hvilket dette?“

— „At Admiralen isergaars, da han gik over Pladsen Saint-Germain-l'Auxerrois, forbi Domherren Pierre Piles's Binduer, blev truffet af et Skud fra en Armbøsse?“

— „Blev han dræbt!“ skreg la Mole.

— „Nei, Skuddet har blot knust hans ene Arm og borttaget to Fingre, men man haaber, at Kuglerne vare forgiftede.“

— „Hvad! man haaber! Glendige!.....“ skreg la Mole.

— „Jeg vilde sige, man treer,“ svarede Barten; „lad os ikke klamres om et Ord; min Tunge slog mig fejl.“

Wester la Huriere vendte Ryggen til la Mole, rakte Tunge ad Cecennas paa den meest ybelagtige Maade, og ledsagede denne Gebærde med et listigt Diekast.

— „Besynderligt!“ udbrod Cecennas muntert.

— „Besynderligt!“ stammede la Mole, opfyldt af Forbauselse og Sorg.

— „Det er som jeg har den Ære at sige Dem, mine Herrer“, svarede Barten.

— „Nu gaaer jeg til Louvre, uden at spille et Minut. Træffer jeg Kong Henrik der?“

— „Det er rimeligt, da han beer der.“

— „Dgsaa jeg gaaer til Louvre“, sagde Cecennas. „Træffer jeg Hertugen af Guise.“

— „Det er rimeligt, thi jeg har nylig seet ham drage forbi med to hundrede Adelsmand.“

— „Kom da, Cecennas,“ sagde la Mole.

— „Jeg følger Dem, min Herre“, sagde Cecennas.

— „Men, Deres Aftensmad, mine Cavalerer?“ spurgte Wester la Huriere.

— „Ah“, sagde la Mole, „jeg skal maastee spise til Aften hos Kongen af Navarra.“

— „Dg jeg hos Hertugen af Guise.“

— „Dg jeg“, sagde Barten, der fulgte begge Adelsmændene med Dinene, medens de toge Veien til Louvre,

„jeg vil pudse min Stormhue, rensse min Armbøsse og slibe min Partisan; man veed ikke, hvad der kan skee.“

V.

Om Louvre i Særdeleshed og om Dyden i Almindelighed.

De tvende Herrer, som fik Underretning af den Første de mødte, toge Veien igjennem Gaderne Averen og St. Germain-l'Auxerrois, og kofandt sig snart foran Louvre, hvis Taarne begyndte at indhyllses i Aftenens første Skygger.

— „Hvad er der?“ spurgte Coconnas sin Ledfager, der var standset ved Synet af det gamle Slot, og med en vis Vrefrygt betragtede dets Bindelbroer, dets smalle Binduer og dets spidse Klokketaarne, der pludseligt fremstillede sig for hans Dine.

— „Min Tro, jeg veed ikke selv“, sagde la Motte, „men mit Hjerte banker. Jeg er dog ellers ikke overdreven frygtfom, men dette Palais, jeg kan ikke forklare det, forekommer mig skummelt, jeg kunde næsten sige rædsomt.“

— „Oh, mig gaaer det anderledes“, sagde Coconnas; „jeg veed ikke hvoraf det kommer, men jeg er udmærket let tilmode. Mit Ydre er rigtignok en Smule forsomt,“ vedblev han, idet han lod Dinene løbe over sit Reiseskuffe. „Men, hvad! man har en cavaleermæssig Mine. Desuden befale mine Ordre mig al mulig Hurtighed. Jeg er altsaa velkommen, naar jeg adlyder punktligen.“

Og de to unge Herrer fortsatte deres Bei, Enhver bevæget af de Følelser; de nylig havde udtalt.

Der var stærk Vagt ved Louvre; alle Posterne syntes fordoblede. Bore to unge Adelsmand traf da strax paa en Hindring. Men Coconnas, som havde bemærket at Hertugen af Guises Navn var en Art Talisman hos Pariserne, nærmede sig en Skildvagt og, idet han beraabte sig paa dette almægtige Navn, forlangte han, i Grinde til ham, at faae Udgang til Louvre.

Dette Navn syntes at gjere sin sædvanlige Virkning paa Soldaten; imidlertid spurgte han Coconnas, om han ikke kjendte Stikordet.

Coconnas blev nødt til at tilstaae at han ikke kjendte det.

— „Saa maa De forsoie dem bort, min Herre,“ sagde Seldaten.

En Mand, som samtalede med den vagthavende Of-

ficeer og som ved at høre Coconnas forlange at blive indladt i Slottet, strax havde afbrudt sin Underholdning, kom i dette Dieblis over til ham og sagde:

— „Hvad vil De Hertugen af Guise?“

— „Jeg vil tale med ham,“ sagde Coconnas smilende.

— „Umueligt! Hertugen er hos Kongen.“

— „Men jeg har en skriftlig Befaling til at begive mig til Paris.“

— „Ah, De har en skriftlig Befaling?“

— „Ja, og jeg kommer langt borte fra.“

— „Ah, De kommer langt borte fra?“

— „Jeg kommer fra Piemont.“

— „Godt! godt! Det er en anden Sag. Og Deres Navn?“

— „Brev Hannibal de Coconnas.“

— „Godt! godt! Giv mig Brevet, Hr. Hannibal! Giv mig det!“

— „Det er paa min Vre en meget forekommende Mand,“ sagde la Mole til sig selv; „mon jeg ikke kunde finde en lignende, der kunde føre mig til Kongen af Navarra?“

— „Men giv mig da Brevet!“ vedblev den tydske

Herre, og udstrakte Haanden imod Coconnas, som nodede.

— „For Pokker,“ svarede Piemonteseren, der var mistroisk som en halv Italiener; „jeg veed ikke om jeg tør..... Jeg har ikke den Ære at kjende Dem, min Herre!“

— „Jeg hedder Vesme; jeg er i Hertugen af Guises Tjeneste.“

— „Vesme,“ mumlede Coconnas; „det Navn kjender jeg ikke.“

— „Det er Vesme, min Herre,“ sagde Skildvagten „Det er Udtalen, som bedrager Dem, det er det Hele Leveer De kun Deres Brev til denne Herre, jeg indestaaer Dem derfor.“

— „Ah! Hr. de Vesme,“ raabte Coconnas, „jeg troer næsten jeg kjender Dem!... Ih, bevares! med største Fornoielse. Her er mit Brev. Undskyld min Betænkning. Men man maa være vaersom med at betroe sig til Folk.“

— „Vel, vel,“ sagde de Vesme, „der behoves ingen Undskyldninger.“

— „Om Forladelse, min Herre,“ sagde la Motte og nærmede sig; „da De er saa forekommende, vilde De

maaſkee gjøre Dem Uleilighed med mit Brev, ligesom med min Reifeſælles?"

— „Deres Navn?"

— „Grev Lerac de la Mole."

— „Grev Lerac de la Mole?"

— „Ja."

— „Jeg kjender det ikke."

— „Det er ganske naturligt, at jeg ikke har den Ære at være kjendt af Dem min Herre; thi jeg er fremmed og er, ligesom Grev Coconnas, først kommen iaften og fra en fjern Egn."

— „Hvorfra kommer De?"

— „Fra Provence."

— „Ogsaa med et Brev?"

— „Ja, med et Brev."

— „Til Hertugen af Guise?"

— „Nei, til Hans Majestæt, Kongen af Navarra."

— „Kongen af Navarra vedkommer ikke mig, min Herre", svarede de Besme med en pludselig Kulde, jeg kan derfor ikke tage mig af Deres Brev.

Dermed vendte de Besme Grev de la Mole Ryggen og gik ind i Louvre, medens han gav Coconnas Tegn til at følge sig.

La Mole blev ene tilbage.

I dette Dieblif drog en Skare af omtrent hundrede Personer ud igjennem den Port i Louvre, der gik i samme Retning som den, hvorigjennem de, Besme og Coconnas vare gaaede ind.

— „Ah! ah!“ sagde Skildvagten til sin Kammerat; „det er Momy og hans Huguenotter; de ere sjæleglade. Kongen har lovet dem Admiralsens Morders Hoved, og, da det nu er ham, som ogsaa har dræbt den ældre Momy, saa vil Sønnen slaae to Fluer med eet Smæk.“

— „Om Forladelse,“ sagde la Mole og vendte sig til Soldaten; „sagde Du ikke, min gode Ven, at denne Officeer var Momy?“

— „Jo vel, min Herre.“

— „Og at de, som ledsagede ham, vare...“

— „Parpaillotter. Jo det sagde jeg.“

— „Tak,“ sagde la Mole, uden at synes at bemærke det foragtelige Udtryk, som Skildvagten havde brugt; „det var kun det jeg vilde vide.“

Derpaa gik han henimod Cavalerernes Anfører, og sagde, idet han naaede ham:

— „Min Herre, jeg hører at De er Hr. de Momy.“

— „Ja, min Herre,“ svarede Officieren høfligt.

— „Deres Navn, som er velbekjendt iblandt den nye

Religions Tilhængere, giver mig Mod til at henvende mig til Dem, for at bede Dem om en Tjeneste."

— „Siig frem, min Herre! Men først, hvem har jeg den Ære at tale med?"

— „Grev Lerac de la Mole."

De to unge Herrer hilsede hinanden.

— „Jeg er til Deres Tjeneste," sagde Momy.

— „Min Herre, jeg kommer fra Aix som Overbringer af et Brev fra Lunac, Gouverneuren i Provence. Dette Brev er adresseret til Kongen af Navarra og indeholder vigtige og presserende Efterretninger. Hvorledes kan jeg komme til at overlevere ham dette Brev? Paa hvad Maade skal jeg faae Udgang til Louvre?"

— „Intet er lettere, min Herre, end at faae Udgang til Louvre; men jeg er blot bange for, at Kongen af Navarra er alt for beskæftiget for Diebliffet til at kunne modtage Dem. Men, men det er det Samme, hvis De vil følge mig, skal jeg føre Dem lige til hans Bærelse. Resten maa De selv sørge for."

— Tusind Tak!

— „Kom, min Herre, sagde Momy.

Derpaa steg han af Hesten, kastede Toilen i sin Laquais Hænder, og gik benimod Porten. Han gav sig tilkjende for Skildvagten, og førte la Mole ind i Slot-

tet, og, idet han aabnede Døren til Kongens Cabinet, sagde han:

— „Trød ind min Herre, og skaf dem videre Underretning.“

Deryaa hilste han la Mole og fjernede sig.

Da Mole var bleven alene, saae han sig omkring. Forværelset var tomt, en af de indvendige Døre sted aaben. Han gjorde negle Skridt fremad, og besandt sig i et snævert Galleri.

Han bankede paa og kaldte, uden at Nogen svarede. Den dybeste Stilhed herskede i denne Deel af Louvre.

— „Hvorledes kunde man tale om den strenge Etiquette her,“ tænkte han; „man kommer og gaaer i dette Palais som paa en offentlig Plads.“

Han kaldte endnu engang, men uden at opnaae bedre Resultat end første Gang.

— „Nu, lad os da vandre længere frem“, tænkte han „jeg maa vel dog tilsidst træffe paa Een eller Anden.“

Han gik videre frem i Corridoren, som bestandig blev mere dunkel.

Pludselig aabnede den Dør sig, der var ligeoverfor den, hvorigjennem han var kommen, og to Piger traadte ind med Fakler, der kastede deres Glans paa den meest

impenerende kvindelige Skikkelse, med en majestætisk Holdning og af en magesløs Skjønbed.

Lysen faldt paa la Mole, der blev staaende ubevægelig.

Damen standsede ligesom han.

— „Hvad ønsker De, min Herre?“ spurgte hun den unge Mand med en Stemme, der lod i hans Dren som en yndig Musik.

— „Ah! Deres Naade“, sagde la Mole og slog Dinene til Jorden, „undskyld mig, jeg beder Dem. Jeg har i dette Dieblis forladt Hr. de Mony, der har været saa forekommende at føre mig lige hertil. Jeg ønsker at tale med Kongen af Navarra.“

— „Hans Majestæt er ikke her, min Herre. Han er hos sin Svoger, saavidt jeg veed. Men i hans Fraværelse, kunde De da ikke sige det til Dronningen?..“

— „Jo, tilvisse Deres Naade“, svarede la Mole, hvis Gen vilde vise mig den Artlighed at føre mig til hende.“

— „De er der allerede, min Herre.“

— „Overledes!“ udbød la Mole.

— „Jeg er Dronningen af Navarra“, sagde Margrethe.

La Mole gjorde en saa voldsom Bevægelse af Over

rastelse og Skræk, at Dronningen ikke kunde lade være at smile.

— „Tol hurtigt, min Herre“, sagde hun, „thi man venter mig hos Enkedronningen.“

— „Oh! Deres Majestæt, dersom man venter paa Dem, saa tillad mig at bortfjerne mig, thi det vilde være mig umuligt at tale til Dem i dete Dieblif. Jeg er aldeles ude af Stand til at kunne samle mine Tanker; Syndet af Dem har forblandet mig. Jeg tænker ikke, jeg beundrer. Margrethe gik fuld af Ynde og Godhed nærmere henimod den unge Mand, som uden at vide det, spillede en fuldkommen Hofmands Rolle.

— „Fat Dem, min Herre“, sagde hun. „Jeg vil vente, saa maa man vel ogsaa vente paa mig.“

— „Oh, tilgiv mig, hvis jeg ikke i Førstningen hilste Dem som Majestæt, med al den Uresfrygt De har Ret til at fordre af een af Deres ringeste Tjenere, men...“

— „Nen“, fortsatte Margrethe, „De antog mig for en af mine Hofdamer.“

— „Nei, Deres Majestæt, men for Skyggen af Diana af Poitiers. Man har fortalt mig, at hun vendte tilbage til Louvre.“

— „Nu, min Herre“, sagde Margrethe, „jeg er ikke længere urolig for Dem; De vil gjøre Lykke ved Hoffet.“

De havde et Brev til Kongen, sagde De? Det behøves des aldeles ikke. Men, ligemeget, hvor er det? Jeg skal bringe ham det. Men, hurtigt, jeg beder Dem."

I et Secund rev la Mole Baandene op paa sin Kjole, og fremtrak fra sit Bryst et i Silke indesluttet Brev.

Margrethe tog Brevet og betraaede Skriften.

— „Er De ikke Hr. de la Mole?“ svurgte hun.

— „Jo, Deres Majestæt. O, min Gud! er jeg saa lykkelig, at mit Navn er kjendt af Deres Majestæt?“

— Jeg har hørt min kongelige Gemal og min Broder, Hertugen af Alencon tale om Dem. Jeg veed, at De er ventet."

Derpaa lod hun dette Brev, der kom fra den unge Nands Kjole og endnu bar Præg af hans Brysts Barme, glide ned paa sin Barm, hvorover Broderier og Diamanter næsten dannede et Pantfer.

La Mole fulgte henrykt enhver af Margrethes Bevægelser med Dinene.

— „Nu, min Herre,“ sagde hun, „begiv Dem ned i det nederste Galleri, og vent der, indtil der kommer Noget ud fra Kongen af Navarra eller Hertugen af Alencon. En af mine Pager skal ledsage Dem."

Med disse Ord fortsatte Margrethe sin Bei. La

Mole stillede sig op imod Muren; men Passagen var saa snæver, og Dronningen af Navarras Dragt saa viid, at hendes Silkekjole berørte den unge Mand's Klæder, medens en stærk Bellugt udbredte sig, hvor hun havde gaaet.

La Mole zittrede over hele Legemet, og, da han mærkede at han var nær ved at falde om, støttede han sig imod Muren.

Margrethe forsvandt som et Drømmesynd.

— „Kommer De, min Herre?“ sagde Pagen, som havde faaet Befaling til at ledsage la Mole til det nederste Galeri.

— „Oh, ja, jeg kommer,“ svarede la Mole beruset; thi da den unge Mand viste ham Veien ad den samme Kant, hvor Margrethe nylig havde fiernet sig, haabede han at faae hende at see endnu engang, naar han skyndte sig.

Da han naaede det Øverste af Trappen, saae han hende endelig i den nederste Stage, og hvad enten det nu var af en Hændelse, eller det skete, fordi Larmen af hans Trin naaede ned til hende, Margrethe løftede Hovedet, og han kunde endnu engang beskue hende.

— „Oh,“ sagde han, idet han fulgte Pagen, „det er ingen Dødelig, det er en Gudinde, som Virgilius Maro siger: „Et vera incessu patuit dea.“

— „Nu!“ sagde den unge Page.

— „Her er jeg“, sagde la Mole; „en Forladelse her er jeg.“

Page'n gik foran la Mole, steg en Stige ned, aabnede en Dør og derpaa endnu een, og blev staaende paa Dørtærskelen:

— „Her er det Sted, hvor De kan vente“, sagde han.

La Mole gik ind i Galleriet og Døren lukkede sig efter ham.

Galleriet var tomt med Undtagelse af en Herre, der spadserede frem og tilbage og som ogsaa syntes at vente.

Aftenen begyndte allerede at lade brede Skygger falde ind under de høie Hvælvinger, og, uagtet de to Personer neppe vare tyve Skridt fra hinanden, kunde de dog ikke skjelne hinandens Ansigter. La Mole nærmede sig.

— „Herren forlate mig! mumlede han, da han kun var nogle Skridt fra den anden Herre, „det er Grev Seconnas, som jeg atter træffer her.“

Med Lyden af hans Skridt, vendte Piemonteseren sig om, og betragtede ham med ligesaa stor Forundring, som den, hvorfor han selv var Gjenstand.

— „For Pokker!“ raabte han, „det er jo la Mole,

eller Fanden skal tage mig! Uf! Hvad gjør jeg dog? jeg sværger i Kongens Slot; men, det synes, at Kongen sværger ganske anderledes end jeg og det endog i Kirkerne. — Naa, nu ere vi da i Louvre...."

— „Ja, som De seer; de Besme har ført Dem ind."

— „Ja, det er en fortræffelig Tydsker, denne de Besme.... Og De, hvem har været Deres Guide?"

— „De Mony... Jeg sagde Dem jo nok, at Huguenotterne ikke heller stode dem saa aldeles slet ved Hofset... Har De truffet Hertugen af Guise?"

— „Nei, endnu ikke.... Og De, har De erholdt Audients hos Kongen af Navarra?"

— „Nei, men det vil snart skee. Man har ført mig herind, og bedt mig vente."

— „De kan troe, at der forberedes et glimrende Afstenskabs, og vi ville komme til at sidde Side om Side ved Festen. Hvilken besynderlig Hændelse dog! I en Tid af to Timer har Skjæbnen knyttet os til hinanden... Men, hvorledes har De det? jeg synes De seer isaa forstyrret ud..."

— „Jeg?" sagde la Mole hurtigt, idet han skjælvde, thi han var virkelig bleven ligesaa forblundet af det Syn, der havde viist sig for ham; „nei, men det Sted, hvor

vi befinde os, lader opstaae en Mængde Tanker i min Sjæl."

— „Philosophiske, kan jeg tænke, ligesom hos mig selv? Da De traadte ind, randt netop alle min Hovmesters Grundsætninger mig i Tanker. Hr. Greve, kjender De Plutarch?"

— „Plutarch," sagde la Mole smilende, „det er en af mine Yndlingsforfattere."

— „Nu vel," vedblev Coconnas alvorligen, „denne store Mand troer jeg ikke har taget Feil, naar han sammenligner Naturens Gaver med balsamiske Planter, der besidde en uforgjængelig Lugt, og en fuldstændig Kraft til at læge Saar." — „Forstaaer De Græsk, Hr. Coconnas?" — „sagte la Mole og betragtede den Udspurgte noie.

— „Nei, men min Lærer forstod det, og har meget anbefalet mig, naar jeg kom til Hoffet, at tale om Dyden. Det lader særdeles vel, sagde han. Jeg er ogsaa vel udrustet, hvad det Emne angaaer; det underretter jeg Dem om i Forveien. Apropos, er De hungrig?" — „Nei."

— „Da synes mig dog, at De havde noget tilovers for den stegte Høne i „den skjonne Stjerne"; jeg for min Deel er nærved at døe af Sult." — „Nu vel, Hr. Coconnas, her er forræffelig Leilighed til at drage Nytte af Deres Beviser for Dyden, og til at prøve Deres Beun-

dring for Plutarch, thi den store Skribent siger et Steds:
 Det er godt at øve Sjælen i Smerte og Raven i Sult:
 πρέπον ἔστι τὴν μὲν ψυχὴν ἄδύνη, τὸν δὲ γαστέρα
 λιμῶ ἄσκειν." — „Ah, De læser Græsk?" udbred Co-
 connas forbauset. — „Ja, min Dre," svarede la Mele;
 „min Lærer har underviist mig deri." — „Ser Satan,
 Greve, saa er Deres Lykke gjort; De skriver Vers med
 Kong Carl IX, og De taler Græsk med Dronning Mar-
 grette." — „Uden at regne," foiede la Mele smilende
 til, „at jeg tillige kan tale Gascogner-Sproget med Kon-
 gen af Navarra."

I dette Dieblis blev den Udgang, der førte til Kon-
 gens Bærelser, aabnet; man hørte Skridt og saae i Mør-
 ket en Skygge nærme sig. Denne Skygge blev til et Le-
 geme. Legemet tilhørte de Besme. Han saae de to unge
 Herrer ind i Ansigtet forat kjende, hvem der hørte ham
 til og dervaa gjorde han Tegn til Coconnas at følge sig.
 Coconnas blikte la Mele med Haanden. De Besme
 førte Coconnas til det Yderste af Galleriet, aab-
 nede en Dør og befandt sig tilligemed ham paa
 det første Trin af en Trappe. Da han kom dertil stand-
 siede han og saae rundt omkring sig; og med en afværlende
 hævet og sagte Røst sagde han: „Hr. Coconnas, hvor
 boer De?" — „I Bærtshuset Den stjerne Stjerne, Rue

de l'Arbre-Sec," — „Gødt, Gødt! De skal være der i to Skridt... Skynd Dem hurtigt til deres Hotel, og i Nat..." Han saae sig atter om. „Nu vel! inat?" spurgte Cecennas. — „Inat maae De komme her tilbage med et hvidt Kors paa Hatten. Det Ord, der aabner Dem Indgangen, er: Guise. Wien hold reen Mund!" — „Wien til hvilken Tid skal jeg komme?" — „Naar De hører Stormkloffen: pum! pum!" — „Stormkloffen?" — „Ja." — „Det er gødt! jeg skal være her" sagde Cecennas. Derpaa hilste han de Besme og gik bort. — „Hvad Djævelen skal det sige?" tænkte han ved sig selv; „i hvilken Anledning vil man lade Stormkloffen gaae? Wien ligemeget, jeg bliver ved min Mening, det er en fortræffelig Tedesco denne de Besme. Om jeg ventede til Grev de la Mele kom?... Ah, nei, det er min Tro ikke værdt; det er rimeligt, at han spiser hos Kongen af Navarra." Cecennas tog Veien til Rue de l'Arbre-Sec, hvorhen Skildtet „den skjonne Stjerne" drog ham som en Magnet. Imidlertid var en Dør til det Gallerie, der stod i Forbindelse med Kongen af Navarra's Værelser bleven aabnet og en Page gik hen til la Mele og sagde: „Det er vel Dem, der hedder Grev de la Mele?" — „Det er mig." — „Hvor boer De?" — „I Rue de l'Arbre-Sec, i „den skjonne Stjerne." —

„Godt! Det er ved Indgangen til Louvre. Hør... Hans Majestæt lader Dem sige, at han ikke kan modtage Dem i dette Dieblis, men maaskee vil han inat sende Bud til Dem. I ethvert Tilfælde maae De indfinde Dem i Louvre imorgen tidligt, hvis de indtil da ikke har faaet Underretning fra ham.“ — „Men hvis Bagten nægter mig Indgang?“ — „Ah! Det er sandt... Signalet er „Navarra“; naar De udtaler dette Ord, ville alle Dørre aabne sig for Dem.“ — „Tak.“ — „Vent min Herre, jeg har Ordre at ledsage Dem lige til Porten, for at De ikke skal fare vild i Louvre.“ — „Nu, og Coconnas?..." sagde la Mole til sig selv, da han var kommen udenfor Slottet. „Dh! han er bleven for at spise hos Hertugen af Guise.“

Men idet han traadte ind hos Messer la Huriere, var den første Figur, der faldt vor Helt i Sinene, Coconnas, som sad placeret foran en kæmpestor Fleskes pandekage.

— „Dh! Dh!“ raabte Coconnas og brød ud i en høi Latter; „det lader ikke til, at De har spist bedre til Aften hos Kongen af Navarra, end jeg hos Hertugen af Guise.“ — „Nai, min Tro.“ — „Dg Sulten, har den indfundet sig.“ — „Jeg troer ja.“ — „Trods Plutarch?“ — „Hr. Greve,“ svarede la Mole med et Smil, „Plu-

tarch siger paa et andet Sted: „Den, som haver, bør dele med den, som ikke haver.“ Vil De, af Kjærlighed til Plutarch, dele Deres Eggekage med mig? Vi ville passiare om Dyden, medens vi spise.“ — „Nei, paa min Ære,“ sagde Coconnas, „det er godt, naar man er i Louvre, at man er bange for at blive hørt, og at man har en tom Mave. Sæt Dem nu ned og lad os nyde vor Aftensmad.“ — „Belan, jeg seer, at Skjæbnen har gjort os aldeles uadskillige. Ligger De her i Nat?“ — „Jeg veed ikke.“ — „Jeg ikke heller.“ — „I ethvert Tilfælde veed jeg nok, hvor jeg vil tilbringe Natten.“ — „Hvor da?“ — „Der hvor De selv vil tilbringe den, det kan ikke seile.“

Dg de gave sig begge til at lee, medens de lod Mes-
sier la Hurières Eggekage vederfares al mulig Ret.

VI.

Den afbetalte Gjæld.

Hvis Læseren er nysgjerrig efter at vide, hvorfor la Mole ikke var bleven modtaget af Kongen af Navarra, hvorfor Coconnas ikke havde kunnet faae Hertugen af Guise i Tale, og endelig, hvorfor de begge, istedetfor at

spise Fasaner, Agerbøns og Dyrsteg i Louvre, spise Eggekage i Værtshuset „Den skønne Stjerne“, saa maa han nu have den Godhed at vende tilbage med os til det gamle Kongeslet, og at følge Dronning Margrethe af Navarra, hvem la Mole havde tabt af Synne ved Nedgangen til det store Galleri.

Medens Margrethe steg ned ad denne Trappe, befandt Hertug Henrik af Guise, som hun ikke havde seet siden sin Bryllupsnat, sig i Kongens Cabinet. Den Trappe, ad hvilken Margrethe gik ned, havde en Udgang; til det Cabinet, hvori Hertugen af Guise befandt sig, førte en Dør; denne Udgang og denne Dør gik begge ud til en Corridor, hvilken Corridor stødte op til Dronning Catharina af Medicis Gemakker.

Catharina af Medicis var allene; hun sad ved et Bord, med Albuen hvilende paa en opslagen Bønebog og Hovedet støttet paa sin Haand, som endnu, priset være Florentineren Renés Skjønhedsmidler, var mærkværdig skøn. Denne Person forenede nemlig to Bestillinger, som Dronningens Parfumeur og Giftblander.

Henrik den Andens Enke var klædt i Serg, som hun havde baaret siden sin Gemals Død. Det var i denne Periode en Kone paa omtrent 52 til 53 Aar, som endnu, paa Grund af sin friske Fyldighed, bevarede Træk-

lene af en ferdums Skjønbed. Hendes Bærelse robede Enken, ligesom hendes Dragt. Alt havde et mørkt Præg. Betrækket, Bæggene og Meublerne. Over en Slags Himmel, der bedækkede en Itronstol, hvorpaa Dronningens Yndlingshund, en lille Vindspiller, som hendes Svigersøn, Henrik af Navarra, havde foræret hende og som havde faaet det mytbologiske Navn Phoebus, for Diebliffet laae og sov, over denne Himmel saae man malet en Regnbue efter Naturen, omgivet af følgende græffe Devise, som Kong Frants I havde givet hende: *Plus Cléart: Née sur éternité*; den bringer Lys og Klarhed.

Netop medens Enkedronningen syntes benskunken i dybe Tanker, der lode et lovende og vaklende Smil blinke frem paa hendes med Garmin malede Læber, aabnede en Mand pludselig Døren, løstede Tapetet tilside og sagde, idet han fremviste sit blege Ansigt: „Alt gaaer slet.“ Catharina løstede Hovedet op, og saae Hertugen af Guise. „Hvorledes! Alt gaaer slet“, svarede hun; „hvad vil De sige dermed, Henrik?“ — „Jeg vil sige at Kongen er mere indtagen end nogensinde i disse forbandede Huguenotter, og at, dersom vi ville vente paa Pas fra ham til at udføre det store Foretagende, saa ville vi endnu komme til at vente længe, ja maaskee steds.“ — „Hvad er da slet?“ spurgte Catharina med det res-

lige Ansigt, der var hende sædvanligt, og som dog efter Leiligheden saa godt kunde antage de meest modsatte Udtryk. — „Det er kun en Time siden, at jeg for tyvende Gang har afhandlet det Spørgsmaal med Hans Majestæt, om man skal vedblive at taale den Anmasselse, som den nye Religions Herrer tillade sig siden Anfaldet paa deres Admiral.“ — „Og hvad har min Søn svaret Dem?“ spurgte Catharina. — „Han svarede: Hr. Hertug, De maa være mistænkt af Folket som Anstifteren af det Mordattentat, der blev begaaet paa min anden Fader, Admiralen; forsvær Dem, som De kan. Jeg skal forsvare mig selv, hvis man fornærmer mig. . . . Derpaa vendte han mig Ryggen, for at gaae hen at fodre sine Hunde.“ — „Og De søgte ikke at holde ham tilbage?“ — „Jo. Men han svarede mig med den Stemme, som De kjender og med det Blik, der kun tilhører ham: Hr. Hertug, mine Hunde ere sultne, og det er ikke Mennesker, saa at jeg kan lade dem vente. . . . Derpaa gif jeg herhid for at fortælle Dem det Hele.“ — „Deri har De gjort vel“, sagde Enkedronningen. — „Men hvad skal vi gribe til?“ — „Forsøge det sidste Angreb.“ — „Hvem skal forsøge det?“ — „Jeg! Er Kongen allene?“ — „Nei. Tavannes er hos ham.“ — „Vent mig her, eller bedre, følg mig i nogen Afstand.“

Catharina reiste sig strax og begav sig til det Bærrelse, hvor Kongens Yndlingsmynder laae paa tyrkiske Tæpper og Puder af Fjævel. Paa Stænger, som vare fastgjorte i Bæggen, sad to eller tre udvalgte Falke og en lille Skade, med hvilken Carl IX morede sig at røve de smaae Fugle i det gamle Louvres og det nylig paa-begyndte Slot Tuilleries Haver. Paa Veien havde Dronningens Ansigt antaget et blegt og angsteligt Udtryk, og den sidste, eller rettere sagt den første Taare rullede ned over det. Hun nærmede sig sagte til Carl IX, som var ifærd med at give sine Hunde nogle Stykker Kage, der vare deelte i lige store Portioner.

— „Min Søen“, sagde Catharina med en saa godt forstilt Rysten i Stemmen, at den bragte Kongen til at skjælve. — „Hvad vil Deres Majestæt?“ sagde Carl, idet han heftigt vendte sig om. — „Jeg vil bede Dig om Tilladelse, min Søen, til at trække mig tilbage paa et af Dine Slotte, ligemeget hvilket, naar det kun er langt fra Paris.“ — „Hvorfor det?“ spurgte Carl og hæftede paa sin Moder det glasagtige Die, der ved visse Leiligheder blev saa gjennemtrængende. — „Fordi jeg hver Dag modtager nye Fornærmelser af den nye Religions Tilhængere, fordi jeg idag har hørt Protestanterne udstøde Trudsel imod Dig selv her i vort Louvre, og

fordi jeg ikke længere ønsker at være tilstede ved lignende Scener." — „Men betænk dog, min Moder“, sagde Carl IX med et Udtryk af fuld Overbeviisning, „at man har villet dræbe deres Admiral. En lumpen Merder havde allerede dræbt deres tappre de Monty; de stakkels Folk! Saa sandt jeg lever, min Moder, der maa dog være Retfærdighed i et Land.“ — „Oh! vær rolig, min Son, sagde Catharina, Retfærdighed vil de ikke mangle, afflaer Du den, saa ville de selv skaffe sig den paa deres Viis: idag tage de Havn over Hertugen af Guise, imorgen over mig og tilsidst over Dig.“ — „Oh, troer De Moder?“ sagde Carl IX, der nu først lod en fjern Trivl vibrere i sin Stemme. — „Al! min Son“, svarede Catharina, og overlod sig aldeles til sine voldsomme Tanker, frer Du ikke, at der ikke længere er Tale om Frants af Guises eller Admirals Død, om den protestantiske eller den katolske Religion, men ganske ligesom om at sætte Anton af Bourbens Son paa Thronen istedetfor Henrik den Andens?“ — „Oh, min Moder, hvor De nu atter henfalder til Deres sædvanlige Overdrivelser.“ — „Hvad er da Din Mening, min Son?“ — „At vente, min Moder, at vente. Al menneskelig Viisdom er indesluttet i dette ene Ord. Den Største, den Stærkeste og den

Dygtigste overhovedet er den, der forstaaer at vente.“ —
 „Vent Du kun; jeg vil det ikke.“

Deryaa gjorde Catharina en Forboining, nærmede sig Deren, og vilde vende tilbage til sit Bærelse. Carl IX standsede hende.

— „Naa, hvad skal jeg da gjøre min Moder?“ sagde han; „thi fremfor Alt er jeg retfærdig, og jeg ønsker at Enhver, maa være tilfreds med mig.“ Catharina nærmede sig igjen. „Trad herhen, Hr. Greve,“ sagde hun til Tavannes, som kjælede for Kongens Skovskade, „og sig Kongen, hvad han efter Deres Mening skal gjøre.“ — „Deres Majestæt tillader mig det?“ spurgte Greven. — „Sig frem, Tavannes, sig frem!“ — „Hvad gjør Deres Majestæt paa Jagten, naar det saarede Bildsvin kommer hen imed Dem?“ — „For Sanden, min Herre! jeg venter paa det med fast Holdning og gjenemberer dets Hals med mit Spyd.“ — „Ene og alene for at forhindre det fra at tilføie Dig Skade,“ svarede Catharina til. — „Og for at more mig,“ sagde Kongen med et Smil, der robede et til Bildhed grændsende Mod; „men jeg vilde ikke more mig med at dræbe mine Undersaatter, og Huguenotterne ere mine Undersaatter ligesaavel som Catholikerne.“ — „Nu,“ sagde Catharina, „da ville dine Undersaatter Huguenotterne

gjøre ligesom Bildsvinet, som man ilt stikker Spydet i Halsen; de ville omstyrte Thronen.“ — „Bah! treer De?“ sagde Carl IX med en Mine, som viste, at han ikke havde megen Tro til sin Moders Forudsigelser. — „Men, har Du ikke seet de Mony og hans Parti idag?“ — „Jo, jeg har rigtignok seet dem, da jeg nylig har sagt dem Farvel. Men hvad han har forlangt af mig, er det ikke retfærdigt? Han har forlangt den Mand's Død, der har myrdet hans Fader og overfaldet Admiralen. Have vi ikke straffet Montgommery for min Faders, Deres Gemals Død, endssjøndt det blot var ved en Hændelse at han døde?“ — „Det er Igodt,“ sagde Catharina omfindtlig, „lad os ikke tale derom. Deres Majestat er under Guds Forsyn, som vil give Dem Kraft, Wiisdom og Selvstændighed. Jeg arme Kone, som Gud slaaer Haanden af for mine Synders Skyld, jeg frygter og trækker mig tilbage.“

Derpaa hilste Catharina anden Gang og gik ud, idet hun gjorde Tegn til Guise, som under det Foregaaende var traadt ind, at han skulde blive tilbage i hendes Sted, for at forsøge den sidste Kræftanstrengelse. Carl IX fulgte sin Moder med Dinene, men uden denne Gang at kalde hende tilbage; derpaa gav han sig til at kjæle for sine Hunde og fløite en Jagtmelodi. Pludselig holdt han inde,

— „Min Moder er rigtignok en kongelig Aand; i Sandhed, hun betænker sig ikke. Men forsætlig at dræbe nogle Dusin Huguenotter, fordi de ere komne for at forlange Retfærdighed! Thi, Alt overveiet, er det ikke deres Ret?“

— „Nogle Dusin?“ mumlede Hertugen af Guise. — „Ah! De er her min Herre?“ sagde Kongen, der led, som om han nu først opdagede ham. „Ja, nogle Dusin; et vældigt Nederlag! Dersom En kom og sagde til mig: „Sire, De skal blive befriet fra alle Deres Fjender paa eengang, og imorgen skal der ikke være een tilbage, der kan bebreide Dem de Andres Mord,“ ah, ja da... dersom siger jeg ikke Noget.“ — „Nu vel, Sire?“ — „Tavannes,“ afbrød Kongen, „De trætter Dronning Margot¹⁾; sæt den tilbage paa sin Stang. Fordi den bærer min Søster, Dronningen af Navarras Navn, er det ingen Grund til at hele Verden skal kjæle for den.“

Tavannes satte Skaden tilbage paa sin Stok og mærede sig med at sammenrulle og oprulle en Wyndes Dren.

— „Men, Sire, hvis man sagde til Deres Majestæt: „Sire, Deres Majestæt skal imorgen blive befriet fra alle Deres Fjender?“ — „Bed hvilken Helgens Bistand skulde

¹⁾ Margot betyder paa Dansk: en Skade.

et saadant Mirakkel kunne stee?" — „Sire, vi skrive idag den 24de August, det maatte da være ved den hellige Barthelomæus's Hjælp.“ — „En herlig Helgen,“ sagde Kongen, „der lod sig levende slaae.“ — „Saa meget desto bedre! Jo mere han har lidt, desto mere Garme maa han have bevaret med sine Bødler.“ — „Og det er Dem, min Fætter,“ sagde Kongen, „som med Deres nydelige lille Kaarde med Guldfaste vilde frå nu af til imorgen dræbe titusinde Huguenetter! Ah! Ah! saasandt jeg lever, De er søgfuld, Hr. Guise!“

Og Kongen udbrød i en bvi Latter, men den var saa falsk, at Salens Echo lod den klinge tilbage som en Gravsang.

— „Sire, et Død, et eneste blot!“ vedblev Hertugen og gyste uvilkaarligt ved at høre denne Latter, der ikke lod som kom den fra et Menneske. „Et Tegn, og Alt er beredt. Jeg har Schweitserne, jeg har elleve hundrede Adelsmand, jeg har det lette Cavalleri, jeg har Bergerne paa min Side; Deres Majestæt har Deres Garde, Deres Bænner, Deres catholske Adel. . . . vi ere tyve imod Een.“ — „Nu vel, siden De er saa stærk, min Fætter, hvorfor Dævoles kommer De da for at raabe mig alt dette i Drene? Udsør det uden mig, sæt det i Bærk. . . .“

Kongen vendte sig atter til sine Hunde. Forhænge-
 fer Indgangen loftedes tilside og Catharina viste sig paany.

— „Alt gaaer vel“, sagde hun til Hertugen, træng
 paa, han vil give ester.“

Forhænge-
 fer faldt til ester Catharina, uden at Carl
 IX saae hende eller idetmindste uden at han lod som om
 han saae hende.

— „En Ting maa jeg endnu vide“, sagde Hertu-
 gen af Guise, og det er, om det vilde være behageligt for
 Deres Majestæt, at jeg handler som jeg ønsker.“ — „I
 Sandhed, Fætter Henrik, De sætter mig Kniven paa
 Struben; men, ved Himlen, jeg vil sætte mig derimed;
 Er jeg da ikke Konge?“ — „Nei, endnu ikke, Sire!
 men, hvis De vil, skal De være det imorgen.“ — „Ah!“
 vedblev Carl IX, men man vilde da ogsaa dræbe Kon-
 gen af Navarra, Prindsen af Gendé... her i mit Louvre
 ... ah!“ Deryaa tilføiede han med en neppe forståelig
 Stemme: „Udenfor, ja derom siger jeg Intet.“ — „Sire
 raabte Hertugen, „de gaae i aften til Selskab hos Her-
 tugen af Alençon, Deres Broder!“ — „Javannes“,
 sagde Kongen med en beundringsværdig forstilt Utaalmo-
 dighed, „seer De da ikke, at De fordærver mig min
 Hund? Kom hid Actæen, ic!“

Carl IX gik uden at ville høre mere, og begav sig

ind i sit eget Bærelse, efterladende Tavannes og Hertugen af Guise næsten ligesaa ubestemte som før.

Imidlertid tildrog sig en anden Scene i Catharinas Bærelse. Efterat hun havde givet Hertugen af Guise det Raad, at helde fast paa sit Forsæt, havde hun begivet sig tilbage til sine Gemakker, hvor hun havde truffet alle de Personer samlede, som pleiede at være der ved hendes Sengetid. Da Catharina kom tilbage, var hendes Ansigt ligesaa smilende, som det havde været uroligt, da hun gik bort. Efterhaanden bortsendte hun med sin mere naadige Wine sine Damer og Cavallerer, og der var snart ikke andre tilbage hos hende end Dronning Margrethe, som sad paa en Kiste ved det aabne Vindue og betragtede Himlen, nedsunken i Tanker.

Da Ænkedronningen befandt sig alene med sin Datter, aabnede hun to eller tre Gange Munden for at tale, men hver Gang drev en mørk Tanke i hendes Sjæls Inderste Ordene bort fra hendes Læber. Imidlertid hævdes Forhængen og Henrik af Navarra traadte ind. Den lille Hund, der laae og sov paa Thronen, gjøede og lob hen imod ham.

— „De her, min Søn?“ sagde Catharina skjælpende; „spiser De iasten i Louvre.“ — „Nei, Deres Majestæt,“ svarede Henrik, „jeg skal gennemstreife Byen

aften med Alencon og Conde. Jeg troede næsten at træffe dem her, især med at gøre Dem deres Opvartning."

Catharina smilede.

— „Gaa kun, min Herre, gaa kun... Mændene ere meget lykkelige ved saaledes at kunne komme omkring.. Ikke sandt, min Datter?" — „Det er sandt," sagde Margrethe, „Friheden er en kostelig Ting!" — „Skal det sige, at jeg lægger Baand paa Deres?" sagde Henrik og bukkede for sin Gemalinde. — „Nei, min Herre, det er heller ikke min egen, men Fruentimmernes sædvanlige Lod jeg beklager." — „De gaaer maaskee hen at see til Admiralen, min Søn?" sagde Catharina. — „Ja, maaskee." — „Gjør det; det vil være et godt Exempel, og imorgen kan De bringe mig Underretning om ham." — „Jeg vil da gaae, Deres Majestæt, siden De bifalder det." — „Jeg bifalder ikke Noget," sagde Catharina, „...Men hvem kommer der?... Send dem bort! send dem bort!"

Henrik gjorde et Skridt imod Døren for at udføre Catharinas Ordre, men i samme Dieblil løftedes Forhænget tilside og Baronesse Sauve viste sit blonde Hoved.

— „Deres Majestæt", sagde hun, „det er Parfumeuren René, som De har ladet kalde."

Catharina kastede et Blik paa Henrik af Navarra, ligesaa hurtigt som Lynet. Den unge Fyrste rødmede let, men næsten i samme Dieblis udbredte der sig en rødsom Blegthed over hans Ansigt. Det var jo Navnet paa hans Faders Morder, man havde udtalt. Han folte at hans Ansigt forraadte hans Bevægelse, og han gif hen for at støtte sig imod Binduesposten.

Den lille Vindspillerhund udstodte et Sul.

I det Samme traadte to Personer ind, den Ene var den Anmeldte, den Anden behøvede ikke at blive det,

Den Første var Parfumeuren René, som nærmede sig Catharina med en florentinsk Tjeners hele underdånlige Artighed; han havde en Kasse med sig, som han aabnede, og hvori man saae alle Rummenne fyldte med Pudder og Flacener.

Den Anden var Hertuginde af Lothringen, Margrethes ældre Søster. Hun kom ind gjennem en liden, hemmelig Dør, der forte ind til Kongens Cabinet, og var ganske bleg og skjælvende; i det Haab at Catharina, der tilligemed Baronesse Sauve undersøgte den Kasses Indhold, som René havde bragt, ikke skulde bemærke hende, gif hun hen og satte sig ved Siden af Margrethe, i hvis Nærhed Kongen af Navarra stod, med Haanden paa Pan-

den som en Mand, der søger at komme sig efter en Svindelhed.

I dette Dieblis vendte Catharina sig om,

— „Min Datter“, sagde hun til Margrethe, „De kan begive Dem til Deres Bærelser, og De, min! Son kan gaae ud at more Dem i Byen.“

Margrethe reiste sig og Henrik vendte sig halvt om.

Hertuginde af Lethringen greb Margrethes Haand.

— „Min Søster“, sagde hun til hende i en lav og hurtig Tone, „i Hertugen af Guises Navn, der frelser Dig, som Du har frelst ham, gaa ikke ud herfra, gaa ikke til Dine egne Bærelser.“ — „Hvad? Hvad siger Du, Claudia?“ spurgte Catharina, idet hun vendte sig om. — „Intet, min Moder.“ — „Du talte sagte med Margrethe?“ — „Det var blot for at sige hende Godnat og for at sige hende hundrede Ting fra Hertuginde af Nevers.“ — „Hvor er den gode Hertuginde?“ — „I Nærheden af sin Svoger, Hertugen af Guise.“

Catharina betragtede de to Fruentimmer med sit mistænkelige Die, og fremtvang et Smil, idet hun sagde: „Kom herhen, Claudia.“

Claudia adlød. Catharina greb hendes Haand.

— „Hvad har Du sagt, Uforsigtige?“ hvisttede hun, og klemte hendes Haand, saa hun maatte strige. — „Ma-

dame," sagde Henrik til sin Gemalinde, thi uden at forstaae det, havde han dog ikke tabt noget af den Pantomime, som Dronningen, Claudia og Margrethe spillede; „Madame, gjør mig den Ære, at række mig Deres Haand til et Kys!" Margrethe gav ham en skjælvende Haand. „Hvad sagde hun Dem!" hviskede Henrik, i det han bukkede sig ned for at trykke sine Læber paa hendes Haand." — „At jeg ikke maatte gaae ud. I Himlens Navn, gaae ikke mere ud."

Dette var kun et Lynblink; men hvor kort end Glimtet af Lynet havde været, gjættede Henrik dog strax en Sammensværgelse.

— „Det er ikke Alt," sagde Margrethe; „her er et Brev, som en Adelsmand fra Provence har bragt." — „Brev de la Mole?" — „Ja." — „Tak," sagde Henrik og greb Brevet, som han gjemte i sin Kjole. Derpaa gik han forbi sin ængstede Gemalinde og lagde sin Haand paa Florentinerens Skulder. — „Nu, Mester René," spurgte han, „hvor gaaer det med Handelsaffairerne?" — „Ganske godt, Monsieur, ganske godt," varede René med sit troløse Smil. — „Det troer jeg vel, naar man som De, forsyner alle kronede Hoveder i Frankrig og Udlandet." — „Undtagen Kongen af Navarras," svarede Gistblanderen frakt. — „For Djæveln,

De har Ret, Mester René; og dog har min stakkels Moder, som ogsaa kjøbte hos Dem, anbefalet mig Hr. René ved sin Død. Kom til mig imorgen eller iovermorgen paa mit Bærelse, og bring mig Deres bedste Parfumer med." — „Det vil ikke være nogen daarlig Anbefaling," sagde Catharina smilende, „thi man siger..." — „At jeg har en fiin Smag," svarede Henrik og loe; „hvem har sagt Dem det; er det Margot?" — „Nei, min Søn, Baronesse Sauve."

Uagtet de voldsomme Anstrængelser, som Hertuginde af Lotbringen gjorde for at beherske sig kunde hun dog ikke holde sig fra at udbryde i Hullen. Henrik vendte sig ikke engang omkring. — „Min Søster", raabte Margrethe, og styrtede hen imod hende, „hvad feiler Du?" — „Intet", sagde Catharina, og gik hen imellem de to Fruentimer; det er hendes nerveuse Feber, som Majille har anbefalet hende at bruge Krydderier imod. Og hun klemte paany og med endnu mere Kraft end første Gang sin ældste Datter i Armen, og sagde, idet hun vendte sig imod den yngre: „Naa, Margot, har Du endnu ikke hørt, at jeg allerede har bedet Dig begive Dig til Dine egne Bærelser? Hvis det ikke er nok, saa befaler jeg Dig det." — „Tilgiv mig, Deres Majestæt", sagde den blege og skjælvende Margrethe; jeg ønsker Dem Godnat." —

„Og jeg haaber at Dit Duffe vil blive konhort. Ged-
aften! Gedaften!“

Margrette gik vakkende bort og søgte forgjæves at
møde et Blik fra hendes Gemal, der slet ikke vendte sig
om. Der blev et Dieblisfs Taushed, under hvilken Ca-
tharina vedblev at have Dinene siist fæstede paa Her-
tugindeu af Lethringen, der med foldede Hænder uden at
tale, betragtede sin Næder.

Henrik vendte Ryggen til, men saae Scenen i et
Speil, imdens han lod som han friserede sit Overstjæg
med den Pomade, René havde foræret ham. — „Og
De, Henrik,“ spurgte Catharina, „er De endnu bestemt
paa at gaae ud?“ — „Ah, ja, det er sandt,“ udbrød
Kongen af Navarra. „Paa min Ære, jeg glemte, at
Hertugen af Alencou og Prindsen af Goudé vente
mig. Det er disse mageløse, veltugtende Sæger, der be-
ruse mig og berøve mig Hukommelsen, træer jeg. Adieu,
Deres Majestæt.“ — „Til vi sees! imergen bringer De
mig Underretning om Admiralen, ikke sandt?“ — „Jeg
skal visseelig ikke undlade det. Maa, Phoebus, hvad er
der?“ — „Phoebus,“ sagde Enkedronningen med Ustaal-
medighed. — „De maa kalde paa den, thi den vil ikke
tillade mig at gaae.“ Enkedronningen reiste sig, tog den
lille Hund ved Halsbaandet og holdt den tilbage, medens

Henrik bertsjærnede sig med et saa religiøst og smilende Ansigt, som om han slet ikke 'ahædede i sit Hierte, at det gjaldt Liv eller Død. Den lille Hund, som Catharina af Medicis slap, løb efter ham for at naae ham, men Døren var lukket og den kunde blot sikkle sin lange Snude ind under Teppeet og udsode et langt og sørgeligt Hyl.

— „Du Charlotte“, sagde Catharina til Barenesse Sauve, „gaa nu hen at kalde paa Hertugen af Guise og Tavannes, som ere inde i mit Bedekammer, og kom tilbage med dem for at holde Hertuginde af Lothringen med Selskab, da hun befinder sig saa ilde.“

VII.

Natten den 24de August 1572.

Da La Mole og Cocornas havde fuldendt deres magre Aftensmaaltid, thi det var kun paa Skildtet at der blev stegt Fugle i „den skjøne Stjerne“, lod Cocornas sin Stel hvile paa det ene Been, strakte Fodderne ud og støttede Albuen paa Bordet, imedens han smagte paa det sidste Glas Vin. — „Vil De strax gaa til Sengs, la Mole?“ spurgte han. — „Ja, jeg kunde min Tro have megen Lyst dertil, min Herre, thi det er uueligt, at man lemmer at vække mig midt i Nat.“ — „Vig ligeledes“,

sagde Ceconnas; men derfor synes jeg at vi istedetfor at gaae til Sengs og lade dem vente, som ville sende Bud efter os, meget hellere maatte forlange Kort og spille. Dette bevirker, at man vil træffe os ganske færdige." — „Jeg vilde gjerne modtage Deres Forslag, min Herre; men jeg har meget faa Penge til at indlade mig i Spil; det er neppe at jeg har hundrede Gulddalere i min Badsæk, og desuden, det er min hele Skat, hvormed jeg skal gjøre min Lykke."

— „Hundrede Daler i Guld!" raabte Ceconnas, „og De beklager Dem? For Fanden, min Herre, jeg har kun ser." — „Jb, hvad," svarede Mele, „jeg har seet Dem trække en Pung op af Deres Lomme, som ikke blot forekom mig meget rund, men man kunde endog kalde den en Smule opsvulmet." — „Ah! ja det er til at afbetale en gammel Gjæld, som jeg er nodt til at afgjøre med en gammel Bekjendt af min Fader, der, efter hvad jeg formoder, er lidt huguenottiff, ligesom De. Ja der er rigtignok hundrede Rosenobler her," vedblev Ceconnas, og slog paa sin Lomme, „men disse hundrede Gulddalere tilhøre Hr. Mercandon; min personlige Eiendom beløber sig til de ser Daler, som jeg har sagt Dem." — „Hvortledes kunne vi da spille?" — Det er netop derfor at jeg gjerne vilde spille. Forresten er der faldet mig Noget ind." — „Hvad er det?" — Vi komme begge til Paris i

amme Hensigt?" — „Ja.“ — „Vi have begge en mægtig Bessytter?" — „Ja.“ — „De kan gjøre Regning paa Deres, ligesom jeg paa min?" — „Ja.“ — „Nu vel! det er da faldet mig ind, at vi først kunne spille om vore Penge og derpaa om den første Gunst, som vil falde i vor Lod, enten ved Hoffet eller hos en Elsterinde.“ — „Det er i Sandhed meget sindrigt," sagde la Mole smilende; „men jeg tilstaaer, at jeg ikke er Spiller nok til at ville risquere mit Liv paa et Slag Kort eller et Tærningekast, thi den første Gunst, som vi erholde, vil rimeligviis afgjøre vor hele Skjæbne.“ — „Nu vel da! lader os da lade den første Gunst ved Hoffet fare og lad os spille om en Gunst hos vor Elsterinde.“ — „Jeg seer kun een Vanskelighed derved," sagde la Mole. — „Hvilken?" — „Den, at jeg ingen Elsterinde har.“ — „Jeg ikke heller; men jeg haaber vel, at det ikke skal vare længe inden jeg faaer een! Gud være lovet, man er da ikke slabt saaledes, at man skulde være forlegen for Fruentimmer.“ — „De vil vist, som De selv siger Hr. Cocomas, ikke være forlegen derved, men da jeg ikke har samme Tiltro til min Elskovsstjerne, troer jeg at det vilde være at røve fra Dem, naar jeg satte min Indsats imod Deres. Lad os sætte de sex Daler paa Spil og dersom De er saa uhel-

dig at tabe dem og De kunde ønske at fortsætte Spillet, nu vel! da er De Adelsmand og Deres Ord saa godt som Guld." — „Lad gaae!" skreg Cocennas, „det kalder jeg at tale. De har Ret, min Herre, en Adelsmands Ord er ligesaa godt som Guld især naar samme Adelsmand har Credit ved Hoffet. Ferresten maae De ikke tree, at jeg vovede formeget ved at sætte den første Gunst, jeg vilde nyde, paa Spil-imod Dem." — „Jo, tilviise; De kunde tabe den, men jeg kunde ikke vinde den; thi da jeg er Kongen af Navarras Client, kan jeg Intet erholde af Hertugen af Guise." — „Ah! En Parpaillot!" mumlede Baxien, idet han pudsede sin gamle Hjelmt, jeg havde da altsaa lugtet rigtigt." Han afbrød sig fer at gjøre Korssets Tegne. „Aha, det er altsaa afgjort", sagde Cocennas og blandede Kortene, som Dpvarteren bragte ham, „De er altsaa en Tilhænger. . . — „Hvora?" — „Af den nye Religion." — „Jig? — „Ja." — „Nu vel, sæt at jeg var det," sagde la Mole smilende, „vilde De da have noget imod mig?" — „D Gud være lovet, nei! det er mig ligemeget. Jeg hader Huguenotterne fra Grunden af, men, jeg forbander ikke Huguenotterne, og det er jo desuden Wiode." — „Ja," varede la Mole og lo, „det Skud, Admiralen fik, er et Bewiis derpaa. Skulle vi ogsaa spille samme Spil?" —

„Som De vil, naar jeg blot spiller, er det mig det samme, hvad det er.“ — „Lader os da begynde,“ sagde la Mole, samlede sine Kort og jerdnede dem i Haanden. — „Ja, spil kun uden Frygt, thi skulde jeg tabe hundrede Daler i Guld som Deres, saa skal jeg imorgen faae Midler til at betale dem.“ — „Skal Lykken da komme til Dem severde?“ — „Nei, det er mig, der skal opsøge den“ — „Hver! sig mig det. Saa vil jeg gaae med Dem.“ — „J Louvre.“ — Vender De tilbage til Louvre inat.“ — „Ja, jeg har inat en privat Audients hos den store Hertug af Guise.“

Da Cocennas havde begyndt at tale om, at ville søge sin Lykke i Louvre, havde a Hurière holdt op med at gnide sin Stormhue, og var gaaet hen og stillet sig bag ved la Moles Stol, saa at Cocennas kunde see ham, og derfra gjorde han Tegn til ham; men Viementeseren, ganske fordybet i sin Sjæl og i sin Conversation, bemærkede ham ikke. — „Ja, det er mærkværdigt,“ sagde la Mole, „og De har Nlet i at sige, at vi ere fødte under samme Stjerne. Jeg har ogsaa et Stevneinatte i Louvre inat; men det er ikke med Hertugen af Guise, det er med Kongen af Navarra.“ — „Har de et mundtlig Signal?“ — „Ja.“ — „Har De et syntligt Tegn?“ — „Nei.“ — „Nu, da har jeg et slydan; mit Løsen er...“ Ved

disse Ord af Piemonteseren gjorde la Hurière en saa betydningfuld Bevægelse, lige i det Dieblif den uforsigtige Adelsmand løftede Hovedet i Veiret, at han standsede i Talen som forstenet, langt mere over Bærtens Gestus, end over det Spil, hvorved han netop tabte tre Daler. Da la Mole saae den Forbauselse, som stod malet paa hans Medspillers Ansigt, vendte han sig om, men han saae intet Andet end Bærten, der stod bagved ham, med Armene overkors og med den Hjelm paa Hovedet, som han for et Dieblif siden havde seet ham pudse. — „Men hvad feiler Dem dog?“ sagde la Mole til Coconnas. Coconnas betragtede Bærten og sin Selskabsbroder uden at svare, thi han begreb ikke Mester la Hurières Minespil. La Hurière saae, at han maatte komme ham til Hjælp. — „Jeg holder ogsaa meget af dette Spil, og da jeg nærmede mig for at see det Spil, som De nylig vandt, saa maa Herren have seet mig med den krigerste Hovedpynt og være bleven forbausset over Sligt hos en simpel Borger.“ — „Et prægtigt Ansigt!“ udbrod la Mole og gav sig til at lee. — „Ja, min Herre,“ svarede la Hurière med en udmærket fremhykket Godmodighed og en Bevægelse med Skuldrene, ligesom i Følelsen af en Ringhed, „vi ere ikke Krigere og have ikke det glimrende Ydre. Det passer sig for Adelsmand som Dem, at

bære Hjelme, der fraale af Guld, og blanke, fine Kaarder, med naar vi blot trække nsiagtigt paa Bagt...“

— „Alh“, sagde la Mole, medens han blandede Kortene, „De trækker paa Bagt?“ — „Ja, min Gud, Hr. Greve, jeg er Sergeant ved et Compagnie af Borgervæbningen.“ Da han havde sagt dette og la Mole var beskæftiget med at give Kort, traf han sig tilbage med Fingeren paa Munden for at anbefale Coconnas, der var endnu mere forbausset end før, at iagttage Forsigtighed. Denne var uidentivl Aarsag i, at han tabte det andet Spil næsten ligesaa hurtigt som det første. — „See nu udgjør det netop Deres sex Daler. Vil De have Revanche paa Deres tilkommende Lykke?“ — „Gjerne“, sagde Coconnas, „gjerne.“ — „Men sig mig, før De atter begynder; jeg syntes at De yttrede, at De havde Sammenkomst med Hertugen af Guise?“ Coconnas vendte sit Blik imod Kjøkkenet og saae la Hurières store Dine, der-gjentege den samme Advarsel. — „Ja, men det er endnu ikke paa Tiden. Lad os nu tale lidt om Dem, la Mole.“ — „Vi ville gjøre bedre i at tale om Spillet, troer jeg, min kjære Coconnas, thi, saavidt jeg kan see, er jeg atter paa Veie til at vinde sex Daler fra Dem.“ — „For Fanden, det er rigtigt. . . man har altid fortalt mig at Huguenotterne havde Held i Spil. Jeg har Lyst

til at lade mig gjøre til Huguenot, eller Djævelen skulde annamme mig!" La Hurières Dine sunklede sem to Kul; men Coconnas bemærkede det ikke, ganske ferdyktet i Spillet. — „Gjør det, Greve, gjør det," sagde la Mele; „endssjøndt den Naade hvorpaa De har sølt Dem kaldet, er temmelig besynderlig, saa vil De dog være velkommen iblandt os. Coconnas fløede sig bag Dret. — „Dersom jeg var vis paa at Deres Lykke lemmer derfra", sagde han, „saa kan jeg frit svare. . . thi, med eet Ord, jeg holder ikke saa forfærdeligt paa Messen og siden Kongen ikke heller holder paa den længere. . ." — „Og desuden er det en herlig Religion", sagde la Mele, „saa ensfoldig, saa reen!" — „Ja, endnu mere, den er i Moden", sagde Coconnas, „og den bringer Lykke i Spil; thi, Fanden skal tage mig, De har bestandig Esset, og deg giver jeg noie Ngt paa Dem hele Tiden; De spiller frit Spil og gjør ingen falske Streger, det maa være Religionen. . ." — „De skylder mig ser Daler mere", sagde la Mele. — „Ah, hvor De frister mig!" sagde Coconnas, „og dersom jeg ikke bliver fornoiet med Hertugen af Guise inat. . ." — „Nu vel?" — „Nu vel!" saa beder jeg Dem imorgen at presentere mig for Kongen af Navarra; og De kan være rolig, er jeg først een gang bleven Huguenot, saa vil jeg være ivrigere end

Luther, Calvin, Melancthon og alle Jordens Reformatorer.“ — „Tys!“ sagde la Mole, „De kommer i Strid med vor Bært.“ — „Ob!“ det er sandt“, sagde Coconnas og vendte sit Blik imod Kjøkkenet. „Men han horer os ikke, dertil er han altfor bestjæftiget for Dieblisset.“ — „Hvad foretager han sig da?“ spurgte la Mole, der fra sin Plads ikke kunde see ham. — „Han taler med. . . Fanden tage mig, det er jo ham!“ — „Hvilken ham?“ — „Den Slags Natfugl, med hvem han ogsaa samtalede dengang vi kom; Manden i den gule Kjole og den fyrsvampfarvede Kappe. Død og Pine! hvilken Ild han frembringer! Ah! sig mig engang, Mester la Huriere, afhandler De maaskee politiske Sager?“

Men denne Gang var Mester la Hurieres Svar en saa energisk og tydende Gestus, at Coconnas, uagtet sin Kjærlighed til de maledede Blade reiste sig og gik hen til ham. — „Hvad vil De?“ spurgte la Mole. — „Dnsker De Viin, min Herre?“ sagde la Huriere og greb beftigt Coconnas ved Haanden; man skal strax bringe Dem den. Gregor, Viin til disse Cavalerer!“ Derpaa hvistede han Coconnas i Dret: „Taushed! Taushed! det gjælder Deres Liv sag Afsked med Deres Medspiller.“ —

La Huriere var saa bleg, den gule Mand saae saa dødsvarslende ud, at Coconnas følte lige som en Gysen og sagde, idet

han vendte sig imod la Mole: „Min kjære la Mole, jeg beder Dem undskyld mig. Det er 50 Daler, jeg har tabt i en Haandevending; jeg er ukjeldig i aften og frygter for at indvikle mig i Forlegenhed.“ — „Meget vel, min Herre, ganske som De behager. Jeg har heller ikke noget imod at kunne kaste mig et Diebsk paa min Seng. Væstler la Hurière. . .“ — „Hr. Greve?“ — „Derseem der kommer Bud efter mig fra Kungen af Navarra, saa maa De vække mig. Jeg vil være ganske paaklædt og derfor hurtig færdig.“ — „Det er ligesom jeg“, sagde Cocennas; for ikke at lade hans Heiherd vente et Diebsk, vil jeg lave mig mit Feldttegn. Væstler la Hurière, giv mig en Sar og noget hvidt Papiir.“ — „Gregor,“ raabte la Hurière, „lidt Papiir til at skrive et Brev og en Sar, til at klippe Convolut.“ — „Paa min Sjæl,“ sagde Piemonteseren hos sig selv, her foregaaer noget Overordentligt.“ — „God Nat, Hr. Cocennas,“ sagde la Mole; „Hr. Vært, gjør mig den Tjeneste at vjse mig Veien til mit Værelse. God Lykke, vær Ven!“

Dg la Mole forsvandt paa Bindeltrappen, fulgt af la Hurière.

Hu greb den mysterieuse Mand Cocennas's Arm og sagde hurtigt til ham, idet han trak ham hen imod Baggrunden: „Min Herre, De har mange Gange været nær

ved at røbe en Hemmelighed, hvoraf Kongerigets Skjæbne afhænger. Gud har villet, at Deres Mund blev lukket i Tide. Et Ord mere, og jeg havde strakt Dem til Jorden med et Skud af min Bøsse. Nu ere vi alene." — „Men hvem er De, der taler til mig i en saa befalende Tone?" — „Har De hændelsesviis hørt tale om Maurevel?" — „Admiralens Morder?" — „Og Capitain de Menys." — „Ja, tilvisse." — „Nu vel, Hr. Maurevel det er mig." — „Dvo!" raabte Coconnas. — „Hør mig da." — „For Fanden; jeg maa vel sagtens høre Dem." — „Tys!" sagde Maurevel og lagde Fingeren paa Munden. Coconnas stod med oysvilede Øren. Man hørte i dette Dieblil Varten lukke Døren til et Kammer, derpaa Døren i Corridoren, sætte Slaaen for og skynde sig ned til de to Samtalende. Han satte en Stol til Coconnas, en til Maurevel og en tredie til sig selv. — „Alt er vel tillukket," sagde han; „Maurevel De kan tale."

Klokken slog elleve i Saint-Germain-l'Auxerrois. Maurevel talte Hammerslagene, der lode zittrende og ligesom en Gravklokkes Toner i Natten. Da det sidste Slag var hændet i Rummet, udbrod han, idet han vendte sig imod Coconnas, der var ganske stivnet ved Synet af de forsigtige Forberedelser, som de to Personer

gjorde: — „Min Herre, er De en god Katholik?“ — „Jeg troer det“, svarede Ceconnas. — „Min Herre“, vedblev Maurevel, „er De Kongen hengiven.“ — „Med Liv og Sjæl. Jeg troer De vil fordarve mig, min Herre, ved at henvende et saadant Spørgsmaal til mig.“ — „Vi ville ikke stride derom; følg os blot!“ — „Hvorhen?“ — „Ligemeget; lad os vare Deres Fører; det gjælder Deres Lykke og maassce Deres Liv.“ — „Jeg maa underrette Dem om, mine Herrer, at jeg ved Vidnat har Noget at afgjøre i Louvre.“ — „Det er netop derhen, at vi begive os.“ — „Hertugen af Guise venter mig der.“ — „Os ligeledes.“ — „Men jeg har et sær- egent Ord, der aabner mig Indgang“, vedblev Ceconnas en Smule empsindilig over at skulle dele Vren af sin Audients med Hr. Maurevel og Mester la Hurière.“ — „Det have vi ligeledes.“ — „Men jeg har et ydre Tegn, hvorpaa jeg vil blive kjendt.“ — „Maurevel smilede, trak op af sin Kjele en Haandsuld Kers af hvidt Papir, og gav eet til la Hurière, eet til Ceconnas og beho'dt selv eet. La Hurière befiede sit paa sin Hjelm og Maurevel ligeledes sit paa sin Hat. „Hvad? udbred Ceconnas forbausset; Stavnemodet, Løscnet, det aftalte Tegn, er dette da for hele Verden?“ — „Ja, min Herre, det vil siige for alle gode Katholiker.“ — „Der er altsaa Jost

i Leuvre, et kongeligt Gjæstebud, ikke sandt? Og man vil udelukke disse Hunde af Huguenotter. . . Godt, herligt, fortræffeligt! Det er ogsaa længe nok, at de have gaaet og brystet sig i Valaict." — „Ja, der er Fæst i Leuvre", sagde Maurevel; „der er et kongeligt Gjæstebud og Huguenotterue ville blive indbudne dertil. . . ja end mere, de skulle blive Kædens Helte, de skulle betale Gildet, og hvis De tilgavns helde med os, saa ville vi begynde med at indbyde deres fornemste Kjempe, deres Gideon, som de siige." — „Admiralen?" raabte Cocennas. — „Ja, den gamle Gaspard, hvem jeg forsejlede som en Klodrian, endsskjønt jeg sjød med Kongens egen Bøsse." — „Derfor var det, at jeg pudsede min Stormbue, slob min Kaarde og strog mine Knive, sagde den til en Krieger omskabte Wester la Hurière med en hviskende Stemme.

Bed disse Ord gyste Cocennas og blev ganske bleg, thi han begyndte at fatte Sammenhængen. — „Hvad? er det virkelig sandt?" udbrød han. „Denne Fæst, denne Banquet. . . er det? . . vil man? . ." — „De har været meget længe om at gjatte det, min Ferre", sagde Maurevel, „og man seer nok, at De ikke som os er bleven træt af disse Kjøtteres Anmasselser." — „Og De tager det paa Dem at gaae til Admiralen og. . .?" Maurevel

milede og sagde, idet han trak Coconnas hen til Vin-
 duet: — „Betragt engang! seer De paa den lille Plads,
 ved Enden af Gaden, bagved Kirken, hiin Skare, der
 taust stiller sig op i Skyggen?“ — „Ja.“ — „De Per-
 soner, der danne hiin Skare, have ligesom Mester la Hu-
 rière, De og jeg, et Kors paa Hatten“ — „Nu vel?“
 — „Nu vel! disse Personer ere et Compagnie Schweiz-
 sere i de smaae Afdelinger, commanderede af Toquenot;
 De veed, at hine Herrer ere Kongens Hjelptropper.“
 — „Ah!“ — „Endvidere; der seer De en Skare Adels-
 mænd, som passerer over Quaien; kjender De Chefen?
 — „Hvorledes vil De at jeg skal kjende ham?“ sagde
 Coconnas og gyste; jeg er først kommen til Paris iasten.
 — „Nu vel! det er ham, med hvem De har en Sam-
 menkomst i Louvre ved Midnat. See, nu gaaer han hen
 for at vente paa Dem.“ — „Hertugen af Guise?“ —
 „Ja netop ham. De som ledsage ham, ere den forhen-
 værende Formand for Handelsmændene, Marcel og den
 nuværende, J: Cheron. De to Sidste bringe Deres Ber-
 ger-Compagnier paa Benene; og see der, det er Kapi-
 ainen i Quarteret, der træder ind Gaden; læg
 Mærke til, hvad han foretager sig.“ — „Han banker paa
 hver Port. Men hvad staaer der da paa de Porte, hvor-

paa han banker?" — „Et hvidt Kors, unge Mand, et Kors ligesom det, vi have paa Hatten. I fordums Dag lod man Gud selv sørge for at skjelne Sine; nu er man mere sleben, og man sparer ham for denne Belymring.“

— „Men ethvert Huus, hvorpaa han slaaer, bliver aabnet og der udgaae bevæbnede Bergere fra ethvert Huus.

— „Han vil banke paa vort, ligesom paa de Andres, og vi ville drage ud, naar Raden kommer til os.“ — „Men,“

sagde Ceconnas, „hele Verden er jo paa Benene for at gaae hen og dræbe en gammel Huguenot. For Djævelen?

Det er skammeligt. Det er en Sag for Enigmordere, ikke for Soldater.“ — „Unge Mand,“ sagde Mauzevel,

„dersom de Gamle ikke behage Dem, saa kan De vælge de Unge. Der er af enhver Slags. Hvis De foragter Dolke, saa kan De bruge Kaarden, thi Huguenotter ere seiglivede.“

— „Men vil man da dræbe dem alle?“ raabte Ceconnas. — „Alle.“ — „Efter Kongens Ordre?”

— „Efter Kongens og Hertugens af Guises Ordre.“

— „Og naar da?“ — „Naar De hører Alesken klemte i Saint-Germain-l'Auxerrois.“

— „Det var derfor, at den elskværdige Tydsker, som tjener Hertugen af Guise, hvad var det, De kaldte ham...?“ — „Besme.“

— „Rigtigt. Det var derfor, at Besme bod mig at ile ved det første Slag af Stormskloffen.“ — „De har

alifaa seet Besme?" — „Jeg har baade seet ham og talt med ham.“ — „Hvor?" — „I Leuvre. Det var ham, der skaffede mig Indgang, der sagde mig Signalet, der..." — „See der!" — „For Djævelen! det er ham selv." — „Vil De tale med ham?" — „Paa min Sjæl, det vilde være mig kjær"

Maurevel aabnede Vinduet hurtigen. De Besme gik forbi med en Succes Mand. „Guise og Lotbringen", sagde Maurevel. Besme vendte sig om og nærmede sig, da han begreb, at det var med ham, man vilde tale. — „Ah, Ah, det er Dem, Hr. Maurevel." — „Ja, det er mig; hvad søger De?" — „Jeg søger Bartschuset „Den skjonne Stjerne", for at faae en vis Ceconnas i Tale." — „Her er jeg, Hr. Besme", sagde den unge Mand. — „Ah! godt! vel! . . . De er færdig?" — „Ja; hvad skal jeg gjøre?" — „Det som Hr. Maurevel tilfiger Dem. Det er en god Catholik." „Forstaaer De det?" sagde Maurevel. „Jo", svarede Ceconnas. „Vien De, Hr. Besme, hvor gaaer De hen?" — „Jeg?..." sagde Besme smilende. — „Ja, De?" — „Jeg vil gaae hen at tale et lille Ord med Admiralen." — „Eller hellere to Ord, hvis det behøves", sagde Maurevel, „og fiig ham tillige, at denne Gang skal han ikke reise sig, om han end har reist sig første Gang." — „Vær relig, Hr.

Maurevel, var rolig; bring mig denne unge Mand paa gode Veie." — „Ja, Ja, var ikke bange derfor; Ceconnas' erne ere sine Spøerbunde, og godt Træ bærer god Frugt." — „Adieu!" — „Adieu!" — „Og De?" — „Begynd blot paa Jagten; vi skal indfinde os ved Byttet." Besme fjernede sig og Maurevel lukkede Vinduet. „Hørte De unge Mand? Hvis De har noget privat Fjende, saa kan De sætte ham paa Listen, hvis han ikke skulde være saa fuldkommen Huguenot, og han vil dese Skjæbne med de Andre.

Mere forbauset end nogensinde før: over Alt hvad han saae og hørte, betragtede Ceconnas revulvits Barten, der antog nogle frygtelige Stillinger og Maurevel, som rolig trak et Papir op af sin Lemme. — „Her er min Liste," sagde den Sidste. „Tre hundrede. Vid enhver god Catholik vilde tage sig en Tiendedeel saa meget af Sagen som jeg, saa skal der intetsteds ikke være en eneste Huguenot i Kongeriget!" — „Tys!" sagde la Hurière. — „Hvad?" udbrød Ceconnas og Maurevel paa eensgang. Man hørte det første Slag af Stormfløkken drøne i Saint-Germain-l'Auxerrois. — „Signalet!" raabte Maurevel. „Timen er ansat tidligere. Det var ikke før Midnat, har man sagt mig.... Saameget desto bedre! Naar der handles om Guds og Kongens Hære, ere de

Ubre, som gaae for hurtigt, bedre end de, der gaae for
 langsomt." Man hørte Kirkeklokkens melancholske Klim-
 ten. Snart gjenslød det første Skud og strax belystes
 Gaden i Arbres-See af Skinnet af Faller, ligesom af
 Lynild. Coconnas foer med sin af Sved vaade
 Haand over Panden. — „Det er begyndt!" raabte Mau-
 revel; „paa Veien." — Et Dieblif! sagde Barten; „for-
 end vi gaae i Feldten, maae vi sikke os Dvarteer, som
 man siger i Krigen. Jeg ønsker ikke, at man skal myrde
 min Kone og mine Børn, medens jeg er ude. Der er
 en Huguenot her i Huset." — „La Mole!" skreg Cocon-
 nas med en pludselig Bevægelse. — „Ja, Parpailotten
 har kastet sig i Ulvens Gab." — „Hvorledes?" sagde
 Coconnas, „vil De angribe Deres Gæst?" — Det er
 isærdeleshed i den Hensigt, at jeg har slebet min Kaarde."
 — „Oh," svarede Piemonteseren og rynkede Brynene.
 — „Jeg har aldrig dræbt nogen Anden end mine Ka-
 niner, mine Gønder og Høns," var den værdige Barts
 Ord; „jeg veed derfor slet ikke, hvorledes man skal bære
 sig ad forat dræbe et Menneske. Nu vel, jeg vil øve mig
 paa denne. Hvis jeg bærer mig forkeert ad, saa vil der
 idetmindste Ingen være tilstæde forat more sig over mig."
 — „For Fanden! det er haardt," indvendte Coconnas;
 „la Mole er min Reisefælle, la Mole har spist til Afsten

med mig, la Mole har spillet med mig." — „Ja, men la Mole er en Kiæfter," sagde Maurevel. „La Mole er fordømt, og, hvis De ikke vil dræbe ham, saa ville Andre gjøre det." — „Uden at regne, at han har vundet halvtredsindstyve Daler fra Dem."! — „Det er sandt," sagde Coconnas, „men paa en ærlig Maade, det er jeg vis paa." — „Ærligt eller ikke, De skal dog alligevel betale dem; medens De bliver fri derfer, hvis jeg dræber ham." — „Nu, lader os blive færdige, mine Herrer," raabte Maurevel, et Skud, et Kaardestik, et Slag med en Hammer, et Slag med hvad De saa vil; men lad os gjøre en Ende derpaa, for at vi, som vi have lovet, kunne komme til rette Tid og hjælpe Hertugen af Guise hos Admiralen." Coconnas sukede. — „Jeg løber derop!" raabte la Hurière; „vent mig!" — „For Djævelen!" udrød Coconnas; „han vil lade den stakkels Fyr komme til at lide, og maaskee plyndre ham. Jeg vil være der, for at gjøre det af med ham, hvis det behøves, og forhindre at man rører ved hans Venge."

Bevæget af denne heldige Idée, steg Coconnas op ad Trappen efter Niester la Hurière, som han snart havde indhentet, thi efterhaanden, som la Hurière steg op, sagtnede han sine Skridt, uidentviol formedelst en vis Reflexion. I det Dieblig, da han naaede Døren, bestandig fulgt af

Cecennas, lod flere Bøssestød paa Gaden. Strax hørte man la Mole springe op af Sengen, og Gulvet knagede under hans Skridt. — „Djævelen!“ mumlede la Hurière, en Smule forvirret, „han er vaagen, treer jeg.“ — „Ja det forekommer mig.“ — „Og han vil forsvare sig?“ — „Han er istand dertil“, svarede Cecennas. „Hør, Mester la Hurière, dersom han dræbte Dem, det vilde være ret pudsgt.“ — „Hm, hm“, sagde Barten. Men da han følte sig besværet med en god Bøsse, tog han Med til sig og slog Døren ind med et Svark. Man saae la Mole uden Hat, men ganske paaklædt, forstaaet bag ved sin Seng, med sin Kaaarde imellem Tænderne og sine Pistoler i Hænderne. — „Oh!“ sagde Cecennas og hans Nasebeer udvidede sig ligesom paa et vildt Dyr, der lugter Blod; det bliver meersomt Mester la Hurière. Du fremad!“ — „Ah, man vil myrde mig, som det synes“, raabte la Mole og hans Dine flammede; og det er Dig, Glendige!“ Mester la Hurière svarede ikke paa denne Tiltale uden ved at sænke sin Bøsse og tage Sigte paa den unge Mand. Men la Mole havde seet Bevægelsen, og i de Sekund, Skuddet gik af, lagde han sig paa Kna og Anglen gik over hans Hoved — „Kom mig til Hjælp, Cecennas!“ raabte la Mole. — „Giv mig Undsætning, Maurice!“ lod det fra la Hurière. — „Paa min Værelse“, sagde Cecennas.

connas „Alt hvad jeg i denne Sag kan gjøre er ikke at stille mig mod Dem. Det synes at man dræber Huguenotterne i Nat i Kongens Navn. Træk Dem ud deraf om de kan.“ — „Ah! Forrædere! Mordere! Det hænger saaledes sammen? Nu vel! Venter lidt!“ La Mole sigtede og afflød en af sine Pistoler. La Hurière, som ikke tabte ham af Syn, havde Tid til at kaste sig selv til Siden, men Ceconnas, der ikke ventede dette hurtige Svar, blev staaende hvor han var, og Kuglen streifede hans Skulder. — „For Satan, freg han og skar Tænder, jeg maa undgælde derfor. Os to da siden du vil det! Dermed trak han sin Kaarde og styrtede mod la Mole. Dersom han havde været alene, havde la Mole uden Tvivl epebiet ham; men Ceconnas havde Mester la Hurière bag ved sig, som ladede sin Bøsse paany, uden at regne Maurevel, der paa Bartens Tilraab skyndte sig op ad Trappen og teg fire Trin ad Gangen. La Mole kastede sig derfor ind i et Cabinet og slog Døren i Laas efter sig. — „Ah! den Slynge!“ raabte Ceconnas rasende og slog paa Døren med sit Kaardehefte; „giv Tid, giv Tid! Jeg skal gjennebyrde dit Legeme med ligesaa mange Kaardestik, som Du har vundet Dalere fra mig i Afsten. Jeg kommer for at forhindre at Du skulde lide! jeg kommer for at man ikke skal plyndre Dig, og Du

belønner mig ved at sende mig en Kugle i Skulderen!
Ha! Vent, Du Ridding, Vent!"

Imidlertid nærmede Mester la Huriere sig og med et Slag af Geværkolben sprængte han Døren. Ceconnas styrtede iad i Cabinettet, men løb med Panden imod Bæggen: Cabinettet var tomt og Vinduet stod aabent. — „Han har styrtet sig ned“ sagde Varten, „og da vi ere i fjerde Stokværk, har han slaaet sig ihjel.“ — „Eller ogsaa har han reddet sig paa Nabohusets Tag“, sagde Ceconnas, der stod op i Vindueskarmen og lavede sig til at følge ham paa det glatte og skraae Terrein. Men Maurevel og la Huriere styrtede sig over ham og trak ham tilbage i Kammeret. —

„Er De gal?“ udbrøde de begge paa eensgang. „De vil dræbe Dem selv.“ — „Bah!“ sagde Ceconnas, „jeg er Bjergboer og vant til at løbe paa Gletscherne. Desuden, naar et Menneske engang har fornærmet mig, saa vilde jeg stige med ham lige op til Himlen, eller jeg vilde stige ned med ham til Helvede, hvilken Dei han saa end vilde vælge for at kemme der. Lad mig kun sørge for mig selv.“ — „Betænk dog“, sagde Maurevel, „enten er han død eller han er langt borte nu. Følg med os, og om Denne undslipper Dem, saa vil De sінде tusinde Andre i hans Sted.“ „De har

Ret", brøste Coconnas. „Dod over Huguenotterne! Jeg maa hævne mig og jo før jo bedre.“

De styrtede alle tre ned ad Trappen som en Lavine. — „Til Admiralen!" raabte Maurevel. — „Til Admiralen!" gjentog la Hurière. — „Til Admiralen da, siden De vil saa", sagde Coconnas. Og de ilede alle Tre ud af Værtshuset „Den skønne Stjerne", som blev overladt til Gregors og de andre Dpvarteres Bevogtning, imedens Kloverbladet tog Veien til Admiralens Bolig, der laae i Gaden Betbisy. Flammeglimt og Geværknald ledsagede dem. — „Hvem kommer der", raabte Coconnas. „En Mand uden Kjole og Skjærf." — „Det er Een, der søger sin Redning", yttrede Maurevel. — „Det er Deres Sag, som har Armbøssen", skreg Coconnas. — „Nei, min Tro, jeg glemmer mit Krudt til et bedre Stykke Bilt." — „De da! la Hurière." — „Bent lidt", sagde Værtens og lavede sig til." — „Ah, ja vent", sagde Coconnas, „og medens vi vente, redder han sig." Derpaa styrtede han bort for at forfølge den Ulykkelige, som han snart havde indhentet, da han allerede var saaret. Men i det Dieblit, da han for ikke at give ham Stødet i Ryggen, raabte til ham: „Bend Dem, Bend Dem dog!" lod et Bøsseskud, en Kugle pøb forbi Coconnas Dren og Flygtningen rullede om ligesom en

Hare, der i det hurtigste Lob bliver indhentet af Jægerens dødbringende Bly. Et Triumphstrig lod bagved Cocennas; han vendte sig om og saae la Huriere have trædt med sit Vaaben. — „Ah! denne Gang“, raabte han, „har jeg idetmindste gjort min første Prøve.“ — „Ja, De har ladet være at skyde mig tværsigjennem.“ — „Tag Dem iagt min Herre, tag Dem iagt“, skreg la Huriere.

Cocennas gjorde et Spring tilbage. Den Saarede havde løftet sig op paa det ene Knæ og blot tankende paa Hævn, vilde han netop gjennemføre Cocennas med sin Døds, i det Dieblig, da Bartens Advarsel underrettede Barten derom. — „Ah, Du Dgle!“ skreg Cocennas. Derpaa kastede han sig over den Saarede, og stødte sin Kaaarde tre Gange heelt igjennem hans Bryst. — „Nu!“ tordnede Cocennas, og lod Huguenotten blive liggende og krympe sig i Dødskampens Krampetrækninger, „til Admiralen! til Admiralen!“ — „Ah, min Herre!“ sagde Maurevel, „De tager kraftigen fat, kan jeg mærke.“ — „Ja, paa min Vre!“ sagde Cocennas. „Jeg veed ikke, om det er Krudtlugten, der beruser mig, eller Synet af Blod, der bringer mig i Raseri, men jeg begynder at saae Smag paa Mordet. For Djævelen! det er hvad man kalder en Klapjagt efter Wiennesker. Jeg

har hidtil kun holdt Klavjagter efter Bjørne og Ulee, men, paa min Vre, Menneskejagten er den mærksomste."

Deryaa fortsatte alle Tre deres Bei.

VIII.

Slagtofferne.

Admiralens Beflig laag i Bethisy-Gaden, som vi allerede have fortalt. Den bestod af en stor Bygning, der havde en Gaardsplads foran sig, og hvorfra to Sidefløie førte ud imod Gaden. En stor Port og to Gitterdørre førte ind i Gaarden gjennem en Muur.

Da vore tre Guiser naaede Enden af Bethisy-Gaden, som danner Fortsættelsen af Gaden Fossés-Saint-Germain-Murerois, saae de, at Hotellet var omringet af Schweizere, Soldater og bevæbnede Borgere; de bare Alle Sabler, Spyd eller Bøsser i den høire Haand, og Nogle havde Fakler i den venstre. Disse Fakler kastede over den hele Scene et vaklende Liigskjær, som idelig bevægede sig; snart udbredte det sig over Brostenene, snart løb det op ad de høie Mure, snart flammede det paa det levende Hav, hvor hvert Vaaben kastede dets Straaler tilbage. Rundt omkring Hotellet og i Gaderne Direchappe, Etienne og

Bertin-Poirée gik det rædsomme Bærk for sig. Gjennemtrængende Skrig og Knald af Bøssesskud blandede sig med hverandre, og nu og da saaes en Ulykkelig, som, halv nøgen, bleg og besudlet med Blod, løb og sprang som et forfulgt Hoveddyr i en Cirkel, som Dødens Fakler belyste, og hvor en Berden af Dæmoner syntes at bevæge sig.

Cocennas, Maurevel og la Hurière, som i lang Fra-stand bleve kjendte paa deres hvide Kors, og modtagne med Velkomstsikring, befandt sig inden et Dieblik i det tætteste af denne stønnende og som et Hundekobbel sammenpressede Masse. De vilde ikke let være komne ind, der som ikke Enkelte havde kjendt Maurevel og gjort ham Plads. Cocennas og la Hurière smuttede bag efter ham, og alle Tre naaede ind i Gaarden.

I Midten af denne Gaard, hvortil de tre Indgange vare sprængte, stod en Mand, omkring hvilken Morderne ærefrygtsfulde lode en Plads staae aaben. Han støttede sig paa sin blottede Kaarde og fæstede sine Dine paa en Altan, der næsten var femten Fod i Beiret, og strakte sig ud foran Bygningens Hovedvindue. Med Utaalmodighed stampede han i Jorden, og vendte sig fra Tid til Tid, for at spørge dem, der stode ham nærmest. — „Endnu Intet“, mumlede han. Ingen. . . Han skulde allerede have faaet Kundskab derom, han skulde være flyg-

tet! Hvad mener Du, du Gast?" — „Umuligt, Mon-
 seigneur." — „Hvorfor ikke? De fortalte mig jo, at et
 Dieblig før vi kom, havde en Mand uden Hat, med den
 blottede Kaarde i Haanden og lobende som en Forfulgt,
 banket paa Porten og var bleven lukket ind?" — „Ja,
 Monseigneur; men næsten i samme Dieblig ankom Besme,
 Portene bleve sprængte og Hotellet omringet. Manden
 kan vel være kommen ind, men han har min Sandten
 ikke kunnet komme ud igjen." — „Jh! Men bedrager
 jeg mig", sagde Cocornas til la Hurière, „er det ikke
 Hertugen af Guise, som jeg seer der?" — „Ham selv
 min Herre. Det er den store Hertug Henrik af Guise i
 egen Person, som uidentviølv venter paa at Admiralen skal
 komme ud for at gjengjelde ham hvad han har gjort for
 hans Fader. Enhver har sin Tid, min Herre, og, Gud
 være lovet! idag er det vor." — „Holla, Besme!" raabte
 Hertugen med sin mægtige Stemme; er det endnu ikke
 forbi?" Og han slog i sin Utaalmodighed Ild af Bro-
 stenene med Spidsen af sin Kaarde. I samme Dieblig
 hørte man ligesom Skrig inde i Bygningen, derpaa
 Besseffud, en Larm af Fodtrin og Vaabenklirren, som
 paafulgtes af en ny Stilhed. Hertugen gjorde en Be-
 vægelse for at styrte ind i Huset. — „Monseigneur, Mon-
 seigneur", sagde du Gast til ham, idet han nærmede sig

eg heldt ham tilbage; „Deres Værdighed byder Dem at blive og vente.“ — „Du har Ret, du Gæst. Tak! Jeg vil vente. Men, i Sandhed, jeg døer af Utaalmodighed og Ure. Hvis han undslap mig!“

Pludselig nærmede sig Lyden af Fodtrin. . . Ruderne i første Etage oplystes med en Glands som fra en Ildbrand. Det Vindue, til hvilket Hertugen saa mange Gange havde loftet Vinene, aabnedes eller rettere sagt, sloges i Stykker, og en Mand, bleg i Ansigtet og med det hvide Halsbind ganske besudlet af Blod, rullede sig paa Balconen. — „Besme!“ skreg Hertugen. „Endelig er Du der. Nu vel! Nu vel!“ — „See her! See her!“ svarede Tydsferen koldt, bukkede sig og reiste sig strax, idet han syntes at bære en betydelig Vægt.“ — „Men de Andre?“ svurgte Hertugen ufaalmodigen, „hvor ere de?“ — „De Andre gjøre det af med de Andre.“ — „Og Du, hvad har Du udrettet?“ — „Jeg! Det skal De faae at see! træd lidt til Siden.“ Hertugen gjorde et Skridt tilbage. I samme Dieblisk kunde man stjæle den Gjenstand, som Besme med saa megen Anstrængelse trak til sig. Det var en Oldings Ligg. Han løftede det op over Altanen, lod det et Dieblisk sveve i Luften og kastede det derpaa ned for sin Herres Fodder.

Den dumpe Lyd af Faldet, de Bledstrømme, der

væltede ud af Legemet og farvede Brostenene i en stor Omkreds, slog, selv Hertugen, med Rædsel, men denne Følelse varede kun kort, og Nygjerrigheden lod Enhver træde nærmere, og snart skjælvede en Følelses Straalcer paa Slagtofferet. Da kunde man skjelne det hvide Skjæg, det ærværdige Ansigt og de i Døden stivnede Hænder. — „Admiralen!“ raabte tyve Stemmer paa eengang, og taug igjen strax. — „Ja, Admiralen. Det er ham,“ sagde Hertugen af Guise og nærmede sig Liget, for at betragte det med taus Glæde. — „Admiralen, Admiralen!“ gjentog med dæmpet Røst alle de, der vare Vidner til denne frygtelige Scene, medens de trykkede sig tæt til hinanden, og frygtfrem nærmede sig den store fældede Døding. — „Der ligger Du da, Gaspard!“ sagde Hertugen af Guise triumperende. „Du har ladet min Fader myrde, jeg hævner ham.“ Og han rovede at sætte Føden paa Brystet af den protestantiske Helt. Men i samme Nu aabnede den Døendes Dine sig med Kraft, den blodige og lemlæstede Haand krummede sig endnu engang, og, ubevægelig som han var, lod Admiralsens Død til Gudsbespotteren, som en Røst fra Graven: „Henrik af Guise, den Stund vil komme, da ogsaa Du skal føle en Morders Fod paa Dit Bryst. Jeg har ikke dræbt Din Fader. Forbandelse over Dig.“

Hertugen stod bleg og skjælvende og følte en isnende Gysen gjennemstrømme sit hele Legeme; han feer med Haanden over Panden, ligesom for at bortjage det forfærdelige Syn. Da han atter lod Haanden synke og kastede sit Blik paa Admiralen, vare disse Dine lukkede, Haanden var atter bleven kraftløs og en sort Blodstrøm væltede ud af hans Mund paa det hvide Skjæg og afløste de rædsomme Ord, som denne Mund nylig havde udtalt. Hertugen løstede sin Kaarde med et Udtryk af fortvivlet Bestemthed. — „Du, min Herre, er De tilfreds?“ spurgte Besme. — „Ja, min Tappre,“ svarede Henrik, „thi Du har hævnet...“ — „Hertug Frants af Guise, ikke sandt?“ — „Religionen,“ sagde Henrik med en dump Stemme. „Dg nu,“ vedblev han, og vendte sig imod Schweitzerne, Soldaterne og Bergerne, som opfyldte Gaarden og Gaden, „til Barket, mine Herrer, til Barket!“ — „Goddag, Besme,“ sagde Coconnas og nærmede sig med en Slags Beundring til Tydskeren, som, bestandig paa Altanen, røiligen astørrede sin Kaarde. — „Det er altsaa Dem, som har afgjort Sagen?“ raabte la Puriér emed vild Glæde; „hvorledes har De baaret Dem ad dermed, min værdige Herre?“ — „Dh, meget simpelt, meget simpelt. Han hørte Larmen og aabnede sin Dør, og jeg stak ham min Kaarde igjennem

Livet. Men det er ikke Alt, jeg troer at Deligny har faaet sin Part, jeg hører hans Skrig." I samme Dieblif lod virkelig Jammerfkrig, som syntes at komme fra en Kvinde; et rodsagtigt Skjær oplyste den ene af de to Fløie, der dannede Galleriet. Man bemærkede to Mænd, som flygtede, forfulgte af en lang Række Mordere. Et Bøsseslud dræbte den Ene; den Anden fandt et aabent Vindue paa sin Vej, og, uden at maale Hsiden, uden at bryde sig om de Hindringer, som ventede ham nedenunder, sprang han usforsagt ned i Gaarden. — „Hug ham ned, hug ham ned," raabte Morderne, da de saae deres Doffer i Begreb med at undslippe. Manden reiste sig og snappede sin Kaarde, der under Faldet var sluppet ham af Hænderne, boiede Hovedet og styrkede igjennem de Omkringstaaende, kastede tre eller fire omkuld, giennemborede en med sin Kaarde, og midt imellem Pistolilden, midt imellem Forbandelserne fra de over hans Flugt rasende Soldater, sloi han som en Lynild forbi Cocennas, der ventede ham ved Porten med Dolken i Haanden.

— „Truffet," raabte Piemonteseren og giennemborede hans Arm med det fine skarpe Staal. — „Ussing!" svarede Flygtningen og huggede sin Fjende over Kinden med Klingen, da der var for snæver Plads til at give ham et Stød med Spidsen. — „Tusind Døavle!" skreg Cocou-

nas, „det er la Mose.“ — „La Mose!“ gjentog la Huriere og Maurevel. — „Det er ham, der har bragt Admiralen Underretning,“ sagde flere Soldater. — „Slaa ham til Jorden! slyd ham!“ brølede man fra alle Kanter.

Coconnas, la Huriere og ti Soldater styrtede efter la Mose, som, bedækket med Blod og bragt til hiin yderste Grad af Anspændelse, som er den menneskelige Krafts sidste Frelse, sprang igjennem Gaderne, uden anden Fører end Instinctet. Hans Fjenders Fodtrin og Skrig bagved ham ansporede ham og syntes at give ham Vinger. Undertiden pib en Kugle forbi hans Øren, og gav hans Løb en ny Hurtighed, naar det var nærved at sagt- nes. Det var ikke længere Mandedrag, det var ikke længere en Puslen, der trængte sig frem af hans Bryst, det var en dump Kallen, en vild Brølen. Sved og Blod dryppede ned fra hans Haar og strømmede blandede ned over hans Ansigt. Snart blev hans Kjole ham for snæver for hans Hjertes Slag og han rev den istykker. Snart blev hans Kaarde ser tung for hans Haand og han kastede den fra sig. Undertiden syntes det ham, at Trinene fjernede sig og at han var nærved at undslippe sine Bodler; men paa Hines Skrig iom andre Mordere, der befandt sig paa hans Bei og vare ham nærmere; de forlode Deres blodige Dont og styrtede efter ham. Pludselig opdagede

han Floden, der taust rullede ved hans venstre Side; det syntes ham, ligesom Hjorten i Dødskampen en usigelig Belyst at kaste sig deri, og kun den yderste Kraftanstrengelse af Fornuften var istand til at holde ham tilbage. Til Høire laae Louvre, mørk, ubevægelig, men gjenslydende af dumpe, ildvarslende Skrig. Over Vindelsbroerne strømmede frem og tilbage Hjelme og Harnisser, der tilbagekastede Maanens Skin i kolde Straaler. La Mole tænkte paa Kongen af Navarra, ligesom han havde tænkt paa Coligny. Det var hans to eneste Beslyttere. Han samlede endnu engang alle sine Kræfter, saae op til Himlen og gjorde det tause Løfte at afsværge sin Tro, hvis han undslap Blodbadet. Han svimlede, tabte tredive Skridts Forsyning før den Skare, der forfulgte ham, styrede lige imod Louvre, styrtede sig over den, med Soldater opfyldte Bro, fik et nyt Dødsstød, der gled af paa hans Ribben, og uagtet Skrigene: „Dræb ham! dræb ham!“ som lode bagved og omkring ham, uagtet Soldaternes angribende Stilling, styrtede han som en Vind ind i Gaarden, sprang ind i Vestibulen, foer op ad Trapperne, fløi til andet Stofværk, opdagede en Dør, hældede sig derimod og bankede med Hænder og Fødder. — „Hvem der?“ spurgte en Fruentimmerstemme sagte. — „O, min Gud! min Gud!“ stønnede la Mole, „de

komme... jeg hører dem... Der er de!... jeg seer dem... Det er mig, mig!..." — „Hvem?" spurgte den samme Stemme. La Mole ihukom Løsenet. — „Navarra! Navarra!" raabte han. Strax aabnede Døren sig; uden at see, uden at takke Gilonne, brød la Mole ind i Vestibulen, foer tvers over en Corridor, igjennem to eller tre Værelser, og naaede endelig ind i et Kammer, der var oplyst af en under Loftet ophængt Lampe. Under et Omhæng af guldindvirket Floiel, paa en Seng af udskaaret Eeg, laae en Kvinde, indhyllet i en Natdragt og støttet paa sin Arm. Hun aabnede de af Rædsel stive Dine. La Mole styrtede hen imod hende. — „Madame!" skreg han, „man dræber, man myrder mine Brødre; man vil ogsaa dræbe, man vil ogsaa myrde mig. O, De er Dronning..... frels mig." Og han kastede sig for hendes Fodder, medens han lod en lang Blodstrøbe efter sig paa Tæppet. Da Dronningen af Navarra, som efter Hertuginde af Lothringens Bink havde kastet sig ganske paaklædt paa Sengen, saae denne blege, udmattede Mand knælende for sig, reiste hun sig forskædet, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og raabte om Hjælp. — „Deres Majestæt," bad la Mole og gjorde en Anstrengelse for at reise sig, „i Himlens Navn, kald ikke, thi dersom man hører Dem, er jeg fortabt. Mor-

dere forfølge mig; de ilede op af Trapperne efter mig. Jeg hører dem... Der ere de! der ere de!..." Hjælp!" gjentog Dronningen af Navarra ude af sig selv, „Hjælp!" -- „O, det er Dem, der dræber mig," sagde la Mole fortvivlet; „at døe ved en saa blid Stemme, døe for en saa skøn Haand! O, jeg vilde have troet det umueligt!"

I samme Dieblil aabnedes Døren og et Kobbel stonnende, rasende Mennesker, med Ansigtet besudtet af Blod og Krudt, med Bøsser, Hellebarder og Sværd i Haanden, styrtede ind i Bærelset. I Spidsen for dem var Coconnas; hans røde Haar stode som Børster; hans blaae Dine vare røde og overordentlig udvidede, hans Kind var ganske quættet af Mole's Kaarde, som havde draget sin blodige Fure tværsover Kjødets. Saaledes vanziret var Piemonteseren rædsom at see. — „Helvede!" skreg han, „der er han, der er han! Denne gang have vi Dig endelig. La Mole søgte om sig efter et Baaben, men kunde intet finde. Han kastede sine Dine paa Dronningen, og saae den dybeste Medlidenhed malet paa hendes Ansigt. Da begreb han, at hun allene kunde redde ham, han styrtede imod hende og omklamrede hende med sine Arme. Coconnas gjorde tre Skridt fremad og med Spidsen af sit lange Sværd gjennemborede han endnu engang sin Fjendes Skulder, og det varme og røde Blod faldt som en

Dug i Draaber ned paa Margrethes hvide, duftende Klædebon.

Margrethe saae Blodet rinde, hun følte det Legeme skjælv, som var knuget op til hendes, og hun kastede sig med ham ind i det Rum, der var mellem Sengen og Bæggen. Det var paa Tide. La Moles, ved Endemaaket af sine Kræfter var ikke mægtig at gjøre en Bevægelse enten til Flugt eller Forsvar. Han hvilede det dødblege Hoved paa den unge Dames Skulder, og hans Fingre krummede sig krampsagtigt og sønderrev det fine broderede Batist, der som et Slør fulgde ned over Margrethes Legeme. — „D! Madame“, stønnede han med døende Stemme, frels mig!“ Det var Alt, hvad han kunde sige; hans Dine emsloredes af en Sky, ligesom i Dødens Nat, og blev mørkt; hans Hoved faldt tungt tilbage, hans Arme bleve kraftesløse; han segnede om paa Gulvet i sit eget Blod og trak Dronningen med sig.

Bragt til Kaserie ved Skrigene, beruset af Blodlugten og opbidset af det sidste stermende Lob, udstrakte Coconnas allerede Armen imod den kongelige Alceve. Et Dieblil endnu, og hans Kaarde vilde have gjennemboret la Moles og maastee i samme Nu Dronningens Hjerte.

Bed Synet af det blottede Staal og maastee endnu

mere ved Synet af denne forfærdende Raahed, reiste Kongedatteren sig til sin hele Hvide og udfødte et, en saadan Rædsel, Foragt og Raseri aandende Skrig, at Piemonteseren blev staaende forstenet af en ukjendt Følelse. Det er sandt at, hvis denne Scene var bleven forlangt imellem de samme Personer, vilde denne Følelse være smeltet bort, ligesom en Sne for Morgens-Solen i April.

Men pludselig styrtede en ung Mand paa sexten eller sytten Aar, klædt i Sort, bleg og med Haaret i Uorden igjennem en i Væggen skjult Dør, ind i Værelset. — „Vent lidt, min Søster, vent lidt!“ raabte han; „Her er jeg, her er jeg!“ — „Frants! Frants! Hjælp!“ sagde Margrethe. — „Hertugen af Alencon!“ mumlede la Furière og sankede sin Bøsse. — „For Satan! en Prinds af Frankrig!“ brummede Cocornas og trak sig et Skridt tilbage. Hertugen af Alencon kastede et Blik omkring sig. Han saae Margrethe med øvlost Haar, skjønnere end nogensinde, støttet til Muren, omgivet af Menneffer med Raseri i Dinene, Svæden paa Panden og Fraaden i Munden. — „Glendige!“ skreg han. — „Frels mig, min Broder!“ sagde Margrethe med mat Røst; „de ville dræbe mig.“ En flammende Rødme foer over Hertugens blege Ansigt. Skjøndt uden Vaaben, traadte han

dog modig frem i Bevidstheden om sin Rang, og knyttede Hænderne mod Coconnas og hans Kammerater, der, forfærdede over de Lyn, der sukkede fra hans Dine, styndsom trak sig tilbage. — „Vilje I ogsaa myrde en Prinds af Frankrig? lad see!“ sagde han. „Min Livragtscaptain,“ vedblev han, medens de trak sig endnu mere tilbage, „kom hid og hang mig alle disse Stimænd i Galgen!“

Mere forfærdet over Synet af den vaabenløse Yngling, end han vilde være bleven ved at træffe et heelt Compagni Ryttere eller Landsknegte, havde Coconnas allerede naaet Døren, la Hurière soer som en Hjort ned ad Trapperne, Soldaterne puffede og kastede hverandre omkuld Vestibulen for at flygte saa hastigt de kunde, og fandt Porten for snæver for deres Lyst til at komme ud.

Imidlertid havde Margrethe instinktmæssigt kastet sit Damast-Sengetæppe over den unge Mand og havde sjerret sig fra Stedet.

Da den sidste Morder var forsvunden, vendte Hertugen sig omkring. — „Min Søster!“ raabte han da han saae Margrethe ganske overstænket med Blod; „er Du saaret?“ — Og han styrtede hen imod hende med en Urolighed, der vilde gjort hans omme Følelser Vre, hvis denne Omhed ikke var bleven beskyldt for at være

større end det sommede sig for en Broder. — „Nei,“ svarede hun, „jeg troer det ikke; hvis jeg er saaret, er det meget let.“ — „Men Blodet,“ vedblev Hertugen og led sin Haand glide over hendes Legeme, „Blodet, hvorfra kommer det?“ — „Jeg veed ikke; Een af disse Glendige lagde Haand paa mig; maastee var han saaret.“ — „Lagt Haand paa min Søster!“ skreg Hertugen. „D! dersom Du blot havde viist mig ham med en Finger, dersom Du havde sagt mig, hvem det var, dersom jeg blot vidste, hvor jeg skulde finde ham!“ — „Dys!“ sagde Margrethe. — „Hvorfor?“ — „For at man ikke paa denne Tid skal finde os i mit Bærelse. . .“ — Kan en Broder ikke besøge sin Søster, Margrethe? Den unge Qvinde fastede et Blik paa Hertugen saa skarpt og saa truende, at han traadte tilbage. — „Ja, Margrethe, Du har Ret, jeg vender tilbage til mit Bærelse. Men Du kan ikke blive ene i denne skrækkelige Nat. Duster Du, at jeg skal kalde paa Gillonne?“ — „Nei, nei; kald ikke paa Negen! gaae, Frants, gaae derhen, hvorfra Du kom!“ Den unge Prinds adlod. Neppe var han forsvunden, før Margrethe hørte et Suk bag ved Sengen og ilede hen med den hemmelige Indgang og tilslaaede den. Derpaa skyndte hun sig hen til den anden Dør, som hun ligeledes lukkede. I samme Dieblis seer

en Trep Bueskytter og Soldater, der forfulgte de i Louvre boende Huguenotter, som en Stormvind igjennem Corridoren.

Efterat have spejdet opmærksomt om sig, for at see, om hun var allene, ilede Margrethe atter hen bag Sengen, løstede Damast-Tæppet tilside, som havde skjult La Moles Legeme for Hertugen af Alençon, og trak med Magt den livløse Masse frem i Bærelset. Da hun saae at den Ulykkelige endnu aandede, satte hun sig ned, lagde hans Hoved paa sine Knæ, og stænkede ham Vand i Ansigtet for atter at bringe ham tillive. Det var først da Vandet bortskyllede det Slør af Støv, Krudt og Blod, som tilhyllede den Saaredes Ansigt, at Margrethe i ham kunde gjenkjende den smukke Adelsmand, som sult af Livskraft og Haab tre eller fire Timer før, havde bedet om hendes Protection hos Kongen af Navarra, og hvem hun selv drommesfuld, havde forladt, blendet af hans Skjønhed. Margrethe udstødte et Skrig af Glæde, thi hvad hun nu følte for den Saarede, var mere end Medlidenhed, det var Interesse; den Saarede var for hende ikke længer en simpel Fremmed, det var næsten en Bekjendt. Under hendes Haand gjenvandt La Moles Ansigt snart sin hele Skjønhed, uagtet det endnu var blegt og mat af Smerte. Hun lagde med en dødelig Angst og næsten

ligesaa bleg som han, sin Haand paa hans Hjerte; de slog endnu. Da tog hun en Flaske med lugtende Essents fra Bordet ved hendes Side og lod ham lugte dertil. La Mole aabnede Dine. — „D, min Gud!“ sagde han med sagte Røst; „hvor er jeg?“ — „Frelst! Bær rolig, De er frelst!“ svarede Margrethe. La Mole vendte med en Anstrængelse sit Blik imod Dronningen, slugte hende et Seend med Dine, og stammede: — „D, hvor De er smuk!“ Og som om han var blændet, lukkede han sine Dienlaage med det Samme og udstødte et Suk. Der undslap Margrethe et Skrig. Den unge Mand var endnu bleven blegere, om det var muligt, og hun troede et Dieblik at hiint Suk var det sidste. — „D, min Gud, min Gud!“ udbrod hun, hav Medlidenhed med ham!“

I dette Dieblik hørte man en veldsom Banken paa Døren til Corridoren. Margrethe reiste sig halvt op, med sin Arm under la Mole's Skulder. — „Hvem der?“ raabte hun. — „Deres Majestæt, det er mig“, lod en Fruentimmerstemme. Wig, Hertuginde af Nevers.“ — „Henriette“, udbrod Margrethe; „oh, da er der ingen Fare; det er en Beninde, hører De, min Herre!“ La Mole gjorde en stærk Anstrængelse og reiste sig paa det ene Kna. — „Prøv at holde Dem oppe, medens jeg gaar

hen at aabne Døren", sagde Dronningen. La Mole støttede Haanden imod Jorden og opnaaede Ligevægten. Margrethe gjorde et Skridt imod Døren, men standsede pludselig og gyste af Skræk. — „Ah! Du er ikke alene", sagde hun, da hun hørte Larmen af Vaaben. — „Nei, jeg er ledsaget af tolv Gardere, som min Svoger Hertugen af Guise har overladt mig." — „Hertugen af Guise." mumlede la Mole; „Ha! den Morder, den Morder!" — „Stille", sagde Margrethe, „ikke et Ord!" Og hun saac sig om, for at finde et Sted, hvor hun kunde skjule den Saarede. — „En Kaarde, en Dolk", mumlede la Mole. — „Til at forsvare Dem? det er unyttigt: har De ikke hørt? Der ere tolv, og De er allene." — „Nei, ikke til at forsvare mig, men for ikke at falde levende i deres Hænder." — „Nei, Nei", svarede Margrethe; „jeg skal frelse Dem. See, dette Cabinet, kom herhen, kom!"

La Mole gjorde en heftig Anstrængelse og understøttet af Margrethe slæbte han sig ind i Cabinettet. Margrethe lukkede Døren efter ham og puttede Døglen i sin Pengepung. — „Ikke et Skrig, ikke en Klage, ikke et Suk, hvidstede hun til ham igjennem Panelet, „og De er frelst."

Derpaa fastede hun sin Kappe over Skuldrene og

gik hen og aabnede Døren for sin Veninde, der styrtede i hendes Arme. — „Der er da Intet håndet Dem?“ spurgte hun. — „Nei, Intet“, svarede Margrethe og sammenholdt sin Kappe, for at man ikke skulde see de Blodpletter, der havde overstænket hendes Naidragt. — „Saa meget desto bedre, men da Hertugen af Guise har givet mig tolv Gardere til at ledsage mig til sit Hotel, og jeg ikke behøver en saa stærk Bedækning, saa lader jeg i ethvert Tilfælde seer blive til Deres Majestæts Tjeneste. Seer af Hertugen af Guises Gardere ere inat stærkere end et heelt Regiment af Kongens Garde.

Margrethe vovede ikke at afflaae det; hun stillede de sex Gardere i Corridoren, og omsavnede Hertuginde af Nevers, som med den øvrige Vagt naaede Hertugen af Guises Palais, som hun i sin Mands Fraværelse beboede.

IX.

Morderne.

Cocomas var ikke flygtet, han havde gjort Tilbage-
tog; la Hurière var ikke heller flygtet, han havde styrtet sig bort. Den Ene var forfunden som en Tiger, den Anden som en Ulv. Følgen var, at la Hurière allerede befandt sig paa Pladsen Saint-Germain-l'Auxerrois, da Cocomas endnu kun var ved Udgangen af Louvre.

Da la Hurière saae sig alene med sin Bøsse, midt imellem de Forbiløbende, midt imellem Kuglerne, som pøb og Ligene, som faldt ned fra Vindkerne, nogle hele, andre lemlæstede, begyndte han at føle Frygt og tænkte paa at naae sit Gæstgiverie med Forsigtighed; men da han dreiede ind i Gaden l'Arbre = Sec, fra Avero = Gaden, stødte han paa en Afdeling Schweitsere og lette Ryttere; det var dem, som Maurevel commanderede. — „Nu! raabte denne, der havde døbt sig selv med Navnet: Kongens Morder; „er De allerede færdig? Vender De hjem? Hvor Djæveln har De gjort af Deres piemontesiske Herre? Der er da ikke tilstedt ham noget Ondt? Det vilde være Skade, thi han tegnede godt.“ — „Nei, ikke saavidt jeg veed,“ swarede la Hurière; „jeg haaber, at han igjen vil træffe os.“ — „Hvorfra Kommer De?“ — „Fra Louvre, hvor jeg maa tilstaae, at man modtog os paa en temmelig brutal Maade.“ — „Hvem var det?“ — „Dertugen af Alencon. Hører han med til Partiet?“ — „Dertugen af Alencon tager ikke Deel i Noget, uden hvad der personligen angaaer ham selv; foreslaae ham at behandle sine to ældste Brødre som Protestanter og han vil give Dem sit Bisald, naar Værket blot kan stee, uden at compromittere ham. Men følger De ikke med disse tappre Følk, Mester la Hurière?

— „Hvorhen gaaer Deres Bei“? — „D min Gud, til Gaden Montorgueil, hvor der er en huguenottiff Minister af mit Bekjendskab, der er Kene og sex Børn. Disse Kjættere formere sig saa overordentligt. Det vil blive moersomt“. — „Dg hvor gaaer De hen“. — „Jeg har en privat Affaire“. — „Hør gaa ikke derhen uden mig“ sagde en Stemme, der bragte Maurevel til at skjælve, „De kjender de gode Steder og jeg vil gjerne være med“. — „Ah, der er vor Piemonteser“! sagde Maurevel. — „Ceconnas“! raabte la Hurière; „jeg troede at De fulgte med mig“. — „For Djævelen, dertil skyndte de Dem altfor meget, og desuden dreiede jeg en Smule af fra den lige Linie for at kaste et affskyeligt Nienneske i Flozden, som raabte: Ned med Papisterne, Admiralen leve! Uheldigviis troer jeg, at Kjæltringen kunde svømme.“ Dersom man vil drukne disse elendige Parpaillotter, maa man kaste dem i Vandet ligesom Kattene førend de kunne see rigtigt“. — „De sagde jo, at de kom fra Louvre. Har Deres Huguenot da søgt Skjul der? spurgte Maurevel“. — „Ja min Tro.“ — „Jeg sendte ham en Pistolkugle i det Diebtik da han tog sin Kaarde op i Admiralens Gaard; men, jeg veed ikke hvorledes det gik til, jeg stjød fejl.“ — „Da har jeg ikke ferfeilet ham“, udbrod Ceconnas; „jeg har stødt ham min Kaarde saalangt ind i Ryggen, at Klin,

gen var blodig fem Tommer fra Spidsen. Jeg saae ham falde om i Drenning Margrethes Arme, et deiligt Fruentimmer, paa min Gre! Jeg skal rigtignok ikke nægte, at det vilde glæde mig, at være vis paa, at han var død. Den Gavthv saae mig ud til at være af en meget høvngjerrig Character og han kunde være istand til at efterstræbe mig sit hele Liv. Men, sagde De ikke, at De havde en Expedition for?" — „Vil De da gaae med mig?" — „Jeg vil ikke blive her paa Stedet, for Fanden! jeg har endnu ikke dræbt mere end tre eller fire, og naar jeg bliver kold, gjør min Skulder ondt. Paa Marschen! Paa Marschen!" — „Capitain", sagde Maurevel til Anføreren for Truppen; „giv mig tre Mand, og brug Resten til at gjøre det af med Deres Minister." Tre Schweitsere traadte ud og sluttede sig til Maurevel. Imidlertid marscherede de to Skarer Side om Side indtil de naaede Gaden Firechappe; derpaa toge de lette Ryttere og Schweitserne Vej igjennem Rue de la Tonellerie, imedens at Maurevel, Cocannas, la Hurière og hans tre Mand fulgte Gaderne la Ferenerie, Troussé-Bache og naaede Saint-Nvoie. — „Men hvor Djævelen fører De os hen?" sagde Cocannas, hvem denne lange Marsch uden Resultat begyndte at fjede. — „Jeg fører Dem til en paa eengang glimrende og gavnlig Expedition. Næst efer Admiralen

Teligny og de huguenottiske Prindsler, kunde jeg ikke tilbyde Dem nogen bedre. Hav derfor Taalmodighed. Det er i Gaden du Chaume, Bærket skal skee, og vi ere der om et Dieblif." — „Siiig mig," sagde Coconnas, „er Gaden du Chaume ikke nær ved Temple?" — „Jo, hvorfor?" — „O der er en af min Families gamle Crediterer, ved Navn Lambert Mercandon, som boer der, og hvem min Fader har paalagt mig at levere hundrede Rosenobler, som jeg til dette Diemced bærer i min Lemme." — „Ah," sagde Maurevel, „da har De her en udmærket Leilighed til at blive qvit." — „Hvorledes det?" — „Det er en Dag, hvorpaa man ordner alle sine gamle Regninger. Mercandon er vel Huguenot?" — „Ah," sagde Coconnas, „jeg begriber det, han bør være Huguenot." — „Stille! Kz ere vi der." — „Hvad er det for en stor Bygning med Pavillonen til Gaden?" — „Det er Guises Palais." — „Saa kunde jeg i Sandhed ikke undlade at besøge det," sagde Coconnas, „siden det er under den store Henriks Besyttelse, at jeg er taget til Paris. Men, for Fanden! Alt er roligt i dette Qvarteer, min Kjære! i det Høieste hører man nogle Bøsseflud; man skulde troe man var i Provindsen. Alle Mennesker sove, Djævelen annamme mig!" Virkelig havde det guisefse Palais det samme rolige Udseende, som til

enhver anden Tid. Alle Vinduer vare lukkede, og kun et eneste Lys skinnede bag Jaloufierne i det fornemste Vindue paa denne Pavillon, der havde tiltrukket sig Coconnas Dyrmarksomhed ved hans Indtrædelse i Gaden. Et lille Stykke hiinsides Guises Palais, det vil sige der, hvor Gaderne Petit-Chantier og Quatre-Fils stødte sammen, standsede Maurevel. — „Her beer den, vi søge,“ sagde han. — „De mener, den De søge,“ yttrede la Hurière. — „Nei, dersom De ledsager os, saa søge vi ham jo begge.“ — „Hvorledes? Dette Huus, som synes at sove en saa rolig Søvn?...“ — „Ja, rigtigt. De, la Hurière, skal drage Nytte af det ærlige Ansigt, som Naturen af en Feiltagelse har givet Dem, og De skal banke paa Døren af dette Huus. Giv Coconnas Deres Bøsse, han har en heel Time kastet omme Blikke til den. Naar De bliver lukket ind, skal De forlange at tale med Herren, de Momy.“ — „Aha,“ sagde Coconnas, „jeg forstaaer det; De har ogsaa en Creditor i Temple-Quarteret, saavidt jeg kan indsee.“ — „Ja, netop,“ vedblev Maurevel. „De maa gaae op i Huset, og spille Huguenot; derpaa skal De underrette de Momy om Alt, hvad der foregaaer; han er en tapper Mand, han vil komme ned...“ — „Og naar han først er kommen ned?“ spurgte la Hurière. — „Saa vil jeg bede ham

maale sin Kaarde med min." — „Saasandt jeg lever, det er en tapper Herre," sagde Coconnas, „og jeg tænker at skulle gjøre ligesaa hos Lambert Mercandon; dersom han er for gammel til at modtage mit Forslag, saa kan en af hans Sønner eller Sønnesønner gjøre det." La Hurière gif, uden at svare, hen og bankede paa Døren; ved disse Slag, der gjensløde i Nattens Stilhed, bleve Dørene aabnede i Huset og enkelte Hoveder viste sig i Abningerne; man saae da, at det var paa samme Maade som en Fæstning, at Bygningen var rolig, det vil sige, det var fordi den var fuld af Soldater.

Sine Hoveder trak sig næsten i samme Dieblik tilbage, idet de uidentviol gjættede, hvorom Talsen var. — „Boer de Diony da her?" spurgte Coconnas og pegede paa den Bygning, hvor La Hurière vedblev at banke paa Døren. — „Nei, det er hans Elskerindes Bolig." — „For Satan da! hvilket Galanterie De viser ham! at give ham Leilighed til at drage sit Sværd for sin Skjones Dine! Vi skulle da være Kampdommere. Dog vilde jeg nok holde af, selv at komme til at slaaes. Min Skulder brænder." — „Og Deres Ansigt", spurgte Coconnas, „har vel ogsaa taget megen Skade?" Coconnas udstødte et Slags Brøl. — „Djævelen!" raabte han, „jeg haaber da, at han er død; hvis ikke troer jeg

at jeg vendte tilbage til Louvre for at gjøre det af med ham."

La Hurière vedblev at banke. Snart derpaa aabnedes et Vindue i første Etage og en Mand viste sig paa Balconen i Natbue, Underklæder og aldeles vaabenløs. — „Hvad er der?" — raabte denne Mand. Mauzevel gjorde et Tegn til Schweitserne, som stillede sig op under et fremspringende Hjørne, imedens at Coconnas trykkede sig tæt op imod Muren. — „Ah, Hr. de Wiony", sagde Værten med sin indsmigrende Stemme, „er det Dem?" — „Ja det er mig; hvad saa?" — „Det er ham!" mumlede Mauzevel og skjælvede af Glæde. — „O, min Herre!" vedblev la Hurière, „veed De ikke, hvad der foregaaer? man myrder Admiralen, man dræber vore Brødre, den nye Religions Bekjendere. Kom dem hurtigt til Hjælp, Kom! — „Ah," raabte de Wiony, „jeg tænkte nok, at noget Saadant var i Værk i Nat. O, jeg burde aldrig have forladt mine tappre Kammerater. Her er jeg, min Ven, her er jeg; vent paa mig!" Og uden at lukke Vinduet, hvorigjennem en Quindes Angstffrig og smme Bønner høretes, tog de Wiony sin Kappe og sine Vaaben. — „Han kommer ned, han kommer ned", mumlede Mauzevel, bleg af Glæde. „Giver Agt!" hviskede han Schweitserne i Dret. Derpaa tog

han Bøssen ud af Coconnas's Hænder og pustede paa Luntten for at forsikre sig om, at der var Ild i den. — „Der, la Huriere“, sagde han til Bærten, som havde trukket sig tilbage til den tætteste Deel af Truppen; „tag Din Armbøsse igjen.“ — „For Pokker!“ skreg Coconnas, „see hvor Maanen træder frem af en Sky, for at være Vidne til dette skjønne Møde. Jeg vilde give meget til, at Lambert Mercandon var her, og kunde tjene de Mony til Secundant.“ — „Pas paa,“ sagde Maurevel, „de Mony opveier alene ti Mand, og vi ville maaskee alle sex faae fuldt op at gjøre med at give ham sin Rest. Fremad,“ vedblev han og gav Schweitserne et Vink til at liste sig op imod Døren, for at falde over ham, naar han kom ud. — „Dho,“ sagde Coconnas, da han saae disse Forberedelser; „det synes at dette ikke vil gaae til, ganske som jeg troede.“

Allerede hørte man Larmen af Slagbommen, som de Mony trak fra. Schweitserne havde forladt deres Skjul, for at stille sig ved Døren, og Maurevel og la Huriere gik frem paa Taaspidsen, medens Coconnas, af en Rest af Gressfølelse, blev paa sin Plads. Udsælselig viste sig paa Altanen den unge Qvinde, paa hvem man ikke mere tænkte, og ved Synet af Schweitserne, Maurevel og la Huriere opløstede hun et forfærdeligt Skrig. De Mony,

der allerede havde aabnet Døren halvt, standsede. — „Kom tilbage, kom tilbage!“ skreg det unge Fruentimmer, „jeg seer Glimt af Sværd og Skinet af en Lunte. Det er Forræderi.“ — „Ha,“ lod den unge Mand's forðnende Stemme; „lad os see, hvad alt dette skal sige.“ Derpaa lukkede han atter Døren, satte Slagbommen for, tillaaede den og steg op ad Trappen.

Maurevels Angrebsordre blev forandret fra det Dødsblik, da han saa at de Wony ikke vilde gaae ud. Schweitzerne gik hen og stillede sig paa den anden Side af Gaden, og la Hurière ventede med sin Bøsse i Haanden, paa at Fjenden skulde vise sig ved Vinduet. Han ventede ikke længe. De Wony traadte frem med to Pistoler af en saa anseelig Længde, at la Hurière, som allerede tog Sigte, pludselig kom til at overvie, at Huguenotternes Kugler ikke havde en længere Vej at tilbagelægge, for at naae ned i Gaden, end hans egen Kugle havde forat naae op til Falconen. — „Jeg kan dræbe denne Herre,“ sagde han til sig selv, „men denne Herre kan ogsaa dræbe mig med samme Skud.“ Da altsaa Mester la Hurière, der var Gæstgiver af Stand og kun Soldat ved Omstændighederne, var kommen til Enden af disse Beregninger, saa bestemte han sig til at gjøre et Tilbagetog og at søge et Skul i Vinkelen af Gaden Brac,

der var langt nok borte, til at der maatte være Banskelsehed forbunden ved, med nogenlunde Sikkerhed isærdesleshed om Matten at træffe den lige Linie, som Kuglen maatte følge for at naae de Wony. De Wony kastede et Blik omkring sig og stillede sig frem som en Mand, der bereder sig til en Duel; men da han saae at der intet skete, raabte han: „Det synes, min Hr. Nyhedsbringer, at De har glemte Deres Vosse i min Dør. Her er jeg; hvad vil De mig?“ — „Ah!“ sagde Coconnas til sig selv, „det er i Sandhed en modig Mand.“ — „Nu vel,“ vedblev de Wony, „Venner eller Fjender, seer I ikke, at jeg venter?“

La Hurière vedligeholdte Tausheden, Maurevel svarede ikke, og de tre Scheizere forholdt dem rolige. Coconnas ventede et Dieblik, men da han saae, at Ingen vedligeholdte den Samtale, som la Hurière havde begyndt og de Wony fortsat, forlod han sin Post, skred frem midt i Gaden og sagde, idet han teg Hatten i Haanden: „Min Herre, vi ere ikke her, for at begaae et Mord, som De kunde troe, men for en Duel..... Jeg ledsager en af Deres Fjender, som gjerne vilde afhandele Noget med Dem, for at afgjøre paa en galant Maade et gammelt Mellemvarende. Nu, for Pokker! kom dog frem, Hr. Maurevel, i Stedet for at

vende Ryggen til; Herren modtager det." — „Maurevel!" skreg de Mony; „Maurevel, min Faders Morder, Maurevel, Du af Kongen leiede Snigmorder! Ja, ved Himlen! jeg modtager det." Han sigtede paa Maurevel, der løb hen og bankede paa Indgangen til Guises Hotel, for at faae Forstærkning deraf. En Kugle gennemboede hans Hat. Ved Larmen af Skuddet og ved Maurevels Raab kom den Vagt, der havde ledsaget Hertuginde af Nevers, ud af Hotellet, ledsaget af tre eller fire Adelsmænd med deres Piger og droge hen imod det Huus, hvor den unge Monys Elskerinde boede.

Et andet Pistelstød midt ind i Truppen, fældede den Soldat, der befandt sig nærmest ved Maurevel, men derpaa befandt de Mony sig uden Baaben, eller idetmindste vare hans Baaben unyttige, da Pistolerne vare afstødte og hans Fjender ikke kunde naaes med Raarden. Derfor søgte han Beskyttelse bagved Balconens Gallerie. Imidlertid begyndte Vinduerne hist og her at aabne sig rundt omkring, og alt efter deres Beboeres fredelige eller krigeriske Sindelag, bleve de snart lukkede igjen, snart fyldte med Musquetter og Armbøsser. — „Til Hjalp, min tapre Mercandon! raabte de Mony, og vinkede ad en allerede gammel Mand, som fra et Vindue, der nylig var bleven aabnet ligeoverfor Guises Palais, søgte at see

„Noget i denne Forvirring.“ — „De kalder, Hr. de Mony“, sagde Oldingen, „er det Dem, man vil give Døden?“ — „Det er mig, det er Dem, det er alle Protestanterne; der seer De et Beviis!“ I samme Dieblif saae de Mony la Hurières Bøsse rettet imod sig. Skud: det gik af, men den unge Mand havde Tid til at bukke sig og Kuglen knuste et Vindue over hans Hoved. — „Mercandon!“ raabte Coconnas, som ved Synet af denne Skjærmysdel skjælvede af Glæde og havde forglemmt sin Creditor, men som nu ved de Monys Tilraab ibukom ham; Mercandon i Gaden Chaume, det er rigtigt! Han boer der, det er vel; vi ville begge saae noget at gjøre med vor Mand.“

Medens at det Mandskab, der kom fra Guises Palais, sprangte Dørene i den Bygning, hvor de Mony befandt sig, medens Maurevel med en Fakkell i Haanden, søgte at stille Ild paa Huset, medens en frygtelig Kamp, da Dørene vare sprangte, begyndte imod den ene Mand, der med hvert Pistolskud, med hvert Kaardestik slog en Fjende til Jorden, prøvede Coconnas, ved Hjælp af Brostene, at gjennembryde Mercandons Dør, som uden at lade sig foruroelige af denne Enes Anstrængelser, skjød ud af Vinduet saa stærkt det var ham muligt. Det hele øde og skumle Quarteer var nu oplyst som ved høilys

Dag, og beføkket som det Indre af en Myretue; thi ser til otte huguenottiske Adelsmænd styrtede med deres Tjenere og Benner ud fra Montmoreneys Hotel og gjorde et rasende Angreb. Understøttede af Ilden fra Vinduerne dreve de Maurevels og Guises Skarer tilbage og tilsidt strømmede disse ind i Palaisen, hvorfra de vare komne. Coconas, der endnu ikke var bleven færdig med at gjennembryde Mercandons Dør, skjøndt han anstrængte sig af alle Kræfter, blev reven med i den veldsomme Flugt. Han støttede sig imod Muren, tog Kaarden i Haanden og begyndte ikke blot at forsvare sig, men endogsaa at angribe med saa frygtelige Skrig, at han beherstede hele Skjarmydslen. Han huggede saa rasende fra sig baade til Høire og til Venstre, idet han rammende baade Benner og Fjender, at der endelig blev en bred Plads aaben omkring ham. Hvergang hans Kaarde igjennemborede et Bryst og det varme Blod oversprossede hans Hænder og Ansigt, medens Dinene stode udspilede, Næseboerne aabne og Tænderne sammenpressede, gjenvandt han et tabt Terrain og nærmede sig atter det beleirede Huus. Efter at have leveret en rædsom Kamp paa Trappen og i Vestibulen, var de Wiery endelig som en sand Helt traadt ud af det brandende Huus. Midt i den hedeste Strid havde han ikke ophørt at raabe: „Mod mig, Maurevel! Maure-

vel, hvor er Du?" Imedens han forhaanede ham med de meest vanærende Tilnavne. Endelig stod han paa Gaden, idet han holdt sin halvt nøgne og næsten besvimeede Elskerinde i sin ene Arm og en Dolk imellem Tænderne. Hans Kaarde, der flammede ved den omdreieude Bevægelse, han gav den, beskrev hvide eller røde Cirkler, alt eftersom Maanen forsøvede Klingen eller Fallerne lode Blodet tilsyne. Maurevel var flygtet. La Hurière judstodte et Skrig, strakte Armene ud, lod sin Bøsse falde og styrtede, efter at have forsøgt paa at naae Muren, for at støtte sig, med Ansigtet imed Jorden. De Meny benyttede sig af denne Omstændighed, kastede sig ind i Paradis-Gaden og forsvandt. Huguenotternes Modstand havde været saa stærk, at det tilbagedrevne Mandskab fra Guises Palais var ileet ind, og havde lukket Dørrene, af Frygt for at blive omringede og tagne til Fanger i Bygningen.

Veruset af Blod og Larm og drevne til det Punkt, af Overspændelse, hvor Modet, sernemmelig hos Sydens Nationer, forandrer sig til Raseri, havde Cocornas intet seet eller hørt. Han bemærkede blot, at det klang mindre stærkt for hans Øren og at hans Hænder og Ansigt efterhaanden tørredes en Smule, og da han sankede Spidsen af sin Kaarde, saae han kun nærved sig en Mand, der

laae med Ansigtet badet i en rød Strøm af Blod og rundt omkring sig brændende Bygninger.

Det var en kort Baabensstilstand, thi idet Diebsk da han vilde nærme sig hiin Mand, i hvem han troede at gjenkjende la Hurière, aabnede den Dør i Huset sig, som han forgjæves havde søgt at sprænge med Brostene og den gamle Mercandon, fulgt af sin Søn og sine to Sønesøner, styrtede ind paa Piemonteseren, der var ifærd med at drage Aande. — „Der er han, der er han!“ skreg de begge med een Røst. Ceconnas befandt sig midt i Gaden, og da han frygtede for at blive omringet af disse fire Mand, som paa eensgang angreb ham, gjorde han med en Gemeses Kraft, som han saa ofte havde forfulgt i sine Bjerge, et Spring tilbage, og sandt et Rygstød i Muren af Guises Palais. Da han var bleven beroliget med Hensyn til at blive overrasket, stillede han sig atter i Forsvarsstilling og begyndte paany at spotte. — „Ah, Fader Mercandon,“ sagde han, „kjender De mig ikke?“ — „Glendige!“ skreg den gamle Huguenot, jeg kjender Dig tvertimod meget godt; Du vil dræbe mig, din Faders Ven og Compagnon.“ — „Og hans Creditor, ikke sandt?“ — „Jo, hans Creditor, siden Du siger det.“ — „Du vel, ganske rigtig,“ svarede Ceconnas, „jeg kommer for at afgjøre vore Regninger.“ — „Griber ham!

binder ham!" sagde Oldingen til de unge Mand, der fulgte ham og som paa hans Bud fore hen imod Muren. — „Et Dieblif, et Dieblif", sagde Coconnas og lee; for at arrestere Folk maa man have en Hæstelsesordre, og De har forsomt at faae en saadan hos Dverdommeren." Med disse Ord slog han sin Kaarde imod den unge Mand, der var ham nærmest og ved første Udsald hug han ham over Haandledet med sin Klinge. Den Ulykkelige styrtede brølende tilbage. — „Det var Gen", sagde Coconnas. I samme Dieblif aabnedes knagende det Bindue, hvorunder Coconnas havde søgt Støttepunkt. Han gjorde en hurtig Bevægelse, da han frygtede et Angreb fra denne Side; men i Stedet for en Fjende var det en Kvinde, han opdagede; istedetfor det Mordervaasben, hvorimod han beredte sig til at krampe, var det en Bouquet, der faldt ned for hans Fodder. — „Ah, en Dame!" sagde hun. Han hilste med sin Kaarde, og bukkede sig for at optage Bouquetten. — „Tag Dem i Agt! min tapyre Katholik!" skreg Damen. Coconnas reiste sig, men ikke saa hurtigt, at jo den anden Ynglings Dolk gjennemborede hans Skjorte og saarede den anden Skulder. Damen udstøpte et gjennemtrængende Skrig. Coconnas talkede og beroligede hende ved een og samme Bevægelse og styrtede over den anden Sonneson, der trod

ind paa ham; ved det andet Udfald gled dennes Fod i Blødet. Coconnas kastede sig med en Tigerkats Hurtighed over ham og gjennemboiede hans Bryst med sin Kaarde. — „Godt, Godt! min tappre Ridder!“ skreg Damen i Palaisiet; „jeg sender Dem Undsætning.“ — „De behøver ikke at gjøre Dem Uleilighed derfor, min Naadige“, sagde Coconnas. „Bliv snarere ved at betragte Sagen til Enden, dersom det interesserer Dem, og De skal see, at Grev Hannibal de Coconnas forstaaer at bringe Huguenotterne til Orden. I dette Dieblif afskjød den gamle Mercandon næsten lige ved hans Side et Pistollskud paa Coconnas, der sank i Knæ. Damen i Vinduet udstødte et Skrig, men Coconnas reiste sig igjen. Han var kun falden paa Knæ, for at undgaae den Kugle, der boiede sig ind i Muren, to Fod fra den skjønne Tilffuerinde.

Næsten paa samme Tid lod et Skrig af Raserie fra et Vindue i Mercandons Bolig og en gammel Kone, som i Coconnas gjenkjendte en Catholik paa Korsset og det hvide Skjær, slyngede en Blomstertotte ned, som traf ham over Knæet. — „Vel!“ sagde Coconnas, „den Gne tilkaster mig Blomster, den Anden Votter. Dersom dette bliver ved, vil man rive Husene ned.“ — „Taf min Moder, Taf,“ skreg den unge Mand; — „Gaa, Kone,

gaa!* sagde den gamle Mercandon; „men giv Agt paa os!“ — „Vent, Coconnas, Vent,“ raabte den unge Dame i Guises Palais; jeg skal lade flyde fra Vinduerne.“ — „Det er dog et heelt Helvede af Fruentimmer, hvoraf nogle holde med mig Andre ere imod mig. For Fanden! lad os gjøre en Ende paa Sagen.

Scenen er i Sandhed meget forandret og Knuden gik aabenbart sin Oplosning imode. Ligeoverfor Coconnas, der vel var saaret, men i sin fire og tyve Aars Alders hele Kraft, vant til Vaaben, snarere ophidset end svækket ved de tre eller fire Skrammer, som han havde medtaget, stode kun den gamle Mercandon og hans Søn. Mercandon var en Diding paa 60 til 70 Aar, hans Søn et Barn paa sexten til atten Aar, bleg, blind og svædestemmet. Den sidste havde kastet sin Pistol der var afskudt og derfor unyttig, og svingede skjælvende en Kaarde, der ikke engang var halv saa lang som Piemonteserens. Faderen, der blot var bevæbnet med en Dolk og en Bøsse, som ikke var ladet, raabte om Hjelp. En gammel Kone, i Viaduct ligeoverfor, den unge Mands Moder, heldt en Marmorblok i Haanden og lavede sig til at kaste den ned. Ophidset af Trudsel fra den ene Side, og opflammet af Dymuntringer fra den anden, stolt over sin dobbelte Seier, beruset af Krudt og Blod, belyst af

Skjæret fra de brændende Bygninger, spændt ved den Tanke, at han kjæmpede under en Qvindes Dine, hvis Skjønhed havde forekommet ham ligesaa overordentlig, som hendes Rang syntes ham uomtvistelig: ved alt dette havde Coconnas, ligesom den Sidste af Horatierne, følt sine Kræfter fordobles, og, da han saae den unge Mand løbe hen imod ham og krydsede hans korte Kaaarde med sit frygtelige, blodige Sværd. To Hug vare nok til at slaae ham den af Haanden. Mercanden søgte at drive Coconnas tilbage, forat Kassestenene fra Binduet kunde ramme ham mere sikkert. Men det lykkedes ikke; for at titintetgjøre det dobbelte Angreb fra den gamle Mercanden, der prøvede paa at støde sin Dolk i hans Bryst, og fra Ynglingens Meder, der søgte at knuse hans Hoved med den Steen, som hun vilde slynge ned, greb Coconnas sin Modstander om Livet og heldt ham frem som et Skjold imod alle Stød, medens han var nær ved at quæle ham i sit herculiske Farntag. — „Hjælp! Hjælp!“ skreg den unge Mand, „han knuser mit Bryst. Hjælp!“ Og hans Stemme begyndte at tabe sig i en dump og qualet Rallen. Da ophørte Mercanden at true; han begyndte at bønfalde. — „Naade. Naade! Coconnas!“ sagde han; det er mit eneste Barn; Naade!“ — „Det er min Son! Det er

min Søn", skreg Moderen, „vor Alderdoms Haab; dræb ham ikke, Herre, dræb ham ikke!“ — „Jeg skulde ikke dræbe ham?“ udbrod Coconnas med Skoggerlatter; „hvad vilde han da gjøre ved mig med sin Kaarde og sin Pistol?“ — „Min Herre“, vedblev Mercandon og foldede Hænderne; „jeg har en, af Deres Fader underskrevet, Obligation hos mig; jeg vil give Dem den tilbage; jeg har ti tusinde Daler i Guld, De tilhøre Dem; jeg har Familiens Klenodier, de ere Deres; men dræb ham ikke! dræb ham ikke!“ — „Og jeg, jeg har min Kjærlighed“ sagde med sagte Røst Damen i Guises Palais; „den lover jeg Dem.“ Coconnas overveiede et Secund og spurgte derpaa Ynglingen: — „Er De Huguenot?“ — „Jeg er det,“ sagde Drengen sagte. — „Saa maa de døe,“ svarede Coconnas, idet han rynkede Brynene, og led det spidse og skjærende Staal nærme sig Medstanderens Bryst „Døe!“ skreg Oldingen, „mit stakkels Barn! Døe!“

Der lød et saa dybt og jamrende Skrig fra Moderen, at Piemonteserens vilde Beslutning for et Diebstil bragtes til at vikle. — „O, min naadige Hersterinde,“ raabte Faderen og vendte sig til Damen i Palais, „gaae i Forbøn for os, og hver Morgen og hver Aften skal Deres Navn blive indesluttet i vore Bønner.“ — „Lad ham da omvende sig,“ sagde Damen. — „Jeg er Prote-

stant!" svarede Drengen. — „Doe da!⁴ freg Coconnas og hævde sin Dolk, „doe da, siden Du ikke vil have det Liv, som hiin skønne Mund tilbyder Dig.“

Mercandon og hans Kone saae det rædsomme Staal funkke som et Lyn over Ders Søns Hoved. „Min Son, min Oliver!“ hvinede Moderen, „afsværg Din Tro afsværg . . .“ „Afsværg Din Tro! kjære Barn!“ freg Mercandon, og rullede sig for Coconnas's Fodder. „Lad os ikke alene paa Jorden.“ „Afsværger da Alle tilsammen!“ raabte Coconnas. Tre Sjæle og et Liv for et Credo.“ „Jeg vil det,“ sagde Unglingen. „Vi ville det ogsaa,“ udraabte Mercandon og hans Kone. „Paa Knæ da! og lad Eders Son Ord for Ord gjentage den Ben, jeg vil fremsige. Faderen adlød først. „Jeg er færdig,“ sagde Drengen og kastede sig paa Knæ.

Coconnas begyndte at dictere ham de latinske Ord af Credo. Men, hvad enten det nu skete af en Hændelse eller med Overlæg: den unge Oliver havde kastet sig paa Knæ nær ved det Sted, hvor hans Kaarde laae, og neppe havde han seet, at han funde naae den, uden at undlade at gjentage Co-

conna's Ord, udstrakte Armen for at gribe den. Coconna's bemærkede hans Bevægelse, skjøndt han lod, som han ikke saae den, og i det Dieblif, da Unglingens Haand frummede sig om Sværdfæstet, styrkede han imod ham, fastede ham om, og med det Udraab: „Førræder!“ stødte han sin Dolk i hans Strube. Den unge Mand gav et høit Skrig, reiste sig convulsivt paa det ene Kne, og faldt død tilbage.

— Bøddel! brølede Mercandon; Du dræber os for at røve de hundrede Rosenobler, som Du skylder... — Nei, ved min Ære, skreg Coconna... See, her er Beviset... Og med disse Ord fastede han for Oldingens Fodder den Pung, som hans Fader ved hans Afreise havde givet ham til at betale Creditoren det skyldige af. — Beviset, vedblev han, er her; der ere Deres Penge! — Og der er Dit Banesaar, raabte Moderen fra Binduet. — Tag Dem ivare, Coconna, tag Dem ivare! sagde Damen fra Palaiet. Men førend Coconna kunde dreie Hovedet, for at følge den sidste Advarsel eller for at trække sig tilbage for den første Trudsels, gennemskar en tung Måsse pibende Lusten, faldt ned paa Piemonteserens Hat, knuste Kaarden i hans Haand og

strakte ham overrasket og bedøvet til Jorden, uden at han kunde høre det dobbelte Glædes- og Sammerstrig der led fra de forskjellige Sider. Mercandon styrtede sig med Dolken i Haanden over den besvimede Coconnas; men i samme Dieblif aabnedes Porten til Guies Palais, og da den gamle Mand saae Partisanernes Raarder blinke, flygtede han bort, medens hiin Dame som han havde tiltalt som Hertuginde og som med de sunklende Juveler og Diamanter, fik en rædsom Skjoneshed af Ildbrandens Flammer, lagde sig næsten halvt ud af Binduet og raabte til de Nysankomne med Armen udstrakt imod Coconnas: — Der! Der! ligesom mig; en Adelsmand i en rød Kjole. Ham der, ja, ham! . . .

X.

Doden, Messen eller Bastillen.

Som vi alt have fortalt, havde Margrethe lukket sin Dør og begivet sig tilbage i sit Bærelse. Men da hun skjælvende traadte derind, bemærkede hun Gissonne, som med Skræk havde holdt sig op imod

Døren til Cabinettet og betragtede Blodet, hvormed Sengen, Meublerne og Panelerne vare overstænkedede. — O, deres Majestæt, udraabte hun, idet hun saae Dronningen, er han død? — Stille Gillonne, bød denne med hiin Betænkning i Stemmen, der tilkjendegive den store Vigtighed af Udvarselen. — Gillonne taug. Derpaa traf Margrethe en forgyldt Nogle op af sin Pengepung, aabnede Døren til Cabinettet og viste sin Ledfagerinde den unge Mand. Det var lykkeligvis La Mole at reise sig og nærme sig Vinduet. Han havde fundet en af de smaa Dolke, som Fruentimmerne i hiin Tid bare, og, da han hørte Døren gaae op, havde han grebet den. — „Frygt ikke, min Herre, sagde Margrethe; thi saasandt jeg lever, De er sikker her! La Mole sank atter paa Knæ. — O, Deres Majestæt, sagde han, De er for mig mere end Dronning, De er en Gudinde. — Bevæg Dem ikke saa meget, raabte Margrethe, Deres Blod løber endnu. . . O Gillonne, see, hvor han er bleg. . . Lad os høre, hvor De er saaret? — Deres Majestæt, udbrod La Mole og søgte at fæste den, hans hele Legeme gjennemstrømmende Smerter til enkelte Punkter; jeg troer at have modtaget et Dobbeltstød i Skulderen og et andet i Brystet; de andre Saar

er det ikke Umagen værd at beskæftige sig med. — Vi ville see, sagde Margrethe; Gillonne, bring mig min Kasse med Balsom. Gillonne adlod og kom tilbage med en lille Kasse i den ene Haand og et sølvforgyldt Bandkruus tilligemed noget fint hollandsk Linned i den anden: — Hjælp mig at reise ham op, Gillonne, thi med at reise sig selv har den Ulykkelige udtømt alle sine Kræfter. — Deres Majestæt, udbrød La Mole, jeg er ganske forvirret; jeg kan i Sandhed ikke udholde... — Lad mig gjøre, som jeg vil, sagde Dronningen; naar vi kunne frelse Dem, vilde det være en Forbrydelse at lade Dem døe. — Oh, jeg vilde hellere døe, end see Dem, Dronningen, besmitte Deres Hænder med en Uværdig's Blod, som jeg.... Aldrig Aldrig,!. . . . Og han traf sig ærefrygtsfuld tilbage. — Deres Blod, min Herre! svarede Gillonne smilende, oh, De har allerede ganske uforstyrret plettet hendes Majestæts Seng og Bærelse. Margrethe traf sin Kappe sammen over sin Kammerdugs Natdragt, der var ganske overstanket med røde Pletter. Denne Bevægelse, saa fuld af qvindelig Blufærdighed, erindrede la Mole om, at han havde holdt denne misundte, skjønne, tilbedte Dronning i sine Arme, og trykket hende til sit Bryst,

og ved denne Grindring foer en flygtig Modme over hans blege Kinder. — Deres Majestæt, stammede han, kan De ikke overlade mig til en Chirurgs Om-
 sorg? — Til en catholsk Chirurg, ikke sandt? spurgte Dronningen med et Udtryk, som la Mole forstod og som bragte ham til at skjælv. Ved De ikke, vedblev Dronningen med en Stemme og et Smil af en uendelig Blidhed, at vi franske Prindsesser have lært at kjende Planternes Kræfter og berede Lægemidler? Vor Pligt som Qvinder og som Dronninger har jo altid været at lindre Smertes. Vi overgaae ogsaa de bedste Chirurger i Verden, siye idetmindste vore Emigrere. Er min Berømmelse i denne Heenseende ikke naaet til deres Dren? — Nu, Gilonne, til Værket! — La Mole vilde endnu prøve paa at modsætte sig; han gjentog paany, at han hellere vilde døe, end forarsage Dronningen denne Noie, der kunde begynde af Medlidenhed, men ende med Modbydelighed. Deres Strid tjente kun til fuldkommen at udtomme hans Kræfter. Han valde, lukkede Dinene, lod Hovedet synke tilbage og besvimede for anden Gang. Margrethe greb den Dolk, han lod falde, og overskar hurtigen det Baand der sammenholdt hans Kjole medens Gilonne med

en anden Kniv opsprættede eller snarere opskar la Mole's Ermer. Gissonne standsede med en i foldt Band dyppet Linnedflud det Blod, der strømmede ud af den unge Mand's Skulder og Bryst, og med en i Spidsen afrundet Guldnaal undersøgte Margrethe Saarene med al den Fiinhed og Behændighed, som Mester Ambrosius Paré under lignende Omstændigheder havde kunnet indholde. Saaret i Skulderen var dybt; det i Brystet var gledet af paa Ribbenene og havde slænget Rjedet; ingen af begge var trængt indensfor den naturlige Fæstning, der beskytter Hjertet og Lungerne. —

Et smerteligt Saar, som dog ikke er dødeligt, acerrimum humeri vulnus non autem lethale, hviskede den skjonke og kyndige Chirurg. Giv mig Balsamen og tilbered noget Charpie, Gissonne. Smid- lertid havde Gissonne, som Dronningen nylig havde givet denne Befaling, allerede astørret og overgydt med Vessugt den unge Mand's Bryst og havde gjort det Samme ved hans efter antik Tegning modelerede Arme, hans gracieust tilbagekastede Skuldre, hans af tykke Rokker omskyggede Hals, der snarere tilhørte en Statue af parisk Marmor end en døende Mand's qvæ- stede Legeme. — „Stakkels unge Mand!“ sagde Gil-

lonne sagte, og betragtede ikke saameget sit Bærk, som den, der var Gjenstanden derfor. — „Han er smuk, ikke sandt?“ sagde Margrethe med ægte kongelig Naivitet. — „Ja, Deres Majestæt. Men det forekommer mig, at vi, istedetfor at lade ham ligge paa Gulvet, burde løfte ham op og lægge ham paa en Sovesopha, hvorimod han læner sig.“ — „Ja, Du har Ret.“ Begge Fruentimmerne bukkede sig, og med forenede Kræfter løftede de la Mole op, og lagde ham paa en Slags Sopha med udgraveret Rygstykke, der stod foran Vinduet, hvilket de aabnede paa Klem, for at skaffe ham Luft. Bevægelsen vækkede la Mole, som udstødte et Suk, og som, da han atter aabnede Øinene, begyndte at føle hiint utrolige Belvære, som ledsager alle den Sovendes Fornemmelser, naar han ved sin Uttervaagnen til Liv føler den friske Kjølning istedetfor de fortærende Flamme, og den vellugtende Balsam istedetfor den varme æfle Blodlugt. Han mumlede nogle usammenhængende Ord, hvorpaa Margrethe blot svarede ved et Smil og ved at lægge Fingeren paa Munden. I samme Dieblis hørtes flere Slag paa Døren. — „Man banker paa den hemmelige Indgang,“ sagde Margrethe, — Hvem kan da komme,

Deres Majestæt? spurgde Gyllonne forfærdet. — „Jeg skal see ad; blev Du her og forlad ham ikke et eneste Dieblif. Margrethe gik atter ud i sit Bærelse, og, efterat have lukket Cabinetsdøren, aabnede hun den Dør, der førte til Kongens og Enkedronningens Bærelse. — „Baronesse Sauve, udbød hun og traadte heftigt tilbage, med et Udtryk, der lignede, om ikke Afsty, saa dog Had. Det er Tilfældet, at en Dvinde aldrig tilgiver en anden, at hun har berøvet hende selv en Mand, som hun ikke elskede. Baronesse Sauve? — „Ja, Deres Majestæt,“ sagde denne og foldede sine Hænder. — „De her? Madame!“ vedblev Margrethe, mere og mere forbauset, men ogsaa i en mere bydende Tone. Charlotte faldt paa Knæ. — „Deres Majestæt,“ sagde hun, tilgiv mig.“ Jeg erkjender i hvor høj Grad jeg har gjort mig skyldig imod Dem; men dersom De vidste Feilen er ikke aldeles min, en udtryffeligt Befaling fra Enkedronningen. — „Reis Dem op,“ sagde Margrethe; da jeg ikke formoder, at De er kommen i det Haab at retfærdiggjøre Dem for mig, saa sig mig, af hvad Grund De er kommet? — „Jeg er kommen, Deres Majestæt,“ sagde Charlotte, bestandig knælende og med

et næsten forvirret Blik; jeg er kommen for at spørge Dem om han ikke er her? — „Hvilken han?“ om hvem taler De, Madame? thi i Sandhed, jeg fatter det ikke. — „Om Kongen!“ — Om Kongen? De forfølger ham lige til mine Bærelser. De veed dog vel, at han ikke kommer der. — „O Deres Majestæt,“ vedblev Baronesse Sauve, uden at svare paa alle disse Angreb og selv tilsyneladende uden at mærke dem; O give Gud, at han var her! — „Hvorfor det?“ — „Jh, min Gud,“ fordi man myrder Huguenotterne, og fordi Kongen af Navarra er Huguenotternes Hoved. — „O,“ raabte Margrethe og greb Baronessen ved Haanden og tvang hende til at reise sig; o! det havde jeg forglemt. Og jeg troede ikke, at en Konge kunde være udsat for de samme Farer, som andre Mennesker. — „Jo,“ for flere, for tusinde flere! Deres Majestæt! raabte Charlotte. — Hertuginde af Lothringen havde advaret mig. Jeg bad ham om ikke at gaae ud! Skulde han være gaaet ud? — „Nei, Nei, han er i Louvre. Jeg vender ikke mere tilbage. Og dersom han ikke er her. . . .“ — „Han er ikke her.“ — „O,“ skreg Charlotte med et Udbrud af Smerte. „Deter ude med ham, thi Enkedronningen har svo-

ret hans Død.“ „Hans Død!“ sagde Margrethe. „De forfærder mig. Umuligt! — „Deres Majestæt,“ svarede Baronessen med den Energie, som Lidenskabene alene giver, jeg siger Dem, at man ikke veed, hvor Kongen af Navarra er.“ „Og Enkedronningen, hvor er hun?“ — „Enkedronningen har sendt mig bort for at hente Hertugen af Guise og Tavannes, som vare i hendes Bedekammer. Derpaa sagde hun mig Farvel. „Tilgiv mig,“ Deres Majestæt! jeg gif op paa mit Bærelse, og efter Sædvane ventede jeg der — „Min Mand, ikke sandt?“ sagde Margrethe. — Han kom ikke, Deres Majestæt. Da begyndte jeg at søge ham overalt. Jeg spurgte Alverden om ham. En Soldat alene svarede mig, at han troede at have bemærket ham midt imellem de Gardere, der ledsagede ham med blottet Skaarde, kort før Blodbadets Begyndelse, og Blodbadet er begyndt for en Time siden. — „Tak,“ sagde Margrethe, endstjøndt den Følelse, der sætter Dem i Bevægelse, maaskee er en ny Fornærmelse for mig; Tak! — „Hvis saa er,“ o saa tilgiv mig; Jeg vil vende stærkere tilbage ved Deres Tilgivelse, thi følge Dem tør jeg ikke, selv i Afstand. Margrethe strakte Haanden ud imod hende, — „Jeg vil opsøge Dron-

ning Catharina, sagde hun; vend De tilbage. Kongen af Navarra er under min Beskyttelse, jeg har lovet ham Alliance og jeg bliver mit Løfte tro. — „Men hvis De ikke kan faae Udgang til Enkedronningen?“ — Gaa vender jeg mig til min Broder Carl; det vil være af Bigtighed at tale med ham. — „Gaa, gaa,“ sagde Charlotte og aabnede Margrethe Beien; Himlen ledsage Deres Majestæt!

Margrethe ilede igjennem Gangen, men da hun kom til den yderste Ende, vendte hun sig, for at overbevise sig om, at Charlotte Sause ikke fulgte hende. Hun saae hende stige op af Trappen, der førte til hendes Bærelse, og tog derpaa Beien til Dronningens Gemak. Alt er forandret; i Stedet for den Skare af gestjæftige Hoffolk, der sædvanligviis aabnede deres Rækker for Dronningen og ærefrygtfulde hilfede hende, mødte der kun Margrethe Garderne med røde Partisaner og blodbesudlede Klæder, eller Adelsmænd med sonderrevne Kapper, og Ansigtet sværtet af Krudt. De bragte Befalinger og Depescher; nogle gik, andre kom; alle disse Kommande og Gaaende dannede en frygtelig Uro i Gallerierne. Margrethe vedblev ikke bestomindre at gaa videre og naaede endelig Enkedronningens Forvæ-

relse. Men dette Forværelse var bevogtet af to Rækker Soldater, der ikke lode Noget komme ind, uden at han havde Signalet. Margrethe prøvede forgjæves paa at bryde igjennem denne levende Barriere. Hun saae Døren aabnes og lukkes flere Gange og hver Gang saae hun Catharina igjennem Aabningen. Hun var bleven ung igjen ved Bevægelsen; hun arbejdede som om hun kun var tyve Aar, skrev, modtog og brod Breve, uddeelte Ordre, idet hun henvendte et Ord til den Ene, et Smil til den Anden og Dem, til hvem hun huldriøst smilede, vare de, der vare meest bedækkede af Støv og Blod.

Midt under den Larm, der bølgede igjennem Louvre og fyldte det med forfærdende Rygter, hørte man alt hyppigere og hyppigere Bøsseskud fra Gaden. — Jeg vil aldrig komme ind til hende, sagde Margrethe ved sig selv, efter at have forsøgt det tre Gange forgjæves hos Hellebardisterne. Bedre end at spille Liden her er det at gaae til min Broder. I dette Dieblif gif Hertugen af Guise forbi; han havde underrettet Dronningen om Hertugens Død, og vendte nu tilbage til Blodbadet. — O Henrik! raabte Margrethe, hvor er Kongen af Navarra? Hertugen betragtede hende med et forundret

Smil, bukkede og gik bort med sine Gardere uden at svare. Margrethe ilede hen til en Capitain, der stod i Begreb med at forlade Louvre, og han lod sine Soldater lade Bøsserne førend de gik ud. — Kongen af Navarra! spurgte hun, min Herre, hvor er Kongen af Navarra? — Jeg veed ikke, svarede denne. Jeg hører ikke til Hans Majestæts Garde, — *Oh, min kjære Kone...* raabte Margrethe, da hun gjenkjendte Catharinas Parfumeur, det er Dem... De kommer fra Enkedronningen... veed De, hvad der er blevet af min Mand? — *Hans Majestæt, Kongen af Navarra er slet ikke min Ven.... det bør De erindre. Man siger endogsaa, tilføiede han med en Bevægelse med Munden, der snarere lignede en Skjæren Lænder end Smil, man siger endogsaa, at han vover at anklage mig for at have forgivet hans Moder i Forening med Dronning Catharina.* — *Nei, Nei!* raabte Margrethe; tro ikke det, min gode Kone! — *Oh, det er ganske ligegyldigt, sagde Parfumeuren, hverken Kongen af Navarra, eller hans Partie kunne indjage Frygt for Diebliffet.* Derpaa vendte han Margrethe Ryggen. — *Oh, Lavannes, Lavannes,* sagde Margrethe, et Ord, et eneste Ord, jeg beder derom. Lavannes

der gif forbi standsede. — „Hvor er Henrik af Navarra?“ — „Jeg troer paa min Gæde,“ sagde han ganske hoit, at han streifer omkring i Byen med Hertugen af Alençon og Prindsen af Condé.

Derpaa tilføiede han saa sagte, at kun Margrethe kunde høre det: — „Skjønne Dronning, dersom De vil finde ham, i hvis Sted jeg vilde give mit Liv til at være, saa maa De banke paa Døren til Kongens Baaenkabinet.“ — „Tak, Tavanna,“ sagde Margrethe der af Alt hvad han havde sagt, kun havde hørt den egentlige Underretning; „Tak! jeg iler derhen.“ Derpaa fortsatte hun sin Gang, imedens hun sagde hos sig selv: „Oh, efter hvad jeg har lovet ham, efter den Maade, hvorpaa han har opført sig imod mig, da den utaknemmelige Henrik havde skjult sig i Cabinettet, kan jeg ikke lade ham omkomme. Hun bankede paa Døren til Kongens Bærelser; men disse vare indvendigt omgivne af to Compagnier Gardere. „Man kan ikke komme ind til Kongen!“ sagde Officieren og traadte hurtigt frem. — „Men jeg!“ sagde Margrethe. — „Ordren er for alle. — Jeg Dronningen af Navarra, jeg, hans Søster!“ — „Min Bagtbefaling tillader ingen Undtagelse; tillad derfor, at jeg afflaaer det.“ Offi-

cieren nærmede sig Døren. — „Oh, han er fortabt,“ raabte Margrethe, forfærdet ved Synet af alle de røde Skikkelser, som udtrykte Uboielighed naar de ikke aandede Hævn. „Ja, jeg begriber Alt . . . man har betjent sig af mig som en Loffemad . . . jeg er den Snare, hvori man fanger Huguenotterne for at myrde dem . . . Oh, jeg maa ind, om jeg saa skulde lade mig dræbe!“ Margrethe styrtede som en Uffindig igjennem Corridoren og Gallerierne, da hun pludselig ved at passere forbi en Dør, horte en blid og ved sin Gensformighed næsten sørgelig Sang. Det var en calvinistisk Psalme, som en skjælvende Stemme sang i det tilstødende Bærelse. — „Min kongelige Borders Amme, Magdalene, hun er her! . . .“ raabte Margrethe og slog sig for Panden, som om en pludselig Ranke foer hende igjennem Hovedet . . . Hun er her! . . . „Hjælp mig, alle Christens Gud!“ Fuld af Haab bankede hun sagte paa den lille Dør.

Efter at have faaet den Efterretning, som Margrethe gav ham, efter sin Samtale med René og efterat have forladt Enkedronningen, hvem den stakkels lille Thisebe som en god Genius vilde modsætte sig, havde Henrik af Navarra mødt nogle catholske Adelsmænd

som under Foregivende af at bevise ham en Tre, havde ledsaget ham til hans Bærelser, hvor en Snees Huguenotter ventede. Disse havde samlet sig hos deres unge Fyrste, og da de eengang var blevne forsamlede, vilde de ikke forlade ham, i den Grad havde Forudsølelsen af denne skjæbnesvangre Nat sænket sig over Louvre, de vare forblevne der, uden at man havde søgt at forstyrre dem. Ved det første Slag af Klokkerne i Saint-Germain-l'Auxerrois, der gjenled i Alles Hjerter som en Gravklokkes Toner, traadte Lavannas ind, og forkyndte Henrik, medens en Dødsstilhed herskede, at Kong Carl IX. vilde tale med ham. Der var ingen Modstand at forsege; Kongen havde tænkt derpaa engang. Man horte Loftterne, Gallerierne, Corridoren i Louvre knage under Soldaternes Fodtrin, der vare samlede baade i Gaardene, i Bærelserne, henved to Tusinde i Antal. Efterat have taget Afsked med sine Venner, som han ikke mere skulde see, fulgte Henrik Lavannas der førte ham ind i et, til Kongens Bærelse grændsende, lidet Gallerie, hvor han lod ham alene, uden Vaaben, med Hjertet fuldt af Angest. Kongen af Navarra talte saaledes, Minut for Minut, to Dødstimer, imedens han med en vorende Nædsel herte

Klangen af Stormkloffen og Knald af Geværer. I gjennem et Bittervindue saae han ved Ildbrandens Flammer eller ved Faklernes Skin, Flygtninger, og Mordere ile forbi; han forstod hverken Mordraabene eller Sammerskrigene og han kunde, uagtet sit Kjendskab til Carl IX., til Enkedronningen og Hertugen af Guise, ikke ahne det rædsomme Drama, der i hiint Dieblif opførtes. Henrik havde ikke fysisk Mod; han havde hvad der var større, den moralske Kraft. Frygtede han Faren, saa mødte han med et Smil, men det var Faren i Slaget, Faren under aaben Himmel og ved høily's Dag, Faren for Alles Dine, naar den ledsages af Trompeternes harmoniske Skrald og Tambourernes dumpe, vibrerende Toner, ... Men her stod han uden Vaaben, alene, indeluffet, i et Halvmørke, der neppe gav tilstrækkeligt Ly til at see den Fjende, som kunde snige sig hen til ham, eller det Staal, der kunde gjennembore ham. Disse to Timer vare for ham maaskee de frygteligste i hans hele Liv.

Midt i den stærkeste Lummel, just da Henrik begyndte at begribe, at det var et organiseret Blodbad, der gik for sig, kom en Capitain for at hente ham, og føre ham igjennem en Corridon til Kongens

Værelse. Ved deres Ankomst aabnedes Døren og lukkede sig igjen efter dem, Alt som ved et Trylle-
rie. Derpaa forte Capitainen Henrik ind til Carl IX. der netop var i sit Vaabencabinet.

Da de traadte ind, sad Kongen i en stor Lænestol, med begge Hænderne paa dens Arme og Hovedet nedhængende paa Brystet. Ved den Larm, som de Nyankomne forarsagede, hævede Carl IX. sin Pande, hvorpaa Henrik saae Sweden løbe ned i store Draaber. — „God Aften, min gode Henrik!“ sagde den unge Konge haardt; forlad os la Chastre; Capitainen adlød. Der blev et Diebligs mørk Taushed. Under denne saae Henrik sig om med Urolighed, og bemærkede, at han var alene med Kongen. Carl IX. reiste sig pludselig. — „Guds Død!“ sagde han, og strøg med en hurtig Bevægelse de blonde Haar tilbage, idet han i det samme tørede sin Pande; „De er da forneiet ved at være hos mig, ikke sandt, Henrik?“ — „Jo, uden Tvivl, Sire,“ svarede Kongen af Navarra; „det er mig altid en Lykke at befinde mig i Deres Majestæts Selskab.“ — „Er De mere tilfreds med at være her end histne, hvad?“ gjentog Carl IX., der vedblev at følge sine egne Tanker, langt mere end han

svarede paa Henriks Compliment. „Sire, jeg forstaaer ikke“ See her, saa vil De forstaae det.“ Med en hurtig Bevægelse gik eller snarere sprang Carl IX. til Vinduet, og traf sin mere og mere forfærdede Svoger med sig. Derpaa viste han ham det rædsomme Skygebillede af Morderne, som i en Baad kvalte eller druknede de Slagtoffere, som man hvert Dieblif førte til dem. — „Men, i Himlens Navn“, raabte Henrik, ganske bleg, hvad foregaaer der i denne Nat?“ „I denne Nat, min Herre!“ sagde Carl IX., „befrier man mig fra alle Huguenotterne. Seer De dernede, over det Bourboniske Palais, Røgen og Flammen stige op? Det er Røgen og Flammen fra Admiralens brændende Huus. Seer De det Legeme, som de gode Catholiker slæbe med sig paa en sonderrevet Straasæk? Det er Admiralens Svigersøns Legeme, Liget af Deres Ven, Feligny.“ — „Oh, hvad skal dette sige?“ skreg Kongen af Navarra, og søgte forgjæves efter et Dolkefæste ved sin Side, medens han paa engang skjælvende af Skam og Harm; thi han mærkede nok, at man spottede og truede ham paa een og samme Tid. „Det skal sige“, raabte Carl IX. rasende, uden nogen Overgang i Stemmen, men blegnende paa

en rædsom Maade, „det skal sige, at jeg ikke længere vil have Huguenotter omkring mig, forstaaer De, Henrik?“ „Er jeg Konge? Er jeg Herre? . . . — Men, Deres Majestæt . . . Min Majestæt dræber og myrder i denne Stund Alt, hvad der ikke er catholisk; det er min Fornøielse. „Er De Catholik?“ raabte Carl, hvis voxende Brede steg uophørlig ligesom en frygtelig Flod. — „Sire, sagde Henrik, „gjenkald Dem Deres Ord: „hvad bryder jeg mig om en Mand's Religion, naar han kun tjener mig godt? — „Oh, Oh,“ skreg Carl og brød ud i en mørk Latter; jeg skal gjenkalde mig mine Ord, siger Du, Henrik? Verba volant, som min Søster Margot siger. Og alle hine der, see blot, tilsiiede han og pegede med Fingeren ud mod Byen, Hine dernede have de ikke ogsaa tjent mig godt? Vare de ikke tappre i Striden, vise i Raadet, bestandig mig hengivne? De vare Alle brugbare Subjecter, men de vare Huguenotter og jeg vil kun have Catholikker. Henrik taug. — „Kan Du forstaae det, Henrik?“ skreg Carl IX. — „Jeg har forstaaet det, Sire.“ — „Nu vel? — Nu vel! „Sire jeg seer ingen Grund til at Kongen af Navarra skulde handle anderledes end saa-

mange Adelsmænd og simple Folk have gjort. Thi dersom alle disse miste Livet, de Ulykkelige, saa er det ogsaa fordi man har foreslaaet Dem, hvad Deres Majestæt nu foreslaaer mig, og fordi de have afslaaet det, ligesom jeg. Carl greb den unge Fyrste i Armen og fæstede et Blik paa ham, hvis Skarphed efterhaanden gik over til en bleg Glands: — Oh, Du troer, sagde han, at jeg har gjort mig den Umage at tilbyde dem Messen, som man myrder histnede. Sire, sagde Henrik og gjorde sin Arm fri, vil De ikke dø i Deres Fædres Religion? „Jo for Djæveln, og De?“ „Nuvel, det Samme vil jeg, Sire,“ svarede Henrik. Carl udstødte et Slags Brøl af Raseri og greb med skjælvende Haand sin paa Bordet liggende Bøsse. Lænet imod Væggen, med Angstsvøden paa Panden, men ved den Selvbeherkelse, som han altid beholdt, tilsyneladende rolig, fulgte Henrik den frygtelige Monarchs Bevægelser med Fuglens begjærlige Opmærksomhed, naar den bliver fortryllet af Slangen.

Carl tog sin Bøsse og stampede i Gulvet med blindt Raserie. — Vil Du høre Messen? freg han og blændede Henriks Øine med det skjæbnsvangre Baabens Glands. Henrik taug. Da rystede Carl

Louvres Hvælvinger med den gyfeligste Gæd, der nogenfinde er gaaet over et Menneskes Læber, og hans Blegghed antog Dødens blaa Farve. — „Døden, Messen eller Bastillen!“ raabte han og sigtede paa Kongen af Navarra. — „Oh, Sire,“ svarede Henrik, „mig vilde De dræbe, Deres Svoger?“ Med den uforlignelige Mandsnærværelse, som var en af hans Sjæls mægtigste Egenskaber, havde Henrik undveget det Svar, som Carl IX. fordrede; thi hvis dette Svar havde været benegtende, var han uden tvivl bleven dræbt. Efter Maseriets yderste Paroxysmer indfinder sig umiddelbart Reactionens Herkertid. Carl IX. gjentog ikke det Spørgsmaal, som han nylig havde givet Kongen af Navarra og, efter et Dieblifs Betænkning, hvorunder han lod høre en dump Brølen, vendte han sig imod det aabne Vindue, og tog Sigte paa en Mand, der løb paa den modsatte Quai. — „Jeg maa dræbe een,“ skreg han, blaa i Ansigtet som et Liig og med Dinene underløbne af Blod. Derpaa afskød han Geværret, og slog den Flygtende til Jorden. Henrik udstødte et Suk; Ligesom besjælet af en frygtelig Lyst, ladede og afskød Carl uden Døds sin Bøsse imedens han udstødte et Glædeskrig hver Gang, han traf... —

„Det er forbi med mig,“ sagde Kongen af Navarra naar han ikke finder flere at myrde, vil han myrde mig. — „Nu vel!“ sagde pludselig en Stemme bagved Kongerne, er det fuldbragt? Det var Catharina af Medicis, som under det sidste Skud var traadt ind, uden at blive hørt. — „Men ved Hjelvedes Torden!“ skreg Carl og kastede sin Bøsse hen i Stuen, „Men Hovedmanden?....“ Catharina svarede ikke. Hun vendte langsomt sit Blik imod den Deel af Værelset, hvor Henrik befandt sig, ligesaa ubevægelig som en af Figureerne paa Tapetet, hvorimod han lænede sig. Da kastede hun atter sine Dine paa Carl, som om hun vilde sige: — „Naa, hvorfor lever han da? — Han lever... Han lever...“ mumlede Carl IX. som fuldkommen forstod dette Blik og svarede derpaa, som man seer uden Betænkning; „han lever, fordi han... er min Slægtning. Catharina smilede. Henrik saae dette Smil og forstod nu, at det fornemmelig var med Catharina, at han maatte kjæmpe.

Deres Majestæt, sagde han til hende, Alt kommer fra Dem, det seer jeg vel, og Intet fra min Svoger Carl; det er Dem, som har fattet den Tanke, at lokke mig i en Snare, det er Dem, der har be-

sluttet at gjøre Deres Datter til den Loffemad, som skulde styrte os Alle i Fordærvelse: det er Dem, der har skilt mig fra min Gemalinde, for at hun ikke skulde lide den Smerte, at see mig døe for sine Dine.

— „Ja men det skal skee!“ raabte en aandeløs, lidenskabelig Stemme, som Henrik paa Diebliffet gjenkjendte, og som bragte Carl IX. til at skjælve af Overraskelse, og Catharina af Raseri. — „Margrethe!“ skreg Henrik. — „Margot!“ sagde Carl IX. — „Min Datter!“ mumlede Catharina. — „Min Herre sagde Margrethe til Henrik, Deres sidste Ord anklagede mig, og De havde paa cengang Ret og Uret. Ret, thi jeg er virkelig det Redskab, hvoraf man har betjent sig for at styrte dem Alle. Uret, thi jeg vidste ikke, at de gif Deres Undergang imode. Jeg selv min Herre, som De seer mig for Dem, jeg selv skylder Hændelsen mit Liv, min Moders Forglemmelse maastee; men saasnart jeg horte, at De var i Fare ihukom jeg min Pligt. En Kones Pligt er at dele sin Mand's Skjæbne. Gager man Dem i Landsflygtighed, saa følger jeg dem i Landsflygtighed. Kaster man Dem i Fængsel, saa gjør jeg mig selv til Fange. Dræber man Dem, saa doer jeg. Og hun strakte Haanden ud imod Henrik, som greb den

med dyb Erkjendtlighed, om ei med Kjærlighed. — „Oh, min stakkels Margot!“ sagde Carl IX. „Du vilde gjøre bedre i at raade ham til at blive Catholik. „Sire,“ svarede Margrete med den høie Bærdighed, der var hende egen, „Sire, tro mig, forlang for Deres egen Skyld ikke en Feighed af en Fyrste af Deres Huus!“ Catharina kastede et betegnende Blik til Carl. — „Min Broder,“ raabte Margrethe, som, ligesaavel som Carl IX. begreb Catharinas frygtelige Pantomimer, „min Broder, tænk paa at De har gjort ham til min Egtefælle. Carl den IX. stod midt mellem Catharinas befalende og Margrethes bønfuldende Blikke, ligesom mellem to modstridende Principer, og forblev et Dieblif ubestemt, men endelig fik Dimuzd Overmagten. — „I Sandhed,“ udbød han, og bøiede sig ned imod Catharinas Dre, „Margot har Ret, Henrik er min Svoger.“ — „Ja,“ svarede Catharina, idet hun hvistede sin Søn i Dret, „men hvis han ikke var det. . . .!“

**Hvidtjornen paa Kirkegaarden ved
Saints - Innocents.**

Da Margrethe var kommen tilbage til sine Bærelser, søgte hun forgjæves at gjætte det Ord, som Catharina af Medicis havde hvistet til Carl IX., og som saa hurtig havde afbrudt den Raadslagning om Liv og Død, der i hiint Dieblif sandt Sted.

En Deel af Morgenen blev anvendt af hende til at sørge for la Mole, en anden Deel til at søge Opløsningen paa den Gaade, som hendes Sjæl ikke funde fatte. Kongen af Navarra var forbleven som Fange i Louvre. Huguenotterne vare forfulgte mere end nogensinde. Paa den frygtelige Nat var fulgt en endnu græbseligere Bloddag. Klokkerne ringede ikke længere Storm, de ringede Te Deum, og Malmets Glædestoner flang midt under Mord og Brand, maaskee endnu rædsommere ved Solens Lys, end Dødsflokken havde flinget i Mørket den foregaaende Nat. Dette var ikke Alt; en ny Begivenhed var indtruffet; en Hvidtjorn, som havde blomstret om Foraaret, og, som sædvanlig, havde tabt sit dustende Smykke i Juni Maaned, havde atter skudt Blomster

om Natten, og Catholikerne, der i denne Hændelse saae et Mirakel, og som, da dette Mirakel blev bekjendt, gjorde Gud til deres Medhjælper, droge i Procession med Korsset og Banneret i Spidsen, hen til Saints-Innocent's Kirkegaard, hvor denne Hvidtjørn blomstrede. Et saadant Bifald, som Himlen havde givet det Blodbad, der blev anrettet, kunde ikke andet end fordoble Mordernes Raseri. Medens Staden i enhver Gade, enhver Krog og paa enhver Plads vedblev at frembyde Rædsels-scener, havde Louvre allerede tjent til en fælleds Grav for alle de Protestanter, der, i det Dieblif Signalet blev givet, vare indesluttede der. Kongen af Navarra, Prindsen af Condé, og la Mole vare de Eneste, der endnu vare levende. Da Margrethe var bleven beroliget i Henseende til la Mole, hvis Saar vel vare farlige, som hun havde sagt Aftenen iforveien, men ikke dødelige, var hun kun beskæftiget med een Ting, nemlig at frelse hendes Gemals endnu bestandig truede Liv. Udentviisl var den første Følelse, der havde bemægtiget sig hende for hendes Egtemand, kun en ærlig meent Medlidenhed for den, hvem hun nylig, som Bearneren selv sagde, havde svoret, om ikke Kjærlighed, saa dog idetmindste

Alliance. Men ved Siden af denne Følelse havde tillige en anden, mindre reen, indsneget sig i Dronningens Hjerte. Margrethe var ærgjerrig; hun havde næsten seet en Bished om en Dronningekrone i sit Egteskab med Henrik af Bourbon. Navarra, der blev angrebet i den ene Flanke af de franske Konger, i den anden af de spanske, som endelig, i Stykke for Stykke have berøvet sig det halve Territorium, kunde, naar Henrik af Bourbon virkeliggjorde de Forhaabninger om Tapperhed, som han ved de enkelte Leiligheder han havde høvt til at drage Kaarden, havde opvakt, blive et virkeligt Kongedømme, med de franske Huguenotter til Undersaatter. Med sin fine og dannede Aand havde Margrethe skimtet og beregnet alt dette. Naar hun mistede Hendrik, var det ikke blot en Mand, hun mistede, det var en Throne.

Hun sad just hensunken i Betragtninger herover, da hun horte, at der blev banket paa den hemmelige Dør til Corridoren; hun skælvede, thi kun 3 Personer kunde komme igjennem denne Dør; Kongen, Enkedronningen og Hertugen af Alençon. Hun aabnede Døren til Cabinettet halvt, anbefalede Gislone og la Mole Tausshed med Tungen og

gik hen for at aabne Døren for den Ankommende. Hertugen af Alençon traadte ind. Den unge Mand var forsvundet Afsteningen iforveien. Et Dieblif havde Margrethe havt den Tanke at falde ham tilbage og bede om hans Mellemkomst til Gunst for Kongen af Navarra, men en vis Frygt havde standset hende. Ægteskabet var skeet imod hans Villie. Frants hadede Henrik og havde kun bevaret sin Neutralitet i Henseende til Bearneren, fordi han var overbevist om, at Henrik og hans Gemalinde vare blevne fremmede for hinanden. Naar Margrethe derfor viste sin Ægtefælle et Legn paa Interesse, kunde det, i Stedet for at fjerne en af de tre Dolke, der truede hans Bryst, meget snarere bringe den nærmere.

Margrethe gyste, da hun saae den unge Prinds, langt mere end hun vilde have gyst, ved at see Carl IX. eller Enkedronningen selv. Man kunde forøvrigt ikke see paa ham, at der foregik noget Usædvanligt, hverken i Byen eller i Louvre; han var klædt med sin sædvanlige Elegance; hans Klæder og Linned duftede af de vellugtende Sager, som Carl IX. foragtede, men hvoraf Hertugen af Alençon og han gjorde Brug. Blot et øvet Die som Margrethe's

Kunde bemærke, at uagtet hans overordentlige Bleg-
 hed og uagtet den lette Skjælven der bevægede hans
 Hænder, som vare ligesaa smukke, og ligesaa omhyg-
 gelig pleiede som en Dames, saa laae der dog en
 glad Følelse paa Bunden af hans Sjæl. Hans Indtræ-
 delse var som sædvanlig. Han nærmede sig sin Søster,
 for at omfavne hende. Men i Stedet for at række
 ham sin Kind, som hun gjorde ved Kongen og Her-
 tugen af Anjou, boiede hun sig og bed ham Pæn-
 den til Kyss. Hertugen af Alençon udstødte et Suf
 og satte sine blege Læber til Margrethes Pande.
 Derpaa satte han sig ned og begyndte at fortælle
 sin Søster om Nattens blodige Tildragelse: Admi-
 ralens langsomme og rædsomme Endeligt, Religny's
 hurtige Død, som, gjennemboret af en Kugle, i samme
 Dieblif havde udstødt det sidste Suf. Han standsede
 og udbredte sig med Velbehag over Nattens Enfelt-
 heder, med den besynderlige Lyst til Blod, som ud-
 mærkede ham og hans Brødre. Margrethe lod ham
 tale. Da han havde fortalt Alt, taug han endelig.
 — Det er ikke alene for denne Beretning, at De
 er kommen at aflægge mig Besøg, vel, min Broder?"
 spurgte Margrethe. Hertugen af Alençon smilede.
 — „De har endnu noget Andet at sige mig?,, —

„Nei,“ svarede Hertugen, jeg venter. — Har de ikke sagt mig, min Fjære, tilbødte Margrethe, sagde Frank, og nærmede sin Lænestol til sin Søster, at dette Ægteskab med Henrik af Navarra var skeet imod Deres Ønske?“ — „Ja, ganske vist.“ Jeg kjendte ikke Prindsen af Baarn, da man foreslog mig ham til Mand. — Og efterat De har lært ham at kjende, har De da ikke tilstaaet for mig, at De ikke følte nogen Kjærlighed for ham?“ „Det har jeg sagt, det er sandt.“ „Det er sandt.“ „Var Deres Mening ikke, at dette Ægteskab vilde blive Deres Ulykke?“ „Min Fjære Franks,“ sagde Margrethe, „naar et Ægteskab ikke er den høieste Lykke, saa er det næsten altid den største Ulykke.“ „Nu vel! min Fjære Margrethe, som jeg yttrede for Dem, jeg venter.“ „Men sig mig, hvad venter De paa?“ „At De skal bevidne mig Deres Glæde.“ „Hvad Grund har jeg da til at være glad?“ „Over den uventede Leilighed, der tilbyder sig for at De kan faae Deres Frihed tilbage.“ „Min Frihed!“ udbrød Margrethe, som vilde tvinge Prindsen til at fortsætte sin Tankegang til den yderste Spidse. — „Ja vist, Deres Frihed, De kan blive skilt fra Kongen af Navarra!“ „Skilt!“ sagde Margrethe og

fæstede sit Blik paa den unge Fyrste. Hertugen af Mençon prøvede paa at udholde sin Søsters Blik; men snart sænkede hans Dine sig forvirrede. — „Skilt!“ gjentog Margrethe; „lader os see, min Broder? Jeg er meget glad over at at De leder mig til at drøfte dette Spørgsmaal. Hvorledes troer man at kunne stille os ad?“ „Henrik er Huguenot,“ sagde Hertugen sagte. „Meget vel; han havde ikke gjort nogen Hemmelighed af sin Religion, og man vidste det, før man giftede os sammen.“ „Ja, min Søster,“ svarede Hertugen og lod med sin Billie en Glædesstraale fare over sit Ansigt, „men hvad har Henrik foretaget sig efter sit Bryllup?“ „De veed det jo bedre end Noget, da han jo altid har tilbragt sine Dage i Deres Selskab, snart paa Jagten, snart i Boldhuset.“ — „Ja, hans Dage, ganske rigtigt, men hans Nætter?“ Margrethe taug og nu var det hende, der sænkede sine Dine. „Hans Nætter?“ vedblev Frants, „hans Nætter?“ „Nu vel?“ spurgte Margrethe, der folte, at hun maatte sige Noget. „Nu, han har tilbragt Dem hos Baronesse Sauve.“ „Hvoraf veed De det?“ raabte Margrethe. „Jeg veed det, fordi jeg havde Interessé i at vide det,“ svarede

Hertugen, idet han blev bleg og pillede i Broderiet paa sine Ermer. Margrethe begyndte at fatte, hvad Catharina havde hvistet til Carl IX.; men hun lod som om hun forblev uvidende derom.

„Hvorfor fortæller De mig dette, min Broder?“ svarede hun med en udmærket forstilt Sørgmodighed. „Er det for at minde mig om, at der Ingen er her, som elsker mig og tager sig af mig, hverken De, som Naturen har givet mig til Beskytter, eller den, hvem Kirken har givet mig til Ægtefælle.“

„De er uretfærdig,“ sagde Hertugen af Alençon heftigt, og rykkede sin Stol endnu nærmere henimod Margrethe. „Jeg elsker og beskytter Dem.“ „Min Broder,“ svarede hun og betragtede ham stift, „De havde Noget at sige mig fra Dronningen?“ „Sag? De bedrager Dem, min Søster, det tilsværger jeg Dem.“ „Hvad bringer Dem paa denne Tro?“ — „Det, som lader mig formode det, er at De bryder det Benskab, der knyttede Dem til min Gemal, det er, at De forlader Kongen af Navarras Sag. — Kongen af Navarras Sag!“ gjentog Hertugen af Alençon ganske bestyrret. — „Ja vist, her Frants, lader os tale aabenhjertigt. De kunde ikke hævde Deres Stilling, uden Begge i Forening. Denne Alliance....“

— „Er bleven umuelig, min Søster,“ afbrød Hertugen af Alencon hende: — „Hvorfor?“ — „Fordi Kongen har visse Planer med Hensyn til Deres Mænd. Om Forladelse! i det jeg siger Deres Mand, tager jeg feil. Med Hensyn til Henrik af Navarra skulde jeg sige. Vor Moder har ahnet Alt. Jeg sluttede mig til Huguenotterne fordi jeg troede Huguenotterne vare i Gunst. Men nu dræber man Huguenotterne og om otte Dage vil der ikke være halvhundrede tilbage i hele Kongeriget. Jeg bed Kongen af Navarra min Haand, fordi han var . . . Deres Egtemand. Nu er han det ikke længere. „Hvad siger De hertil, De, som ikke blot er den smukkeste Qvinde i Frankrig, men tillige det stærkeste Hoved i Riget?“ — „Jeg svarer, at jeg kjen-der vor Broder Carl. Jeg saa ham igaar i et af de Anfald af Ussindighed, hvoraf ethvert forforkter hans Liv ti Aar; jeg svarer, at disse Anfald fornye sig, ulykkeligviis, noget ofte, saa at vor Broder Carl, efter al Sandsynlighed, ikke har lang Tid at leve. Jeg svarer endelig, at Kongen i Polen er død og at der er megen Tale om i hans Sted at udvælge en Prinds af det franske Kongehuus. Jeg svarer endvidere, at naar Omstændighederne vise sig saaledes,

saa er det ikke Diebliffet til at forlade sine Allierede, som i Stridens Stund kunne hjælpe os med et Folks Styrke og et Kongeriges Understøttelse." „Og De," raabte Hertugen, „begaaer De ikke et meget større Forræderie imod mig, ved at foretrække en Fremmed for Deres Broder? — Forklar Dem, Frants; „hvori og hvorledes har jegforraadt Dem? De har igaar bedet Kongen om Henrik af Navarras Liv. „Nuvel!" spurgte Margrethe med en forstilt Naivitæt. Hertugen reiste sig heftigt, gik et Par Gange rundt i Bærelset med en aandstraværende Mine, og tog endelig Margrethes Haand. Denne Haand var stiv og iisfold. — „Farvel, min Søster," sagde han, De har ikke villet forstaaet mig; De maa derfor kun tilregne Dem selv de Ulykker, der kunne møde. Margrethe blegnede, men blev ubevægelig siddende: hun saae Hertugen Alençon gaar ud, uden at gjøre et Tegns for at kalde ham tilbage, men neppe havde han tabt hende af Syne i Corridoren, førend han vendte om igjen; — „Hør mig, Margrethe," sagde han; jeg har glemt at sige Dem een Ting: imorgen ved samme Klokkeslet, vil Kongen af Navarra ikke være mellem de Levendes Tal. Margrethe udstødte et Skrig, thi den Tanke, at hun var Morderredskabet forarsagede

hende en Rædsel, som hun ikke kunde overvinde.
 — „Dg De vil ikke forhindre dette Mord?“ sagde hun; „De vil ikke frelse Deres bedste og meest trofaste Bundsforvandre?“ „Siden igaar er min Allierede ikke længere Kongen af Navarra.“ — „Hvem da?“ „Hertugen af Guise. Ved at tilintetgjøre Huguenosterne har man gjort Hertugen af Guise til Catholikerne's Konge.“ „Dg det er Hendrik den Andens Son, som anerkjender en Hertug af Lothringen for sin Konge! . . . Le har en slet Dag idag, Margrethe, „De forstaaer Ingenting.“ „Seg tilstaaer, at jeg forgjæves søger at læse i Deres Tanker.“ — „Min Søster, De er af ligesaa høi Rang som Prindsessen af Porcian; Guise er ikke mere udsødelig end Kongen af Navarra; nu vel! Margrethe, forudsæt nu tre Tiug, som alle tre ere mulige; for det Første, at Kronprindsen bliver valgt til Konge i Polen; for det Andet, at De elskede mig, som jeg elsker Dem, nu vel! jeg er Konge af Frankrig, og De . . . De . . . Catholikerne's Dronning.“ — Margrethe skjulte Hovedet i sine Hænder, blændet af denne Unglings uhyre Planer, hvem ingen af Hoffet vovede at kalde et fornuftigt Menneske. „Men,“ spurgte hun efter et Diebligs Læs-

hed, er De da ikke iversyg paa Hertugen af Guise ligesom paa Kongen af Navarra?"

"Skeet er skeet," sagde Hertugen med dump Stemme, og hvis jeg har Grund til at være jaloux paa Hertuginde af Guise, nu vel! saa har jeg været det." "Der er kun een Ting der kan forhindre denne skønne Plan fra at lykkes, min Broder," sagde Margrethe og reiste sig. "Hvilken?" "At jeg ikke længere elsker Hertugen af Guise." "Hvem elsker De da?" "Ingen." Hertugen af Mençon saae paa Margrethe med en Mand's Forbauselse, som Intet kan forstaae af det Hele, og derpaa forlod han Bærelset, idet han udstødte et Suk og presede Haanden imod sin Pande, der var nærved at fløves. Margrethe blev siddende ene og tankesfuld, hendes Stilling begyndte at tegne sig klart og nøiagtigt for hendes Bine; Kongen havde tilladt Bartholomæus-Nattens Rædsler, Catharina og Guise havde udført dem. Hertugen af Guise og Hertugen af Mençon havde forenet sig, for at uddrage den størst mulige Fordeel deraf. Kongen af Navarra's Død var en naturlig Folge af denne store Katastrofe. Naar han var død, vilde man bemægtige sig hans Kongerige. Margrethe stod da som Enke,

uden Throne, uden Magt og uden anden Udsigt end et Kloster, hvor hun ikke engang kunde have den sørgelige Bestjæftigelse, at begræde en Egtfælle, der aldrig havde været hendes Mand.

Hun sad hensunken i disse Tanker, da Catharina lod hende spørge, om hun ikke vilde gjøre en Balsart tilligemed Hoffet, til Kirkegaarden Saints-Innocents. Margrethes første Følelse var at afslaae at tage Deel i dette Tog. Men den Tanke, at en saadan Tour maaskee kunde give hende Leilighed til at faae nogen Underretning om Kongen af Navarra's Skjæbne, bestemte hende endelig. Hun lod da svare, at dersom man vilde holde en Hest færdig, saa vilde hun meget gjerne ledsage Deres Majestæter til Saints-Innocents Kirkegaard. Fem Minuter efter kom en Page, og forkyndte hende, at, dersom hun nu vilde stige ned, saa vilde Processionen begynde at sætte sig i Gang. Margrethe gjorde Tegn med Haanden til Gillone, for at anbefale hende den Saarede, og derpaa gik hun ned. Kongen, Enkedronningen, Lavannes og de fornemste Catholiker vare allerede til Hest; Margrethe kastede et hurtigt Blik henover denne Gruppe, der bestod af næsten en Snees Personer; Kongen af Na-

varra var ikke deriblandt. Men Baronesse Sauve var der; hun veksede et Blik med hende, og Margrethe begreb, at hendes Mand's Elskerinde havde Noget at betroe hende. Man begav sig paa Veien og naaede Gaden Saint-Honoré gjennem Gaden Lastruce. Ved Synet af Kongen, Dronning Catharina og de fornemste Catholiker havde Folket samlet sig i store Hobe og ledsagede Toget ligesom en stigende Flod. Man raabte: Leve Kongen! Leve Messen! Død over Huguenotterne! Disse Skrig bleve ledsagede af blodige Sværd og rygende Armbokker, som man svingede omkring sig, og som betegnede den Rolle, Enhver havde spillet i det skjæbnesvangre Drama, der nylig var bleven opført. Da Toget naaede Gaden Prouvelles, mødte det nogle Folk, der slæbte paa et Liig uden Hoved. Det var Admiralsens. Pøbelen drog hen at hænge det op ved Fodderne i Montfaucon. Man traadte ind paa Kirkegaarden ved Saints-Innocents igjennem en Port, der blev aabnet ligeoverfor Gaden Chaps, som nu hedder Dechargeurs-Gaden. Geistligheden, der var bleven underrettet om Kongens og Enkedronningens Besøg, ventede paa Deres Majestæter med en Tale. Baronesse Sauve be-

nyttede sig af det Dieblif, da Catharina horte paa den Tale, som man holdt til hende, til at nærme sig Dronningen af Navarra og bede hende om Tilbedelse til at kysse hendes Haand. Margrethe strakte Armen imod hende, Baronessen førte sine Læber til Dronningens Haand og, idet hun kyskede den, lod hun et lille sammenrullet Stykke Papiir glide ned i hendes Ærme. Saa hurtig og skjult Fru Sauve's Tilbagetog havde været, saa bemærkede Catharina det dog; hun vendte sig om i det Dieblif hendes Hofdame kyskede Dronningen paa Haanden. Begge Fruentimmerne saae dette Blik, der slog ned mellem dem, som et Lyn, men de forbleve ganske rolige. Baronesse Sauve fjernede sig blot fra Margrethe og gik hen for at indtage sin Plads ved Catharinas Side. Da Catharina havde svaret paa den Tale, der nylig var holdt til hende, vinkede hun smilende med Fingeren til Dronningen af Navarra at hun skulde komme hen til hende. Margrethe adlød. - „Nu! min Datter!“ sagde Enkedronningen i sit italienske Patois, De nærer meget Venfkab for Baronesse Sauve?“ Margrethe smilede og gav sit smukke Ansigt det meest bittre Udtryk, hun havde i sin Magt. „Ja, Moder,“ svarede

hun, „Slangen bed mig i Haanden.“ „Ah, Ah, sagde Catharina med et Smil, „De er jaloux, troer jeg.“ „De tager feil, Deres Majestæt. Jeg er ikke mere jaloux i Henseende til Kongen af Navarra, end han er forelsket i mig. Jeg forstaaer blot den Ting, at skjelne mine Venner fra mine Fjender. Jeg holder af dem, der elske mig, og afstyer dem, der hade mig. Bilde jeg, uden dette, være Deres Datter?“ Catharina smilede paa en Maade, som om hun vilde give Margrethe at forstaae, at hendes Mistanke nu var forsvundet, hvis hun havde havt en saadan. I dette Dieblif tiltraf nogle nyankomne Pilegrimme sig den høie Forsamlings Opmærksomhed. Hertugen af Guise kom, ledsaget af en Skare Adelsmænd, der endnu vare ganske varme af det nysforøvede Blodbad. De fulgte med en rigt beklædt Bærestol, som standsede foran Kongen. „Hertuginde af Nevers!“ udbød Carl IX. „Jh, see! Hun kommer for at modtage vore Complimenter, denne skønne og strænge Catholik. Man har fortalt mig, min Cousine, at De fra Deres Bindue har anstillet Jagt paa Huguenotterne, og at De endogsaa har dræbt Een af dem med et Steenkast?“ Hertuginde af Nevers rødmede stærkt. —

„Sire,“ svarede hun med dæmpet Stemme og knælede for Kongen, det er tværtimod en saaret Catholik, jeg har været saa heldig at frelse.“ „Vel, min Cousine. Der er to Maader at tjene mig paa: den ene er ved at udrydde mine Fjender, den anden ved at hjælpe mine Benner. Man gjør hvad man kan, og jeg er overbevist om, at, hvis De havde kunnet gjøre mere, saa havde De gjort det.“ Smidlertid raabte Folket, som saae den gode Forstaaelse imellem det lothringiske Huus, af alle Kræfter: „Leve Kongen! Leve Hertugen af Guise! Leve Messen!“ „Følger De med os tilbage til Louvre, Henriette?“ sagde Enkedronningen til den skjonne Hertuginde. Margrethe stodte med Armen til sin Veninde. Denne forstod strax dette Tegns og svarede: „Nei, Deres Majestæt, med mindre De befaler mig det, thi jeg har Noget at besørge i Byen tilligemed Dronningen af Navarra.“ „Hvad er det, De har at besørge i Forening?“ spurgte Catharina. „See nogle meget sjeldne, mærkværdige Bøger, som man har fundet hos en gammel protestantisk Præst, og som man har bragt til Laarnet ved Saint-Jacque la Boucherie,“ svarede Margrethe. „De vilde gjøre langt bedre i at gaae hen

at see de sidste Huguenotter blive fastede i Seinen fra Port aux Moulins," sagde Carl IX. „Det er en god Franskmands Plads.“ „Vi skulle tage derhen, hvis det er Deres Majestæts Ønske," bemærkede Hertuginde af Nevers. Catharina fastede et mistroisk Blik paa de to unge Damer. Margrethe, der var paa sin Post, forstod det og vendte sig strax frem og tilbage med et meget beskættiget Udtryk, medens hun saae sig uroligt omkring. Denne Urolighed, forstilt eller virkelig, undgik ikke Catharinas Opmærksomhed. „Hvad søger De?" spurgte hun. — „Jeg søger Jeg seer hende ikke længer. Hvem siger De? Hvem seer De ikke længer?" „Baronesse Gauve," sagde Margrethe. „Skulde hun være vendt tilbage til Louvre?" „Sagde jeg ikke at Du var jaloux," hviskede Catharina sin Datter i Øret. „O Din Taabe! Nu, Henriette," vedblev hun og traf paa Skuldrene, „tag Dronningen af Navarra med Dem." Margrethe lod som om hun vedblev at see sig omkring og derpaa hviskede hun til sin Veninde: „For mig hurtigt bort! Jeg har Ting af den højeste Vigtighed at betro Dig. Hertuginde gjorde en Compliment for Carl IX. og Catharina, og sagde, idet hun bøiede sig for

Dronningen af Navarra: „Vil Deres Majestæt bevise mig, den Ære at stige ind i min Bærestol?“ „Gjerne. Men De vil blive nødsaget til ogsaa at bringe mig tilbage til Louvre.“ „Min Befordring, mine Folk og jeg selv,“ svarede Hertuginde, „ere til Deres Majestæts Disposition.“ Margrethe steg ind i Bærestolen, og paa et Legn af hende steg Hertuginde bagefter ind, og tog ærbødigt Plads paa Forsædet. Catharina og hendes Følge vendte tilbage til Louvre ad den samme Veie de vare komne. Men man saae paa hele Veien Enkedronningen uden Ophor hviske til Kongen og flere Gange pege paa Baronesse Saue. Hver Gang lo Kongen, men saaledes som Carl IX. lo, det vil sige, det var en Latter, som var mørkere end et Udbrud af Brede.

Da Margrethe følte, at Bærestolen satte sig Bevægelse og at hun ikke længer havde Noget at befrygte af Catharina's gjennemtrængende Die, traf hun hurtigt Baronesse Saue's Billet ud af sit Ærme og læste følgende Ord: „Jeg har faaet Befaling til at levere Kongen af Navarra to Negler iasten, den ene til det Bærelse, hvori han er indeluffet og den anden til mit Bærelse. Naar han først kommer

ind til mig, er det mig paalagt at beholde ham hos mig til Skloffen 6 i Morgen tidligt. Deres Majestæt, betænk dette! Tag en Beslutning og regn ikke mit Liv for Ingenting! „Der er ikke Tvivl længere, sagde Margrethe sagte; den stakkels Skone er det Medskab hvoraf man vil betjene sig til at styrte os Alle. Men lader os see, om man af Dronning Margot, som min Broder Carl kalder mig, er saa meget let at gjøre en Nonne. „Fra hvem er det Brev?“ spurgte Hertuginde af Nevers og pegede paa det Papiir, som Margrethe havde læst og atter læst med saamegen Opmærksomhed. „O, min kjære Hertuginde, „jeg har mange Ting at fortælle Dig,“ svarede Margrethe og sonderrev Biletten i tusinde Stykker.

XII.

Fortrolige Meddelelser.

— „For det Første, hvor tage vi hen?“ spurgte Margrethe; „det er da ikke til Neumiers-Broen skulde jeg troe? . . . Jeg har seet nok af dette Slagterier siden igaar, lille Henriette!“ „Jeg har taget mig den Frihed at føre Deres Majestæt til . . .“ Fremfor Alt beder „Min Majestæt“ dig sørglemme Sin Majestæt. . .

vil altsaa fore mig til... „Til Guise's Palais, med mindre De har nogen anden Bestemmelse.“ „Nei, aldeles ikke, Henriette! lad os tage hjem til Dig, Hertugen af Guise er vel ikke hjemme, og Din Gemal ei heller?“ „O nei!“ raabte Hertuginde med en Glæde, som bragte hendes skjonne Dine til at funkle; „nei! hverken min Svoger, min Mand eller nogen Anden. Jeg er fri, fri som Lysten, som Fuglen, som Skyen.... Fri, min Dronning, hører De? Fatter Du den Lykke, der ligger i dette Ord: Fri? Jeg gaaer, jeg befaler! Af! stakkels Dronning, De er ikke fri, De, og De sukker..... „Du gaaer, Du kommer, Du befaler! Er det Alt? Og Din Frihed, tjener den kun dertil? Oh, Du er for glad, til blot at være fri!“ „Deres Majestæt har lovet at gøre mig til Deres Fortrolige.“ „Endnu Deres Majestæt; vi blive uenige, Henriette. Har Du glemt vor Aftale?“ „Nei for Verdens Dine er jeg Deres ærbødige Tjenerinde, under fire Dine er jeg Din muntre Fortrolige. Forholder det sig ikke saaledes, Deres Majestæt? Har jeg ikke Ret, Margrethe?“ „Jo, jo,“ sagde Dronningen smilende. „Ingen Rivaliseren mellem vore Huse, intet Forraderie i Kjærlighed; alt maa være godt og ærligt og frit:

en offensiv og defensiv Alliance, i det Hiemed alene, at finde og gribe i Flugten Diebliffets Barn, som man kalder Lykken." „Ja, min kjære Hertuginde, det er vigtigt, og for at fornye vort Forbund saa omarm mig. Og de to deilige Hoveder, det ene blegt og omsløret af Melancholie, det andet rødmende, blondt og smilende, nærmede sig med Ynde til hinanden og deres Læber smeltede sammen ligesom deres Tanker. „Hvad Nyt er der da?“ spurgte Hertuginde, og fæstede et begjærligt og nysgjerrigt Blik paa Margrethe. „Er ikke Alt nyt i de sidste to Dage?“ „Dh, jeg taler om Kjærlighed og ikke om Politik. Naar vi have naaet Din Moder Catharinas Alder, saa ville vi tale om Politik. Men vi tør kun tyve Somre, min skønne Dronning. Lader os snakke om andre Ting. Er Du for Alvor gift?“ — „Med hvem?“ spurgte Margrethe smilende.“ „Dh, Du beroliger mig! sandelig.“ „Du vel, Henriette hvad der beroliger Dig, forfærder mig. Min Kjære, jeg skal nødvendig giftes.“ „Naar?“ „Smorgen.“ „Dh, bah, virkelig giftes? Stakkels Veninde! er det nødvendigt?“ „Ja absolut.“ „For Pokker! som Een af mine Bekjendte siger, det er jo meget kjedsommeligt.“ „Du kjender

Een, som siger: For Pokker?" spurgte Margrethe."
 „Ja.“ „Og hvem er det?“ Du spørger mig bestan-
 dig, naar det var Dig, der skulde tale. Bliv Du
 først færdig, saa skal jeg begynde.“ „Med to Ord
 hænger det saaledes sammen: Kongen af Navarra
 er forelsket, men han bryder sig ikke om mig, jeg
 er ikke forelsket og bryder mig ikke heller om ham.
 Men dog maa vi Begge skifte Tanker eller ialdsald
 lade som vi skifte Tanker-fra nu af til imorgen.“
 „Ja, skift Du blot Mening, saa kan Du være vis
 paa at han vil gjøre det Samme.“ „Ganske rig-
 tigt, men det er umueligt, thi jeg er mere end no-
 gensinde utilboilig dertil.“ „Blot i Henseende til Din
 Mand, haaber jeg da.“ „Henriette jeg har Skrup-
 ler.“ „Hvorover?“ Religionsskrupler. Gjør Du
 nogen Forskjel mellem Catholikker og Protestanter?“
 „I Politiken?“ „Ja, Tilvisse.“ „Men i Skær-
 lighed?“ „Min kjære Veninde! vi ere Fruentimmer,
 ere Hedninger; vi taale Secter, og hvad Guderne
 angaaer, erkjende vi flere.“ „I en Æneste, ikke sandt?“
 „So, sagde Hertuginde med et ret hedensk tindrende
 Die; So, ham, der kaldes Eros, Cupido, Amor, ham
 der har et Rogger, et Bind for Øinene og Binger
 paa Ryggen, For Pokker! Fromheden leve!“ Men

Du har dog en meget besynderlig Maade at bede paa; Du kaster Stene paa Huguenotternes Hoveder.
 „D hold op, Margrethe Hvor de bedste Lan-
 ker, de skjønneste Handlinger dog blive travesterede
 ved at gaae fra Mund til Mund iblandt Folk!“
 „Iblandt Folk! Men det var jo min Broder
 Carl, der lykønskede Dig, forekom det mig?“ „Din
 Broder Carl, Margrethe, er en stor Jæger, de blæ-
 ser i Hornet hele Dagen, hvilket ogsaa gjør ham me-
 get mager Jeg undskylder derfor hans Compli-
 menter. Forresten svarede jeg Din Broder Carl. . .
 Hørte Du ikke mit Svar?“ „Nei, Du talte saa sagte.“
 „Desto bedre! jo mere Nytt har jeg at fortælle Dig.
 Naa, Enden paa Dine Meddelelser, Margrethe?“
 „Det er, at“ „Nu vel?“ „Det er, sagde Dron-
 ningen og loe, at hvis den Steen hvorom min Bro-
 der talte, var historisk, saa vilde jeg afholde mig fra
 at fortælle.“ „Godt, raabte Henriette, Du har valgt
 en Huguenot. Nu vel! vær ikke bange; for at be-
 rolige Din Samvittighed, saa lover jeg Dig at vælge
 en Huguenot ved første Leilighed.“ „Ah, det synes
 som om du denne Gang har taget en Catholik? —
 „For Pokker! — svarede Hertuginde. — „Godt,
 godt, jeg forstaaer det. — Hvorledes er vor Hugue-

not? Jeg har ikke valgt ham; den unge Mand har ingen Interessse for mig og vil rimeligviis aldrig faae nogen." „Ja, men hvorledes seer han ud? Dette kan Du gjerne sige mig; Du ved hvor nysgjerrig jeg er." „Det er en stakkels Ungling, skjon som Nilus af Benvenuto Cellini . . . som er flygtet ind i mit Vaerelse." „Oh, og Du havde slet ikke faldt paa ham?" „Stakkels unge Mand! Lee dog ikke saaledes, Henriette, thi i dette Dieblif svæber han maaskee endnu imellem Liv og Død." „Er han da syg?" „Han er farligt saaret." „Men det er dog meget generende med en saaret Huguenot, især i saadanne Dage, som dem, hvori vi nu leve; og hvad gjor Du da med denne saarede Huguenot, for hvem du Intet foler og aldrig vil komme til at sole Noget?" „Han er i mit Cabinet; jeg skjuler ham, jeg onsker at frelse ham?" „Han er ung, han er smuk, han er saaret, Du skjuler ham i Dit Cabinet, Du vil frelse ham? Denne Huguenot maa være meget utafnemmelig, dersom han ikke viser sig allfor erkjendtlig." „Han er det allerede, det frygter jeg for . . . mere end jeg kunde onske." „Og han interesserer Dig, . . . denne stakkels Ungling." „Af Medlidenhed . . . alene."

„Ah, Medlidenhed! min stakkels Dronning, det er altid den Død, der styrter os Fruentimmer!“ „Ja, og Du begriber, hvorledes hvert Dieblig Kongen, Hertugen af Mençon, min Moder, min Mand selv, kunde komme ind i mit Bærelse . . .“ „Du vil bede mig gjemme Din lille Huguenot, ikke sandt? saalænge han er syg, nemlig, og paa den Betingelse at jeg giver Dig ham tilbage, naar han bliver helbredet.“ „Din Spøgesugl!“ sagde Margrethe. „Nei, jeg sværger Dig til, at jeg ikke tænker saa langt ind i Fremtiden. Hvis Du blot kunde finde paa et Middel til at skjule det stakkels Menneske og bevare hans Liv, som jeg har frelst nu, saa tilstaaer jeg Dig, at jeg vilde være Dig virkelig forbunden. Du er Din egen Herre i Guises Palais, Du har hverken Svoger eller Mand til at udsponere Dig og paalægge Dig Evang, og endelig har Du, kjære Henriette, bag ved Dit Bærelse, hvor Ingen, lykkeligviis for Dig, har Ret til at trænge ind, et stort Cabinet, ligesom mit. Nu vel, laan mig dette Kammer til min Huguenot; naar han er helbredet, kan Du aabne Buret, og Fuglen vil flyve bort.“ „Der er kun een Vanskelighed herved, min kjære Dronning, det er at Buret er besat.“ „Hvorledes?

Du har ogsaa reddet Een?" Det var netop det som jeg svarede Din Broder."

"Ah, jeg begriber det, det var derfor, at Du talte saa sagte, at jeg ikke kunde høre det". „Hør mig, Margrethe, det er en mærkværdig Historie, ikke mindre skjen, ikke mindre poetisk end Din. Efterat jeg havde ladet sex Gardere blive tilbage hos Dig, gik jeg med de Andre til Guisès Palais, og jeg saae et Huus, der kun er skilt fra min Broders Bolig ved Quai Tres-Fils-Gaden, blive udplyndret og stuet i Brand. Pludselig hører jeg Dvindekrig og Eder af Mandfolkstemmer. Jeg træder ud paa Altanen og bemærker strax en Kaaarde, som syntes at ophjse den hele Scene med sine Straaler alene. Jeg beundrer denne rasende Klinge: jeg elsker det Dristige... Derpaa søger jeg ganske naturlig at skælne den Arm, som forte hiin Klinge og det Legeme, som hiin Arm tilhorte. Midt imellem Sværdhuggene og Skrigene opdager jeg endelig Manden, og jeg seer ... en Helt, min Dronning! en Ajax Telamon! Jeg hører en Stemme, en Stentorrost. Jeg bliver begejstret, bliver staaende ganske skjælvende og bæver ved hvert Slag, der tyer ham, ved hvert Hug, som han ud-

delser. Det var en Storm af Følelser, der et
 Kvarteers Tid igjennem greb mig, som jeg aldrig
 før havde følt og aldrig troet mulig. Jeg stod
 aandeløs, angst og stum, da min Helt pludseligt
 forsvandt.⁴ — „Hvorledes?“ — „Han laae under en
 Steen, som en gammel Kone slyngede med. Da
 fandt jeg, som Cyrus fordum, atter min Stemme
 og raabte: „Til Hjælp! Frels ham!“ Bore Gar-
 dere styrtede ud, fandt ham og løftede ham op, og
 bragte ham endelig ind i det Kammer, som Du
 forlanger for Din Protogé.“ — „Å! min fjære
 Henriette,“ svarede Margrethe, „jeg kan saameget
 desto lettere begribe denne Historie, som den næsten
 ligner min egen.“ — „Med den Forskiel, at jeg tje-
 ner min Konge og min Religion, og ikke behøver
 at sende Grev Hannibal de Coconnas bort igjen.“
 — „Hedder han Hannibal de Coconnas?“ spurgte
 Margrethe og brød ud i en hoi Latter. — „Det er
 et frygteligt Navn, ikke sandt? Nu vel! Den,
 der bærer det, er det værdig. Hvilken Kjæmpe!
 For Pokker! Hvormeget Blod har han ikke ladet
 strømme! Tag Din Maske paa, min Dronning, nu
 ere vi i Palaiet.“ — „Hvorfor tage min Maske
 paa?“ — „Fordi jeg vil vise Dig min Helt. —

„Er han smuk?“ — „Han syntes mig herlig i Kampen. Det er sandt, at det var om Matten og ved Ildbrandens Flamme. Imorges, ved Dagens Lys forekom han mig at tabe lidt, det tilstaaer jeg. Dog troer jeg at De vil blive tilfredsstillt.“ — Min Client har altsaa faaet Ufflag i Guise's Palais; det gjer mig ondt, thi det er det sidste Sted, hvor man vilde gaae hen at soge efter Huguenotter.“ — Paa ingen Maade. Jeg skal lade ham bringe herhen iaften; den Ene kan ligge i Krogen til Hoire, den Anden i Krogen til Venstre.“ — „Men dersom de gjenkjende hinanden som Protestanter og Catholiker, ville de sluge hinanden.“ — „Oh, det har ingen Nød. Cocennas har faaet et Slag i Ansigtet, der gjer at han ikke ret kan see; Din Huguenot har faaet et Stod i Brystet, som gjer at han næsten ikke kan røre sig; desuden kan Du anbefale ham at forholde sig stille for Religionens Skyld, og Alt vil gaae meget godt. — Nu da, lad det være saa!“ — „Vi gaae da ind; alt er afgjort.“ — Tak, sagde Margrethe og trykkede sin Venindes Haand. — „Her bliver De atter Deres Majestæt,“ sagde Hertuginde af Nevers; „tillad mig derfor at gjøre Honneurs for Dem i det guise'ske Palais, som det semmer sig for

Dronningen af Navarra." Derpaa steg Hertugin-
den ud og boiede sit Knae næsten til Jorden for at
hjælpe Dronningen ned. Hun pegede paa den, af
to med Bøsser bevæbnede Skildvagter besatte Ind-
gang til Palaiet, og fulgte i nogle Skridts Afstand
efter Dronningen. Denne gik majestætisk foran Her-
tuginde, som bevarede sin underdanige Holdning,
saalænge som hun kunde blive seet. Da de naaede
Hertuginde's Bærelse, aabnede denne Døren og
kaldte paa sin Kammerjomsfru, en munter Sicilianer-
inde. — „Mica," sagde hun til hende paa Italiensk,
„hvoreledes gaaer det med Greven?" — „Bedre og
bedre," svarede denne. — „Hvad foretager han sig?"
— „I dette Dieblisk troer jeg han indtager nogen
Spise, Deres Høihed." — „Vel," sagde Margrethe,
„det er et godt Tegns, naar Appetitten kommer til-
bage." — „Ah, det er sandt, jeg forglemte, at Du
er en Elev af Ambrosius Paré. Gaa, Mica!" —
„Du sender hende bort?" — „Ja for at vaage over
os." Mica gik. — „Vil Du træde ind til ham?"
spurgte Hertuginde, „eller skal jeg lade ham komme
herind?" — „Nei, ingen af Delene; jeg vilde see
ham uden at blive seet." — „Hvad siger det, da
Du bærer Din Maske?" — „Han kunde kjende

mig paa mit Haar, mine Hænder og paa mine Juveler." — "O, min skønne Dronning, hvor Du er bleven forsigtig, siden Du er gift! Margrethe smilede. Nu vel! jeg seer da kun eet Middel, vedblev Hertugin- den." "Og det er?" "At vi betragter ham igjennem Nøglehullet." "Lad os det! før mig derhen. Hertugin- den tog Margrethe ved Haanden og førte hende til en Dør hvorover et Læppe hængte ned, lagde sig paa Knæ og nærmede sig med Diet til den Uåbning, som den manglende Nøgle bevirkede." "Har sid- der netop ved Bordet og vender Ansigtet imod os! See her. Margrethe indtog sin Venindes Plads og satte Diet til Nøglehullet. Coconas sad, som Hertugin- den havde sagt, ved et udmærket forsynet Bord, som hans Saar ikke hindrede ham i at lade vederfares al Ret. "Oh, min Gud! udbrød Mar- grethe og traf sig tilbage. "Hvad er der?" spurgte Hertugin- den forbauset. "Umuligt! nei! jo! saasandt jeg lever, er det ham!" "Hvilken ham?" "Lys" sagde Margrethe, i det hun reiste sig og greb Her- tugindens Haand, det er ham, som vilde dræbe min Huguenot, som har forfulgt ham lige ind til mit Bærelse, som saarede ham i mine Arme. Oh, Hen- riette. hvilken Lykke, at han ikke bemærkede mig?"

„Nu da, siden Du selv har sect ham i Kampen, var han da ikke smuk?“ „Jeg veed ikke, svarede Margrethe, thi jeg saae blot paa den, som han forfulgte.“ „Dg den, som han forfulgte, hedder?.. Du maa ikke nævne hans Navn for Coconnas.“ „Nei, det lover jeg Dig.“ „Lerac de la Mole?“ „Dg hvorledes finder Du ham nu?“ la Mole? „Nei, Coconnas.“ „Ja, jeg tilstaaer,“ sagde Margrethe, „at jeg finder ham . . . Hun standsede. Naa, nu seer jeg nok, sagde Hertuginde, at Du har imod ham, fordi han har saaret Din Huguenot.“ „Men det forekommer mig, at min Huguenot ikke giver ham noget efter, svarede Margrethe smilende, og at den, som han har givet ham i Ansigtet . . .“ „Saa ere de quit, og vi kunne bringe dem til Forsoning. Send mig Din Saarede herhen.“ „Men endnu ikke, senere.“ „Naar?“ „Naar Du vil laane Din Flygtning et andet Kammer.“ „Ja, hvilket da? Margrethe saae paa sin Veninde som efter et Dieblik's Laushed fæstede sine Bine paa hende og udbrød i Latter. — „Nu vel! lad det da stee!“ sagde Hertuginde. En fastere Alliance end nogensinde?“ — „Altid et oprigtigt Venskab,“ tilfoiede Dronningen. — „Dg Signalet, Losenet, hvis vi skulle behøve hinanden?“

— „Den tredobbelte Guds tredobbelte Navn: Groß, Cupido, Amor.“ Og de to unge Damer skiltes, efter at have omfavnet hinanden for anden Gang og for tyvende Gang trykket hinandens Hænder.

Ende paa første Deel.

Dronning Margot,

historisk Roman

efter

Alexander Dumas's
franske Original.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. G. Salomon.

1846.

Erasmus Roterodami

Historiae Germaniae

liber

primus

de rebus Germaniae

I.

Der gives Nøgler, som aabne Døre, til
hvilke de ikke ikke høre.

Da Dronningen af Navarra vendte tilbage til Louvre fandt hun Gissonne i en stor Bevægelse. Madame de Sauve var kommen i hendes Fraværelse. Hun havde bragt en Nøgle, som Enkedronningen havde sendt hende. Det var Nøglen til det Værelse, hvor Henrik var indeluffet. Det var siensynligt, at det var Enkedronningen i en eller anden Hensigt om at gjøre, at Bearneren tilbragte denne Nat hos Madame de Sauve. Margrethe tog Nøglen, vendte og dreiede den imellem sine Hænder. Hun lod sig gjøre Regnskab for ethvert Ord, Madame de Sauve havde talt, veiede hver enkelt Stavelse og troede at have fattet Catharinas Plan. Hun tog en Pen,

dyppede den og skrev paa et lille Stykke Papir:
 „Istedetfor iasten at gaae til Madame de Sauve
 kom til Dronningen af Navarra.

„Margrethe.“

Derpaa rullede hun Papiret sammen, puttede det i Røglepipen og befalede Gissonne saasnart Matten havde indfundet sig, at stifte denne Røgle ind under Fangens Dør. Da denne første Omsorg var truffen, tænkte Margrethe paa den stakkels Saa-rede; hun laasede alle Dorene, gik ind i Cabinettet og fandt til sin store Forundring la Mole endnu i sine aldeles sønderrevne og blodige Klæder. Da han saae hende, forsøgte han paa at reise sig; men da han nu var aldeles frastesløs, kunde han ikke holde sig opreist og faldt tilbage paa Canapeen, paa hvilken man havde redet ham et Leie.

„Men hvad er dette, min Herre?“ spurgte Margrethe, „og hvorfor retter De Dem saa lidt efter Deres Læges Forskrifter? Jeg havde anbefalet Dem No, og istedet for at adlyde mig gjør De lige det Modsatte af hvad jeg har befalet.“ — „Oh! Madame,“ sagde Gissonne, „det er ikke min Skyld. Jeg har bedet, bønfaaldt Herr Greven om ikke at begaae denne Ubefindighed; men han har erklæret, at

Intet skulde holde ham længere tilbage i Louvre.“
 — „Forlade Louvre!“ sagde Margrethe, idet hun med Forundring betragtede den unge Mand, som slog Dinene ned; „men det er umuligt, De kan ikke gaae, De er bleg og kraeftebløst; man kan jo see Deres Been ryste.“ — „Madame,“ svarede den unge Mand, „lige saa meget jeg har takket Deres Majestæt for det Tilflugtssted, De gav mig igaaftes, lige saa meget bønfalder jeg Dem om Tilladelse til nu at maatte gaae.“ — „Men,“ sagde Margrethe forbauset, „jeg veed ikke, hvorledes jeg skal optage en saa affindig Beslutning; det er mere end Utafnemmelighed.“ — „Oh! Madame,“ raabte la Mole, idet han slog Hænderne sammen, „vær overbevist om, at jeg er langt fra at være utafnemmelig, der er en Følelse af Tufnemmighed i mit Hjerte, som ikke vil udstuffes, saalænge jeg lever.“ — „Da vil den snart udstuffes,“ sagde Margrethe, bevæget, i en Tone, som ikke lod nogen Tvivl om Oprigtigheden af hendes Ord, „thi enten ville deres Saar atter aabne sig, og De vil døe ved at miste mere Blod, eller man vil gjenkjende Dem som Huguenot, og De vil ikke have gjort hundrede Skridt i Gaden, før man gjort det af med Dem.“

— „Det er aldeles nødvendigt, at jeg forlader Louvre,“ mumlede la Mole. — „Nødvendigt?“ sagde Margrethe, idet hun betragtede ham med sit klare og gennemskuende Blik.

Farven forlod hendes Kinder.

— „Oh! ja, jeg fatter det,“ sagde hun, „tilgiv mig, min Herre. Der gives uden Tvivl udenfor Louvre en Person, hvem Deres Fraværelse i høi Grad foruroliger. Det er ganske rigtigt, Hr. de la Mole, det er saa naturligt, og jeg begriber det fuldkommen. Hvorfor har De ikke strax sagt det? eller snarere, hvorledes har jeg ikke selv kunnet tænke det? Det er Ens Pligt, naar man udover Gjæstfrihed, at protegere sin Gjæsts Tilboieligheder, medens man læger hans Saar, at pleie saavel Manden som Legemet.“ — „Af! Madame,“ svarede la Mole, „De befinder Dem i en forunderlig Bildsarelse. Jeg staaer næsten ene i Verden og aldeles ene i Paris, hvor Ingen kjender mig. Min Moder var det første Menneske, jeg taledede med i denne Stad, og Deres Majestæt er det første qvindelige Væsen, som har tiltalt mig her i Paris.“ — „Af hvad Grund vil De da gaae?“ sagde Margrethe overrasket. — „Fordi Deres Majestæt slet ingen

Hvile har faaet i Nat," svarede la Mole, „og fordi denne Nat. . .“

Margrethe rødmede.

— „Gillonne," sagde hun, „nu er det Nat; jeg troer at det er Tid, at Du gaaer med Nøglen. Gillonne smilede og trak sig tilbage. — „Men," vedblev Margrethe, „naar De er alene i Paris, uden Benner, hvorledes vil De da bære Dem ad?" — „Madame, jeg vil snart skaffe mig Benner; thi medens jeg blev forfulgt, tænkte jeg paa min Moder, som er Katholik; det forekom mig, at jeg saae hende løbe foran mig paa Veien til Louvre med et Kors i Haanden, og jeg svor at gaae over til min Moders Religion, dersom Gud lod mig beholde Livet. Gud har gjort mere end lade mig beholde Livet, Madame; han har sendt mig en af sine Engle for at lære mig at elske det." — „Men De kan ikke gaae; før De har tilbagelagt hundrede Skridt vil De være falden i Afmagt." — „Madame, jeg har idag gjort en Prøve her i Cabinettet; jeg gaaer nok langsomt, og det smerter mig; men naar jeg blot kan naae Pladsen foran Louvre, saa maa der hænde, hvad der hænde vil." Margrethe støttede Hovedet paa sin Haand og hensank i Betragtninger.

— „Dg Kongen af Navarra?“ sagde hun med Eftertryk; De taler ikke mere til mig om ham. Naar De vil skifte Religion, har De altsaa opgivet Ønsket om at træde i hans Tjeneste?“ — „Madame,“ svarede la Mole blegnende, „De har der berørt den sande Grund til min Reise . . . Jeg veed at Kongen af Navarra løber de største Farer imøde, og at hele Deres Majestæts Credit, som Frankrigs Datter, neppe er tilstrækkelig for at frelse hans Hoved.“ — „Hvorledes min Herre?“ spurgte Margrethe; „hvad vil De sige, og om hvilke Farer taler De?“ — „Madame,“ svarede la Mole tøvende, man kan høre Alt fra dette Cabinet.“ — „Det er sandt,“ sagde Margrethe ved sig selv, „det har Herr de Guise allerede sagt mig.“ — „Nu vel!“ sagde hun derpaa høit, „hvad har De da hørt?“ — „For det første den Samtale Deres Majestæt havde imorges med Deres Broder.“ — „Med Frands,“ udbrod Margrethe, idet hun rødmede. — „Med Hertugen af Alençon, ja Madame; dernæst horte jeg, efterat De var taget ud, Froken Gissonnes Samtale med Madame de Sauve.“ — „Dg det er disse to Samtaler? . . .“ „Ja, Madame; De elsker Deres Gemal, skjøndt De neppe har været otte Dage gift.

Deres Gemal vil indfinde sig her, ligesom Hertugen af Mençon og Madame de Sauve. Han vil tale til Dem om sine Hemmeligheder, Nu! jeg bør ikke høre dem; jeg vilde være indiscret . . . og jeg kan ikke . . . jeg bør ikke . . . fremfor Alt jeg vil ikke være det." Ved den Tone, i hvilken la Mole sagde disse Ord, ved hans Stemmes Kysten, ved den Røje, han havde med at beherske sig, opgik der pludseligt et Lys for Margrethe. — „Ah!" sagde hun, „De har fra dette Cabinet hørt Alt, hvad der hidindtil er bleven sagt?" — „Ja, Madame." Disse Ord qvaltes næsten af et Suf. — „Og De vil gaae herfra i Nat, i Aften, for ikke at høre Mere?" — „I selve Diebliffet, Madame, dersom Deres Maje-stæt vil tillade mig det." — „Stakkels Barn!" sagde Margrethe med en besynderlig Betoning af from Medlidenhed. Forbauset over et saa blidt Svar, da han ventede en streng Modsigelse, hævede la Mole frygtsomt Hovedet, hans Blik mødte Margrethes og fastholdtes som ved en magnetisk Magt af Dronningens flare og dybtstuenende Blik.

— „De troer Dem altsaa ikke istaud til at bevare en Hemmelighed, Herr de la Mole?" sagde Margrethe i en blid Tone, idet hun hvilede sig paa

Armen af sin Lænestol, halvt skjult af et tæt Tapetseries Skygge, og nød den Lykke at læse i hans Sjæl, medens hun selv forblev uigjennemskuelig. — „Madame,“ sagde la Mole, „jeg er af en elendig Natur; jeg har ingen Tillid til mig selv, og Alders Lykke smerter mig.“ — „Hvis Lykke?“ spurgte Margrethe smilende; „ah! ja, Kongen af Navarras Lykke. Staffels Henrik!“ — „De indseer godt, at han er lykkelig, Madame,“ udbød la Mole livligt. — „Lykkelig?“ . . . — „Ja, eftersom Deres Majestæt beklager ham.“ Margrethe pillede ved sin, af Guld og Silke flettede, Pengepung og traf Guldtraadene ud af den. — „De nægter altsaa at ville besøge Kongen af Navarra?“ sagde hun; „det er besluttet, det har De fast besluttet?“ — „Jeg frygter for i dette Dieblif at komme Hans Majestæt til Uleilighed.“ — „Men Hertugen af Mençon, nei, nei, endnu mindre Hertugen af Mençon end Kongen af Navarra.“ — „Og hvorfor?“ ... spurgte Margrethe bevæget, idet hendes Stemme nær havde rystet. — „Fordi jeg, skjøndt allerede altfor daarlig Huguenot for at være Hans Majestæt Kongen af Navarras tro og hengivne Tjener, endnu ikke er god Catholik nok for at høre til Hertugen af Mençon's

og Hertugen af Guise's Benner." Denne Gang var det Margrethe, som slog Dinene ned, og som følte sit Hjerte gennemtrængt af en vibrerende Følelse; hun havde ikke kunnet gjøre sig selv rede for om la Mole's Ord vare smigrende eller smertefulde for hende.

I dette Dieblif kom Gillonne tilbage. Margrethe udforskede hende med et Diekast. Gillonnes Svar, som ligeledes indeholdtes i et Diekast, var bekræftende. Det var lykkedes hende at tilstille Kongen af Navarra Reglen. Margrethe fæstede atter sine Dine paa la Mole, som endelig stod tvivlraadig foran hende; hans Hoved var sunken ned paa hans Bryst, og han var bleg som et Menneske, der baade lider paa Sjæl og Legeme.

— „Herr de la Mole er stolt," sagde hun „og jeg vover ikke at gjøre ham et Forslag, som han uden Tvivl vil afflaae." La Mole reiste sig, gjorde et Skridt henimod Margrethe og vilde bukke for hende som Regn paa, at han var til hendes Tjeneste; men en dyb skjærende og brændende Smerte bragte Taarer i hans Dine, og da han følte at han vilde falde, greb han i et Tapetserie, ved hvilket han holdt sig opreist. „Seer De," udbrod Margrethe,

idet hun løb hen til ham og holdt ham i sine Arme, „seer De, min Herre, at De endnu behøver mig!“ En neppe synlig Bevægelse vinedes paa la Mole's Læber. „Oh! ja,“ mumlede han, „som den Luft jeg indaander, som det Dagslys jeg seer.“

I dette Dieblif hortes tre Slag paa Margrethes Dør. — „Hører De, Madame.“ sagde Gillionne forskrækket. — „Allerede?“ mumlede Margrethe. — „Skal jeg aabne Døren?“ — „Bent. Det er maa-skee Kongen af Navarra.“ — „Oh! Madame?“ raabte la Mole, som havde gjenvundet sin Styrke ved disse saa Ord, som Dronningen dog havde udtalt saa sagte, at hun haabede, at Gillionne alene havde hørt dem, „jeg bonfalder Dem paa Kne, lad mig gaae; ja, død eller levende, Madame! Hav Medlidenhed mig! Oh! De svarer mig ikke. Nu vel! jeg vil tale, og naar jeg har talt, haaber jeg, at De vil jage mig bort.“ — „Tie, Ulykkelige,“ sagde Margrethe, som folte en uendelig Henrykkelse ved at høre en ung Mand's Bebreidelser. „Tie dog!“ — „Madame,“ gjensvarede la Mole, som i Margrethes Betoning uden Tvivl ikke fandt den Strengthed, han ventede; „Madame, jeg gjentager det for Dem, man kan høre Alt fra dette Cabinet. Oh, lad mig

ikke doe en Dod, som de meest umenneskelige Tyranner ikke vilde vove at udtænke." — „Stille! stille!" sagde Margrethe. — „Oh! Madame, De er ubarmhjertig; De vil Intet høre, De vil Intet forstaae. Men viid da, at jeg . . ." — „Saa tie dog, eftersom jeg siger det til Dem!" afbrød Margrethe ham, idet hun lagde sin lille og parfumerede Haand paa den unge Mands Mund. La Mole greb den med begge sine Hænder og trykkede den til sine Læber. „Men . . ." mumlede la Mole. — „Men ti dog, Barn! Hvad er det dog for en Rebell, som ikke vil adlyde sin Dronning?" Hun gik derpaa udaf Cabinettet, lukkede Døren, og idet hun støttede sig op til Muren medens hun med sin skjælvende Haand undertrykkede sit Hjertes Slag, befalede hun Gilonne at aabne Døren. Gilonne forlod Bærelset, og et Dieblif efter gik Forhænget tilside, og Kongen af Navarra's fine, aandrige, men lidt urolige Ansigt viste sig.

— „De har forlangt mig i Tale, Madame?" sagde Kongen af Navarra til Margrethe. — „Ja, min Herre. Deres Majestæt har modtaget mit Brev?" — „Og ikke uden nogen Forundring tilstaaer jeg," sagde Henrik, idet han saae sig omkring

med en Mistillid, som snart bragte ham til at skjælte. — „Og ikke uden nogen Foruroligelse, ikke sandt min Herre?“ tilfoiede Margrethe. „Det tilstaaer jeg, Madame. Udeles omringet, som jeg er, af haardnakkede Fjender og af Benner, som maaskee ere endnu farligere end mine Fjender, har jeg imidlertid tilbagekaldt i min Erindring, at jeg en Aften havde seet Hoimodigheden straale ud af Deres Dine, nemlig vor Bryllupsaften; og at jeg en anden Dag havde seet Modets Stjerne funkle i dem, og det var nemlig den Dag igaar, som var bestemt til min Død.“ — „Nu vel! min Herre?“ sagde Margrethe smilende, medens Henrik syntes at ville læse i hendes Hjertes Gnderste. — „Nu vel! Madame, ved at tænke paa alt dette sagde jeg strax til mig selv, da jeg læste Deres Brev, hvori De bad mig om at komme: „Benneløs, som den fangne og asvæbnede Konge af Navarra er, gives der kun eet Middel for ham til at doe med Glat, at doe en Død, som Historien vil omtale, nemlig at doe forraadt af sin Kone! og jeg er kommen.“ — „Sire,“ svarede Margrethe, „De vil forandre Deres Tone, naar De erfarer, at Alt, hvad der foregaaer i dette Die-

blik er et Bærk af en Person, som elsker Dem, og som De elsker."

Henrik veeg næsten tilbage ved disse Ord, og hans graa og gjennemtrængende Blic udforskede Dronningen med Nysgjerrighed. „Oh! berolige Dem, Sire," sagde Dronningen smilende. „Jeg gjør ikke Fordring paa at tro, at jeg er denne Person." — „Men det er imidlertid Dem, Madame," sagde Henrik, „som har sendt mig denne Nogle; denne Haandskrift er Deres." — „At denne Haandskrift er min, det tilstaaer jeg; jeg nægter ikke, at denne Billet kommer fra mig. Men hvad Noglen angaaer, da forholder det sig anderledes. Det maa være Dem nok at vide, at den er gaaet igjennem Hænderne paa fire Damer, førend den er naaet Dem." — „Igjennem Hænderne paa fire Damer!" raabte Henrik med Forundring. — „Ja, igjennem Hænderne paa fire Damer," sagde Margrethe; „igjennem Enkedronningens Hænder, igjennem Madame de Sauve's Hænder, igjennem Gissonnes Hænder og igjennem mine Hænder." Henrik gav sig til at tænke over denne Gaade. — „Lader os nu tale fornuftigt, min Herre," sagde Margrethe, „og fremsfor Alt lader os tale aabenhjertigt. Er det

sandt, hvad man raaber overalt idag, at Deres Maje-
 stæet samtykker i at affværges Deres Religion?" —
 „Den offentlige Stemme tager feil, Madame, jeg
 har endnu ikke samtykket.“ — „Men De har imid-
 lertid bestemt Dem?" Det vil sige, jeg overveier
 det. Hvad skal man sige! naar man er tyve Aar,
 og naar man er næsten en Konge, Guds Død, der
 gives Ting, som nok er en Mæsse værd.“ — „Blandt
 Andet, Livet, ikke sandt?" — „Henrik kunde ikke un-
 dertrykke et let Suf. „De betroer mig ikke alle
 Deres Tanker, Sire," sagde Margrethe. — „Jeg
 aabenbarer ikke Alt for mine Allierede, Madame;
 thi De veed, at vi endnu kun ere Allierede; dersom
 De baade var min Allierede . . . og . . ." — „Og
 Deres Kone, ikke sandt, Sire?" — „Ja, rigtigt . . .
 og min Kone." — „Da?" — „da vilde det maaskee
 være anderledes, og jeg vilde maaskee gjøre Paa-
 stand paa at forblive Huguenotternes Konge, som
 De sige . . . Nu maa jeg være tilfreds, naar jeg
 blot beholder Livet."

Margrethe betragtede Henrik med en saa for-
 underlig Mine, at det havde vaakt Mistanke hos et
 mindre klarskuende Gemyt, end Kongen af Navar-
 ra's. — „I detmindste er De vel vis paa at komme

til et Resultat?" sagde hun. — „Næsten," sagde Henrik; „De veed, Madame, at man aldrig er vis paa Noget i denne Verden." — „Det er sandt," gjensvarede Margrethe, „Deres Majestæt lægger saamegen Maadenholdenhed og Anstand, saamegen Uegennytte for Dagen, at De efter at have gjort Afkald paa Deres Krone, efter at have gjort Afkald paa Deres Religion, sandsynligviis ogsaa vil gjøre Afkald, det Haab har man idetmindste paa Deres, Forbindelse med en Datter af Frankrig."

Der laae en saa dyb Betydning i disse Ord, at Henrik uvilkaarligen gyste. Men idet han betvang denne Bevægelse med Lynets Hurtighed, sagde han: „Behag at erindre, Madame, at jeg i dette Dieblif ikke er min egen Herre. Jeg vil altsaa gjøre hvad Kongen af Frankrig befaler mig. Dersom man i mindste Maade spurgte mig tilraads her, hvor Taler ikke er om mindre, end om min Throne, min Tre og mit Liv, vilde jeg hellere begrave mig som Fæjer ved et eller andet Hof, eller som Munk i et eller andet Kloster, end støtte min Fremtid paa Rettigheder, som vort tvungne Egteskab giver mig."

Denne resignerende Rolighed i hans Stilling, dette Afkald paa denne Verdens Herligheder for-

stræffede Margrethe. Hun tænkte, at dette Egte-
 skabsbrud maaskee var aftalt imellem Carl IX., Ca-
 tharina og Kongen af Navarra. Hvorfor skulde
 man ikke ogsaa holde hende for Nar eller gjøre
 hende til et Offer, fordi hun var Søster til den Ene
 og Datter af den Anden? Erfaringen havde lært
 hende, at dette ikke var en Grund paa hvilken hun
 kunde støtte sin Sikkerhed. Uergjerrighedens Braad
 stak altsaa den unge Kone, eller snarere den unge
 Dronning, der var formeget hævet over den almin-
 delige Svaghed til at lade sig forlede til at føle sin
 Egenfjærlighed frænket; hos Enhver, selv ganske
 almindelig Qvinde, der elsker, har Kjærligheden
 ingen af disse Jammerligheder, thi den sande Kjær-
 lighed er ogsaa en Uergjerrighed.

— „Deres Majestæt,“ sagde Margrethe med et
 Slags spodisk Foragt, „har ikke stor Tillid som det
 lader, til den Stjerne, der funkler over enhver Kon-
 ges Hoved?“ — „Ah!“ sagde Henrik, „jeg maa
 søge efter den, lige saa meget jeg vil i dette Dieblif,
 jeg kan dog ikke see den, thi den skjules af det Uveir,
 som for Diebliffet hænger mig over Hovedet.“ —
 „Og dersom en Qvindes Hænde forjagede dette
 Uveir, og bragte denne Stjerne til at funkle skjon-

ner end nogensinde?" — „Det vilde være meget vanskeligt," sagde Henrik. — „Benægter De denne Qvindes Tilværelse, min Herre?" — „Nei, jeg benægter hendes Magt." — „De vil sige hendes Billie?" — „Jeg har sagt hendes Magt, og jeg gjentager Ordet. Qvinden er i Birkeligheden kun mægtig, naar Kjærlighed og Interesse ere forenede hos hende i en lige Grad; dersom een af disse to Følelser alene bemægtiger sig hende, da kan hun saares, som Achilles. Tager jeg ikke feil, kan jeg desuden ikke gjøre Regning paa denne Dames Kjærlighed."

Magrethe taug.

— „Her," vedblev Henrik, „ved den sidste Lyd af Klokken i Saint-Germain de Auxerrois har De maattet tænke paa at tilbageerhverve Deres Frihed, som man havde taget som Pant paa Tilintetgjørelsen af mit Parties Tilhængere. Jeg har maattet tænke paa at frelse mit Liv. Det var det Bigtigste... Vi miste Navarra, det veed jeg godt; men det har ikke Noget at sige i Sammenligning med den Frihed, De atter har faaet til at kunne tale høit i Deres Bærelse, hvilket De ikke vovede at gjøre, naar

De havde En eller Anden, som kunde høre Dem fra dette Cabinet.^a

Skjøndt mod sin Villie kunde Margrethe dog ikke afholde sig fra at smile. Kongen af Navarra havde allerede reist sig for atter at begive sig til sit Bærelse, thi det var alt Noget siden at Klokken havde slaaet 11, og Alle sov, eller burde idetmindste lade som om de sov i Louvre. Henrik gjorde tre Skridt henimod Døren, derpaa standsede han pludseligen, som om han først nu erindrede den Omstændighed, der havde ført ham til Dronningen. „A propos, Madame,“ sagde han, „har De ikke Et eller Andet at meddele mig, eller vilde De ikke give mig Leilighed til at takke Dem for den Frist, som Deres herlige Nærværelse i Kongens Vaabencabinet forskaffede mig igaar? I Sandhed Madame, det var den høie Tid; jeg kan ikke negte det, og De steg ned fra Himlen, ligesom Guderne i gamle Dage, netop i rette Tid for at redde mit Liv.“ — „Ulykkelige!“ raabte Margrethe med dæmpet Stemme, idet hun greb sin Gemals Arm. Hvorledes er det dog mueligt, at De ikke kan see, at der tværtimod Intet er reddet, hverken Deres Frihed, eller Deres Krone, eller Deres Liv? . . . Blinde Nar!

stakkels Mar! De har i mit Brev, ikke sandt, kun seet et Rendezvous? De har troet, at Margrethe, bragt til det Yderste ved Deres Kulde, ønskede en Opreisning?" — „Men, Madame," sagde Henrik forundret, „jeg tilstaaer . . ." Margrethe trak paa Skulderen med et Udtryk, som umuligen lader sig gjengive. I samme Dieblif hørtes en forunderlig Stoi, der lod som en ivrig Kradsen paa den lille hemmelige Dør. Margrethe trak Kongen til denne lille Dør. — „Hør," sagde hun. — „Enkedronningen forlader sit Bærelse," hviskede en Stemme, som bævede af Skræk, og som Henrik siebliffeligen gjenkjendte som Madame de Sauve's. — „Og hvor gaaer hun hen?" spurgte Margrethe. — „Hun kommer til Deres Majestæt." Og strax beviste den hendoende Kæhlen af en Silkekjole, at Madame de Sauve tog Flugten. — „Oh! oh!" raabte Henrik. — „Det var jeg vis paa," sagde Margrethe. — „Og jeg befrygtede det," sagde Henrik, „og det seer De her." Med en hurtig Bevægelse aabnede han sin sorte Floielvam's og lod Margrethe see paa hans Bryst en fin Staalpantserstjorte og en milanesisk Dolk, der strax glimrede i hans Haand, som en Slange i Solskin. — „Her behøves vel Baaben og Guirak"

ser," udbrod Margrethe; „Nu Sire, skjul Deres Daggert; det er vel Enkedronningen, men hun er aldeles alene.“ — „Smidlertid . . .“ — „Det er hende, jeg kan høre hende; stille.“

Og idet hun lagde Munden til Henriks Ore, sagde hun nogle Ord til ham med hviskende Stemme. Strax skjulte Henrik sig bag Sengegardinerne. Margrethe sprang paa sin Side med en Panthers Bevægelighed henimod Cabinettet, hvor la Mole ventede angstfuld, aabnede det, tog hans Haand, trykkede den i Mørket og sagde til ham, idet hun nærmede sig ham saa nær, at hun folte hans Aande: „Stille! stille!“

Derpaa gik hun atter ind i sit Bærelse, og laafede Døren, overskjar Baandene i sin Kjole med sin Dolk og fastede sig paa Sengen. Det var den høie Tid; thi Nøglen blev dreiet om i Nøglehullet. Catharina havde nemlig Hovednøgler til alle Døre i Louvre. — „Hvem er der?“ raabte Margrethe, medens Catharina opstillede en Vagt af fire Adelsmænd, som havde ledsaget hende, ved Døren. Og som om hun var bleven forkræffet ved dette voldsomme Indbrud i hendes Bærelse, trak hun Gardinerne til Side, sprang ud af Sengen og kom, da

hun gjenkjendte Catharina, med en Forundring, der var saa godt eftergjort, at selve Florentinerinden blev skuffet derved, hen til sin Moder for at kyssse hendes Haand.

II.

Anden Bryllupsnat.

Enkedronningen fastede et Blik omkring i Bærelset med en vidunderlig Hurtighed. Floielstøflerne ved Foden af Sengen, Margrethes Klædningsstykker, som laae omkring paa Stolene, hendes Dine, som hun gned for at udjage Sønnen af dem, overbeviste Catharina om, at hun virkeligen havde vækset sin Datter. Derpaa smilede hun, som en Kvinde, hvis Planer ere lykkedes, og sagde, idet hun trak en Stol frem: „Lader os sætte os, Margrethe, og tale lidt sammen.“ — „Madame, jeg er beredt til at høre Dem.“ — „Det er paa Tiden,“ sagde Catharina, idet hun luskede Dinene ganske langsomt, som Folk pleier at gjøre, naar de enten tænke eller forestille sig alvorligen, — „Det er paa Tiden, min Datter, at De erfarer, hvormeget De-

res Broder og jeg bestræbe os for at gjøre Dem lykkelig." Denne Indledning var rædselsfuld for hvem, der kjendte Catharine. — „Hvad vil hun sige mig?" tænkte Margrethe. — „Bisfeligen have vi ved at gifte Dem," vedblev Florentinerinden, „udført en af disse politiske Handlinger, som ofte foreskrives af de Regjerendes alvorlige Interesser; men jeg maa tilstaae, mit stakkels Barn, at vi ikke have tænkt, at Kongen af Navarra's Uvillie for Dem, der er saa ung, saa skøn, saa tillokkende, vilde vedblive at være i den Grad haardnakket.

Margrethe reiste sig og gjorde, idet hun samlede sin Natdragt, en ceremoniel Forbøining for sin Moder. — „Jeg har først iasten erfaret," sagde Catharina, „thi ellers havde jeg tidligere besøgt Dem, at Deres Gemal langt fra viser Dem de Hensyn, man skylder ikke alene en smuk Dame, men endnu mere en Datter af Frankrig." Margrethe udstødte et Suf, og opmuntret ved denne stumme Tilstaaelse vedblev Catharina: Sandeligen lad Kongen af Navarra underholde en af mine Damer, lad ham tilbede hende indtil Scandale, lad ham foragte den Kones Kjærlighed, som man forekommende har tilbudt ham, det er en Ulykke, paa hvilken vi

stakkels Ufmægtige ikke kunde raade Bod, men som den ringeste Adelsmand i Bort Kongerige vilde straffe, naar han valgte sig en Svigersøn eller lod sin Søn vælge en."

Margrethe sænkede Hovedet. — „Jeg har i lang Tid," vedblev Catharina, „bemærket paa Deres røde Dine og af Deres bittere Uttringer mod Madame de Sauve, at dette Deres Hjertes Saar, uagtet alle Deres Bestræbelser, ikke altid kan bløde i Stilhed." Margrethe skjælvede, Gardinerne havde bevæget sig ganske let, men lykkeligviis havde Catharina ikke bemærket det. — „Dette Saar," sagde hun, idet hun fordoblede en affecteret Blidhed, „dette Saar, mit Barn, paaligger det en Moder at læge. De, som i den Ero at bevirke Deres Lykke, have bestemt Deres Giftermaal, og som i Deres Bekymring for Dem bemærke, at Henrik af Navarra hver Aften tager feil af Bærelset; de, som ikke kunne tillade, at en saa ubetydelig Konge som han, hvert Dicit fornærmer en Dame af Deres Skjønhed, af Deres Rang og af Deres Fortjenester ved at vise Foragt for Deres Person og Ligegyldighed for Deres Afkom; de, som endeligen indsee, at dette ubetænksomme og overmodige Hoved ved den første Bind, det

troer gunstig, vil vende sig imod vor Familie og udstøde Dem af sit Huus, have disse ikke Ret til at sikke Deres Fremtid, idet De skille den fra hans, paa en Maade, som baade vil være Dem og Deres Herkomst værdigere?" — „Madame," svarede Margrethe, „uagtet disse Sagttagelser, som ene bære Præg af Modertjærlighed, og som glæde og hædre mig i høi Grad, har jeg dog den Dristighed at forestille Deres Majestæt, at Kongen af Navarra er min Mand." Catharina gjorde en Bevægelse, som robede Brede, og idet hun nærmede sig Margrethe, sagde hun: „Han er Deres Mand! Er det altsaa tilstrækkeligt for at være Mand og Kone, at Kirken velsigner dem? og er Egteskabet indviet alene ved Præstens Ord? Han Deres Mand! Ja, min Datter, dersom De var Madame de Sauve, saa kunde De give mig dette Svar. Men ganske det Modsatte af hvad vi ventede af ham fra det Dieblif, De gjorde Henrik af Navarra den Ære at kalde Dem hans Kone, er skeet, en Anden har han givet en Kones Rettigheder, og selv i dette Dieblif," sagde Catharine, idet hun hævede Stemmen, „kom, kom med mig, denne Nøgle aabner Døren til Ma-

dame de Sauves Bærelse, og De vil faae det at see."

— „Oh! tal sagtere, tal sagtere, Madame, jeg beder Dem," sagde Margrethe, „thi De tager ikke alene feil, men . . ." — „Hvad vil De sige?" — „De vækker min Mand."

Bed disse Ord reiste Margrethe sig med en aldeles vellystig Ynde, og, idet hun lod sin aabne Natkjole slagre halvt fra hinanden, medens det korte Erme lod see hendes yadige Arm og hendes, isandhed kongelige Haand, nærmede hun sig Sengen med en rosenrød Borsfakkel i Haanden, trak Gardinet tilside og viste smilende, med Fingren sin Moder Kongen af Navarra's stolte Profil, sorte Haar og halv-aabne Mund. Alt lod formode, at han laae i den roligste og dybeste Søvn. Catharina blev bleg, hendes Dine antog et vildt Udtryk; hun boiede Legemet tilbage som om der aabnede sig en Afgrund for hendes Fodder, og udstødte ikke et Skrig, men et dæmpet Brøl. — „De seer, Madame," sagde Margrethe, „at De var daarligt underrettet." — Catharina fastede sit Blik paa Margrethe, og derefter paa Henrik. Hun sammenbandt i sine virksomme Tanker Billedet af denne blege og fugtige Pande, af

disse Dine, over hvilke hvælvede sig de smalle sorte Dienbryn med Margrethes Smil og beed sine tynde Læber sammen med et stille Raferi.

Margrethe lod sin Moder et Dieblif betragte dette Tableau, som gjorde Medusahovedets Virkning paa hende. Dernæst lod hun Gardinet falde for, og, listende sig paa Taaspidsen, gik hun atter hen til Catharina, hvor hun indtog sin forrige Plads — „De sagde altsaa, Madame?“ Florentinerinden søgte i nogle Secunder at udforske den unge Kones Naivitet; derpaa, som om hendes stjaalne Diekast bleve slovede ved Margrethes Kolighed, svarede hun: „Slet Intet.“ Og hun gik ud af Værelset med lange Skridt.

Saa snart Lyden af hendes Trin tabte sig i den yderste Ende af Corridoren, gik Sengegardinet atter tilside og Henrik, hvis Die funkede, hvis Manddrag var besværligt, hvis Haand rystede, ilede hen for Fodderne af Margrethe. Han havde ikke Andet paa end sine snevre Beenklæder og sin Pantserstjorte, saa at Margrethe ved at see ham saaledes udstaferet, skjøndt hun trykkede hans Haand med Zunderlighed, ikke kunde afholde sig fra at udbrøde i en høi Ratter, „Ohi Madame, oh! Margrethe,

hvorledes vil jeg nogensinde kunne afbetale min Gjæld til Dem?" Og han bedækkede hendes Haand med Kys, som han ubemærket trykkede heelt op af den unge Kones Arme. — „Sire," sagde hun, idet hun traf sig ganske langsomt tilbage, „glemmer De, at en stakkels Kvinde, hvem De skylder Livet, i dette Dieblif lider og sukker for Dem? Madame de Sauve," tilføiede hun ganske sagte, „har bragt sin Jaloufie det Offer, at sende Dem til mig, og efter at have bragt Dem dette Offer, offerer hun maastee sit Liv for Dem; thi De veed bedre, end nogen Anden, at min Moders Brede er rædselsfuld. Henrik gyste, reiste sig atter og gjorde en Bevægelse for at gaae. — „Oh!" sagde Margrethe med et beundringsværdigt Coquetterie, „ved at tænke efter, bliver jeg dog rolig. Nøglen er bleven Dem givæn uden Anviisning, og De vil blive anseet for at have tilstaaet mig Fortrinet iaften." — „Og jeg tilstaaer Dem det, Margrethe; samtyk blot i at glem . . ." — „Sagtere, Sire, sagtere," tog Dronningen atter Ordet, idet hun paroderede de Ord, hun nyligen havde henvendt til sin Moder; „man hører Dem fra Cabinettet, og da jeg endnu ikke er aldeles fri, Sire, vil jeg bede Dem om at tale mindre høit."

— „Oh! oh!“ sagde Henrik IX., halvt leende og og halvt tungfærdig. Det er sandt, jeg glemte at det sandsynligviis ikke er mig, som er bestemt til at spille Finalen af denne interessante Scene. I dette Cabinet . . .” — „Gaa derind, Sire,” sagde Margrethe, „thi jeg skal have den Ære at præsentere Deres Majestæt en tapper Adelsmand, som er bleven saaret under Blodbadet, da han kom her til Louvre for at underrette Deres Majestæt om den Fare, De løb imøde.“

Dronningen nærmede sig Døren. Henrik fulgte sin Gemalinde. Døren gik op, og Henrik blev aldeles maallost ved at see en Mand i dette, til Overraskelse bestemte Cabinet. Men la Mole blev endnu mere overrasket ved uventet at befinde sig Ansigt til Ansigt med Kongen af Navarra. Henrik fastede uvilkaarligt et ironisk Blik paa Margrethe, som udholdt det fortræffeligt. — „Sire,” sagde Margrethe, „det er gaaet saavidt med min Frygt, at jeg frygter for, at man selv i min Bolig vil dræbe denne Adelsmand, som er Deres Majestæt aldeles hengiven, og som jeg stiller under Deres Protection.“ — „Sire,” tog nu den unge Mand Ordet, „jeg er Grev Lerac de la Mole, som Deres Majestæt ven-

tede, og som er bleven Dem anbefalet af den arme Feligny, der er bleven dræbt ved min Side." —

„Ah! ah!“ udbred Henrik, „det er sandt min Herre, og Dronningen har overrakt mig hans Brev; men har De ikke ogsaa et Brev fra Gouverneuren i Languedoc?“ — „Jo, Sire, og Anmodning om at overrække Deres Majestæt det strax efter min Ankomst.“ —

„Og hvorfor har De ikke gjort det?“ — „Sire, jeg begav mig i gaar aften til Louvre; men Deres Majestæt var i den Grad bestjæstiget, at De ikke kunde modtage mig.“ — Det er sandt“ — Det er sandt,“ sagde Kongen; „men hvorfor har De ikke tilstillet mig dette Brev?“ — „Jeg havde Didrer fra Herr d'Aurillac til at overgive det i Deres Majestæts egne Hænder; thi det indeholdt, forsikrede han mig, en saa vigtig Underretning, at han ikke vovede at betro det til et ordinairt Sendebud.“ —

„I Sandhed,“ sagde Kongen, som havde læst Brevet, „han vilde underrette mig om, at jeg skulde forlade Hoffet og trække mig tilbage til Béarn.“ Herr d'Aurillac hørte, skjendt Katholik, til mine gode Venner, og det er sandsynligt, at han, som Provindsens Gouverneur, havde Nys om hvad der er passeret. Guds Død, min Herre, hvorfor har De

ikke overleveret mig dette Brev for tre Dage siden, stedetfor „nu?“ — „Fordi jeg, som jeg har havt den Gæde at sige Deres Majestæt, ikke har kunnet komme hertil før igaar, hvormeget jeg endogsaa ilede.“ — „Det er ærgerligt, det er ærgerligt,“ mumlede Kongen; „thi saa havde vi nu været i Sikkerhed enten i Rochelle, eller paa en eller anden god Slette med 2-3000 Ryttere omkring os.“ — „Sire, hvad der er skeet staaer ikke til at ændre,“ sagde Margrethe halv sagte, „og istedet for at spille Deres Tid med at anklage det Passerede, gjælder det om at vælge det bedste Partie, man kan, for Fremtiden.“ — „I mit Sted,“ sagde Henrik med sit spørgende Blik, „havde De altsaa noget Haab?“ — „Ja, ganske vist, og jeg vilde betragte det begyndte Spil som et Partie i tre Afdelinger, af hvilket jeg kun havde tabt den første.“ — „Ah! Madame,“ sagde Henrik ganske sagte, „dersom jeg var vis paa, at De vilde spille halvt med mig!“ — „Havde jeg villet gaae over til deres Modstandere,“ svarede Margrethe, „havde jeg vistnok ikke ventet saalænge dermed,“ — „Deri har De Ret,“ sagde Henrik, „jeg er en Utafnemlig, og, som De siger, Alt kan endnu oprettes.“ — „Af! Sire,“ tog la Mole Ordet, „jeg ønsker De-

res Majestæt al mueligt Held, men vi have ikke længer Admiralen." Henrik smilede, det var dette paa eengang eenfoldige og listige Smil, som man først forstod den Dag, da han blev Konge i Frankrig. — „Men, Madame," sagde han, idet han betragtede la Mole med Opmærksomhed; denne Adelsmand kan ikke blive hos Dem uden at genere i høi Grad og uden at være udsat for bedrøvelige Overraskelser. Hvad vil De gjøre med ham?" — „Men, Sire," sagde Margrethe, „kunde vi ikke skaffe ham ud af Louvre? Thi jeg er i enhver Henseende af Deres Mening." — „Det er vanskeligt." — „Sire, kunde Deres Majestæt ikke have Plads i Deres Huus til Herr de la Mole?" — „Af! Madame, De behandler mig bestandigen, som om jeg endnu var Huguenoternes Konge, og især som om jeg endnu havde et Folk. De veed godt, at jeg er halvt omvendt.

Enhver Anden end Margrethe vilde have skyndt sig med strax at svare: „Han er Katholik." Men Dronningen vilde have, at Henrik skulde spørge hende, om hvad hun ønskede at erholde af ham. Hvad la Mole angik, der saae denne, sin Beskytterindes Tilbageholdenhed og endnu ikke vidste, hvor

han skulde sætte Foden paa et Hofs glatte Terrain, hvilket Hof var ligesaa farligt, som selve det franske Hof, da taug han ligeledes.

— „Men,“ tog Henrik IV. igjen Ordet, idet atter læste det, af la Mole bragte Brev, „hvad er det, at Gouverneuren i Provence fortæller mig, at Deres Moder var Catholik, og at hans Vensteb til Dem hidrører derafra?“ — „Og hvor,“ sagde Margrethe, „hvad var det for et Løfte, De taledes til mig om, at De havde gjort, Gr. Greve, om en Forandring af Deres Religion? Jeg er ikke istand til at huske det; hjælp mig derpaa, Hr. de la Mole. Var Talen ikke om Noget Lignende, som det, Kongen synes at ønske.“

„Af! ja. Men Deres Majestæt har optaget mine Forklaringer med Hensyn til dette Punkt med en saadan Kulde;“ svarede la Mole hende, „at jeg ikke har vovet . . .“ — Det kommer deraf, at alt dette aldeles ikke vedkommer mig, min Herre. Forklar Dem for Kongen.“ — „Nu! hvad er det for et Løfte?“ spurgte Kongen. — „Sire,“ sagde la Mole, „da jeg ubevæbnet blev forfulgt af Snigmordere og som Følge af mine to Saar var Døden nær, syntes det mig, at jeg saae min Moders Skygge

med et Kors i Haanden ledsage mig henimod Louvre. Dengang gjorde jeg det Løfte, dersom mit Liv blev reddet, at antage min Moders Religion, da Gud havde tilladt hende at stige op af sin Grav for at være min Ledsager i denne rædselsfulde Nat. Gud førte mig hertil, Sire. Jeg befandt mig her under dobbelt Beskyttelse af en Datter af Frankrig og af Kongen af Navarra. Mit Liv er bleven frelst paa en vidunderlig Maade; jeg maa holde mit Løfte, Sire. Jeg er beredt til at blive Katholik."

Henrik trak Dienbrynene sammen. En, der tvivlede om Alt, som han, begreb vel, at han affvor sin Religion af Interesse, men tvivlede meget om, at han gik over til en anden Religion for at holde et Løfte. „Kongen vil ikke tage sig af min Protegé, tænke Margrethe. La Mole forblev imidlertid frygt- som og genert imellem de to modsatte Willier. Han felte, uden at forklare sig det selv, det Latterlige i sin Stilling. Det var atter Margrethe, som med en Qvindes Delicatesse hjalp ham ud af denne slemme Forsatning!, — „Sire," sagde hun, „vi glemme, at den stakkels Saarede trænger til Hvile. Jeg selv er nær ved at falde i Søvn. Og see, han bliver bleg." La Mole blegnede virkelig:

men det var Margrethes sidste Ord, som han havde hørt og udtydnet, der berøvede hans Kinder Farven.

— „Nu vel! Madame,“ sagde Henrik, „Intet er mere simpelt; kunne vi ikke lade Herr de la Mole udhvile sig?“ Den unge Mand sendte Margrete et bønssøgende Blik, og lod sig, uagtet de to Majestæters Nærværelse, synke ned paa en Stol, overvældet af Smerte og Træthed. Margrethe fattede al den Kjærlighed, der laae i dette Blik, og al den Fortvivlelse, som denne Udmattelse udtrykkede. „Sire,“ sagde hun, „det behage Deres Majestæt at bevise denne unge Adelsmand, som har udsat sit Liv for sin Konge, eftersom han ilede hertil for at underrette Dem om Admiralens og Taligny's Død, medens han selv var saaret; det behage Deres Majestæt, siger jeg, at bevise ham en Gæde, for hvilken han vil være taknemlig hele sit Liv igjennem.“ — „Og hvilken, Madame?“ sagde Henrik. „Befal, jeg er beredt.“ — „Herr de la Mole skal sove i Nat ved Fodderne af Deres Majestæt, som skal hvile sig paa dette Leie. Hvad mig selv angaaer, vil jeg, med min ærværdige Egteskæles Tilladelse kalde paa Gissonne og atter gaae tilfængs;

thi, jeg sværger Dem, Sire, jeg er ikke den af os Tre, som mindst trænger til Hvile."

Henrik havde Forstand, maaskee endog lidt formegen: hans Venner og hans Fjender bebreidede ham det senere. Men han indsaae, at den, der bandlyste ham af Brudesengen, havde erhvervet Ret dertil, netop ved den Ligegyldighed, som han havde lagt for Dagen for hende: isvrigt havde Margrethe taget Hævn over denne Ligegyldighed ved at redde hans Liv. Han lagde derfor ingen Egenfjærlighed i sit Svar. „Madame," sagde han, „dersom Herr de la Mole var istand til at gaae over i mit Bærelse, vilde jeg tilbyde ham min egen Seng." — „Ja," sagde Margrethe, „men Deres Bærelse kan paa denne Tid hverken beslutte den Ene eller den Anden, og Klogskaben byder, at Deres Majestæt forbliver her til imorgen."

Og uden at vente paa Kongens Svar, faldte hun paa Gillonne, lod Fuderne lægge tilrette for Kongen, og ved Foderne af Kongen rede en Seng til la Mole, der syntes saa lykkelig og saa tilfreds over denne Ere, at man havde funnet sværge paa, at han ikke længer folte sine Saar. Margrethe gjorde en ceremoniel Forbøining for Kongen, gif

ind i sit Bærelse, som hun laafede godt til begge Sider, og henstrakte sig paa sit Leie. — „Nu,“ sagde Margrethe ved sig selv, „er det nødvendigt at Herr de la Mole imorgen faaer en Beskytter i Louvre, og den, der ikke vil høre, maa føle.“

Derpaa gjorde hun Tegn til Gillonne, som ventede hendes sidste Befalinger, til at komme og modtage dem. Gillonne nærmede sig. „Gillonne,“ sagde hun ganske sagte til hende, „min Broder, Hertugen af Alencon maa under et eller andet Paaflud ønske at besøge mig her før Klokken 8 imorgen tidlig.

Klokken slog to i Louvre. La Mole talede et Dieblig Politisk med Kongen, som lidt efter lidt sov ind og snart derefter snorkede ganske høit, som om han sov i sin Feltseng i Leiren. La Mole havde maaskee sovet ligesaa godt som Kongen, men Margrethe laae vaagen; hun vendte og dreiede sig i Sengen, og denne Stoi forstyrrede den unge Mand's Tanke og Sovn.

— „Han er meget ung,“ mumlede Margrethe, da hun ikke var istand til at falde i Sovn, „han er meget frygtsom: maaskee vilde han tee sig latterligt, det maa man nu først see; han har imidlertid

smukke Dine . . . en smuk Figur, megen Ynde; men dersom han ikke var tapper!.. Han flygtede... han afsværges sin Religion... det er ærgerligt, Drømmen begyndte godt; nu... vi vilse lade det gaae, som det kan, og lade det komme an paa denne naragtige Henriettes tredobbelte Gud.

Og henimod Morgenstunden sov Margrethe endelig ind, medens de Ord: *Cros, Cupido, Amor* dode paa hendes Læber.

III.

Qvinden er almægtig.

Margrethe havde ikke taget feil; den Brede, der havde samlet sig i det Underste af Catharinas Hjerte ved denne Comedie, hvis Intrigue hun saae uden at have Magt til at forandre Noget i Gangen, trængte til at udgyde sig paa En eller Anden. Stedetfor at gaae tilbage til sine egne Bærelser begav hun sig directe op til sin Hofdame.

Madame de Sauve ventede to Besøg: hun haabede et Besøg af Henrik og frygtede et Besøg af Enkedronningen. Medens Dariole vaagede i For-

værelset, laae hun halv aflædt i sin Seng og hørte en Nøgle blive dreiet om i Nøglehullet, og lidt efter En nærme sig med langsomme Skridt, som vilde have forekomne svære, dersom de ikke vare blevne dæmpede ved tykke Gulvtæpper. Hun gjenkjendte ikke Henrik's lette og ilfærdige Gang, det forekom hende, at man forhindrede Dariole fra at komme og underrette hende, og, støttende sig paa sin Haand ventede hun med stirrende Bie og spilet Dre. Døren gik op, og den unge Kone gyste ved Synet af Catharina af Medicis.

Catharina syntes rolig; men Madame de Sauve som i to Aar havde havt Leilighed til at lære hende at kjende, vidste at der under denne tilsyneladende Nølighed skjulte sig en Mængde mørke Forberedelser og en grusom Hævn. Da Madame de Sauve bemærkede Catharina, vilde hun springe ud af Sengen; men Catharina betegnede hende med Fingren, at hun skulde blive, hvor hun var, og den stakkels Charlotte forblev bunden til Pletten, medens hun indvendig samlede alle sine Aandskræfter for at modstaae den Storm, der hævede sig i al Stilhed.

-- „Har De skaffet Kongen af Navarra Nøglen?“ spurgte Catharina, uden at hendes Stemmes

Lone antydede nogen Sindsbevægelse; hun bleve hendes Læber blegere og blegere, medens hun udtalede disse Ord. — „Ja, Madame,“ sagde Charlotte med en Stemme, som hun forgjæves søgte at gjøre ligesaa sikker som Catharinas havde været. — „Og De har seet ham?“ — „Hvem?“ spurgte Madame de Sauve. — „Kongen af Navarra.“ — „Nei, Madame, men jeg venter ham, og jeg troede endogsaa, da jeg hørte en Røgle blive dreiet om i Røglehullet, at det var ham, der kom.“ Ved dette Svar, som antydede enten en fuldkommen Fortrolighed eller en overordentlig Forstillelse, kunde Catharina ikke tilbageholde et let Gjysen. Hun knuede sin fede og forte Haand. „Og dog vidste Du meget vel, Charlotta,“ sagde hun med sit ondskabsfulde Smil, „at Kongen af Navarra ikke vilde komme til Dig i Nat.“ — „Jeg! Madame, jeg vidste det?“ raabte Charlotte i en Lone, der røbede Overraskelse, som hun udmærket hyllede. — „Jo, Du vidste det.“ — „Skulde han ikke komme,“ sagde den unge Kone, gysende ved den blotte Forudsætning, „saa maa han være død?“ hvad der gav Charlotte Mod til at lye saaledes, var den Bis-

hed, hun havde om en frygtelig Hævn i det Tilfælde, at hendes lille Forræderi blev opdaget.

„Du har altsaa ikke skrevet til Kongen af Navarra, Carlotta mia?“ spurgte Catharina med det samme stille og grusomme Smil. — „Nei, Madame,“ svarede Charlotte med en beundringsværdig Naivitet; det synes mig ikke, at Deres Majestæt sagde det til mig.“

Der indtraadte et Dieblis's Løshed, under hvilket Catharina betragtede Madame de Sauve, ligesom Slangen betragter Fuglen, der vil fortrylle den. „Du troer, at Du er smuk,“ sagde Catharina derpaa, „Du troer at Du er behændig, ikke sandt?“ — „Nei, Madame,“ svarede Charlotte, „jeg veed kun, at Deres Majestæt undertiden har været meget overbærende med mig, naar Talen var om min Behændighed og min Skjønhed.“ — „Nu vel!“ sagde Catharina, idet hun blev hæftig, „Du har skuffet Dig selv, dersom Du har troet det, og jeg har loiet, dersom jeg har sagt det, Du er kun et Løshoved og et Uglebilled ved Siden af min Datter Margot.“ — „Oh! deri har De fuldkommen Ret,“ sagde Charlotte, og jeg vil ikke engang forsøge at benægte det, især i Deres Nærværelse.“ — „Kongen af Navarra,“

vedblev Catharina, foretrækker ogsaa min Datter langt for Dig, og det var nok ikke det, Du ønskede, saavidt jeg troer, heller ikke det, vi vare enige om." — "Af! Madame," sagde Chartotte, udbrydende denne Gang i en Hullen, uden at hun behøvede at lægge BOLD paa sig; dersom det forholder sig saaledes, da var jeg meget ulykkelig." — "Det forholder sig saa," sagde Catharina, ligesom stødende med sine Dines dobbelte Straale en dobbelt Dolk i Madame de Sauves Hjerte. — "Men hvad bringer Dem til at troe det?" spurgte Charlotte. — "Gaa ned til Dronningen af Navarra, pazza, og Du vil der finde Din Elsker." — "Oh!" sukede Madame de Sauve. — Catharina traf paa Skuldrene. "Skulde Du tilfældigen være jalour?" spurgte Enkedronningen. "Jeg?" sagde Madame de Sauve, idet hun atter samlede sin hele Styrke, der var i Begreb med at forlade hende. — "Ja, Du! jeg gad nok see en fransk Dames Jalousie." — "Men," sagde Madame de Sauve, "hvorledes vil Deres Majestæt have, at jeg skal være jalour uden af Egenfjærlighed. Jeg elsker Kongen af Navarra ikke mere, end det behøves for at tjene Deres Majestæt." Catharina faldt et Dieblif i Tanke. "Hvad Du der siger, kan efter

al Sandsynlighed være sandt," mumlede hun. — „Deres Majestæt læser i mit Hjerte.“ — „Og dette Hjerte er mig fuldkommen hengiven?“ — „Befal, Madame, og De vil selv kunne domme.“ — „Nu vel! eftersom Du helliger Dig til min Tjeneste, Carlotta, maa Du, det udfordrer min Tjeneste bestandigen, være meget forelsket i Kongen af Navarra, og især meget jaloux, jaloux som en Italienerinde.“ — „Men, Madame, paa hvilken Maade er en Italienerinde jaloux?“ spurgte Charlotte. — „Det skal jeg nok sige Dig,“ sagde Catharina, og efterat have gjort to eller tre nikkende Bevægelser med Hovedet, gif hun stille og langsomt ud, paa samme Maade som hun var kommen ind.

Forvirret ved det klare Blik af disse Dine, der ligesom Skattens og Pantherens Ide sig udvide, uden at denne Udvidelse lod det tabe noget af dets Dybde, lod Charlotte hende gaae uden at udtale et eneste Ord, selv uden at give sit Suk Frihed til at lade sig høre, og hun aandede ikke, førend hun havde hørt Doren lukke sig efter hende, og førend Dariole var kommen ind for at sige hende, at det gruelige Syn aleles var forsvunden. — „Dariole,“ sagde hun da til hende, „træk en Lænestol til min Seng

og tilbring Natten i den. Jeg beder Dig berom, thi jeg tør ikke være alene."

Dariole adlod; men uagtet hendes Kammerjomfru forblev hos hende; uagtet hun til sin større Beroligelse lod Lampen brænde, sov Madame de Sauve heller ikke ind før op ad Morgenstunden, saaledes larmede Catharinas Stemmes metalliske Accent i hendes Dre.

Skjøndt Margrethe først sov ind ved Daggry, vaagnede hun imidlertid ved det første Stød i Trompeterne, ved Hundenes første Gjoen. Hun reiste sig strax og iferte sig i en Costume, der var i den Grad skjodesløs, at hun syntes at have lagt an derpaa. Dernæst kaldte hun paa sin qvindelige Omgivelse, lod de i Kongen af Navarras Tjeneste staaende Adelsmænd føre ind i sit Forgemak; da hun derpaa aabnede den Dør, der førte ind til det Cabinet, hvor Henrik og la Mole befandt sig, sendte hun denne Sidste et kjærligt „God Morgen“ med Dinene, og idet hun kaldte paa sin Gemal, sagde hun: „Nu, Sire, det er ikke nok at lade min Moder troe, hvad der ikke er Tilfældet, det maa endnu behage Dem at overtønde Deres hele Hof om den gode Forstaaelse, der finder Sted imellem os. Men vær De

Fun rolig," tilføiede hun leende, „husk vel mine Ord, som Omstændighederne næsten give et Anstrog af Høitidelighed; idag skal det være den sidste Gang jeg sætter Deres Majestæt paa denne grusomme Prøve. Kongen af Navarra smilte og befalede, at man skulde indlade hans Cavalerer.

I det Dieblif, da han hilste dem, lod han, som om han bemærkede, at hans Kappe var bleven liggende paa Dronningens Seng; han gjorde Undskyldninger for dem, fordi han modtog dem saaledes, tog sin Kappe udaf den rødmende Margrethes Hænder og hæftede den paa sin Skulder. Derefter henvendte han sig til dem og spurgte dem om Nytt fra Staden og Hoffet.

Margrethe bemærkede med Rrogen af Diet den stille Forbauselse, som det intime Forhold, der var opstaaet imellem Kongen og Dronningen af Navarra, afprægede i Adelsmændenes Ansigt, da en Dorvogter, fulgt af tre eller fire Adelsmænd traadte ind og meldte Hertugen af Alencon.

For at faae ham til at komme, havde Gissonne fun behovet at sige ham, at Kongen havde tilbragt Natten hos sin Gemalinde.

François traadte saa hurtigt ind, at han nær havde revet dem omkuld, som stode foran ham. Det første Diekast sendte han Henrik; Margrethe fik det andet.

Henrik besvarede det med en høflig Hilsen; Margrethe stillede et Ansigt op, der udtryffede den fuldkomneste Munterhed.

Et andet-tomt, men forskende Blik sendte Hertugen omkring i Bærelset. Han saae den forstyrrede Seng, den nedtryffede dobbelte Hovedpude, Kongens Hat, der var henkastet paa en Stol. Han blegnede; men beherskede sig strax. „Gaaer min Broder denne Morgen til Kongen for at spille Bold med ham?“ sagde han til Henrik? „Har Kongen gjort mig den Ære at vælge mig?“ spurgte Henrik, „eller er det blot en Opmærksomhed fra Deres Side, min fjære Svoger?“ — „Jh nei; Kongen har aldeles ikke talt derom,“ sagde Hertugen lidt forlegen; „men pleier De ikke at spille med ham?“ — Henrik smilte, thi der var foregaaet saameget og saa alvorlige Ting siden han sidste Gang spillede med Kongen, at det aldeles ikke vilde være forunderligt, om Carl IX. havde affediget sine sædvanlige Medspillende. „Jeg gaaer til Kongen, min

Broder," sagde Henrik smilende. — „Kom," raabte Hertugen. — „De gaaer Deres Bei?" spurgte Margrethe. — „Ja, kjære Søster. — „De har alt-
 saa meget Hastværk?" — „Ja, meget Hastværk!"
 — „Dersom jeg nu fordrede nogle Minutter af Dem?"

En saadan Bøn var saa sjelden i Margrethes Mund, at hendes Broder betragtede hende, idet han rødmede og blegnede paa samme Tid. — „Hvad mon hun har at sige ham?" tænkte Henrik, ikke mindre forbauset, end Hertugen af Alencon. Margrethe vendte sig til sin Mand, ligesom om hun havde gjættet sin Mand's Tanker. „Min Herre," sagde hun med et henrivende Smil, „De kan besøge Hans Majestæt, dersom De har Lyst, thi den Hemmelighed i hvilken jeg vil indvie min Broder, kjender De alt, eftersom den Bøn, jeg igaar henvendte til Dem betræffende denne Hemmelighed, saa godt som blev afflaaet af Deres Majestæt. Jeg vil derfor nodig trætte Deres Majestæt endnu engang med Fremførelsen af et Ønske, som ikke syntes at anstaae Dem." — „Hvad er det da?" spurgte Frands, idet han betragtede dem Begge med Forbauselse. — „Ah! ah!" sagde Henrik, rødmede af Fortrydelighed; „jeg

veed, hvad De vil sige, Madame. Sandhed, jeg beklager, at jeg ikke er mere fri; men dersom jeg ikke kan vise Herr de la Mole et Gjæstevenskab, som vilde skaffe ham nogen Sikkerhed, saa vil jeg ikke mindre, end De, anbefale en Person, for hvem De interesserer Dem, til min Broder Alencon. Maaſkee," tilføiede han for at lægge endnu større Vægt paa de Ord, vi nyligen have understreget, „maaſkee vil min Broder endog finde paa en Idee, som vil tillade Dem at beholde Herr de la Mole.. her .. i Deres Nærhed ... hvilket vilde være bedre end alt Andet, ikke sandt, Madame?"

„Nu vel," sagde Margrethe ved sig selv, de vilde i Forening gjøre, hvad hverken den Ene eller den Anden af dem vilde have gjort alene."

Og hun oabnede Cabinetsdøren og lod den unge Saarede træde ud, efter at hun havde sagt til Henrik: „De, min Herre, maa forklare min Broder, af hvilken Grund vi interessere os for Herr de la Mole."

Med saa Ord fortalte Henrik, der var tagen ved Rist, Hertugen af Alencon, der var halv Protestant af Gjenstridighed, ligesom Henrik var halv Katholik af Klogskab, la Mole's Ankomst til Paris, og hvor-

ledes den unge Mand var bleven saaret, da han vilde bringe ham et Brev fra Hr. d'Uriac. Idet Hertugen vendte sig om, stod la Mole, som var traadt ud af Cabinettet foran ham. Da Frands bemærkede hans Skjønhed og hans Blegghed, hvorved han altsaa blev dobbelt forførende, følte han en ny Rædsel opstaae i sit Hjertes Jnderste. Margrethe berørte paa eengang hans Jaloufie og hans Egenfjærlighed.

— „Min Broder,“ sagde hun til ham, „denne unge Adelsmand svarer jeg for, vil være nyttig for Enhver, som vil forstaae at anvende ham. Dersom De tager Dem af ham, vil han i Dem finde en mægtig Herre, og De en hengiven Tjener i ham. I disse Tider maa man omgive sig vel med tro Tjenere, min Broder især,“ tilføiede hun med sagtere Stemme, saa at kun Hertugen af Alencon hørte det, „naar man er ærgjerrig, og naar man er saa uheldig kun at være Frankrigs tredie Søn.“ Hun lagde Fingeren paa Munden, for at antyde Frands, at hun, uagtet denne Inledning, endnu beholdt en stor Deel af sine Tanker for sig selv. „Dernæst,“ tilføiede hun, „vil De maaskee finde, ganske modsat af Henrik, at det ikke er passende, at denne unge

Mand boer saa nær mit Bærelse.* — Min Søster," sagde Frands hurtigt, „Herr de la Mole skal, dersom han synes om det, inden en halv Time være indlogeret i min Bolig, hvor jeg troer, han Intet har at befrygte. Sid han vilde komme til at elske mig, og jeg vil elske ham."

Frands løi, thi i sit Hjertes Zunderste hadede han allerede la Mole. — „Godt, godt . . . jeg har altså ikke taget fejl," mumlede Margrethe, som saae Kongen af Navarra trække Dienbrynene sammen. „Ah! for at lede Eder Begge, seer jeg, at man maa lede den Ene ved den Anden." „Vel, Margrethe, vilde Henriette sige* vedblev hun i sine Tanker.

En halv Time efter kyssede la Mole Sønnen paa Margrethes Skjole, efter at hun havde holdt en lang Tale for ham, og steg temmelig flink for en Saaret op af den Trappe, som førte til Hertugen af Alencons Bærelser.

Der forløb to eller tre Dage, i hvilken Tid den gode Harmoni syntes mere og mere at fæste Sæde imellem Henrik og hans Gemalinde. Henrik havde opnaaet Fritagelse for offentlig Afsværgelse af sin Religion, men han havde gjort Afkald paa den i Kongens Skriftefaders Paahør og bivaanede hver Mor-

gen den Messe, som blev holdt i Louvre. Om Aftenen lagde han Veien efter Aftale til sin Gemalindes Bærelse, gik ind af Hoveddøren, talde nogle Dieblikke med hende, gik dernæst ud af den lille hemmelige Dør, og steg ned ad Trappen til Madame de Sauve, som ikke havde undladt at underrette ham om Catharines Besøg og om den oien-synlige Fare der truede ham. Advaeret, fra to Sider, fordobbede Henrik sin Mistanke til Enkedronningen, og dette af saameget desto større Grund, som Catharina's Ansigt uformærkt begyndte at antage et lysere Udseende. Henrik bemærkede endog en Morgen et velvilligt Smil paa hendes blege Læber. Den Dag havde han al Noie med at beqvemme sig til at spise Andet, end Eg, som han selv havde ladet fuge og til at drikke Andet, end Vand, som han i egen Overyværelse havde ladet ose op af Seine.

Mordene ophørte ikke, men dog bleve de efterhaanden sjeldnere; man havde dræbt saamange Huguenotter, at deres Antal var meget formindsket. De fleste vare døde . . . mange vare flygtede; nogle holdt sig skjulte. Fra Tid til anden hørte man en stor Allarm i det ene eller idet andet Qvarteer, nemlig naar man havde opdaget en Huguenot. Executio-

nen var da privat eller offentlig, eftersom den Ulykkelige havde gjemt sig paa et Sted, hvor han ingen Udgang havde, eller kunde flygte. I det sidste Tilfælde var det en stor Glæde for det Qvarteer, hvor Begivenheden havde fundet Sted, thi istedetfor at blive roligere ved deres Fjenders Tilintetgjørelse, blev Katholikerne mere og mere vilde, og jo færre der vare tilovers, desto begjærligere vare de efter at forfølge disse uhykkelige Tilbageblevne.

Carl IX. havde havt stor Glæde af Jagten paa Huguenotterne, og da han ikke længer kunde vedblive selv at jage, havde han frydet sig ved Larmen af de Andres Ja en. Da han en Dag kom fra at have spillet Kegler, hvilket Spil tillige med Boldspillet og Jagten var hans Yndlingsbesjæftigelse, traadte han ind til sin Moder med et særdeles smilende Ansigt, efterfulgt af sine sædvanlige Hofmænd.

— „Kjære Moder,“ sagde han, idet han omfavnede Florentinerinden, som, da hun bemærkede hans Glæde, alt havde forsøgt at gjette Grunden, „Kjære Moder, jeg bringer en god Efterretning! Bed alle Djævole, har De hørt det? Admiralsens berømte Skelet, som man troede tabt, er atter fundet.“ — „Ah! ah!“ sagde Catharina. — „Oh!

min Gud, jo. De troede, ligesom jeg, ikke sandt, fjære Moder, at Hundene havde gjort Bryllups-gilde paa ham? men det var slet ikke Tilfældet. Mit Folk, mit fjære Folk, mit brave Folk har havt det Sndfald at hænge Admiralen i Montfaucon's Krog.

Gaspard man har i Dybet slængt
Men og igjen han nu er hængt.

— „Nu?“ sagde Catharina. — „Nu! min fjære Moder,“ tog Carl IX. atter Ordet, „jeg har altid havt Lyst til at gjensee ham, nu da jeg veed, at han er død, den fjære Mand. Det er smukt Veir idag. Luften er livlig og dustende, jeg befinder mig, som jeg aldrig har befundet mig. Dersom De har Lyst, fjære Moder, saa lader os stige tilhest og ride til Montfaucon.“

„Det vilde jeg med største Fornøielse, min Son,“ sagde Catharina, „dersom jeg ikke havde aftalt et Møde, hvor jeg ikke kan udeblive; desuden,“ tilføiede hun, „til et Besøg hos en Mand af Admirals Bigtighed maa man indbyde hele Hoffet. Det vil være en Leilighed for Jagttagerne til at anstille curieuse Jagttagelser. Vi ville see, hvem der kommer, og hvem der forbliver der.“ — „De har, min

Tro, Ret, kjære Moder; vi ville opsætte det til imorgen, det er bedre. Send alsaar Deres Indbydelse omkring, jeg skal sende mine omkring, eller snarere vi ville ikke indbyde Noget. Vi sige kun, at vi tage derhen; naar vi bære os saaledes ad, vil Enhver have sin Frihed. Adieu, kjære Moder, jeg vil blæse i Hornet." — „Det udmatter Dem, Carl. Ambrosius Paré siger det bestandigen til Dem, og han har Ret; det er en altfor voldsom Dvælselse for Dem." — „Nah hvad!" sagde Carl, „jeg vilde gjerne være vis paa ikke at døe, førend jeg døer deraf. Jeg skulde begrave Enhver her, ja selv Henrik, som engang skal efterfølge os Alle, efter hvad Nostradamus paastaer," — Catharine traf Dienbrynene sammen. „Min Søn," sagde hun, „hav fremfor Alt ikke Lillid til Ting, som synes umuelige og skaan Dem imidlertid." — „Blot to eller tre Fanfarrer for at glæde mine Hunde, som fede sig saa forførdeligen. Jeg skulde have pudset dem paa Huguenotterne, det vilde have moret dem."

Carl forlod sin Moders Bærelse, gik ind i sit Baabencabinet, tog et Horn og blæste i det med en Kraft, som vilde have gjort selv Roland Gre. Man kunde ikke begribe, hvorledes der af dette svage og

sygelige Legeme, fra disse blege Læber kunde udgaae et saa stærkt Veir.

Catharine ventede virkeligen En, som havde sagt til sin Son. Et Dieblif efter at han var gaact, kom En af hendes qvindelige Dmgivelse ind og til-talede hende ganske sagte. Dronningen smilte, reiste sig, hilste de Personer, som vare til Cour hos hende, og fulgte Budet. Florentinæren René, hvem Kongen af Navarra Astenen før Bartholomæusnatten havde modtaget paa en saa diplomatisk Maade, var nyelig traadt ind i hendes Bedekammer.

— „Ah! det er Dem, René,“ sagde Catharina til ham. „Jeg ventede Dem med Utaalmodighed.“
 — René bukkede. — „De modtog igaar det Par Ord, jeg skrev til Dem?“ — „Jeg havde den Gæ.“
 — „Har De fornyet, som jeg sagde til Dem, Forsøget med det af Ruggieri stillede Horoscop, som stemmer saa vel oecreens med Nostradamus's Forudsigelse, ifølge hvilken alle mine tre Sonner ville komme til at regjere? . . . I de sidste Dage ere Tingene blevne vel modificerede, René, og jeg har tænkt at det var mueligt, at Bestemmelserne vare blevne mindre truende.“

„Madame,“ svarede René, idet han rystede paa Hovedet, Deres Majestæt veed godt, at Tingene ikke modificere Skjæbnen; det er tværtimod Skjæbnen, som styrer Tingene.“ — „De har ikke desto mindre fornyet Dffret, ikke sandt?“ — „Jo Madame,“ svarede René; thi at adlyde Dem, er min første Pligt.“ — „Na! Resultatet?“ — „Er og bliver det samme, Madame.“ — „Hvad! det sorte Lam har bestandigen udstødt sine tre Skrig?“ — „Bestandigen, Madame.“ — „Tegn paa tre grusomme Dødsfald i min Familie?“ mumlede Catharina. — „Desværre!“ sagde René. — „Men dernæst?“ — Dernæst, Madame, var der i dets Indvolde denne besynderlige Forslyttelse af Leveren, som vi allerede have bemærket i de to første, og som aldeles stred mod hendes Dnske.

— „En Forandring af Dynastiet. Altid, altid, altid, brummede Catharina; dette maa imidlertid forandres, René, vedblev hun. — René rystede paa Hovedet. — „Jeg har sagt Deres Majestæt,“ gjentog han, at Skjæbnen regjerer.“ — Er det din Mening?“ spurgte Catharina.“ — „Ja, Madame.“ — „Husker Du Jeanne d’Albret’s Horoscop?“ — „Ja, Madame.“ — „Gjentag det engang; jeg har

glemmt det.“ — „Vives honorata,“ sagde Renè, morieris reformidata, regina amblicabere.“ — „Hvilket vil sige, troer jeg,“ tog Catharina Ordet, „Du vil leve hædret, og hun manglede det Nødvendige, den stakkels Kone! Du vil døe frygtet, og vi have havt hende til Bedste, Du vil blive større, end Du har været som Dronning, og nu hun er død, og hendes Storhed hviler i en Grav, paa hvilken vi endog have glemmt at sætte hendes Navn.“ — „Madame, vives honorata oversætter Deres Majestæt daarligt. Dronningen af Navarra har isandhed levet hædret; thi hun har saalænge hun levede, nydt sine Børns Kjærlighed og sine Undersaatters Agtelse, hvilken Kjærlighed og Agtelse steg i samme Grad, som hun blev fattigere og fattigere.“ — „Ja,“ sagde Catharina: „Du vil leve lykkelig, de Ords Rigtighed indrommer jeg, men morieris reformiada, lad mig see, hvorledes forklarer De det?“ — „Hvorledes jeg forklarer det? Intet er lettere. Du vil døe frygtet,“ — „Nu vel! er hun død frygtet?“ — „Saa frygtet, Madame, at hun ikke var død, dersom Deres Majestæt ikke havde havt Frygt for hende. Endeligen, som Dronning vil Du tage til i

Storhed, eller Du vil blive større, end Du var som Dronning; hvilket ogsaa er sandt, Madame, thi istedetfor den forgængelige Krone bær hun maaskee nu, som Dronning og Martyr, Himlens Krone, og hvem kjender desuden den Fremtid, der er forbeholdt hendes Slægt paa Jorden?"

Catharina var over al Maade overtroisk; hun forstrækledes maaskee endnu mere over Renés Koldblodighed, end over Barflernes Gensstemmighed; og da et uheldigt Forsøg var nok for hende til dristigen at sætte sig ud over Omstændighederne, sagde hun i en streng Tone til René uden anden Overgang, end de tause Bevægelser i hendes Tanker:

— „Er der kommen Parfumer fra Italien?"
 — „Ja, Madame." — „Vil Du sende mig en lille Kasse." — „Med hvilke Sorter?" — „Nogle af de sidste af dem" . . . Catharina holdt inde. — „Af dem, som Dronningen af Navarra især holdt af?" spurgte René? — „Netop." — „De behøves ikke at prepareres, vel, Madame? thi Deres Majestæt er nu ligesaa klog, som jeg, i denne Henseende." — „Finder Du det?" sagde Catharina; „det kommer blot an paa, at de lykkes." — „Deres Majestæt har ikke mere at sige mig?" spurgte Parfumeuren.

— „Nei, nei,“ svarede Catharina tankesfuld, „jeg troer det i det mindste ikke; Dersom der dog var noget Nytt i Offrene, saa lad mig det vide itide. Lader os lade Lammene være og anstille et Forsøg med Hønsene.“ — „Af! Madame, jeg frygter meget for, at vi ved at forandre Offrene, Intet forandre i Forudsigelserne.“ — „Gjør, hvad jeg siger.“

Kené bukkede og gik.

Catharina forblev et Dieblif siddende i Tanker, derpaa reiste hun sig og gik ind i sit Soveværelse, hvor hendes Damer ventede hende, og hvor hun forkyndte Balsarten den næste Dag til Montsaucon.

Efterretningen om denne Forlystelsestour forårsagede hele Aftenen Larm i Palais et og Bevægelse i Staden. Damerne lode deres eleganteste Toiletter gjøre istand, Adelsmændene deres Vaaben og deres Stadsheste. De Handlende lukkede Boutiquer og Værksteder, Gadestrygerne dræbte hist og her nogle Huguenotter, som vare spævede til den gode Leilighed, for at hædre Admiralens Liig paa en passende Maade, Der var en forførdelig Larm hele Aftenen og ud paa Natten.

La Mole havde tilbragt den traurigste Dag af Verden, og denne Dag efterfulgtes af tre eller fire

andre, som ikke vare mindre traurige. Hertugen af Mencon havde, for at foie Margots Onker, givet ham Ophold i sin Bolig, men havde ikke seet ham siden. Han følte sig pludseligen, som et stakkels forladt Barn, berøvet to qvindelige Væsners omme delicate og fortryllende Omsorg, af hvilke det ene uophørligen besjæftigede hans Tanker. Han havde vel hørt fra hende igjennem Ambrosius Paré, som hun havde sendt til ham; men disse Efterretninger, som overbragtes af en 50aarig Mand, der var uvidende om, eller lod, som om han var uvidende om den Interessé, la Mole havde for de Ting, der angik Margrethe, vare meget ufuldstændige og meget utilstrækkelige. Vel var Gissonne eengang kommen, vel at mærke i hendes eget Navn, for at høre til den Gaarde. Dette Besøg gjorde samme Virkning som en Selstraale i en Cachot, og la Mole var forbleven som forblindet, medens han bestandigen ventede et andet Syn, hvilket ikke viste sig, skjøndt der var forlebet to Dage siden det første.

Da Efterretningen om den glimrende Forsamling af helz Hoffet, som skulde gaae for sig den følgende Dag, blev bragt Convalescenten, lod han Hertugen af Mencon bede om Tilladelse til at følge med.

Hertugen spurgte slet ikke, om La Mole var istand til at taale den Anstrængelse, han svarede blot: — „Fortræffeligt! lad ham faae en af mine Heste!“ Dette var Alt, hvad La Mole attraaede; Mester Ambrosius Paré kom, som sædvanligt, for at forbinde ham; La Mole udviklede ham Nødvendigheden af at stige til Hest, og lod ham anvende en dobbelt Omsorg for Bandagen. De to Saar i Brystet og i Skulderen, vare forøvrigt lukkede og kun det i Skulderen gjorde ham ondt. De vare begge røde af Farve, saaledes som Kjødet pleier at see ud, naar det er nær ved at læges. Mester Ambrosius Paré bedækkede dem med Gummi-Taft, som i den Tid brugtes i lignende Tilfælde, og lovede La Mole, at naar han kun ikke vilde gjøre sig altfor megen Bevægelse paa den forestaaende Udflugt, saa vilde Alt gaae meget godt. La Mole var overvætted glad; med Undtagelse af en vis Mathed, der var foraarsaget af Blodtabet og en let Svindelighed, som havde samme Grund, befandt han sig saa vel som det var muligt. Margrethe vilde uden Tvivl deeltage i Toget; han skulde gjensee hende, og naar han betænkte, hvor godt Synet af Gillionne havde gjort ham, saa satte han ikke i Tvivl, at Synet af hendes Herskerinde

vilde være ti Gange mere. La Mole anvendte nu en Deel af de Penge, han ved sin Afreise fra sin Familie havde medtaget, til at anskaffe sig en smuk Kjøle af blaat Fløil og en saa rigt broderet Kappe, som den moderneste Skrædder kunde bringe tilveie, Denne forsynede ham endvidere med vellugtende Læderstøvler, saaledes som man i den Tid brugte; det Hele blev ham bragt om Morgenen, blot en halv Time efter at have bestilt det, og derpaa var da Intet at sige. Han klædte sig hurtigt paa, betragtede sig i Speilet og sandt sin Paaflødning, sin Frisur og sin Bellugt fuldkommen tilfredsstillende. Endelig overbeviste han sig om, ved flere hurtige Toure omkring i Bærelset, at hans sjælelige Lykke, ved Siden af flere temmelig heftige Smerter, dog vilde bringe de physiske Ubehageligheder til Lausehed.

Medens denne Scene foregik i Louvre, fandt en anden af samme Slags Sted i Guise's Palais. En høi Herre med rødt Haar undersøgte foran et Speil en rødagtig Stribe, der strakte sig paa en meget ubehagelig Maade, tværs over Ansigtet; han kæmmede og parfumerede sit Skjæg, og alt imedens han gjorde dette, lagde han et tredobbelt Lag af

Rødt og Hvidt over den ulykksalige Stribe, som uagtet alle de Skjønhedsmidler, som i den Tid vare i Mode, dog ikke vilde gaae bort. Da dette Middel altsaa var forgjæves, fik han en Idee; en brændende Sol, August-Sol'en, kastede sine Straaler ned i Gaarden; han gik derned, tog Hatten i Haanden, satte Næsen i Beiret og spadserede med luffede Dine frem og tilbage i ti Minutter, medens han med Billie udsatte sig for den fortærende Flamme, der i Strømme nedkastedes fra Himlen.

Efter ti Minutters Forløb havde vor Herre, ved Hjælp af en Solstraale af første Rang, faaet et saa glimrende Ansigt, at det nu var den røde Stribe, som ikke længere harmonerede med det Øvrige, og, som i Sammenligning dermed, syntes guul. Vor Adelsmand syntes ikke desto mindre meget tilfreds med denne Regnbue som han, saa godt som muligt, bragte i Overeensstemmelse med det Øvrige af Ansigtet, ved Hjælp af et Lag Rødt. Derpaa iførte han sig en prægtig Klædning, som en Skræder havde lagt iad i hans Bærelse, uden at han havde sendt Bud efter ham. Saaledes smykket, duftende og bevæbnet fra Top til Taa, gik han an-

dengang ned i Gaarden og gav sig til at slappe en stor sort Hest, hvis Skjønhed vilde have været mageløs, hvis den ikke, ligesom sin Herre, havde en lille Flænge, som en Ryttersabel i en af de sidste Borgerkrige havde bibragt den. Henrykt over sin Hest, ligesom over sig selv, sad vor Adelsmand, som Læseren uden tvivl har gjenkjendt uden Meie, i Sadelen et heelt Qvarteer førend alle Andre, og lod Gaarden i Guises Palais gjenlyde af sin Dystlobers Brinsten, som besvaredes af dens Herres tordnende: „For Pokker,“ alt eftersom han gjorde sig til Herre over Dyret. Efter et Dieblis Forløb var Hesten fuldkomment tæmmet, og viste med sin Emidighed og Lydighed, at den erkjendte sin Rytters lovlige Herredomme. Men denne Scie, som ikke var vunden uden Larm og Larmen (hvorpaa vor Herre maaskee netop havde gjort Regning), havde draget en Dame til Vinduet, hvem vor Hestetæmmer hilfede dybt, og som smilede paa den huldrigste Maade ned til ham.

Fem Minutter efter lod Hertugininden af Nevers sin Huusforvalter falde. — „Har man bragt Grev Hannibal de Coconnas en god Frokost?“ spurgte hun. — „Ja Deres Hoied,“ svarede Huushovme-

steren; „han har netop imorges spist med en bedre Appetit end sædvanligt.“ — „Godt,“ sagde Hertugin- den. Derpaa vendte hun sig til sin første Cavalleer og sagde: — „Hr. d'Arguson, vi tage til Louvre og jeg beder Dem have Die med Grev Hannibal de Coconnas, thi han er saaret og er folgelig endnu svag. Jeg vilde ikke for Alt i Verden, at han skulde komme til nogen Ulykke. Det vilde more Huguenotterne, som bære Nag til ham, siden hiin lykkelige Bartholomæusnat.“ Derpaa steg Hertugin- den af Revers til Hest, og tog med et straalende Udseende til Louvre, hvor den almindelige Sam- lingsplads var bestemt.

 IV.

En død Fjendes Regeme lugter altid godt.

Det var Klokken 2 om Eftermiddagen, at en Række Adelsmænd, straalende af Guld og Edel- stene og glimrende Dragter viste sig i Gaden Saint- Denis, idet den boiede forbi Saint Innocent's Kir- tegaard og udfoldede sig i Solfinnet imellem de to

mørke Rader Huse, ligesom en umaadelig Slange med sine funkende Ringe.

Ingen Skare, saa rig den end er, kan give en Idee om dette Syn. De rige og glimrende Silkeklædninger, der som en glimrende Mode vare gaaede i Arv fra Frants den Første til hans Efterfølgere, vare endnu ikke blevne forvandlede til de snævre og mørke Dragter, som kom i Brug under Henrik den Tredie, saa at Carl IX.'s Costume, der maaskee var mindre rigt, men mere smagfuldt end de foregaaende Perioders, ret kunde vise sig i sin fuldkomne Harmonie. I vore Dage er der ingen Sammenligning muelig med et lignende Følge; thi vi ere, i Henseende til Pragten ved vore Parader, indskrænkede til Symetrien og Uniformen. Pager, Staldknægte, Adelsmænd af den lavere Rang, Hunde og Heste gif paa Flankerne og bagved, og dannede en virkelig Armee af det kongelige Følge. Bagved denne Armee kom Folket, eller rettere sagt, Folket var overalt. Folket fulgte efter, gif ved Siden og foran; der led paa eengang Jubelkrig og Hævnråb, thi man kunde i Følget skjelne flere Calvinister, der atter havde samlet dem, og Folket er hævn-gjerrigt.

Det var samme Morgen, at Carl IX. havde, som en ganske naturlig Ting, i Overværelse af Catharina og Hertugen af Guise, forestaaet Henrik af Navarra at tage ud, for at besee Galgen i Montfaucon eller snarere Admiralens lemlæstede Legeme, der var ophængt der. Henriks første Bevægelse havde været at undslaae sig for at tage Deel i dette Besøg. Det var dette, som Catharina ventede paa. Ved den første Uttring, der robede hans Modstand, verlede hun et Diekast og et Smil med Hertugen af Guise. Henrik overraskede dem Begge, forstod Betydningen deraf og sagde, idet han hurtigt fattede sig: — „Ja i Sandhed, hvorfor skulde jeg ikke tage med? Jeg er Catholik og skylder min nye Religion det.“ Derpaa henvendte han sig til Carl IX.: — „Deres Majestæt kan gjøre Regning paa mig, „sagde han, „jeg vil altid være lykkelig ved at kunne ledsage Dem, hvor Deres Majestæt behager.“ Og han kastede et hurtigt Blik omkring sig for at bemærke de fortrukne Smil. Den, som i den hele Skare blev betragtet med meest Nysgjerrighed maatte, var denne Søn uden Moder, denne Konge uden Rige, denne Huguenot, omskabt til Catholik. Hans ange og characteristiske Ansigt, hans temmelig simple

Holdning, hans Fortrolighed med sine Undergivne, en Fortrolighed, som han viste i en for en Konge næsten upassende Grad, en Fortrolighed, der havde sin Aarsag i de Bjerghbeboeres Cædvaner, blandt hvilke han havde tilbragt sin Ungdom, og som han bevarede ligetil sin Død, alt dette gjorde ham let fjendelig for Tilskuerne, hvoraf Rogle raabte: — „Til Messen, lille Henrik, til Messen!“ Derpaa svarede Henrik: „Jeg har været der igaar, jeg kommer derfra idag og jeg vil a'tter gaae derhen imorgen. Ved alle hellige Engle! det so ekommer mig dog at være nok!“ Margrethe sad til Hest saa skøn, saa frisk, saa elegant, at Beundringen fremfaldte en Concert omkring hende, hvoraf man dog maa tilstaae, at enkelte Toner gjaldt hendes Ledfagerinde, Hertuginde af Nevers, som hun nylig havde truffet, og hvis hvide Hest, ligesom stolt af sin Byrde, rystede sit Hoved med Boldsomhed. — „Nu, min fjære Hertuginde,“ sagde Margrethe, „hvad Nyt?“ — „Intet, Deres Majestæt, saa vidt jeg veed,“ svarede Henriette ganske høit. Derpaa tilføiede hun sagte: — „Hvor er din Huguenot bleven af?“ — „Jeg har fundet et næsten sikkert Tilflugtssted for ham,“ svarede Margrethe; og din store Mor-

der, hvad har Du gjort af ham? — Han har ønsket at være med til denne Fæst; han har bestøget Hertugen af Nevers's Stridshest, en Hest, saa stor som en Elephant. Det er en frygtelig Herre. Jeg har tilladt ham at være tilstede ved Høitideligheden, da jeg tænkte, at Din Huguenot af Forsigtighed vilde vilde holde Stuen og at der paa denne Maade ikke vilde være noget Sammenstød at befrygte." — „Oh," svarede Margrethe smilende, „var han her, hvilket han ikke er, saa troer jeg dog ikke, at der vilde skee noget Sammenstød. Det er en herlig ung Mand, min Huguenot, men heller ikke Andet, det er en Due, ingen Falk; han furrer, men bider ikke. Alt tilsammentaget," tilføiede hun med en Tone, der ikke kan gjengives og med en let Trækken paa Skuldrene, „maaskee have vi antaget ham for en Huguenot, medens han blot var et Daadyr, og maaskee forbyder hans Religion ham at udgyde Blod." — „Men hvor er Hertugen af Alencon?" spurgte Henriette, „jeg seer ham ikke." — „Han vil komme, han havde ondt i Dinene i Morges og havde ingen Lyst til at følge med; men da man veed, at det, at være af en anden Mening end hans Broder Carl og Henrik af Navarra, er nok for

ham til at blive anseet for at hælde til Huguenotterne, har man gjort ham opmærksom paa, at Kongen kunde fortolke hans Fraværelse ilde, og han har derfor bestemt sig til at følge med. Men tyds, man seer sig netop omkring og raaber histnede. Det er ham, som er kommen igjennem Montmartre-Porten." — „Ja rigtig, det er ham, jeg kan kjende ham,“ sagde Henriette. „Han seer virkelig godt ud idag; i den senere Tid anvender han megen Omhu paa sit Ddre. Han maa være forelsket. Seer De, hvilket Fortrin det er at være Prinds af Blodet. Han galoperer frem foran Alle, og Alle vige til Side for ham. — „Ja, han vil nok knuse os, Gud tilgive mig! Men lad dog Deres Cavallerer stille sig i Række, Hertuginde, thi der er Een, som ikke vil stille sig ved Siden, og han vil blive hugget ned.“ — „Ah, det er min tappre Herre,“ raabte Hertuginde, „see dog, see!“ — Coconnas havde i Birkeligheden forladt sin Plads, for at nærme sig Hertuginde af Nevers, men i det Dieblif, da hans Hest vilde skride over den ydre Boulevard, som adskiller Gaden fra Faubourg Saint-Denis, styrtede en Cavalleer i Hertugens Følge, som forgjæves

søgte at holde hans rasende Hest tilbage, lige ind paa Coconnas.

Coconnas vaklede paa sin colassale Ganger og hans Hat var nær ved at falde af; han holdt paa den og vendte sig rasende om. — „Gud!“ sagde Margrethe og hældede sig henimod sin Veninde; „det er la Mole!“ — „Den unge, smukke, blege Mand?“ udbød Hertuginde, ude af Stand til at beherske sit første Indtryk. — „Ja, ja, netop ham, der nær havde kastet Din Piemonteser til Jorden.“ „D,“ sagde Hertuginde, „der vil foregaae forførdelige Ting! De see paa hinanden og gjenkjende hinanden.“ Birkelig havde Coconnas, ved at vende sig om, gjenkjendt la Mole og i Overraskelse havde han ladet Hestens Tomme falde, thi han troede fuldt og fast, at han havde dræbt sin fordums Rejsesælle, eller idetmindste sat ham ud af Stand, for en vis Tid, til at slaaes. Fra sin Side gjenkjendte la Mole Coconnas, og følte en brændende Gld fare op i sit Ansigt. I nogle Secunder, som vare nok til at udtrykke alle de Følelser, som ulmøde i deres Hjerte, betragtede de hinanden med et Blik, der bragte de to Damer til at gysse. Da la Mole havde seet sig om, og da han udentvivel havde begrebet, at

det var et slet valgt Sted til en Forflaring, gav han sin Hest Sporene og sluttede sig atter til Hertugen af Alencons Følge. Coconnas blev et Dieblif holdende stille, medens han dreiede paa sin Moustache, saa at Spidsen af den var nær ved at naae Diet; da han derypaa saae, at la Mole fjerne sig uden at sige mere, satte han sig atter i Bevægelse. — „Ah,“ sagde Margrethe med smertelig Foragt, „jeg havde da ikke taget feil, . . . Oh! denne Gang, det er formeget.“ Hun bed sine Læber til Blods. — „Han er meget smuk,“ sagde Hertuginde blegnende. I dette Dieblif indtog Hertugen af Alencon sin Plads bagved Kongen og Enkedronningen. saa at hans Cavallerer, ved at slutte sig til ham, vare nødte til at passere forbi Margrethe og Hertuginde af Nevers. Da la Mole kom forbi de to Fyrstinder, tog han sin Hat af, hilste Dronningen, idet han boiede sig lige ned mod Hestens Hals og blev holdende med ubedækket Hoved, ventende paa, at Hendes Majestæt skulde hædre ham et Blik. Men Margrethe vendte stolt Hovedet til Siden. La Mole læste imidlertid et Udtryk af Foragt, der stod præget paa Dronningens Ansigt og blev endnu blegere end han var før. For ikke at segne ned af

Hesten, blev han nødt til at holde sig ved Manken. — „Oh!“ sagde Henriette til Dronningen, „betragt ham dog; hvor Du er grusom! Men han faaer Dødt . . .“ — „Godt,“ sagde Dronningen med et tilintetgjørende Smil, det manglede kun. „Har Du nogen vellugtende Essens?“ . . . Hertuginde af Nevers bedrog sig. La Mole vaklede, men gjen- vandt atter sine Kræfter og, idet han satte sig fast i Sadelen, red han hen for at indtage sin Plads i Hertugen af Mencons Følge. Smidlertid blev man ved at drage fremad, og man saa det sorgelige Om- rids af den af Enguerrand de Marigny opreiste og indviede Galge, blive tydeligt. Den havde aldrig været saa godt forsynet, som i dette Dieblis. Bes- tjentene og Garderne marscherede frem og dannede en viid Kred omkring Stillsatset. Ved deres Nær- værelse sloi de paa Galgen siddende Krager bort derfra med en fortvivlet Skratten. Galgen paa Montfaucon afgav sædvanligt bagved sine Piller et Opholdssted for Hunde, som bleve dragne did ved hyppigt Lytte, og for filosofiske Røvere, der gif derhen for at tænke over Skjæbnens sorgelige Om- vexlinger. Denne Dag var der, idetmindste tilføne- ladende, hverken Hunde eller Vanditter i Montfau-

con. Betjenterne og Gården havde jaget hine bort ligesom Ravnene og de andre havde blandet sig i Mængden, for der at gjøre et af de heldige Træk, der høre til deres Haandværks muntre Afverlinger. Toget skred frem. Kongen og Catharina kom først, derefter Hertugen af Anjou, Hertugen af Alencon, Kongen af Navarra, samt Hertugen af Guise og deres Adelsmænd; efter dem kom Dronning Margrethe, Hertuginde af Nevers og alle de Damer, der dannede Dronningens saakaldte flyvende Escadron; endelig Vagerne, Staldknægtene, Tjenerne og Folket, i Alt ti Tusinde. Paa den fornemste Galge hængte en uformelig Masse, et sort Liig, besudlet af størket Blod og af Skarn, som det nye Lag Støv havde givet en hvidlig Farve, Liget manglede Hoved. Man havde tillige hængt det ved Fodderne. Forresten havde Pebelen, der altid har saa gode Indfald, sat hans Hoved paa et Halmknippe, hvorpaa man havde fæstet en Masque, og i Munden paa denne Masque havde en Spøgefugl, der kjendte Admiralens Sædvaner, lagt en Tandstikker. Det var et paa eengang sørgeligt og besynderligt Syn, at see alle disse elegante Herrer og alle disse skønne Damer skride frem i en, ligesom af Goya malet

Procession, midt imellem de sorte Beenrade og de lange fjødløse Arme i Galgerne. Jo mere levende de Besøgendes Glæde var, desto mere stod den i Modsætning til Ligenes mørke Løshed og kolde Ubevægelighed, imedens de vare Gjenstande for en Speg, der ofte bragte Spogefuglen selv til at gysse. Der vare Mange, som kua med Banskelighed kunde udholde dette rædsomme Skuespil, og man kunde imellem de forsamlede Huguenotter kjende Henrik paa hans Blegghed. Hvor stor Selvbeherkelse, han end besad og til hvor høi en Grad han end havde drevet den Forstillelsesevne, hvormed Himlen havde begavet ham, saa kunde han dog ikke holde det ud; han foregav, at det var den raadne Lugt, der udbredte sig fra Ligene, som var Grunden, og nærmede sig Carl IX., der ved Catharina's Side var standset foran Admiralsens jordiske Levninger: — „Finder Deres Majestæt ikke,“ sagde han, „at dette stakkels Liig lugter altfor slemt, til at blive her ret længe?“ — „Synes Du, min gode Henrik?“ sagde Carl IX. og hans Dine sunkede af en vild Glæde. — „Ja, Sire.“ — „Da er jeg ikke af Din Mening, for min egen Person... en død Fjendes Legeme lugter altid godt.“ — „Paa min Orz,“ sagde La-

vannaß, da Deres Majestæt vidste at vi skulde af-
lægge et lille Besøg hos Admiralen, burde De have
inviteret Peter Konfard, Mesteren i Poesien, han
vilde paa staaende Fod have lavet et Gravvers
over den gamle Gaspard." — „Det behøves ikke,
svarede Carl IX., „vi kunne selv gjøre det . . .
Lil Exempel, hør efter, mine Herrer," vedblev Carl
IX., efter at have tænkt sig om et Dieblif:

Her hviler, man forstaa mig vel:
Her hænger til sin Meen
I Mangelen af Hovedet
Admiralen ved sine Been.

— „Bravo! Bravo!" raabte de katholske Herrer
med een Røst, medens de forsamlede Huguenotter
fremtvang et Smil, men taug stille. Henrik sam-
talede med Margrethe og Hertuginde af Nevers,
og lod, som han ikke hørte det. — „Lader os tage
bort, mine Herrer," sagde Catharina, hvem Liiglug-
ten, trods den Parfume, hvormed hun var overøst,
begyndte at foruroilige; „lader os begive os bort,
det er ikke saa godt Selskab, at man ikke skulde ønske
at forlade det. Lader os sige Admiralen Farvel,
og vende tilbage til Paris. Hun gjorde en ironisk
Bevægelse med Hovedet, ligesom naar man tager
Afsked med en Ven, vendte sig derpaa bort og red

tilbage til Veien, medens Følget defilerede forbi Coligny's Liig. Solen var nærved Horizonten. Mængden strømmede efter Deres Majestæter, forat nyde til det Sidste Pragten ved Toget og de enkelte Scener ved dette Skuespil. Roverne fulgte Mængden og ti Minutter efter Kongens Vortffjernelse var der ikke længere Noget ved Admiralens lemlæstede Liig, hvorumkring Altenens første Lustninger begyndte at fuse. Naar vi sige Ingen, tage vi dog Feil. En Herre paa en sort Hest, som i det Dieblif, da han var hædret ved Fyrsternes Nærværelse, uden tvivl ikke havde kunnet i Ro og Mag betragte den uformelige og sorte Masse, var bleven sidst tilbage og morede sig med at undersøge i alle Enkeltheder, Kjæderne, Boilerne, Steenpillerne og fort sagt, det hele Henrettelsessted, der for ham, som for saa Dage siden var kommen til Paris, og ikke kjendte alle de Fuldkommenheder, Hovedstaden i enhver Henseende frembyder, uden tvivl syntes et Mesterstykke af de afskyelige Rædsler, Mennesket kan opfinde. Det er ikke nødvendigt at sige vore Læsere, at denne Mand var vor Ben Coconnas. Et øvet Fruentimmerie havde forgjæves søgt ham i Cavalcaden og havde gennemløbet Rækkerne,

uden at kunne finde ham. Coconnas stod, som vi have fortalt, fuldkommen henrykt foran Enguerrand de Marigny's Bærk. Men hiin Dame var ikke den Eneste, som søgte efter Coconnas. En anden Herre, som var let fjendelig paa sin blaa Floiels Skjole og sin glimrende Fjær, saae sig om til alle Sider og faldt endelig paa at vende sig tilbage og bemærkede da Coconnas's høie Figur og hans Hests gigantiske Skikkelse, som klart aftegnede sig paa den af den synkende Sols sidste Straaler, rødlig Himmel.

Manden i den blaa Floiels Skjole forlod Veien, som den øvrige Forsamling fulgte, og red ind paa en Sti, hvorved han i en Skrumning naaede Ketterstedet. Næsten i samme Dieblif nærmede den Dame, som vi gjenkjendte som Hertuginde af Nevers, lige som vi i den store Adelsmand til Hest gjenkjendte Coconnas, sig hurtigt til Margrethe og udbød: — „Vi have begge taget Feil, thi Piemonte-seren er bleven tilbage og la Mole har fulgt efter ham.“ — „For Pokker!“ sagde Margrethe leende, „der vil da foregaae noget Mærkværdigt. So jeg tilstaaer sandelig, at det vilde være mig kjært, at have Grund til at troe det.“ Margrethe vendte sig om og saae virkelig la Mole i Begreb med hvad vi

nylig have fortalt. Nu forlode de to Fyrstinder Rækken; Veiligheden var saa gunstig som mueligt, man dreiede forbi en Sti, der var omgjerdet med brede Hækker, og som gik opad Skraaningen og førte forbi Galgen i en Afstand af tredive Skridt. Hertuginde af Nevers hvilede et Ord til sin Officier, Margrethe gjorde et Tegn til Gilonne og disse fire Personer begave sig ind paa Tverveien, for at skjule sig bag nogle Buske, saa nær det Sted som mueligt, hvor den Scene, hvortil de ønskede at være Tilskuere, skulde foregaae. Der var, som sagt, omtrent tredive Skridt fra dette Sted til den Plads, hvor Coconas henrykt til det Yderste, gestikulerede foran Admiralen. Margrethe steg til Jorden, ligesom Hertuginde af Nevers og Gilonne; derefter stod Officieren af og tog de fire Hestes Toiler. Et friskt og tæt Grønsvær beredte de tre Fruentimmer et Sæde, som en Prindsesse ofte vilde søge forgjæves. En klar Stribe paa Himlen lod dem ikke tabe den ringeste Omstændighed. La Mole havde beskrevet sin krumme Linie. Han kom langsomt og stillede sig bag ved Coconas; derpaa udsrakte han Haanden og slog ham paa Skulderen, Piemonteseren vendte sig om. — „Ah,“ udraabte

han, „det var altsaa ingen Drom! De lever endnu?“

„Ja min Herre,“ svarede la Mole, „det er ikke Deres Skyld, men jeg lever dog.“ — „Poffer! jeg kjendte Dem nok igjen,“ svarede Coconnas, uagtet Deres blege Udseende. De var mere rødmußet sidste Gang vi saaes.“ — „Jeg gjenkjendte ogsaa strax Dem, uagtet den gule Stribe, der gaaer tværs over Deres Ansigt; De var blegere end nu, dengang jeg gav dem den.“ Coconnas bed sig i Læberne, men han havde, som det syntes, bestemt at fortsætte Samtalen i en ironisk Tone, og vedblev: — „Det er underligt nok, la Mole, især for en Huguenot, at kunne betragte Admiralen hængende paa et Jernfors; og man siger, at der er Folk, som ere saa forbittrede, at de anklage os for at have myrdet selv de smaae Huguenetter ved Moderens Bryst.“

— „Hr. Greve,“ sagde la Mole og bukkede, „jeg er ikke længere Huguenot, jeg har den Lykke at være Catholik.“ — „Ah,“ raabte Coconnas og brød ud i en Sfoggerlatter, „De er omvendt, min Herre. Oh, det er fortræffeligt!“ — „Min Herre,“ vedblev la Mole med den samme Heitidelighed og den samme Høflighed, „jeg havde gjort det Løfte, at ville omvende mig, hvis jeg blev frelst i Blodbadet.“ — „Hr. Greve,“

svarede Piemonteseren, „det var et meget klogt Løfte, og jeg ønsker Dem til Lykke dermed; havde De ikke gjort flere Løfter?“ — „Jo, min Herre, jeg gjorde endnu Et,“ var la Mole's Svar, medens han klappede sin Hest med en fuldkommen Rolighed. — „Hvad var det?“ spurgte Coconnas. — „At hænge dem dereppe, seer De, paa det lille Søm, som syntes at vente paa Dem, nedenfor Admiral Coligny.“ — „Hvorledes? saaledes som jeg staaer, lyslevende.“ — „Nei, min Herre, naar jeg har gjennemboret Dem med min Skaarde.“ Coconnas blev purpurrod; hans grønne Dine spyede Ild. — „Mener De,“ sagde han med et fælt Smil, „ved dette Søm?“ — „Ja,“ svarede la Mole, „ved dette Søm“ . . . — „Dertil er De for liden, min lille Herre,“ sagde Coconnas. — „Saa vil jeg stige op paa Deres Hest, min vældige Mennekeslagter. Ah, De troer, min fjære Hannibal de Coconnas, at man ustraffet kan myrde Folk under det ærlige og hæderlige Paastud, at man er hundrede imod Een. Nei! Der kommer en Dag, hvor man finder sin Mand, og denne Dag troer jeg nu er kommen. Jeg skulde have megen Lust til at knuse Deres usle Hoved med et Pistolstud, men, bah, jeg vilde sigte feil, thi min Haand

er endnu skjælvende af de Saar, De forræderisk har tilføiet mig." — „Mit usle Hoved!" brølede Coconnas og sprang til Jorden. „At Hesten! hurtigt! hurtigt! Hr. Greve! træk blank!" Han rev Kaa-den ud af Skeden. — „Jeg syntes at Din Huguenot faldte hans Hoved usfelt," hvusede Hertuginde-n af Nevers til Margrethe; „finder Du det stygt?" — „Han er herlig!" sagde Margrethe smilende, og jeg maa sige, at Kaseriet gjør la Mole uretfærdig; men tyø! lader os see til!" — La Mole var steget ned af Hesten med ligesaa megen Sindighed, som Coconnas havde svunget sig ned med Boldsomhed; han havde draget sin Kaa-de og satte sig i Jorsvarsstilling. — „Au!" skreeg han, idet han strakte Ar-men ud. — „Uf!" mumlede Coconnas, da han svingede sin Arm, thi de vare begge, som man erindrer, saarede i Skulderen og felte en meget heftig Smerte. En høi Latter, som kun slet blev holdt tilbage, lød fra Buksen. Prindsesserne havde ikke kunnet holde sig for Latter, da de saae begge Kæmperne gnide deres Skulderblade under mange Grimacer. Denne Latter naaede begge Ridderne, som ikke vidste, at de havde Vidner, og som, ved at vende sig om, gjenkjendte deres Damer. La Mole

satte sig atter i Forsvarsstilling, fast som et Automat, og Coconnas svingede sit Vaaben med et fordnende: „For Pøffer!“ — „Ah, de begynder jo for Alvor, og ville myrde hverandre, hvis man ikke bringer dem til Orden. Nok af Spøg! Holla, mine Herrer!“ — „Lad være,“ sagde Henriette, som saae at Coconnas begyndte, og som i sit Hjerte ønskede at han for lige saa godt Skjeb vilde faae Magt over la Mole, som over Menandons to Brodersønner og Son. — „Oh, de ere meget smukke saaledes,“ sagde Margrethe; „see kun, man skulde troe, at de aandede Flamme.“ Striden, der var begyndt med Spot og Udfordringer, var blevn taus, da de to Kæmpers Kaarder havde kydsset hinanden. De havde begge Mistillid til deres Kræfter og begge vare, ved enhver altsor heftig Bevægelse, nødte til at undertrykke et Suk, som Smerten i deres Saar afpressede dem.

Med stive, flammende Dine, Munden halv aaben og tætsammenpressede Tænder stred la Mole i smaae, faste og sagte Skridt ind paa sin Modstander, som i ham erkjendte en Mester i Vaabenkunsten og som traf sig tilbage, men kun Skridt for Skridt. Saaledes naaede begge endelig hen til Kan-

ten af Graven, paa hvis modsatte Side Lilskuerne befandt sig. Her standsede Coconnas, som om hans Tilbagekridt kun havde været en simpel Berægning, for at nærme sig sin Dame, og, ved en temmelig aaben Bevægelse af la Mole, bibragte han ham med Lynets Hastighed et Stød fra høire Side og i samme Dieblif blev la Mole's blaa Skjole farvet med en rød Plet, som hurtigt udvidede sig. — „Mod!“ raabte Hertugindeu af Meyers. — „Af! stakkels la Mole!“ udbrod Margrethe med et Smertens Skrig. La Mole hørte dette Skrig, kastede et af de Blikke paa Dronningen, der trængte dybere ind i Hjertet end en Kaardepids, og gjorde, under en forstilt Svingning, et lavt Udfald. Denne gang udstødte begge Damerne et Skrig, der lod som fra een Mund. La Mole's Sværdspids var kommen blodig tilsyne bag Coconnas's Ryg. Dog faldt ingen af dem; de bleve begge staaende opreiste og betragtede hinanden med aaben Mund, medens Enhver paa sin Side folte, at ved den mindste Bevægelse de gjorde, vilde Ligevægten forlade dem. Piemonteseren, der var farligen saaret ved sin Modstander, og som folte, at hans Kræfter forlod ham med Blodtabet, lod sig endelig falde over paa la Mole, omklamrede

ham med den ene Arm, og søgte med den anden at trække sin Dolk af Skeden. La Mole samlede endnu engang sine sidste Kræfter, hævede Haanden, og lod sit Kaardefæste falde ned paa Coconnas's Pande. Bedøvet af Slaget styrtede denne om, men i sit Fald rev han sin Fjende med sig og begge rullede ned i Graven, I samme Dieblif styrtede Margrethe og Hertuginde af Meyers tilligemed Garderofficeren frem, da de saae, at de Doende endnu fortsatte Kampen. Men førend de naaede ned til de to Mødstandere, vare disses Hænder faldne kraftløse ned, Dinene havde lukket sig, Sværdene vare faldne dem af Haanden, og de laae ubevægelig henstrakte i de sidste Krampetrækninger. En bred Blodstrøm skummede rundt omkring dem. — „O min tappre, tappre la Mole!“ raabte Margrethe, ude af Stand til længere at holde sin Beundring tilbage. „Tilgivelse! tusinde Gange Tilgivelse for at have mistænkt Dig!“ Og hendes Dine fyldtes med Taarer.

„Af, Af,“ sagde Hertuginde med sagte Stemme, „min kraftige Hannibal . . . Har Du nogensinde Margrethe, seet to mere usorfærdede Lover?“ spurgte hun og brød ud i en Hullen. — „Bed Himlen!

det var voldsomme Hug!" . . . sagde Officeren, og søgte at standse Blodet, der flød i Strømme. „Holla! Du der, skynd Dig!" En Mand, der sad foran paa en Slags rødmalet Karre, kom tilsynne i Aftenens Laage. Han sang en gammel Arie om en Hvidtjern, som Miraklet paa Saint-Innocent's Kirkegaard uden tvivl havde kaldt ham i Grindring. — „Holla! Heida!" gjentog Officeren; kom dog, naar man kalder paa Dig! Seer Du ikke, at disse Herrer trænge til Din Hjælp?" Manden i Karren, hvis frastødende Ddre og raa Ansigt dannede en besynderlig Contrast med den blide Hyrdesang, hvorpaa han nynnede, standsede sin Hest, steg af Karren og bøiede sig over de to Le-gemer: — „Det er skønne Hug," sagde han, „men jeg kan dog gjøre endnu bedre." — „Hvem er Du?" spurgte Margrethe, som uvilkaarligt følte en vis Rædsel, som hun ikke kunde overvinde. — „Deres Naade!" svarede Manden og bøiede sig lige ned til Jorden, „jeg er Mester Caboche, Bøddel hos Profossen i Paris; jeg kommer for at hænge nogle Selskabsbrødre til Admiralen op paa denne Galge." — „Godt! Jeg er Dronningen af Navarra; kast Dine

Lig ud, læg vore Hestebækkener ind i Din Bogn, og for disse to Herrer bag efter os til Louvre.

V.

Mester Ambrosius Paré's Collega.

Den Kjerre, hvori man havde sat Coconna's og la Mole, tog Veien til Paris, medens den i Skumringen fulgte efter den Trup, der tjente til Anfører. Den standsede ved Louvre, og Føreren modtog en riig Belønning. Man lod de Saarede bringe ind til Hertugen af Mencon, og sendte Bud efter Mester Ambrosius Paré. Da han kom, havde endnu Ingen af dem faaet Bevidstheden tilbage. La Mole var den mindst Misshandlede; Kaardesto: det havde truffet ham under hoire Skulder, men havde ikke beskadiget nogen vigtigere Deel; Coconna's Lunge var derimod gennemstuffed, og de Mandepust, som gik ud fra Saaret, bragte Lysets Flamme til at bevæge sig. Mester Ambrosius Paré vilde ikke indestaae for Coconna's Liv. Hertugin: den af Nevers var fortvilet; det var hende, som i Tillid til Piemonteserens Kraft, Behændighed og

Mod havde hindret Margrethe i at modsætte sig Kampen. Hun vilde gjerne have ladet Coconnas bringe til Guise's Hotel, for, ved denne anden Leilighed at fornye sin Omhu; men med hvert Dieblif funde, efter de nylig passerede Begivenheder, hendes Mand komme tilbage fra Rom og finde en Fremmed indquarteret i sin ægtefæbelige Bolig.

For at skjule Grunden til at de vare blevne saarede, havde Margrethe ladet de to unge Mænd bringe til sin Broders Bolig, hvor den Ene allerede før var indlogeret. Hun foregav, at det var to Adelsmænd, der vare faldne af Hesten paa Touren; men Sandheden blev bekjendt ved den Officers Beundring, som havde været Vidne til Kampen, og man vidste snart ved Hoffet, at to nye Stjerner nylig havde vuiset sig paa Verømmelsens Himmel

Under een og samme Læges Pleie, som deelte sin Omforg imellem dem, gjennemgik de to Saarede de forskjellige Helbredelses-Phraser, som hidrørte, i forskjellig Grad, fra deres Saars Farlighed. La Mole, som var mindst farligt angreben, fik først Bevidstheden tilbage. En skrækkelig Feber havde anfaldt Coconnas og hans Tilbagevendelse til Li-

vet var ledsaget af alle Legn paa et frygteligt Banvid. Endskjondt la Mole var indsluttet i samme Bærelse som Coconnas, havde han dog ikke, da Bevidstheden var vendt tilbage, bemærket sin Kammerat, eller havde ikke, ved noget Legn tilkjendegivet, at han bemærkede ham. Coconnas derimod fæstede sine Bine, saasnart han aabnede dem, paa la Mole og dette skete med et Udtryk, som kunde bevidne, at det Blod, som Piemonteseren havde mistet, ikke i mindste Grad havde formindsket dette Ild Temperaments Lidenstaber. Coconnas tænkte, at han drømte og at han i sin Drem atter fandt den Fjende, som han to Gange troede at have myrdet, men Dremmen forlængedes uden Grændse. Efter at have seet la Mole ligge ligesom ham selv, forbunden af Lægen ligesom han, saae han ham reise sig op i Sengen, hvortil han selv endnu var fastnaglet af Feber, Udmattelse og Smerte, derpaa stige ud af Sengen, siden gaae ved Lægens Arm, derpaa gaae med en Stof, og endelig gaae ganske alene. Beständig i Banvid, betragtede Coconnas alle disse forskjellige Perioder i hans Kammerats Helbredelse med et, snart tomt og snart rasende, men altid truende Blik. Alt dette bevirkede i Piemonteserens

Sjæl en frygtelig Blanding af Phantasie og Virkelighed. For ham var la Mole død, aldeles død, og snarere to Gange end een Gang, og dog gjenkjendte han denne la Moles Skygge, som laae paa en Seng lige som hans egen; derpaa saae han Skyggen, som vi have fortalt, reise sig, gaae, og, forunderlige Rædsel! komme henimod hans Seng. Denne Skygge, som Geconnas havde villet undsløje til Helvedes Afgrund, kom lige hen imod ham, standsede foran hans Hovedpude og betragtede ham; den havde endogsaa i sine Træl en Følelse af Blidhed og Medlidenhed, som den Syge antog for et Udtryk af en Helvedes Glæde. Da tændtes der i hans Sjæl, der maaskee var endnu mere syg end Legemet, en blind Hævnens Lidenstabs. Han havde kun een Tanke, Tanken om at forskaffe sig et Baaben, ligemeget hvilket, og med dette nedstøde la Moles Legeme eller Skygge, som saa grusomt plagede ham. Hans Klæder havde ligget paa en Stol, men vare siden blevene borttagne, thi da de vare besudlede med Blod, havde man anseet det for rigtigst at fjerne dem fra de Saarede; men man havde ladet hans Dolf ligge paa Stolen, da man ikke formodede, at han i længere Tid kunde faae Lyst til at

bruge den. Coconnas saae Dolken; tre Nætter efter hinanden prøvede han paa at strække Haanden ud efter den; tre Gange forlod Kræfterne ham og han besvimede. Endelig, den fjerde Nat, naaede han Baabenet, greb det med sine frumme Fingre, og lagde det under sit Hovedgjærde, medens han udstødte et dybt Suf, som Smerten afpressede ham. Den følgende Dag saae han et endnu større Vidunder end tidligere; La Moles Skygge, der hver Dag syntes at saae nye Kræfter, medens han selv, uden Ophor beskæftiget med det frygtelige Drommesyn, bortoddslede sine egne med at udtænke den Plan, der skulde befrie ham for Synet, la Moles Skygge, der blev mere og mere let i sine Bevægelser, gif med en eftertænkende Mine to eller tre Gange omkring i Værelset; derpaa iforte han sig sin Kappe, tog sin Kaarde, satte en Filthæt med en bred Kant paa Hovedet, aabnede Døren og gif ud. Coconnas aandede atter; han troede sig befriet fra Phantomet. I to eller tre Timer løb hans Blod mere roligt og mere forfrisket igjennem hans Arer, end det endnu havde gjort siden Duellen. En Dags Fraværelse af la Mole vilde have givet Coconnas Bevidstheden tilbage, otte Dage vilde have helbredet

ham; uhykkeligviis kom la Mole tilbage to Timer efter. Denne Tilbagekomst var et sandt Dolkestik for Piemonteseren, og, endskjøndt la Mole ikke kom alene, havde Coconnas dog ikke et Blif tilovers for hans Ledfager. Denne fortjente imidlertid nok, at man skulde betragte ham. Det var en Mand paa omtrent fyrretyve Aar, liden, undersætsig, kraftigt bygget, med et sort Haar, der næsten naaede ned til Dienbrynene, og et sort Skjæg, som, tvertimod den Tid's Mode, bedækkede hele den nederste Deel af hans Ansigt; men den Nysankomne syntes ikke heller at bryde sig om Moden. Han havde en Slags Kjortel af Læder, der var fuld af brune Pletter, biodrøde Beenklæder, et rødt Halsørklæde, store Lædersko, der gik ovenfor Anflerne, en Hue af samme Farve som Beenklæderne og Livet indsnørt af et bredt Læderbelte, hvori der hængte en Dolf i Skede. Denne forunderlige Person, hvis Nærværelse var en reen Sjeldenhed i Louvre, fastede den brune Kappe, hvori han var indhyllet, paa en Stol, og nærmede sig barskt til Coconnas, hvis Dine, ved en besynderlig Forblændelse, forbleve hæftede paa la Mole, der holdt sig i nogen Afstand. Han betragtede den Syge og sagde, idet han ry-

stede paa Hovedet: — „De har givet Dem temmelig god Tid, min Herre.“ — „Jeg kunde ikke gaae ud for,“ svarede la Mole. — „Jh, min Gud, De kunde da sendt Bud efter mig.“ — „Bed hvem?“ — „Oh, det er sandt; jeg glemte hvor vi befinde os.“ — „Jeg sagde det til disse Damer; men de vilde ikke høre mig.“

„Dersom man havde fulgt mine Befalinger, istedetfor at bryde sig om den Dumrian, som man kalder Ambrosius Parsé, saa skulde De for længe siden have været istand til alle mulige Eventyr, hvis det kunde moret Dem; nu, vi vilde see. Forstaaer Deres Ven hvad man siger til ham?“ — „Ikke fuldkomment.“ — „Ræk Tungen ud, min Herre!“ Coconnas rakte Tungen ud imod la Mole med en saa frygtelig Grimace, at Spørgeren rystede andengang paa Hovedet. — „Oh, Oh,“ mumlede han, „en Contraction af Musklerne. Der er ingen Tid at spille. Jeg skal endnu iasten sende Dem en tilberedt Dosis, som man skal lade ham tage tre Gange, fra Time til Time; en Gang ved Midnat, en anden Kloffen Et og tredie Gang Kloffen to.“ — „Godt.“ — „Men hvem skal give ham det?“ — „Jeg.“ — „De selv?“ — „Ja.“ — „Giver De

mig Deres Ord derpaa?" — „Saasandt jeg er
 Adelsmand.“ — „Og dersom en eller anden Læge
 skulde ville tilliſte sig en lille Deel deraf, forat un-
 dersøge den, og stille de Bestanddele fra hinanden,
 hvoraf den er lavet. . . .“ — „Saa skal jeg kaste
 den bort til sidste Draabe.“ — „Tilsværger De mig
 ogsaa dette?" — „Jeg tilsværger Dem det.“ —
 „Men ved hvem kan jeg sende Dem Medicinen?" —
 — „Bed hvem De vil?" — „Med mit Bud" . . .
 — „Nu vel?" — „Hvorledes skal han komme ind
 i Louvre?" — „Det har jeg sørget for. Han skal
 siſe, at han kommer i Parfumeuren Kenés Navn."
 — „Florentineren, som boer paa Saint-Michel's
 Broen?" — „Ganske rigtig. Han har sin Gang i
 Louvre til enhver Time paa Dagen og om Natten."
 Manden smilede. — „Ja det er vel det Mind-
 ste," sagde han, „som Enkedronningen skylder
 ham. Altsaa, man vil komme i Parfumeuren Kenés
 Navn. Jeg kan nok bruge hans Navn eengang,
 han har tidt nok, uden at have Patent derpaa, dre-
 vet min Profession." — „Altsaa stoler jeg paa Dem,"
 sagde la Mole. — „Det kan De." — „Hvad Beta-
 lingen angaaer" . . . — „Oh, det kunde vi afgjøre
 med Herren selv, naar han kommer paa Venene."

— „Det troer jeg ogsaa. Men,“ tilføiede han med et besynderligt Smil, „da det ikke er Folks Bane, som have noget at gjøre med mig, at være taknemmelige, saa skulde det ikke undre mig, om han, naar han engang kommer paa Venene, skulde forglemme mig, eller rettere, ikke engang bryde sig om at erindre mig.“

— „Godt!“ sagde la Mole og smilede, saa skal jeg være hos ham, for at opfriske hans Hukommelse.“

— „Vel, det er vel! Om to Timer skal De have Medicinen.“ — „Til vi sees igjen!“ — „Hvad behager?“ — „Til vi sees igjen?“ sagde jeg.“ Manden smilede. „Jeg har vænt mig til, bestandig at sige Adieu! Adieu da, Hr. Greve; om to Timer skal De faae Medicinen, at forstaae mig vel, den skal tages ved Midnat, Klokken Et og Klokken To.“

Derpaa gik han bort, og la Mole blev alene tilbage med Coconas. Coconas havde hørt hele denne Samtale, men havde Intet forstaaet deraf; en tom Lyd af Ord og en Larm af forskjellige Tøner havde naaet hans Øre. Af hele Underholdningen havde han kun beholdt det Ord: Midnat. Han vedblev da at følge la Mole med sit brændende Blik, medens denne blev i Bærelset og spadserede tankefuldt op og ned. Den ubekjendte Læge

holdt Ord, og sendte Medicinen til den bestemte Time. La Mole satte den hen paa en lille Solv-pande, og efter denne Forsigtighed lagde han sig til Sengs. Denne Handling af la Mole gav Coconnas en Smule Hvile; han prøvede paa at lukke Dinene, men hans Feberslummer var kun en Fortsættelse af hans vaagne, affindige Drømme. Det samme Phantom, som forfulgte ham om Dagen, op-søgte ham atter om Natten; igjennem sine tørre Dienlaage vedblev han at see la Mole, bestandigt spottende, bestandigt truende, og derpaa gjentog en Stemme i hans Ore: Midnat! Midnat! Midnat!

Pludselig vaagnede Klokkens zittrende Toner i Natten, og der tød tolv Slag. Coconnas aabnede atter sine flammende Dine: den glødende Aande fra hans Bryst brændte paa hans tørre Læber; en usluffelig Tørst fortærede hans hede Strube. Den lille Natlampe brændte som sædvanligt, og i dens matte Skin dandsede tusinde Phantomer for Coconnas's forvirrede Blik. Han saae da, o Rædsel! la Mole forlade sin Seng, gjøre en Tour eller to omkring i Værelset, ligesom Høgen foran den Fugl, som den vil fortrylle, og derpaa nærme sig til ham med fremraaft Næve. Coconnas udstrakte Haanden

efter Dolken, greb den ved Skaftet og var rede til at stode den i sin Fjendes Legeme. La Mole nærmede sig bestandig. Coconnas mumlede: — „Ah, det er Dig, det er Dig endnu, altid Dig; kom herhid! Du truer mig, Du viser mig Din knyttede Haand, Du smiler. Kom, kom! Ah, Du vedbliver at nærme Dig ganske sagte, Skridt for Skridt. Kom, at jeg kan myrde Dig! „Til sine mørke Trudsler foiede han evige Gestikulationer, og i det Dieblif, da la Mole hældede sig over ham, lod han fremglimte en Dolk under sine Klæder; men den Anstrængelse, som Piemonteseren anvendte for at vise sig, knækkede hans Styrke; den imod la Mole udstrafte Arm standsede paa Halvveien; Dolken faldt ham af Haanden og den Døende segnede tilbage paa sin Hovedpude. — „Nu,“ hvidskede la Mole og løstede Coconnas Hoved blidt iveiret og satte en Klop til hans Læber; „drik dette, min stakkels Kammerat, thi De brænder af Hede. Det var i Virkeligheden en Klop som la Mole rakte Coconnas, og som denne havde taget for den truende Næve, hvorover den Saaredes tomme Hjerne var blevet forfærdet. Men ved den milde Berørelse af den velgjørende Drik, som vædede hans Læber og forfriskede hans Bryst, fik Co-

connaß sin Fornuft tilbage, eller snarere sit Instinkt: han folte et Velbefindende udbrede sig over ham, som han aldrig før havde folte; han fastede et forstandig Blif paa la Mole, som holdt ham i sine Arme og tilsmilede ham, og fra dette, for kort siden af et mørkt Kaserie fortrukne Die, rullede en liden, ubemærkelig Taare ned over den brændende Kind, der sugede den til sig. — „For Pokker,“ mumlede Coconnaß, og lod sig falde tilbage paa sin Hovedpude; „dersom jeg kommer mig efter denne Sygdom, saa skal De være min Ven, la Mole.“ — „De skal komme Dem, min fjære Stalbroder“ sagde la Mole, „dersom De vil drikke tre Skopper af den Drif, som jeg nylig gav Dem, og dersom De vil høre op med Deres slemme Drømme.“

La Mole, som var sat til Sygevogter og punktlig adlød den ubekjendte Læges Forskrifter, reiste sig en Time efter anden Gang fra Sengen, hældte en anden Dosis Medicin i Koppen og gav Coconnaß den. Istedetfor at vente paa ham med Dolken, modtog Piemonteseren ham dennegang med aabne Arme og slugte sin Drif med Lyst. Derpaa sov han, for første Gang ind med nogen Rolighed.

Den tredie Koy havde ikke havt en mindre vidunderlig Virkning. Den Syges Bryst begyndte at aande regelmæssigt, om end noget stønnende. Hans stive Lemmer strakte sig ud, en mild Fugtighed lagde sig over hans brændende Hud, og, da Mester Ambrosius Paré Dagen efter kom for at besøge den Saarede, smilede han med Selvtilfredshed og sagde: „Fra dette Diebtik indestaaer jeg for Grev Coconnas, og det vil ikke blive en af mine mindst heldige Cure.“

Følgen af denne halv dramatiske, halv burleske Scene, som dog i sin dybeste Grund ikke manglede en vis rørende Poesie, i Betragtning af Coconnas's vilde Character, var, at de to Adelsmænds Ven-skab, som var begyndt i „Den fjenne Stjerne“, og som var bleven voldsomt afbrudt ved St. Bartholomæusnattens Begivenheder, nu begyndte paany med fornyet Kraft, og snart overgik til Drestes's og Pylades's Ven-skab med fem Kaardestik og et Pistol-skud, fordeelte paa Begges Legemer.

Hvorledes dette nu end forholder sig: de gamle og nye, de svære og lette Saar vare snart paa Veien til Helbredelse. La Mole var den først Restituerede, men han var sit Kald som Sygevogter tro, og vilde

ikke forlade Bærelset, førend Coconnas var fuldkommen helbredet. Han løstede ham op i Sengen, saalænge hans Mathed fængslede ham der, han hjalp ham at gaae, da han begyndte at kunne holde sig opreist, fort sagt, han anvendte al den Omhyggelighed for ham, som laae i hans blide og fjærlige Natur. Denne i Omhu, Forening med Piemonteserens kraftige Constitution, hidførte en meget hurtigere Helbredelse, end man havde havt Grund til at haabe.

Imidlertid piinte een og samme Tanke begge de unge Mænd: Enhver af dem havde i sine Feberphantasier troet at see den Kvinde nærme sig ham, som opfyldte hele hans Sjæl; men efter at de havde faaet Bevidstheden tilbage, havde hverken Margrethe eller Hertuginde været i deres Bærelse.

Forøvrigt var dette ganske naturligt; den Ene var Kongen af Marvarras Gemalinde, den Anden var Hertugen af Guises Svigerinde, og kunde disse for Alles Dine vise et saa aabenbart Tegns paa Interesse for to simple Adelsmænd? Nei! Dette var ogsaa det Svar, som la Mole og Coconnas gave sig selv. Men denne Forglemmelse, var derfor ikke mindre smertelig.

Det er sandt, den Herre, der havde været tilstede ved Striden, var kommen fra Tid til anden, for, ligesom af egen Tilskyndelse, at spørge til de to Saaredes Befindende. Det er sandt, at Gissonne, for sin egen Part, havde gjort det Samme. Men la Mole havde ikke voyet at tale til den Ene af disse om Margrethe, Coconas havde ikke voyet at tale til den Anden om Hertuginde af Nevers.

VI.

De Tilbagevendende.

I nogen Tid bar Enhver af de to unge Mænd sin Hemmelighed indesluttet i sit Bryst. Men endelig, i en fortrolig Time, sandt de Tanker, der udelukkende beskæftigede dem, Bei over deres Læber, og deres Benskab styrkedes ved denne sidste Prøve, uden hvilken der intet Benskab kan bestaae, nemlig ved en fuldkommen Fortrolighed.

De vare begge dødeligt forelskede, den Ene i en Prindsesse, den Anden i en Dronning. Der var for de to stakkels Sulkende noget Forsærdende i den næsten uoverstigelige Afstand, som skilte dem

fra deres Onskers Maal. Da dog er Haabet en saa dyb rodsæstet Følelse i det menneskelige Hjerte, at de haabede, - uagtet deres Forhaabningers Banvid. De anvendte, efterhaanden som de kom sig, en omhyggelig Omsorg for deres Ansigt. - Ethvert Menneske, selv den, som er meest ligegyldig for de legemlige Fortrin, har, under visse Omstændigheder, nogle stumme Samtaler med sit Speil og nogle forstaaelige Tegn, efter hvilke han i Almindelighed fjerner sig fra sin Fortrolige, meget tilfreds med Underholdningen. Bore to unge Mænd vare nu ikke heller af dem, hvem Speilet giver altfor haarde Svar. Fiintbygget, bleg og smagfuld i sit Ydre besad la Mole en aristocratisk Skjønhed. Coconas, der var kraftig bygget, velvoxen og havde en sund Ansigtssfarve, besad Styrkens Skjønhed. For den Sidste havde den overstandne Sygdom været en Fordeel. Han var bleven mere mager og bleg, og den fatale Skramme, der allerede havde bragt ham soamegen Forlegenhed ved sin prismatiske Overeensstemmelse med Regnbuen, var nu forsvundet, og havde sandsynligviis, ligesom Himmeltegnet paa Syndflodens Lider, bebudet en lang Række af lyse Dage og klare Nætter.

Den meest opmærksomme Omhyggelighed vedblev forøvrigt at følge de Saarede : den Dag, da de Begge kunde staae op, havde hver af dem fundet en Morgendragt paa Lænestolen ved sin Seng, og den Dag, da de kunde klæde dem fuldkommen paa, havde fundet en fuldstændig Klædning. I Kommen paa deres Kjøler laae en rigeligt forsynet Bors, som de naturligviis kun beholdt, for til passende Tid og Leilighed at levere den tilbage til den ubekjendte Beskytter, som vaagede over dem.

Denne ubekjendte Beskytter kunde ikke være Prindsen, i hvis Bolig de befandt sig, thi han var ikke een eneste Gang kommen ned til dem, for at aflægge dem et Besøg og havde ikke engang ladet spørge til deres Befindende. Et ubestemt Haab tilhviilede hver især af dem, at den ubekjendte Beskytter var den Kvinde, som han elskede.

Med en brændende Utaalmodighed ventede begge vore Saarede paa det Dieblif, da de kunde gaae ud. La Mole, som var stærkere og mere helbredet end Coconnas havde alt i længere Tid kunnet gjøre det, men en taus Overeenskomst bandt ham til hans Bens Skjæbne. De havde aftalt, at deres første Udflugt skulde være helliget til tre Besøg. Det

første var til den ubekjendte Læge, hvis milde Drif havde frembragt en saa mærkværdig Bedring af Coconnas indflammende Bryst. Det andet Besøg skulde gjælde den afdøde Mester la Hurières Bærtshuus, hvor de Begge havde efterladt deres Badsæk og Hest. Det tredie endelig var til Florentineren Renè, som forenede en Magikers Haandtering med en Parfumeurs, og som ikke blot folgte Forskjønnelsesmidler og Gift, men ogsaa tilberedte Kjærlighedsdrikke og gav Drakelsvar.

Efter at to Maaneder vare gaaede med Helbredelsen og inden fire Vægge, kom den saa længe ventede Dag. Vi sige, inden fire Vægge, og dette Ord passer bogstaveligt, thi de havde flere Gange i deres Utaalmodighed villet fremslynde Dagen, men en ved Døren stillet Skildvagt havde haardnakket spærret dem Udgangen, og de havde erfaret, at de ikke kunde komme ud, uden Mester Ambrosius Parè havde sagt sit: *exeat*. Da den duelige Chirurg en Dag havde antydet sig om at de to Syge vare, om ikke fuldkommen helbredet, saa dog idetmindste paa gode Veie dertil, havde han endelig givet sit: *exeat*, og Klokker to om Estermiddagen, paa en af de skønne Esteraarstidage som Paris undertiden byder

fine Beboere, der allerede have, ganske fattede, forsynet sig til Vinteren, traadte vore to Benner, med hinanden uuder Armen ud af Louvre.

La Mole havde gjort sig selv til Coconnas Fører og Coconnas lod sig lede uden Modstand, ja næsten uden at tænke derover. Han vidste, at hans Gang førte ham til den ubekjendte Læge, hvis Medicament, uden at have Patent, havde helbredet ham paa en eneste Nat, imedens alle Mester Ambrosius Parés Apothekervare langsomt dræbte ham. Han havde deelt de i hans Børs liggende Penge, hundrede Rosenobler, i to Parter, og det ene Hundrede havde han bestemt til dermed at belønne den unavngivne Esculap, hvem han skyldte sin Helbredelse: Coconnas frygtede ikke for Døden, men han var ikke desto mindre glad ved at leve. Han besluttede derfor ogsaa, som man seer, at belønne sin Frelser ædelmodigt.

La Mole tog Veien igjennem Rue de l'Asstruce, den store Rue Saint-Honoré, og Rue des Trouvelles og befandt sig snart paa Place des Halles. Nærved det gamle Vandspring, paa det Sted som man nu betegner med Navnet Carreau des Halles,

stod en ottekantet grundmuret Bygning, som bar en stor Trækuppel med et spidst opadgaaende Tag, hvorpaa en pibende Veirsløi var anbragt. Denne Trækuppel havde otte Abninger, hvorigjennem der gik et Slags Hjul af Træ, ligesom den heraldiske Figur, som man kalder Bjælken, gaaer igjennem Baabensfeldtet. Dette Hjul var skilt i Midten, for, i dertil dannede Udsnit at omsatte Hovedet og Hænderne af den eller de Dømte, som man stillede frem i det ene eller andet, eller i flere af disse otte Huller. Denne besynderlige Indretning, som ikke havde noget Analogt i de omgivende Bygninger, kaldtes Pilori.

Et uformeligt, skjævt, forreyent, skummelt og faldefærdigt Huus, hvis Tag var overplettet med Mos og lignede en Spedalsks Hud, havde, ligesom en Paddchat, stadt op ved Siden af hiint Taarn. Dette Huus tilhørte Bøddelen.

En Mand var stillet frem i Taarnet, og ræfede Tunge ad de Forbigaaende; det var en af de Røvere, som havde drevet sit Haandværk omkring Galgen i Montsaucon, og som ved et Tilfælde var bleven grebet i Udøvelsen af sine Forretninger.

Coconna's troede, at hans Ven førte ham hen for at see dette morsomme Syn, og han blandede sig imellem Tilskuernes Skare, som besvarede Forbryderens Grimacer med Raab og Haanlatter. Coconna's var af Naturen grusom, og dette Skuespil morede ham meget; han ønskede blot, at det, istedetfor Raabene og Spotordene, havde været Stene, hvormed man opvartede den Dømte, som var uforstammet nok til at række Tungen ad de velædle Herrer, som gjorde ham den Ære at besøge ham. Da den bevægelige Skuppel dreiede sig paa sit Underlag, for at lade den anden Deel af Pladsen nyde Synet af den Lidende, og Mængden fulgte Skuppelens Omdreining, vilde Coconna's ogsaa følge Skarens Bevægelse, men la Mole standsede ham og sagde sagte til ham: -- „Det er ikke herfor at vi ere komne herhid.“ -- „Hvorfor da?“ spurgte Coconna's. -- „Det skal Du faae at see.“ Begge Venner sagde Du til hinanden fra den Dag af, som var fulgt ovenpaa hui mærkværdige Nat, da Coconna's havde villet gjennembore la Mole.

La Mole førte Coconna's lige hen til et lille Bindue i det ved Taarnet liggende Huus, paa hvis Skarm en Mand støttede sig ved sin Albue. --

„Ah, det er Dem, mine Herrer!“ sagde Manden, idet han tog til sin blodfarvede Hue og blottede sit Hoved, hvis tykke, sorte Haar naaede lige ned til Dienbrynene. „Værer velkomne!“

„Hvem er denne Mand?“ spurgte Coconnas, og søgte at gjenkalde sig ham i Erindrungen, thi det forekom ham, at han havde seet dette Hoved før, i sin Febertilstand. — „Din Redningsmand, min Ven,“ sagde la Mole, „ham, der i Louvre bragte Dig den forfriskende Drif, som gjorde Dig saa godt.“ — „Oh! Oh!“ udbred Coconnas; „altsaa De, min Ven“... Dermed strakte han Haanden ud imod ham. Men, istedetfor at besvare denne Bevægelse med en lignende, reiste Manden sig op, og fjernede sig, ved den frumme Buc, hans Legeme beskrev, langt fra de to Benner. — „Min Herre,“ sagde han til Coconnas, „Tak for den Gæst, De vilde bevise mig; men det er sandsynligt, at De ikke vilde gjøre det, hvis De kjendte mig.“ — „Bed min Gæst,“ raabte Coconnas, „jeg erklærer, at, om De end var Djævelen selv, saa anseer jeg mig for Deres Skyldner, thi uden Dem vilde jeg være død i dette Dieblif.“ — „Jeg er ingenlunde Djævelen,“ svarede Manden med den røde Hue, „men der gi-

ves ofte dem, der hellere vilde see Djævelen selv, end mig." — „Hvo er De da?" spurgte Coconnas. — „Min Herre, jeg er Mester Caboche, Bøddel hos Profosfen i Paris" . . . — „Ah! sagde Coconnas, og traf sin Haand tilbage. — „Seer De vel?" yttrede Mester Caboche. — „Nei! jeg vil tage Dem i Haanden, eller Djævelen skal annamme mig. Giv mig den." — „Er det Deres Alvor?" — „Ja, mit fulde Alvor." — „Her er min Haand da!" — „Det er mere end Alvor, endnu mere, . . . i Sandhed!" . . .

Og Coconnas tog af sin Lomme den Guldtut, som var bestemt til hans ubekjendte Læge, og lagde den i Bøddelens Haand. — „Jeg vilde hellere have havt Deres Haand ganske alene," sagde Mester Caboche og rystede paa Hovedet; „thi jeg mangler ikke Guld, men en Haand, som vil tage min. Men lad gaae! Gud velsigne Dem, min Herre!" — „Det er altsaa Dem, min Ven," sagde Coconnas, idet han med Nysgjerrighed betragtede Bøddelen, „det er Dem, som betjener Pinebanken, som hudfletter Folk, som deler Legemet i fire Dele, halshugger og knækker Venene? Ah, det glæder mig særdeles at gjøre Deres Bekjendtskab." — „Min Herre," sagde Mester Caboche, „jeg gjør ikke Alt selv; thi, ligesom

De har Deres Laquaier, til at forrette det, som De ikke selv vil gjøre, saaledes har jeg ogsaa mine Medhjælpere, som forrette det grove Arbeide og expedere simple Folk. Det er kun, naar jeg tilfældigviis har at bestille med fornemme Folk, saaledes som Dem og Deres Ledfager, for Exempel . . . oh, da er det en anden Sag, da jeg gjør mig en Ære af at udrette enhver enkelt Deel af hele Executionen, ligesra først til sidst, det vil sige, ligesra Pinebænken til Skafottet.

Coconnas folte uvilkaarligt en Gysen i Blodet, som om den svære Bøile allerede sammenpresede hans Been og Drens Egg berørte hans Hals. Uden at gjøre sig Rede for Marsagen dertil, folte la Mole den samme Fornemmelse. Coconnas søgte imidlertid at blive Herre over sin Bevægelse, som han skammede sig ved, og, for at tage Afsked med Mester Gaboche ved en Spøg, yttrede han: — „Nu vel, Mester! jeg tager Dem paa Ordet; naar Louren kommer til mig, at stige op paa Euguderand de Marignys Galge, eller paa Nemours Skafot, saa skal Jagen komme til at røre mig uden Dem?“ — „Det lover jeg Dem.“ — „Denne Gang giver jeg Dem min Haand i Pant paa, at jeg modtager De-

res Løfte," sagde Coconnas og rakte Haanden til Bøddelen. Denne greb den frygtløst inden sin, endstjødnt det var øiensynligt, at han havde stor Lyst til ret at trykke den. Ved denne simple Berøring blegtede Coconnas let, men det samme Smil blev paa hans Læber, medens la Mole, der slet ikke var veitilmode og som saae Mængden dreie Kuppelen om og nærme sig til dem, traf Coconnas i Skappen. Coconnas, der i sit Hjerte havde ligesaa stor Lyst som la Mole til at gjøre en Ende paa denne Scene, som han ved sin Characters naturlige Tilboielighed var kommen dybere ind i, end han havde ønsket, gjorde en Bevægelse med Hovedet og bortfjernede sig.

— „Ikke sandt," sagde la Mole, da han og hans Kammerat vare komne hen til Croix du Trahois, „Du maa tilstaae, at man aander friere her, end paa Place des Halles?" — „Det indrømmer jeg," svarede Coconnas, „men jeg er ikke desto mindre meget glad ved at have gjort Bekjendtskab med denne Mester Saboche. Det er godt, at have Benner overalt." — „Selv i „Den skønne Stjerne," sagde la Mole smilende. — „O ja, den stakkels Mester la Huriere, han er nu død og borte. Jeg saae

Ilden af Geværet og hørte, hvorledes Kuglen traf ham med et Brag, som om den havde ramt den store Klokke i Notre-Dame-Kaarnet, og jeg forlod ham, liggende i Rendestenen, medens Blodet strømmede ham ud af Næsen og Munden. Forudsat at han er vor Ven, saa have vi da en Ven i den anden Verden."

Under saadanne Samtaler, traadte de to Venner ind i Rue de l'Arbre-Sec og styrede deres Bei efter Skildtet i „den skønne Stjerne," som endnu hængte hvinende paa det samme Sted og vedblev at stille sit gastronomiske Kjøkken og sin appetitopvækkende Indskrift frem for Vandrerens Dine.

Coconnas og la Mole ventede at finde Huset i Fortviølelse, Enken i Sørgeklæder og Opvarterne med Flor om Armen; men til deres store Forbauselse traf de i fuld Virksomhed Madame la Huriere med et straalende Udseende og Tjenerne mere fornøiede end nogenfinde. — „Oh, den Trolose!" udbrød la Mole, „hun har giftet sig paany!" Derpaa henvendte han sig til den nye Diana: — „Vi ere to Adelsmænd, som have kjendt den stakkels la Huriere. Vi have ladet to Heste og Badsække blive tilbage her, og disse komme vi nu for at faae

tilbage." — „Mine Herrer!" svarede Husets Herkterinde, efter at have prøvet paa at falde sin Erindring tilbage; „da jeg ikke har den Ære at gjenfjende Dem, saa skal jeg falde paa min Mand, dersom De ønsker det. Gregor, bed Din Herre at komme." Gregor gik igjennem det første Kjøkken, som var det almindelige Hovedkøkken, og derfra ind i det andet, som var det Laboratorium, hvor de Retter bleve lavede, som Mester la Hurriere, medens han levede, ansaae værdige til at tilberedes af hans egne kyndige Hænder.

„Fanden tage mig," mumlede Coconnas, „om det ikke gjør mig ganske ondt, at see dette Huus saa muntert, medens det burde være et Sørgehuus. Stakkels la Hurriere! Lad det da være saa!" — „Han har villet dræbe mig," sagde la Mole, „men jeg tilgiver ham af mit ganske Hjerte." La Mole havde neppe udtalt disse Ord, da en Mand traadte ind med en stor Gryde i Haanden, paa Vunden af hvilken han lod nogle Leg ristes, som han vendte med en Træske.

La Mole og Coconnas udstødte et Skrig af Overraskelse. Ved dette Skrig hævede Manden Hovedet, og idet han svarede med et lignende Skrig,

lod han Gryden falde og beholdt kun Kræften i Haanden. — „In nomine patris, filii & spiritus sancti!“ udraabte han og svingede sin Skee, som om han havde en Bievandskøst i Haanden. — „Mester la Huriere!“ skrege paa en gang begge de unge Mænd. — „Dhrr. Coconnas og la Mose!“ udbrod la Huriere. — „Men er De da ikke død?“ spurgte Coconnas. — „Men er De da virkelig levende?“ spurgte Barten. — „Jeg saae Dem dog falde,“ bemærkede Coconnas; jeg hørte Skraldet af Kuglen, der slog Noget i Stykker paa Dem, jeg veed ikke, hvad det var. Jeg forlod dem i Rendesstønen, medens Blodet strømmede Dem ud af Næse og Mund og Dinene med.“ — „Alt dette er saa sandt, som Evangeliet, Hr. Coconnas; men den Larm, som De hørte, kom fra Kuglen, som slog imod min Stormhue hvorpaa den heldigviis prelede af. Men Slaget var ikke destomindre droit nok, og Beviset,“ tilføiede la Huriere og tog sin Hat af Hovedet, der var saa skaldet som et Knæ, „Beviset derpaa er, som De seer, at jeg ikke har beholdt et Haar tilbage.“

De unge Herrer udbrod i en høi Latter over hans besynderlige Udseende.

„Oh! oh! De leer,“ sagde la Huriere lidt beroliget, „De kommer altsaa ikke i onde Hensigter?“ -- „Og De, Mester Huriere, De er altsaa helbredet for Deres Lykt til Krig?“ -- „Jo, saa min Tro er jeg saa, mine Herrer; og nu . . .“ -- „Nu, hvad vil De sige?“ -- „Nu har jeg svoret ikke at ville see anden Gld, end den, der brænder paa min Skorsteen.“ -- „Bravo!“ sagde Coconnas, „see det er flogt. Nu,“ tilfoiede Piemonteseren, „vi have efterladt os to Heste i Deres Stald og to Katsække i Værelserne.“ -- „Ah! Guds Død!“ sagde Bærten, idet han floede sig bag Dret. -- „Nu da?“ -- „To Heste, siger De?“ -- „Ja, ude i Stalden.“ -- „Og to Katsække?“ -- „Ja, herinde i Kamret.“

„Seer De . . . De have troet mig død, ikke sandt?“ -- „Ja ganske vist.“ -- „De maae altsaa indrømme da De selv have taget feil, at jeg ogsaa har funnet taget feil!“ -- „Ved at troe, at vi ogsaa vare døde? Det stod Dem frit.“ -- „Ah! seer De . . . Da De bode uden at have gjort Testamente . . .“ vedblev Mester Huriere. -- „Nu?“ -- „Troede jeg . . . det var ikke rigtigt af mig, det seer jeg meget godt nu . . .“ -- „Nu, lader os høre, hvad De troede?“ -- „Jeg troede at jeg kunde arve Dem.“ -- „Ah! ah!“ raabte

de to unge Adelsmænd. — „Men dog kan jeg ikke sige Dem, hvor det glæder mig, at see, at De lever, mine Herrer.“ — „De har altsaa solgt vore Heste?“ sagde Coconnas. — „Desværre!“ sukkede la Huriere. — „Og vore Natsække?“ sagde la Mole. — „Oh! nei, Natsækkene ikke . . .“ raabte la Huriere, „jeg har kun solgt, hvad der var i dem.“ — „Synes Dig ikke, la Mole,“ sagde Coconnas, „at det er en fræk Skurk? . . . Om vi rev Larmene ud af ham.“ Denne Trudsel syntes at gjøre et mægtigt Indtryk paa Mester la Huriere, som vovede at fremføre disse Ord: — „Men, mine Herrer, vi kunne vel nok komme overeens, synes mig.“ — „Hør,“ sagde la Mole, „jeg er den, der har meest Grund til at klage over Dig.“ — „Deri har De fuldkommen Ret, Herr Greve thi jeg erindrer i et forrykt Dieblif at have havt den Driftighed at true Dem.“ — „Ja, med en Kugle, som gif mig to Tommer over Hovedet,“ — „Troer De?“ — „Det veed jeg med Visshed.“ — „Naar De veed det med Visshed, Hr. de la Mole,“ sagde la Huriere, idet han atter tog sin Casserole op med en uskyldig Mine, „saa er jeg Deres altfor ydmyge Tjener til at sige Dem imod.“ — „Nu!“ sagde la Mole, „for min Part,

fordrer jeg Intet tilbage af Dig." — „Hvordan! min ædle Herre" . . . — „Kun" . . . — „O vee!" raabte la Huriere. — „Kun et Middagsmaaltid til mig og mine Venner hver Gang jeg kommer her i dette Qvarteer." — „Hvorledes!" raabte la Huriere henrykt, „jeg er til Deres Tjeneste." — „Dermed er Sagen altsaa afgjort?" — „Hjerteligt gjerne . . . Og De, Hr. de Coconnas," vedblev Bærten, „underskriver De Handien?" — „Ja, men, ligesom min Ven, tilføier jeg en lille Betingelse." — „Hvilken?" — „At De giver Herr de la Mole de 50 Daler, jeg skylder ham, og som jeg har betroet Dem." — „Nig, min Herre! Og naar det?" — „Et Qvarteer førend De solgte min Hest og min Natsæk."

La Huriere lod, som om der gik et Lys op for ham. „Ah! nu husker jeg det," sagde han. Og han gik nu hen til et Skrin, tog 50 Daler, een for een, ud af det og bragte Herr de la Mole dem. — „Godt, min Herre," sagde Adelsmanden, „godt! . . . sæt os en Omelette paa Bordet. De 50 Daler skal Herr Grégoire have." — „Oh!" raabte la Huriere; „De have isandhed Hjerter, som Fyrster, mine Herre, og De kunne gjøre Regning paa mig baade

her og hißset.“ — „I det Tilfælde,“ sagde Coconnas, „saa lav os den forlangte Omelette og spar hverken paa Smør eller Fæst.“ Da han dernæst saa paa Stueuret, sagde han: „Du har min Tro Ret. Vi have endnu tre Timer at vente; vi kunne ligesaa godt tilbringe dem her, som et andet Sted. Saameget desto mere, som vi her, om jeg ikke tager fejl, næsten ere paa Halvveien til Saint-Michelbroen.“

Og de to unge Mennesker gik atter tilbords og indtog den samme Plads, som de havde indtaget den berugtede Aften, den 24de August 1572, da Coconnas havde foreslaaet la Mole at spille om den første Elskerinde, De fik.

Til de to unge Menneskers Moralitets Vre maae vi tilstaae, at Ingen af dem denne Aften tænkte paa at gjøre sin Kammerat et lignende Forslag.

VII.

Mester René's Bolig.

Paa den Tid, da den Historie, vi her fortalte vore Læsere, foregik, existerede der, for at komme

fra den ene Deel af Staden til den anden, fun fem Broer, nogle af Steen, andre af Træ. Disse fem Broer førte til la Cité og vare „le pont au Meuniers“, „le pont au Change“, „le pont Notre-Dame“, „le Petit-Pont“ og „le pont Saint Michel.“ Paa andre Steder, hvor Forbindelsen var nødvendig, laae der Vaade, som erstattede Broer saa godt de kunde. Disse fem Broer vare bebyggede med Huse, ligesom Ponte Vecchio i Florens er det endnu den Dag idag.

Uf disse fem Broer, som hver har sin Historie, ville vi for Sieblikket i Særdeleshed beskæftige os med Saint-Michelbroen.

Saint-Michelbroen var bleven opført af Steen i Aaret 1373. Uagtet dens tilsyneladende Soliditet ødelagde en Oversvømmelse af Seinen den den 31te Januar 1408; i Aaret 1416 var den bleven gjenopført af Træ, men Natten til den 16de December 1517 var den paany bleven revet bort; henimod 1550, det vil sige 22 Aar før det Tidspunkt til hvilket vi ere naaede, opførte man den atter af Træ, og Skøndt man allerede havde maattet reparere den, ansaaes den for temmelig solid.

Midt iblandt de Huse, som ere byggede paa Broen lige over for den lille D, paa hvilken Tempelherrerne vare blevne brændte, og paa hvilken Pont-Neuf nu hviler, bemærkede man et Huus af Træ, over hvilket sænkede sig et bredt Tag, ligesom Dielaaget over et umaadeligt Vie. Det eneste Vindue paa første Sal, ovenover et Vindue og en veltillaaset Dør i Stueetagen, oplystes af et rødligt Skin, som henledede de Forbigaaendes Blikke paa den lave, men brede, blaamalede med rige, forgyldte Girater prydede Façade. Et Slags Gesims, som adskilte Stueetagen fra første Sal, forestillede en Mængde Djævole, af hvilke den ene indtog en mere grotesk Stilling end den anden, og et bredt Skildt, der var malet blaat ligesom Façaden, udfyldte Rummet imellem Gesimsen og Vinduet paa første Sal. Paa dette Skildt stod:

Kené fra Florents,

Enkedronningens Parfumeur.

Døren til denne Boutif var veltillaaset, som vi have sagt, men bedre, end ved sine Laase, forsvarede den for natlige Anfald ved sin Beboers Dømmelse, der var saa skrækindjagende, at de, som gik over Broen, næsten altid beskrev en Due,

forbi dette Sted, hvorved de kom heelt over paa det andet Fortog, ligesom om de frygtede for, at Stanken af Parfumerne skulde naae deres Næser igjennem Muren.

Naboerne paa høire og venstre Side, som uden Tvivl frygtede for, at Deres Ore leed ved Naboerskabet, havde endog, efter at Mester René havde nedsat sig paa Saint-Michelbroen, En efter Anden forladt deres Bolig, saa at de to Huse, der stodte op til René's Huus, vare blevne øde og luffede. Uagtet de vare øde og forladte, havde Forbigaaende som havde vovet at tøve udenfor, seet enkelte Lystraaler igjennem de luffede Vinduesstodder paa disse tomme Huse, ja de forsikrede endog at have hørt Noget, der lignede Jamren og Klager, hvilket beviste, at et eller andet Slags Væsener besøgte disse to Huse; man vidste blot ikke, om disse Væsener horte til denne eller til den anden Verden.

Følgen heraf var, at Beboerne af de to Huse, som stodte op til de to allerede forladte Huse, fra Tid til anden spurgte sig selv, om de ikke gjorde fløgest i at gjøre det Samme, som Deres Naboer havde gjort.

Uden Tvivl havde Mester René dette Privilegium paa Rædsel, som han offentlig havde erhvervet, at takke for, at han kunde have Jld efter Midnat.

Hverken Ronde eller Bagt havde desuden vovet at forurolige en Mand, der var hendes Majestæt dobbelt kjær, baade som Landsmand og Parfumeur.

Da vi formode, at Læseren, bevæbnet med det nittende Aarhundredes Philosophie, ikke længer troer hverken paa Magien eller paa Magierne, indbyde vi ham til at gaae med os ind i denne Bolig, som paa denne Overtroens Tid udbredte en saa dyb Rædsel rundtomkring sig.

Boutiken i Stueetagen er mørk og forladt fra Kloffen 8 om Aftenen, da den lukkes for først at aabnes, undertiden langt op ad den næste Formiddag. Her sælges dagligen Parfumer, Salver og Sminker af alle Sorter, de Ting, med hvilke den duelige Chemiker handler. To Lærlinge gaae ham tilhaande i denne Detailhandel, men sove ikke i Huset; de sove i Calandre-Gaden. Om Aftenen gaae de hjem, lidt førend Boutiken lukkes. Om

Morgenen vente de uden for Boutiksdøren, indtil den aabnes.

Denne Boutif i Stuetagen er altsaa, som vi have sagt, mørk og øde. Den er temmelig bred og dyb og har to Døre, der hver især fører til en Trappe. Den ene af disse Trapper snoer sig i selve den ene Sidemuur; den anden er en udvendig Trappe, som kan sees fra den Quai, som nu kaldes „quai des Augustins,“ og fra den steile Flodbred, som nu kaldes „quai des Orfèvres.“ De føre Begge til Bærelset paa første Sal. Dette Bærelse er paa samme Størrelse, som Boutiften i Stuetagen; det deles blot ved et ophængt Teppe, som skal træde i Stedet for en Væg, i to mindre Kamre. I Baggrunden af det første gaaer en Dør ud til den udvendige Trappe. I Sidevæggen af det andet fører en Dør til den hemmelige Trappe. Denne Dør er usynlig, thi den skjules af et høit, udarbejdet Meubel, der er fastgjort til Døren ved Jernkramper, og som denne støder fra, naar den aabner sig. Catharina og René ere de Gæster, der kjende Hemmeligheden ved denne Dør. Igjennem denne Dør kommer og gaaer hun. Naar hun lægger Dret eller Diet til dette Meubel, i hvilket der er anbragt

Huller, kan hun høre og see, hvad der foregaaer i Bærelset.

To andre fuldkommen synlige Døre ere anbragte i det andet Kammer's Sidevægge. Den ene gaaer ind til et lille Kammer, som faaer sit Lys, igjennem Taget, og hvis hele Meublement bestaaer i en umaadelig Kaffelovn, nogle Retorter, nogle Filtreermaskiner og nogle Smelteovne: det er Alchymistens Laboratorium. Den anden fører til en lille Celle, som er endnu mere bizar end hele den øvrige Leilighed; thi den er aldeles ikke oplyst og er hverken forsynet med Tæpper eller Meubler. Man seer her kun et Slags Altar af Steen. Gulvet bestaaer af indlagde Fliser, og langs med Foden af Muren løber en Rende, der ender i en Draft, igjennem hvis Abning man seer Seinens mørke Vand flyde. Paa Søm, der hist og her ere indhuggede i Muren, hænge Instrumenter af forunderlige Skikkelser, som alle ere spidse eller skjærende; Spidsen er fin, som Spidsen paa en Naal, og Eggen saa skarp, som Eggen paa en Barberkniv; nogle ere blanke som et Speil, andre ere derimod matte eller anløbne. I en Krog slaaes to

sorte Høns, som ere bundne til hverandre ved Venene. Dette er Augurens det Allerhelligste.

Vi ville nu vende tilbage til det midterste, til det, ved Forhængen deelte Bærelse.

Her fører han de Mange ind, som komme for at raadspørge ham; her frembyde de ægyptiske Zibiser, de, med Guldringe besatte Mumier, den gabbende Crocodil paa Gulvet, Dødsningehovederne med de tomme Diehulninger og de løse Lænder og endeligen de gamle, støvede, af Røtterne halvt fortærede Bøger, for Besøgerens Die det Virvar, hvorved de forskjellige Sindsbevægelser fremkaldes, som forhindre Tanken i at følge sin lige Vej. Bag Forhængen staae smaae Flasker, særegne Kæder, Amphoraer af modbydeligt Udseende; alt dette oplyses af to smaa, aldeles eens Solvlamper, som synes rovede fra et eller andet Altar i Santa-Maria-Novella eller i Kirken Dei Servi i Florents, og som, brændende en vellugtende Olie, kaste en gulagtig Lysning ned fra den skumle Hvælving, hvor hver af dem er ophængt i tre sorte Klæder.

René er ene i det andet Kammer af det deelte Bærelse. Han gaaer med store Skridt op og ned af Gulvet, rystende paa Hovedet. Efter en lang

og smertefuld Grublen standser han foran et Timeglas.

— „Ah! ah!“ siger han, „jeg har glemt at vende det, og maaskee har Sandet alt længe været aflebet.“ I det han derpaa betragter Maanen, som med stor Nøie trænger frem af en sort Sky, som synes at tynges paa Spidsen af Notre-Dames Kirkeetaarn, udbryder han: „Kløkken er ni. Dersom hun kommer, vil hun komme som sædvanligen om en Time eller halvanden; der vil altsaa være Tid til Alt.“

I dette Dieblif horte man Lummel paa Broen. René lagde Dret til Nabningen af et langt Kor, hvis anden Ende aabnede sig paa Gaden i Form af et Kobberhoved. „Nei,“ sagde han, „det er hverken hende eller dem. Det er Mandsofketrin; de standse udenfor mit Huus; de komme her.“ Paa samme Tid lode tre forte Slag. René gif hurtigt ned. Smidlertid lod han sig nøie med at lægge Dret til Døren uden endnu at aabne den. De samme tre forte Slag gjentoges.

— „Hvem er det?“ spurgte Mester René. — „Er det aldeles nødvendigt at siige vore Navne?“ spurgte en Stemme. — „Det er uundgaaeligt,“

svarede René. — „J saa Tilfælde hedder jeg Grev Hannibal de Coconas,“ sagde den samme Stemme som alt havde talt. — „Og jeg Grev Lerac de la Mole,“ sagde en anden Stemme, som for første Gang lod sig høre. — „Vent, vent, mine Herrer, jeg er til Deres Tjeneste.“

Og i samme Dieblif trak René Skudberne fra, borttog Stængerne og lod de to unge Mennesker træde ind af Døren, som han kun luffede i med Nøglen; dernæst ledsagede han dem op ad den udvendige Trappe og førte dem ind i det andet Kammer.

Idet la Mole traadte ind, gjorde han Korsets Tegn under sin Kappe; han var bleg, og hans Haand skjælvde uden at han funde betvinge denne Svaghed. Coconas betragtede det Ene efter det Andet, og, da han midt i sin Undersøgelse bemærkede Døren til Gellen, vilde han aabne den.

— „Tillad mig, min Herre,“ sagde René med sin alvorlige Stemme, idet han lagde sin Haand paa Coconas, „dem, som bæere mig med deres Besøg, er det kun tilladt at komme i denne Deel af Leiligheden.“ — „Ah! det er en anden Sag,“ tog Coconas Ordet; „og desuden føler jeg, at jeg

trænger til at sætte mig." Og han lod sig glide ned paa en Stol.

Der herskede et Dieblif en dyb Tausked. Mester René ventede at den Ene eller den Anden af de unge Mennesker skulde forklare sig. Medens denne Stilhed varede, hørte man Coconnas stonende Mandedrag, thi han var endnu ikke ganske helbredet. — „Mester René," sagde han endelig, „De er en duelig Mand; sig mig derfor, om mit Saar vil gjøre mig til en Krebbling, jeg mener, om jeg altid skal vedblive at være saa fortaandet, hvilket forhindrer mig fra at ride, foretage Baabenoelser og spise Flestepandekage?" — René lagde sit Ore til Coconnas's Bryst og lttede opmærksomt til Lungernes Bevægelse. — „Nei, Hr. Greve," sagde han, „De kommer Dem." — „Virkeligen?" — „Det forsikkrer jeg Dem." — „Det glæder mig isandhed."

Der indtraadte atter en Pause.

— „Er der ikke Andet, De onsker at vide, Hr. Greve?" — „Jo isandhed," sagde Coconnas; „jeg onsker at vide, om jeg er virkeligen forelsket." — „Det er De," svarede René. — „Hvorledes ve d De det?" — „Fordi De spørger derom." — „For

Poffer! jeg troer, at De har Ret. Men i hvem?
— „I den, som nu ved enhver Leilighed anvender
Deres „for Poffer.“

— „I sandhed,“ sagde Coconnas forbausset, „De
er en duelig Mand, Mester René. Nu Du, la
Mole.“

La Mole rødmede og blev forlegen. — „Nu!
for Poffer!“ sagde Coconnas, „tal dog.“ — „Tal,“
sagde Florentineren. — „Seg, Hr. René,“ stam-
mede la Mole, hvis Stemme lidt efter lidt blev ro-
ligere, „jeg vil ikke spørge Dem, om jeg er forels-
ket, thi jeg veed, at jeg er det, og skjuler det alde-
les ikke for mig selv; men sige mig, om jeg vil blive
elstet, thi Alt, som i Begyndelsen gav mig Grund
til Haab, vender sig nu imod mig.“ — „De har
maaskee ikke gjort Alt, hvad De maa gjøre derfor.“
— „Hvad er der Andet at gjøre, min Herre, end
ved sin Afgtelse og Hengivenhed at bevise sine Tan-
kers Udfaarede, at hun virkelig er inderligen el-
stet?“ — „De veed,“ sagde René, „at dette under-
tiden er meget utilstræffeligt.“ — „Man maa altsaa
fortvivle?“ — „Nei, man maa tage sin Tilflugt til
Videnskaben. Der gives i den menneskelige Natur
Antipathier, som man kan overvinde, og Sympa-

thier, som man kan tvinge. Jernet er ingen Magnet, men naar man magnetiserer det, saa kan det ogsaa trække Jern." — „Uden Tvivl, uden Tvivl, mumlede la Mole; „men jeg gyser for at anraabe Mander." — „Ah! naar De er frygtsom," sagde René, „skulde De ikke være kommen." — „Mod, Mod," sagde Coconas, „vil Du bære Dig ad som et Barn? Hr. René, kan De skaffe mig Djævelen at see?" — „Nei, Hr. Greve." — „Det gjør mig ondt, jeg havde to Ord at sige ham og det havde maaskee indgivet la Mole Mod." — „Nu vel!" sagde la Mole, „jeg vil da aabenhjertigt fremkomme med Spørgsmaalet."

„Man har fortalt mig om modelerede Borsfigurer, der ligne den elskede Gjenstand. Er det et Middel?" — „Et useilbart Middel." — „Og i dette Forsøg er der ikke Noget, som kan have nogen Indflydelse paa den elskede Gjenstands Liv eller Sundhed?" — „Aldeles Intet." — „Lader os da forsøge det." — „Vil Du have, at jeg skal begynde?" spurgte Coconas. — „Nei," svarede la Mole; og eftersom jeg nu eengang har indladt mig derpaa, vil jeg holde ud til Enden." — „Ønsker De meget, med Begjærlighed, af al Magt at vide, hvorved

Deres Hjerte hænger, Hr. de la Mole?" spurgte Florentineren. — „Oh!" raabte la Mole, „jeg døer af Længsel derefter, Mester René."

I samme Dieblif bankede det ganske sagte paa Gadedøren, saa sagte, at Mester René alene horte denne Larm, og det, fordi han uden Tvivl ventede det. Han lagde uformærkt, idet han gjorde la Mole nogle noget intetsigende Spørgsmaal, Dret til Hørerøret og horte nogle Stemmer, som syntes at bestemme ham. „Fremkom derfor nu i Korthed med Deres Dnske," sagde han, „og nævn den elskede Gjenstand."

La Mole kastede sig paa Knæ, som om han skulde tiltale en Guddom, medens René gik ind i det forreste Kammer og listede sig sagte ned af den udvendige Trappe. Et Dieblif efter fløi han med lette Trin over Boutiksgulvet.

Da la Mole atter reiste sig, saae han Mester René staae foran sig. Florentineren holdt en lille Boksfigur af temmeligt middelmaadigt Arbeide i Haanden, den bar en Krone og en Skappe. — „De vil altid være elsket af Deres kongelige Herskerinde?" spurgte Parfumeuren. — „Ja, skulde det endog koste mig Livet, skulde min Sjæl endog gaae tabt der-

ved," svarede la Mole. — „Det er godt," sagde Florentineren, idet han med Fingerspidserne tog nogle Vanddraaber i en Kande og stænkede dem paa Hovedet af Figuren, medens han udtalte nogle latinske Ord. La Mole gyste; Thi han fattede, at der foregik en ugudelig Handling. — „Hvad gjør De?" spurgte han. — „Jeg gjendeeber denne lille Figur med den Persons Navn, som De elsker." — „Men i hvilken Hensigt?" — „For at tilveiebringe Sympathien."

La Mole aabnede Munden for at forhindre ham i at gaae videre; men et spottende Blik fra Coconnas lod ham holde inde. René, som havde seet Bevægelsen ventede. „Det maa være Deres fulde og faste Billie," sagde han. — „Gjør det," svarede la Mole. René skrev nogle fabalistiche Characterer paa en lille Bimpel af rødt Papiir, stak dem paa en Staalnaal og stak Statuen i Hjertet med denne Naal. Ganske forunderligt! i det Saars Nabning viste sig en lille Draabe Blod; derpaa tændte han Ild i Papiret. Naalen, som derved blev varm, smæltede Boret rundt omkring og tørrede Bloddraaben." — „Altsaa," sagde René, „vil Deres Kjærlighed paa Grund af Sympathiens

Magt gjennemtrænge og opvarme Hjertet i den Kvinde, som De elsker."

Den aandstærke Coconnas loe i Skjæget og spottede ganske sagte: men den elskende og overtroisla Mole fælte en iiskold Sved perle frem af Hovedet.

— „Og læg nu Deres Læber,“ sagde René, „til Statuens Læber og sig: Margrethe, jeg elsker Dig; kom Margrethe!“

La Mole adlød.

I dette Dieblif hørte man Døren til det andet Kammer gaae op og lette Fjed nærme sig. Den nysgjerrige og vantro Coconnas traf sin Dolk, men da han frygtede for, dersom han forsøgte at hævde Læppet, at René vilde give ham det samme Svar, som da han vilde aabne Døren, spaltede han det tykke Læppe med sin Dolk og udstødte, da han havde lagt Diet til Nabningen, af Forundring et Skrig, som besvaredes af to Damer's Skrig.

— „Hvad betyder det?“ spurgte la Mole, der var i Begreb med at lade Borfiguren falde, som René tog ud af hans Hænder. — „Det betyder,“ sagde Coconnas „at Hertuginde af Nevers og Dronning Margrethe ere her,“ — „Nu, Vantro,

sagde René med et strengt Smil, „tvivle I endnu om Sympathiens Magt?“

La Mole var bleven staaende aldeles forstenet, da han saae Dronningen; Coconnas havde et Dieblif været aldeles forblindet ved Synet af Madame de Nevers. Den Ene troede, at Mester René's Tryllemagt havde frem'aldt Margrethes Gespenst; den Anden havde snart funnet forklare sig dette Vidunder i den almindelige og materielle Verden, da han saae Døren, igjennem hvilken de henrivende Skikkelser vare komne ind, endnu staae halvt aaben.

Medens la Mole gjorde Korssets Tegns og sukfedes, saa Klippevægge kunde revne derved, indsaae Coconnas, som havde havt Tid til at anstille philosophiske Undersøgelser og Tid til at bortjage den Onde ved Hjælp af den Talisman, der kaldes Vantro, og som igjennem Abningen i det luffede Forhæng havde seet Madame de Nevers's Forbauselse og Margrethes temmelig satiriske Smil, at Dieblifet var afgjørende, og da han fattede, at man kan sige for en Ven, hvad man ikke tør sige i sit eget Navn, gif han, istedet for at gaae hen til Madame de Nevers, lige hen til Margrethe, og idet han

lagde det ene Kne til Jorden, saaledes som den store Artaxerxes er afbildet i Messens Næffer, raabte han med en Stemme, som den, ved hans Saar forarsagede Higen efter Veir, gav en vis Accent, der ikke manglede Kraft:

— „Madame, netop i dette Dieblif fremmanede Mester René paa min Ven, Grev de la Moles Ven, Deres Skygge; men til min store Forbauselse, kommer Deres Skygge tilsyne, ledsaget af et Legeme, som er mig meget dyrebart, og som jeg anbefaler til min Ven. Hendes Maiestæt, Dronningen af Navarras Skygge, vil De være saa god at sige til Deres Ledsagerindes Legeme om at gaae bag Forhænget?“

Margrethe gav sig til at lee og gjorde Legn til Henriette, som gik bag Forhænget.

— „Min Ven, La Mole,“ sagde Coconas, „var veltalende som Demosthenes, som Cicero, som Kantfleren l'Hospital og betænk, at det gjælder mit Liv, dersom Du ikke overtøder Hertuginde af Nevers's Skygge om, at jeg er hendes meest hengive, hendes lydigste og hendes meest trofaste Tjener.“ — „Men“ . . . stammede la Mole. — „Gjør,

som jeg siger Dig; og De, Mester René, maa passe paa, at Ingen forstyrrer os."

René gjorde, h... Coconnas forlar. etc.

— „For Pokker! min Herre," sagde Margrethe, „De er en klog Mand. Jeg er til Deres Tjeneste; lad mig høre, hvad har De at sige mig?" — „Jeg vil sige Dem, Madame, at min Bens Skygge, (thi det er en Skygge, og et Bevist herpaa er, at den ikke siger et eneste Ord), at min Bens Skygge bønfaller mig om at gjøre Brug af den Evne, som de forstandigt talende Legemer have, for at sige til Dem: „Skjonne Skygge, den saaledes legemløse Adelsmand har aldeles mistet sit Legeme og sit Mandedrag ved deres Dines strenge Blik. Dersom De var Dem selv, vilde jeg hellere bede Mester René om at styrte ned i en eller anden Svovlgrube, end holde en saadan Tale til Kong Henrik II.'s Datter, til Kong Carl IX.'s Søster og til Kongen af Navarra's Dronning. Men Skyggerne ere frie for al jordist Stoltthed, og de blive ikke fortørnede, naar man elsker dem. Beed derfor Deres Legeme, Madame, om at elske, blot ganske lidt, den stakkels ja Moles Sjæl, den meest lidende Sjæl, som nogensinde eksisterede, en Sjæl, som først forfulg-

tes af Benskabet, der gjentagende Gange har jaget den flere Dolke i Livet; en Sjæl, som opbrændes af Deres Dines Gld, hvilken Gld er tusinde Gange mere fortærende end samtlige Flammer i Helvede. Hav dog Medlidenhed med denne arme Sjæl. Hold lidt af det, som før var den skjøne la Mole, og dersom De ikke længe kan tale, saa benyt Dem af Gestus; smil. Min Bens Land er meget skarp-sindig, den vil forstaae Alt. Gjør nogle Gestus for Pokker! eller jeg jager min Skaarde igjennem Livet paa René, for at han ved Hjelp af den Magt, han har over Skyggerne, skal tvinge Deres, som han alt har fremmanet saa beleiligt, til at gjøre Ting, som kun passe sig lidt for en saa honnet Skygge, som De synes mig at være."

Bed disse sidste Uttringer af Coconnas, der havde indtaget en Stilling foran Dronningen, lig Encas, der farer til Helvede, kunde Margrethe ikke tilbageholde et voldsomt Udbrud af Latter, og medens hun bestandigen iagttog denne Lausshed, som ved en saadan Leilighed passede for en kongelig Skygge, rækkede hun Coconnas Haanden.

Denne tog den paa en delicat Maade inden i

fin og kaldte paa la Mole. „Min Bens Skygge,“ raabte han, „kom strax herhen.“

La Mole adlød aldeles forbausset og skjælvende. — „Det er godt,“ sagde Coconnas, idet han tog ham bag i Nakken; „nærm nu dit lustige, smukke, brune Ansigt til denne hvide og lustige Haand, som Du seer her.“

Og idet Coconnas sagde disse Ord, forenede han denne fine Haand med la Mole's Mund og holdt dem paa en agtelsesfuld Maade pressede mod hverandre, uden at Haanden forsøgte paa at befrie sig fra det lemfældige Tryk.

Margrethe smilede bestandigen, hvilket ikke var Tilfældet med Madame de Nevers, der skjævede endnu som Følge af det uventede Syn af de to Adelsmænd. Sit Ildebefindende følte hun gaae over til en Feber, som fremkaldtes ved Jaloussie; thi det syntes hende, at Coconnas ikke havde burdet saaledes glemme sine egne Anliggender for en Andens.

La Mole saae hendes Dienbryn trække sig sammen, opsnappede det truende Lyn fra hendes Dine, og uagtet den berusende Forvirring, i hvilken Belysten raadede ham at forblive, fattede han den Fare,

der truede hans Ben og gjættede, hvad han burde forsøge for at afværge den.

Han reiste sig derfor, lod Margrethes Haand forblive i Coconas, og fastede sig for Hertuginde af Nevers Fodder, idet han greb hendes Haand.

— „O skjønneste, tilbedelsesværdigste af alle Qvinder,“ sagde han, „jeg taler om levende Qvinder og ikke om Skygger (og han sendte Margrethe et Blik og et Smil), „tillad en Mand, som er befriet fra sit flobsede Hylster at erstatte Fraværelsen af et Legeme, som er aldeles beskæftiget med et materielt Benskab. Herr de Coconas, som De seer, er kun et Menneske, et Menneske af en fast og dristig Bygning; det er maaſkee smukt Skjød at betragte, men forgængeligt som alt Skjød; omnis caro fenum. Omendkjøndt denne Adelsmand fra Morgen til Aften yttre sig til mig i Costaler over Deres Person, omendkjøndt De har seet ham uddele de djærveste Hug, man nogensinde har givet i Frankrig, vover denne Helt, der er saa rig paa Beltalenhed ved Siden af en Skygge, dog ikke at tale til en Qvinde. Af den Grund har han henvendt sig til Dronningens Skygge, idet han har overdraget til mig at tale til Deres skjønneste Legeme og

fige Dem, at han nedlægger sit Hjerte og sin Sjæl for Deres Fødder; at han beder Deres guddommelige Dine om at see medlidende til ham, Deres rosenfarvede og brændende Fingre om at vinke ham til Dem, Deres vibrerende og harmoniske Stemme om at sige ham nogle af disse Ord, som man aldrig glemmer; og hvis ikke, har han endnu bedet mig om een Ting, nemlig i Tilfælde at han ikke vilde kunne røre Dem, for anden Gang at jage ham min Naarde, som er en sand Klinge (Naarder have kun Skygger i Solstien), jeg siger, for anden Gang, at jage ham min Naarde igjennem Livet; thi han vil ikke kunde udholde at leve, naar De ikke vil give ham Lov til udelukkende at leve for Dem."

Saa naragtig og spøgefuld Coconnas Tale havde været, saa om, saa berusende og eenfoldig ydmyg var la Mole's Bøn. Nu vendte Henriette sine Dine fra la Mole, paa hvem hun havde hørt i al den Tid, han havde talt, til Coconnas for at see, om Udtrykket i Adelsmandens Ansigt stod i Harmonie med hans Bens forelskede Tale. Det lod til at hun var tilfreds dermed, thi hun blev rød, hun higede efter Beiret og var aldeles overvunden, da hun med et Smil, som lod see en dobbelt Række

Perler indfattede i Korall, sagde til Coconnas: „Er det sandt?“

— „For Pokker!“ raabte Coconnas, blindet af dette Blif og brændende af Gld af samme Fluidum; „om det er sandt! . . . Oh! ja, Madame, det er sandt, saa sandt, som De lever, saa sandt, som jeg skal døe!“

— „Nu, saa kom da,“ sagde Henriette, idet hun rækkede ham Haanden med en Hengivenhed, som hendes forelskede Dine forraadte.

Coconnas kastede sin Floielshue i Veiret og var i eet Spring henne hos den unge Kone, medens la Mole, hvem Margrethe kaldte tilbage ved et Bink, fløi forbi ham, bevinget af Kjærligheden.

I dette Dieblif viste René sig i Døren i Baggrunden. „Stille!“ . . . raabte han i en Tone, som udslukkede enhver Flamme, „stille!“ Og man hørte inde i Muren Lyden af en Nøgle, som blev dreiet om i et Nøglehul og Knirken af en Dør, som bevægede sig paa sine Hængsler.

— „Men,“ sagde Margrethe stolt, „mig synes at Ingen har Ret til at træde herind, naar vi ere her?“ — „Ikke engang Enkedronningen?“ mumlede René hende i Øret. Margrethe ilede strax ned

af den udvendige Trappe, idet hun traf la Mole efter sig; Henriette og Coconas flygtede halvt slættede i hverandre i Hælene paa dem.

Alle fire toge Flugten, som de lette Fugle tage Flugten ved den mindste Lyd af Nysgjerrige, der have seet dem næbes paa en Blomstergreen.

VIII.

De sorte Høns.

Det var paa Tiden, at de to Par forsvandt; thi Catharina stak Nøglen i Nøglehullet paa den anden Dør, i det Dieblif, da Coconas og Madame de Nevers løb ud af Udgangen i Baggrunden, og da Catharina traadte ind, kunde hun høre Lyden paa Trappen af de Flygtendes Trin. Hun kastede et forskende Blik omkring sig, og idet hun sæstede sit mistroiske Die paa René, som stod og bukkede foran hende spurgte hun:

— „Hvem var her?“ — „Nogle Elskende, som have ladet sig nøie med mit Ord, da jeg forsikrede dem, at de elskede hverandre.“ — „Nu, derom ville

vi ikke tale," sagde Catharina, idet hun traf paa Skuldrene; „er her Ingen længer?" — „Ingen uden Deres Majestæt og mig." — „Har De gjort, hvad jeg sagde til Dem?" — „Med Hensyn til de sorte Høns?" — „Ja." — „De staae til Tjeneste, Madame." — „Ah! dersom De var Gode!" mumlede Catharina. — „Sag, Gode, Madam! hvorfor?" — „Fordi De da kunde læse de kostbare Bøger, som Hebræerne have skrevet om Dffrene. Jeg har ladet oversætte een af dem for mig, og jeg har seet, at det hverken var i Hjertet eller i Leyren, som Romerne gjorde det, at Hebræerne søgte Forudsigelserne. Det var i Hjernens Bestaffenhed og i Noget, der lignede Bogstaver, som Skjæbnens almægtige Haand her har indriisset." — „Ja, Madame, det har jeg ogsaa hørt fortælle, af en gammel Rabi, en af mine Benner." — „Der gives," sagde Catharina, „saaledes antydede Bogstaver, som aabne et heelt prophetisk Liv. Kun anbefale de vise Taldæer" . . .

— „Hvad anbefale de?" spurgte Mené, som mærkede, at Dronningen tøvede med at fortsætte. — „De anbefale at anstille Experimentet med Menneskehjerner, da disse ere mere udviklede og sympa-

thifere mere med den Raadspørgendes Willie.“ —
 „Desværre veed Deres Majestæt meget godt, at
 dette er umuligt,“ sagde René. — „I det mindste
 vanskeligt,“ sagde Catharina; „thi dersom vi havde
 vist dette Bartholomæusnatten . . . hm! René,
 hvilket rigt Udbytte! Jeg skal huske paa det, saasnart
 En eller Anden bliver dømt til Døden. Indtil den
 Tid ville vi holde os indenfor det Mueliges Grænd-
 ser. Er Bærelset istand til at foretage Dffre ne i?“
 — „Jo, Madame.“ — „Lader os gaae derind.“

René tændte et Lys, som bestod af forunder-
 lige Bestanddele, og hvis Lugt, der snart var fin
 og gennemtrængende, snart ubehagelig og regende,
 rebede en Sammenblanding af flere Stoffer; idet
 han dernæst lyste for Catharina, gif han først ind i
 den lille Celle.

Catharina valgte selv iblandt Instrumenterne
 en Kniv af anløbet Staal, medens René hentede
 en af de to Høns, som henne i en Krog, rullede
 deres urolige, skinnende Die.

— „Hvorledes skulle vi gaae frem?“ — „Vi
 ville undersøge den enes Lever og den andens
 Hjerne. Dersom de to forskjellige Experimentier
 give os de samme Resultater, maae man vel tro

dem, især hvis disse Resultater stemme overeens med de tidligere erholdte." — „Hvorned skulde vi begynde?" — „Med at experimentere Levren." — „Det er godt," sagde René.

Og han bandt Hønen i to Ringe, som vare anbragte hver i sin Ende ovenpaa Alteret, saa at Dyret, der laae paa Ryggen, kun formaaede at sprelle uden at kunne røre sig af Stedet.

Catharina aabnede Brystet paa den med et eneste Snit. Hønen udstødte tre Skrig og udaandede efter at have stridt i temmelig lang Tid.

— „Bestandigen tre Skrig," mumlede Catharina, „tre Døds tegn."

Derpaa stjar hun Dyret op. — „Og Leveren helliger tilvenstre," vedblev hun, „bestandigen tilvenstre; tre Dødsfald, efterfulgt af Thronens Forfald. „Beeb Du vel, René, at det er skræffeligt?" — „Vi maae see Madame, om det andet Offers Forudsigelser stemme overeens med det første."

René løsnede den slagtede Høne og fastede den i en Krog. Derpaa gif han henimod den anden, som, sluttende sig fra sin Kammerats Skjæbne til sin egen, søgte at undrage sig den ved at løbe hele Gellen rundt, og som, da den endeligen saae

sig greben i en Krog, sløi over Hovedet paa René og slukkede i Flugten det magiske Lys, som Catharina holdt i Haanden.

— „Her seer Du det, René,“ sagde Dronningen. „Saaledes vil vor Slægt udslukkes. Døden vil tilintetgjøre den, og den vil forsvinde af Jordens Overflade. Tre Sønner imidlertid, tre Sønner!“ . . . mumlede hun bedrøvet.

René tog det slukkede Lys ud af hendes Haand og gik ind i den næste Stue for atter at tænde det. Da han kom tilbage, saae han Hønen, der havde puttet Hovedet ned i Trakten.

— „Denne Gang,“ sagde Catharina, „vil jeg forebygge de tre Skrig, thi jeg vil afskjære dens Hoved med et eneste Snit.“ Og da Hønen var fastbunden, skar Catharina virkelig, som hun havde sagt, Hovedet af Hønen med et eneste Snit. Men i den forfærdelige Convulsion aabnede Ræbet sig tre Gange og lukkede sig derpaa for steds.

— „Seer Du,“ sagde Catharina forfærdet. „Da den ikke kunde udstøde tre Skrig, gav den tre Suf fra sig. Tre, bestandigen tre. De skulle alle Tre døe. Alle Dffrene udstøde tre Skrig, forend de døe. Lader os nu see Regnene i Hjernen.“

Nu affkjar Catharina Dyrets blege Kam, aabnede Hjerneskallen forsigtigt og, idet hun deelte den saaledes, at hun blottede Hjernens Klapper, søgte hun at opdage Formen af et eller andet Bogstav i de blodige Krumninger, som fremkomme ved Delingen af Hjernemassen.

— „Altid,“ raabte hun, idet hun slog Hænderne sammen, „altid! og denne Gang er Forudsigelsen tydeligere end nogensinde. Kom og see.“ — René nærmede sig. — „Hvad er det for et Bogstav?“ spurgte Catharina ham, idet hun viste ham et Teg., — „Et H. svarede René. — „Hvorofte, er det gjentaget?“ — René talte. „Fire Gange,“ sagde han. — „Nu vel! nu vel, er det? Jeg seer det, det betyder H e n r i k IV. Oh!“ hylede hun, idet hun kastede Kniven, „der hviler Forbandelse over mit Hskom.“

Det var et frygteligt Syn, at see denne døde, blege Kvinde, belyst af et mat Lys, sammenknugede blodige Hænder.

— „Han vil komme til at regjere,“ sagde hun med et fortvivlet Suf, „han vil komme til at regjere.“ — „Han vil komme til at regjere,“ gjentog René, hensunken i dybe Tanker.

Imidlertid forsvandt dette mørke Udtryk snart af Catharinas Træk, da der opstod en Tanke hos hende, som syntes at bryde frem af hendes Hjernes Siderste.

„René,” sagde hun, idet hun udstrakte Haanden mod Florentineren uden at vende Hovedet, der var nedsænket paa Brystet. „René, har man ikke en gruelig Historie om en Læge fra Perouia, som ved Hjælp af en Pommade paa engang forgav sin Datter og Dattrens Elsker?” — „Jo, Madame.” — „Og denne Elsker, det var?” . . . vedblev Catharina tankesfuld. — „Det var Kong Ladislaus, Madame.” — „Ah! ja, det er sandt,” mumlede hun. „Kjender De denne Historie nøiere?” — „Jeg har en gammel Bog, som handler derom,” svarede René. — „Nu vel! lader os gaae ind i det andet Bærelse og laan mig den saa.”

Begge forlode derpaa Gellen, hvis Dør René atter lukkede efter sig. — „Befaler Deres Majestæt at jeg skal anstille nye Dffre?” spurgte Florentineren. — „Nei, René, nei; jeg er for Dieblicket tilstræffeligen ove.beviist. Vi ville vente, indtil vi kunne faae fat paa Hovedet af en eller anden For-

bryder og paa Henrettelsesdagen kan Du handle med Bøddelen om det.

René bukkede som Tegn paa, at han samtykkede, nærmede sig derpaa med sit Lys i Haanden til Reolerne, i hvilke Bøgerne vare opstillede, steg op paa en Stol, udtog een og gav Dronningen den. Catharina aabnede den. „Hvad er dette?“ sagde hun. „Om Maaden paa hvilken man oplærer og ernærer Hannerne hos visse Rovfugle, Falkene og lignende Fugle, for at gjøre dem tappre, aarvaagne og bestandigen beredte til Lyveri.“ — „Ah! om Forladelse, Madame, jeg har taget feil. Dette er en Afhandling om, Jagten af en viss Lusceser, der har skrevet den for den berymtede Castruccio Castracani. Den stod ved Siden af den anden og er indbunden paa samme Maade. Jeg har taget feil. Det er iøvrigt en meget kostbar Bog, der existerer kun tre Exemplarer af den i hele Verden: et, som tilhører det venetianske Bibliothek, et andet, som var bleven kjøbt af Deres Fædresfader Laurentius, og som Pierre de Medicis tilbød Kong Carl VIII. da denne reiste igjennem Florents, og det tredie seer De her.“ — „Jeg har Respect for den,“ sagde Catharina, „paa Grund af dens Sjældenhed; men

da jeg ikke har Brug for Bogen, giver jeg Dem den tilbage." Og hun strækkede den høire Haand mod René for at modtage den anden Bog, medens hun med den venstre Haand tilbagegav ham den, hun havde modtaget.

Denne Gang havde René ikke taget feil, det var ganske rigtigt den Bog, hun ønskede. René steg ned, bladede et Dieblif i den og gav hende den saaledes opflaaet. Catharina satte sig hen ved et Bord, René stillede det magiske Lys ved Siden af hende, og ved Skinnets af den blaalige Flamme læste hun nogle Linier med halvhoi Stemme. „Godt," sagde hun, idet hun slog Bogen sammen. „Nu har jeg seet, hvad jeg vilde see." Hun reiste sig, lod Bogen ligge paa Bordet og gjemte i sin Forstand kun den Tanke, som hun havde fundet Spi- ren til, og som skulde modnes der.

René ventede agtelsesfuld med Lysen i Haanden paa at Dronningen, der syntes særdig til at trække sig tilbage, skulde give ham nye Befalinger eller henvende nye Spørgsmaal til ham. Catharina gjorde flere Skridt med nedbeiet Hoved, Fingren paa Munden og uden at sige et Ord. Idet hun dernæst pludseligen standsede foran René og hævede

sit runde og stirrende Die, der lignede [Kovfug-
lens, imod ham, sagde hun:

— „Vilstaae for mig, at Du har tilberedt en
eller anden Elskovsdrif for hende.“ — „For hvem,“
spurgte Ken: Kjaelvende. — „For Madame de
Sauve.“ — „Seg, Madame?“ sagde Kené, „nei
aldrig.“ — „Aldrig?“ — „Paa min Tre, jeg svær-
ger det.“ — „Der maa imidlertid være Magie
med i Spillet, thi han elsker hende til Raseri, og
han er just ikke bekjendt for at være fri for Flyg-
tighed.“ — „Hvem, Madame?“ — „Han, den
forbandede Henrik, han som skal efterfølge vore tre
Sønner, han som man engang vil kalde Henrik IV.
og som imidlertid er Johanne d'Albret's Søn.“
Og disse sidste Ord ledsagede Catharina med et
Suf, som fik Kené til at gysé, thi det erindrede
ham om de berygtede Handsker, som han paa Ca-
tharina's Befaling havde tilberedt til Dronningen
af Navarra.

— „Han kommer altsaa bestandigen til hende?“
spurgte Kené. — „Bestandigen,“ sagde Catharina,
— „Jeg havde imidlertid troet, at Kongen af Na-
varra's Hjerte var aldeles vendt tilbage til hans
Kone.“ — „Comediespil, Kené, ikke Andet end

Comediespil. Jeg forstaaer ikke, i hvad Hensigt alt Dette er skeet, men Alt er stødt sammen for at narre mig. Selv min Datter, Margrethe erklærer sig imod mig; maaskee haaber hun ogsaa sine Brødre's Død, maaskee haaber hun ogsaa at blive Dronning af Frankrig." — „Ja, maaskee," sagde René, sunken tilbage i sit Drømmeri og agerende Echo til Catharinas frygtelige Tvivl.

— „Nu," sagde Catharina, „vi ville see." Og hun begyndte at gaae henimod Døren i Baggrunden, da hun uden Tvivl ansaae det for unyttigt at gaae ned af den hemmelige Trappe, estersom hun var sikker paa at være alene. René gik isorveien, og nogle Dieblikke efter vare de Begge nede i Parfumeuren's Boutif.

— „Du havde lovet mig nogle nye Salver til mine Hænder og mine Læber, René," sagde hun. „See nu er det Vinter, og Du veed, at mine Hænder er meget sensible i Kulden." — Jeg har allerede beskæftiget mig dermed, Madame, og imorgenasten vil De ikke træffe mig for Kl. 9 eller 10. Imorgen holder jeg mine Andagtsøvelser." — „Godt, Madame, Kl. ni skal jeg være i Louvre." — Madame de Sauve har smukke Hænder og smukke Læber."

sagde Chatarina i en ligegyldig Tone; „hvilken Sæbe bruger hun?“ — Til sine Hænder?“ — „Ja lad mig høre, til hendes Hænder?“ — „Heliotropsæbe.“ — „Til sine Læber vil hun bruge det nye Opiat, som jeg har opfundet, og af hvilket jeg har tænkt paa at bringe Deres Majestæt en Gifte imorgen, paa samme Tid som jeg bringer en Gifte til hende.“

Chatharina forblev et Dieblif staaende i Lanfer.

— „Føvrigt er hun smul, dette Kreatur,“ sagde hun, idet hun bestandigen svarede, paa hvad hun hemmeligen tænkte, „og denne Lidenskab hos Bearneren er aldeles ikke til at forundre sig over.“ — Og især Deres Majestæt hengiven,“ sagde René, „efter hvad jeg i det mindste troer.“

Chatarina smilede og traf paa Skuldrene. „Maar en Kvinde elsker,“ sagde hun, „er hun da nogen Anden end sin Elsker hengiven? Du har lavet en eller anden Elskovsdrif for hende, René!“ — „Jeg sværger Dem Nei, Madame.“ — „Det er godt! vi ville ikke tale længer derom. Viis mig derfor dette nye Opiat, som Du fortalte mig om, og som skal gjøre hendes Læber endnu friskere og endnu mere rosenrøde.“

René gif hen til en Keol og viste Catharina sex smaa Solvdaaser af samme Form, nemlig runde, som vare opstillede ved Siden af hinanden. — „See, det er den eneste Elskovsdrif, hun har forlangt af,“ sagde René, „det er sandt, som Deres Majestæt siger, at jeg har lavet det ene, for hendes Skyld, thi hun har saa fine og saa zarte Læber, at Solen og Binden ere lige skadelige for dem.“

Catharina aabnede en af disse Daaser; den indeholdt den yndigste Carminsæbe. — „René,“ sagde hun, „giv mig nogen Sæbe til mine Hænder; jeg har slet ingen, lad mig faae lidt med mig.“

René gif bort med Lyset og hentede i et Sideværelse hvad Dronningen havde forlangt. Imidlertid vendte han sig ikke saa hurtigt om, at han tydeligt kunde see Catharina ved en hurtig Bevægelse tage en Daase og skjule den under sin Skaafe. Han var alt for fortrolig med disse Enkedronningens Smaastyverier, til at han skulde være saa ubehændig at robe, at han havde mærket det. Da han tog den forlangte Sæbe, som var indpakket i en, med Blomster prydet Papiirspose, sagde han ogsaa blot: „See her, Madame.“ — „Tak, René,“ var Catharinas

Svar. Efter et Dieblisk Tausshed, sagde hun derpaa: „Bring dette Opiat ikke før om 8 eller 10 Dage til Madame de Sauve; jeg vil være den Første, der forsøger det.“

Og hun beredte sig til at gaae. — „Vil Deres Majestæt, at jeg skal ledsage Dem?“ spurgte René. — „Blot til Enden af Broen,“ svarede Catharina, „mine Adelsmænd vente mig der med min Bærestol.“

De gik Begge udaf Huset og naaede Hjernet af Gaden la Barillerie, hvor fire ridende Adelsmænd og en Bærestol uden Baaben ventede paa Catharina.

Det Første René gjorde, da han kom tilbage, var at tælle sine Daaser med Opiat.

Han manglede een.

IX.

Madame de Sauves Bærelse.

Catharina havde ikke taget fejl i sine Formodninger. Henrik begyndte atter sine gamle Baner,

og hver Aften begav han sig til Madame de Sauve. I Begyndelsen havde han udført denne Excursion med den største Hemmelighedsfuldhed; men liget efter lidt var han bleven kjed af dette og havde forsonst Forsigtighedsreglerne, saa at Catharina ikke havde vanskeligt ved at overtude sig om, at Margrethe vedblev kun af Navn at være Dronning af Navarra, medens Madame de Sauve var det i Gjerning.

Vi have i Begyndelsen af denne Fortælling talt et Par Ord om Madame de Sauves Bærelse; men Døren, som blev aabnet af Dariole for Kongen af Navarra, blev laaset godt efter ham, saa at dette Bærelse, Skuepladsen for Bearnerens hemmelighedsfulde Elfskabs-scener, er os fuldkommen ubekjendt.

Denne Bolig, der var indrettet paa samme Maade, som de Boliger, Fyrsterne tilstaae deres Hoffolk i de Palaier, de beboe, for at have dem i Nærheden, var mindre og mindre beqvem, end en Bolig ude i Staden vist vilde have været. Den laae, som vi allerede vide, i anden Etage, omtrent ovenover Henrik's, og Døren gik ud til en Corridor, hvis yderste Ende fik sit Lys igjennem et hvælvet

Windue, hvis smaae Ruder vare indfattede i Bly, og igjennem hvilket, selv i Aarets skjønneste Dage, fun et meget svagt Lyß formaaede at trænge. Om Vintren var man fra Kloffen tre om Eftermiddagen nødsaget til her at tænde en Lampe, som, da den Sommer og Vinter rummede ligemegen Olie, da gik ud henimod Kloffen Ti om Aftenen og saaledes, naar Vinterdagene vare naaede, frembed en større Sikkerhed for to Elskende.

Et lille, med guldblomstret Silkedamaß tapetseret Forværelse, et, med blaat Floiel beklædt Modtagelseværelse, et Soveværelse, i hvilket den, med firsebærrode Atlaskeß-Gardiner omhængte Seng, hvis Himmel hvilede paa dreiede Søiler, var opstillet saaledes, at der var et Rum imellem den og Baggeen, som prydedes med et, i Solvramme indfattet Speil og to Malerier, til hvilke Sujettet var taget fra Venus's og Adonis's Kjærlighedsforstaaelser; dette udgjorde Dronning Catharina af Medicis charmante Hofdameß Bolig, nu vilde man sige hendes Rede.

Naar man søgte rigtigt, vilde man, ligeoverfor et, med alle sine Smaanødvendigheder forsynet Toiletbord, i en mørk Skrog af dette Værelse endnu

have fundet en lille Dør, som gik ind til et Slags Bedekammer, hvor et lille Alter var ophøiet paa nogle Trin. Paa Bæggen i dette Bedekammer var der, ligesom for at bøde paa de to mythologiske Malerier vi have omtalt, ophængt 3 eller 4 af de meest gudelige Malerier. Imellem disse Malerier hængte der qvindelige Baaben paa forgyldte Søm; thi paa disse mysteriøse Intriguers Lidspunkt bare Dvin-derne, ligesom Mændene Baaben og benyttede dem undertiden med ligesaa stor Færdighed, som de.

Aftenen efter at de omtalte Scener vare foregaaede hos Mester René, sad Madame de Sauve paa en Sovesopha i sit Soveværelse, fortalte Henrik om sin Frygt og sin Kjærlighed og anførte, som Beviis paa denne Frygt og denne Kjærlighed, den Hengivenhed, hun havde viist den berømte Nat, som var fulgt efter Bartholomæusnatten, den Nat, som man veed Henrik tilbragte hos sin Kone.

Henrik bevidnede hende paa sin Side sin Taknemlighed. Madame de Sauve var denne Aften henrivende i sin simple Kammerdugs Natdragt, og Henrik var meget taknemlig.

Midt under alt Dette var Henrik tungsindig, da han virkelig var forelsket. Madame de Sauve,

som paa sin Side tilsidst af sit ganske Hjerte havde adopteret denne, af Catharina befalede Kjærlighed, betragtede Henrik stivt for at see, om hans Dine stode i Overeensstemmelse med hans Ord.

— „Hør Henrik,“ sagde Madame de Sauve, vær aabenhjertig: den Nat, De tilbragte i Hendes Majestæt, Dronningen af Navarras Cabinet med Herr de la Mole ved Fødderne, sørgede De da ikke over, at denne værdige Adelsmand besandt sig imellem Dem og Dronningens Soveværelse?“

— „Jo, isandhed, min Veninde,“ sagde Henrik, „thi jeg maatte absolut gaae igjennem dette Værelse for at naae det, hvor jeg befinder mig saa vel, og hvor jeg i dette Dieblif føler mig saa lykkelig.“

Madame de Sauve smilede.

— „Og De har ikke senere været der?“ — „Kun de Gange, jeg har sagt det til Dem.“ — „De vil aldrig gaae derind uden at sige mig det?“ — „Nei aldrig.“ — „Lor De sværge derpaa?“ — „Ja vistnok, dersom jeg endnu var Huguenot. Men . . .“ — „Men hvad?“ — „Men den katholske Religion, hvis Troeslære jeg for Diebliffet indprenter mig, har lært mig, at man aldrig maa sværge.“

— „Bindbeutel!“ sagde Madame de Sauve, ry-
stende paa Hovedet.

„Men naar Louren kom til Dem, Charlotte“,
sagde Henrik, „og jeg vilde udsperge Dem, vilde
De da svare paa mine Spørgsmaal?“ — „Uden
Tvivl,“ svarede den unge Kone. „Jeg har Intet
at skjule for Dem.“ — „Lader os see, Charlotte,“
sagde Kongen, „forklar mig engang, hvoraf kommer
det, at De efter denne fortviolede Kulde, som
gik forud for mit Bryllup, er bleven mindre gru-
som imod mig, jeg, som er en ubehændig Bearner,
en latterlig Provindsialist, en Fyrste, der er alt for
fattig til at vedligeholde Rigsklenodiernes Glands??“
— „Henrik,“ sagde Charlotte, „De forelægger mig
den Gaade, som alle Landes Philosopher i 3000
Aar have søgt at løse. Henrik, spørg aldrig en
Qvinde, hvorfor hun elsker Dem; spørg hende blot:
Elsker De mig?“ — „Elsker De mig Charlotte?“
spurgte Henrik. — „Jeg elsker Dem,“ sagde Ma-
dame de Sauve med et fortryllende Smil, idet hun
lod sin skønne Haand glide ned i sin Elskers.
— Henrik beholdt den inden i sin. „Men,“ sagde han
atter, fortsættende sin Tanke, „dersom jeg havde
gjettet den Gaade, som Philosopherne i 3000 Aar

forgjæves have søgt at løse, idetmindste med Hensyn til Dem Charlotte?" — Madame de Sauve rødmede. — „De elsker mig," vedblev Henrik, „altsaa har jeg ikke Andet at bede Dem om, og jeg anseer mig for det lykkeligste Menneske i hele Verden. Men De veed, der mangler altid Noget i Gens Lykke. Adam fandt sig ikke fuldkommen lykkelig midt i Paradis, og han brød i det ulyksalige Æble, som har gjort Nydsgjærrighed fornøden for os Alle, hvilket gjør, at Enhver tilbringer sit Liv med at søge efter Noget, der er ham ubekjendt. Siig mig, min Veninde, for at hjælpe mig til at finde det Ubekjendte, jeg søger efter, har Dronning Catharina ikke fra Begyndelsen befalet Dem at elske mig?" — „Henrik," sagde Madame de Sauve, „tal sagte, naar De taler om Enkedronningen." — „Oh!" sagde Henrik med en Ligegyldighed og en Tillid af hvilken selv Madame de Sauve blev stuffet, „tidligere gjorde jeg klogt i ikke at have Tillid til hende, denne gode Moder, da vi ikke stode i god Forstaaelse med hverandre; men nu da jeg er hendes Datters Gemal" . . ." — „Dronning Margrethes Gemal!" sagde Charlotte rødmede af Jaloussie.

— „Tal selv sagtere,“ sagde Henrik. „Nu da jeg er hendes Datters Gemal, ere vi de bedste Bener af Benden. Hvad forlangte man? at jeg skulde blive Katholik, efter hvad det lod til. Nu vel! den Raade, man viste mig, har vort mig; og paa den hellige Bartholomæus's Fodben er ieg bleven det. Vi leve nu en samille som gode Brodre, som gode Christne.“ — „Og Dronning Margrethe?“ — „Dronning Margrethe?“ sagde Henrik, „nu! hun er det Baand, som forener os Alle.“ — „De har sagt mig, Henrik, at Dronningen af Navarra, til Belønning for hvad jeg har gjort for hende, havde været ædelmodig imod mig. Dersom De har sagt sandt, dersom denne Ædelmodighed, for hvilken jeg har viist hende en saa stor Taknemlighed, er virkelig, da er hun kun et Baand i en Overeenskomst, der er let at bryde. De kan derfor ikke forlade Dem paa denne Støtte, thi De har ikke narret Nogen med denne tilsyneladende Fortrolighed.“ — „Dog forlader jeg mig derpaa, og i tre Maaneder har den været den Hovedpude, paa hvilken jeg sover.“ — „Da har De skuffet mig, Henrik,“ raabte Madame de Sauve, „da er Dronning Margrethe virkelig Deres Kone.“

Henrik smilede.

— „Hør, Henrik,“ sagde Madame de Sauve, „see dette er et af disse Smil, som bringer mit Blod i Oprør, og som gjør, skjøndt De er Konge, at jeg undertiden betages af en grulig Lyst til at udrive Deres Dine.“ —

— „I saa Tilfælde,“ sagde Henrik, „lyffes det mig dog at narre med denne formeentlige Fortrolighed, eftersom der er Diebliffe, i hvilke de, skjøndt jeg er Konge vil udrive mine Dine, fordi De troer, at den finder Sted.“

— „Henrik, Henrik,“ sagde Madame de Sauve „jeg troer, at selv Gud ikke engang veed, hvad De tænker,“ — „Jeg tænker min Veninde,“ sagde Henrik, „at Catharina fra Begyndelsen har befalet Dem at elske mig, at Deres Hjerte dernæst har tilskyndt Dem dertil, og at De nu, naar disse to Stemmer tiltale Dem, De da kun høre Deres Hjertes. Nu elsker jeg Dem ogsaa og det af mit hele Hjerte, og naar jeg har Hemmeligheder, saa er det netop af Grund at jeg ikke betroer Dem dem for ikke at udsætte Dem for Fare, . . . jeg haaber De forstaaer mig . . . thi Dronningens Venstab er forunderligt.. en Svigermoders Venstab . . .“

Dette havde Charlotte slet ikke ventet, det forekom hende, at det tætte Forhæng, som hængte imellem hende og hendes Elsker, hvergang hun vilde undersøge dette bundløse Hjertes Afgrunde, forvandlede til en Muur og stilte dem fra hverandre. Hun følte derfor Taarerne komme hende i Dinene ved dette Svar, og da Kloffen slog ti, sagde hun:

— „Sire, nu maa jeg gaae til Hvile. Min Tjeneste falder mig meget tidligt imorgen til Enkedronningen.“ — „De jager mig altsaa bort iasten, min Veninde,“ sagde Henrik. — „Henrik, jeg er i daarligt Humeur, og naar jeg er det, er jeg fjedsommelig, og naar De finder mig fjedsommelig vil De ikke elske mig. De indseer altsaa, at det er bedst, De trækker Dem tilbage.“ — „Nu vel,“ sagde Henrik, „jeg vil trække mig tilbage, dersom De fordrer det, Charlotte; men, Guds Død! De maa give Tilladelse til at assistere ved Deres Toilette?“ — „Men Sire, lader De saa ikke Dronning Margrethe vente?“ — „Charlotte,“ svarede Henrik alvorlig, „vi havde aftalt, at vi aldrig vilde tale om Dronningen af Navarra, og iasten synes det mig, at De udelukkende kun har talt om hende.“

Madame de Sauve sukkede og gik hen og satte sig ved sit Toiletbord. Henrik tog en Stol, trak den hen til den, der tjente hans Elskerinde til Sæde, og idet han lagde det ene Knæ op paa den og lænede sig mod Ryggen, sagde han:

— „Nu, min gode, lille Charlotte, tillad mig, at jeg maa see Dem, pynte Dem, see Dem pynte Dem for mig, hvad De endogsaa siger dertil. Min Gud! hvilke mange Ting! hvilken Mængde Parfumer! hvilken Mængde Poser med Pudder! hvilken Mængde smaa Flasker og Ufer!“ — „Det synes saameget,“ sagde Charlotte sukkende, „og dog er det meget lidt, eftersom jeg med alt dette endnu ikke har været istand til ene at herse over Deres Majestæts Hjerte.“ — „Nu, nu,“ sagde Henrik, „lader os ikke fordybe os i Politik. Hvad er det for en lille fin Pensel? Skulde den være til at male Dienbrynene paa min olympiske Jupiter?“ — „Ja, Sire,“ svarede Madame de Sauve smilende, „og De har gjettet rigtigt strax.“ — „Og den yndige lille Elfenbeenskam?“ — „Den er til at stille Haaret med.“ — „Og denne yndige lille Solvdaase med det udgraverede Laag?“ — „Oh! den har jeg faaet fra René, Sire, det er den bekjendte

Opiat, som han har lovet mig saa længe til at gjøre disse Læber behageligere, som Deres Majestæt undertiden har havt den Godhed at finde bløde."

Og ligesom før at prøve hvad den henrivende Kone havde sagt, hvis Pande opflaredes efterbaan-oen som man bragte hende tilbage paa Coquette-riets Gebeet, trykkede Henrik sine Læber mod dem, som Comtesen betragtede med Opmærksomhed i Speilet.

Charlotte rækkede Haanden efter den Daase, om hvilken Samtalen dreiede sig, uden Tvivl for at vise Henrik, paa hvilken Maade den røde Deig anvendtes, da et kort Slag paa Forværelsets Dør bragte de Elskende til at skjælve.

— „Man banker, Madame," sagde Variole, idet hun stak Hovedet indaf Døren. — „Hør hvem det er, der banker og kom tilbage," sagde Madame de Sauve. — Henrik og Charlotte betragtede hverandre uroligt, og Henrik tænkte paa at skjule sig i Bedekamret, hvor han alt mere end een Gang havde fundet et Tilflugtssted, naar Variole kom paa denne Maade.

— „Madame,“ sagde denne, „det er Parfumeuren René.

Bed dette Navn trak Henrik Dienbrynene sammen og kneb sig ufrivilligt i Læberne. — „Vil De, at jeg skal afvise ham?“ spurgte Charlotte. — „Nei,“ sagde Henrik, „Mester René gjør aldrig Noget uden isorveien at have tænkt, over hvad han gjør; naar han beseger Dem er det, fordi han har Grunde til at komme her.“ — „Vil De da skjule Dem?“ — „Derfor skulde jeg vel vogte mig,“ sagde Henrik, „thi Mester René veed Alt, og Mester René veed, at jeg er her.“ — „Men har Deres Majestæt ikke nogen Grund; af hvilke hans Nærværelse kan være Dem smertelig?“

„Jeg!“ sagde Henrik, idet han gjorde Vold paa sig, hvilket han uagtet sin Selvbeherkelse dog ikke formaaede aldeles at skjule; „jeg, aldeles ingen; vi vare nok Uvenner, det er sandt; men siden Bartholomæusnatten ere vi blevne forsonede.“ — „Lad ham komme ind,“ sagde Madame de Sauve til Dariole.

Et Dieblif efter traadte René ind og omfattede hele Bærelset med et eneste Blik. — Madame de

Sauve sad endnu bestandigen foran sit Toilettebord. — Henrik havde taget Plads paa Sovesofaen.

Charlotte var bestinnet af Lysen; Henrik sad i Skygge.

„Madame,“ sagde René med en underdanig Fortrolighed, „jeg kommer for at gjøre Undskyldninger.“ — „Og hvorfor det, René?“ spurgte Madame de Sauve med denne Medlidenhed, som de smukke Damer altid vise mod de Mange, som omringe dem og bidrage til at forskjønne dem. — „Fordi jeg saalænge havde lovet at arbejde for disse skjønne Læber, og fordi“ . . . — „Fordi De først idag har holdt Deres Løfte, ikke sandt?“ sagde Charlotte. — „Først idag?“ gjentog René. — „Ja, først idag, selv først i aften har jeg modtaget denne Daase, som De har sendt mig.“ — „Ah! virkelig,“ sagde René, idet han med et forunderligt Udtryk betragtede den lille Daase med Opiat, som stod paa Madame de Sauves Bord, og som til Punkt og Prikke lignede dem, han havde staaende i sit Magazin. — „Jeg havde gjettet rigtigt,“ mumlede han, „og De har brugt deraf?“ — „Nei, endnu ikke, men jeg vilde netop have forsøgt det, da De traadte herind.“

Renés Ansigt antog et takfuldt Udtryk, som ikke undgik Henrik, der isørigt næsten hørte Alt.

„Nu, René, hvad feiler Dem?“ spurgte Kongen. — „Mig? Intet, Sire,“ sagde Parfumeuren. „Jeg venter i al Underdanighed paa, at Deres Majestæt skulde bæere mig med et Ord, førend jeg tager Afsted med hendes Raade, Baronessen.“ — „Nu vel,“ sagde Henrik smilende. „Behøver jeg at sige Dem, at jeg seer Dem med Fornøielse?“

René saae sig omkring, gif Bærelset rundt, ligesom for med Diet og Dret at undersøge Dorene og Gardinerne, og i det han atter standsede og stillede sig saaledes, at han baade kunde see Madame de Sauve og Henrik, sagde han:

„Jeg veed det ikke.“

Underrettet ved dette beundringsværdige Instinkt, som, lig en sjette Følelse fulgte ham igjennem hele den første Deel af hans Liv midt imellem de Farer, som omringede ham om, at der i dette Dieblif foregik noget Forunderligt, som lignede en Kamp i Parfumeurens Indre, vendte Henrik sig mod ham, og idet han forblev i Skyggen, medens Florentinerens Ansigt blev beskinnet af Lysen, sagde han til ham:

„De her paa denne Tid, René?“ — „Skulde jeg være saa uheldig at genere Deres Majestæt?“ svarede Parfumeuren, idet han gjorde et Skridt tilbage. — „Nei. Jeg ønsker blot at vide en Ting.“ — „Og det er, Sire?“ — „Troede De at træffe mig her?“ — „Derpaa var jeg vis.“ — „De søgte mig altsaa?“ — „Jeg er i det mindste saa lykkelig at træffe Dem.“ — „De har Noget at sige mig,“ vedblev Henrik. — „Maaskee, Sire,“ svarede René.

Charlotte rødmede, thi hun frygtede for at den Opdagelse, som Parfumeuren syntes at ville gjøre, skulde betræffe hendes tidligere Opførsel mod Henrik; hun lod derfor som om hun, da hun var aldeles beskæftiget med sit Toilette, Intet havde hørt, og idet hun afbrød hans Conversation, udbød hun, idet hun aabnede Daasen med Opia; „Ah! René, De er isandhed en herlig Mand; Denne Deig har en vidunderlig Farve, og da De er her, vil jeg gjøre Dem den Ære, i Deres Nærværelse at anstille et Forsøg med Deres nye Frembringelse.“

Og hun tog Daasen med den ene Haand, medens hun med Fingren af den anden berørte den rosenfarvede Deig, som fra Fringeren skulde gaae over paa hendes Læber.

René skjælvede. — Baronessen nærmede smilende Opiatet til sin Mund, René blegnede.

Henrik, som bestandigen stod i Skygge, men hvis Dine vare opmærksomme og brændende, iagttog enhver Bevægelse af den Ene, og enhver Skjelven hos den Anden.

Charlottes Haand var lige ved at berøre hendes Læber, da René greb hendes Arm i samme Dieblif, som Henrik reiste sig for at gjøre det Samme. Henrik faldt lydløs tilbage paa Sovesofaen.

„Et Dieblif, Madame,“ sagde René med et sammentrængt Smil; „man maa ikke anvende dette Opiat uden nogle særegne Anviisninger?“ — „Og hvem vil give mig disse Anviisninger?“ — „Jeg.“ — „Naar?“ — „Saasnart jeg er færdig med hvad jeg har at sige hans Majestæt Kongen af Navarra.“

Charlotte gjorde store Dine, da hun Intet forstod af denne hemmelighedssfulde Tale, hun herte og hun blev staaende med Opiatsdaasen i den ene Haand, idet hun betragtede sin Finger, som den carmoisinrode Deig havde farvet rød.

Henrik reiste sig, og dreven af den Tanke, der, ligesom alle den unge Konges Tanker, havde to Sider, een, som syntes overfladisk, en anden som var grundig, gif han hen til Charlotte, tog hendes Haand og gjorde en Bevægelse for at trykke hende til sine Læber.

„Et Dieblif,“ sagde Rene hurtigt, et Dieblif. Vit De have den Godhed, Madame, at vadske Deres skjonne Hænder med denne Sæbe fra Neapel, som jeg havde forglemt at sende Dem tilligemed Opiatet, og som jeg har havt den Gæve selv at bringe Dem.“ Og idet han viklede et Stykke grønligt Sæbe ud af et Solypapiir, lagde han det i et rødt Fad, gød Vand deri og rækkede Madame de Sauve det Hele, idet han lagde det ene Knæ til Jorden.

„Men, Mester René, jeg gjenkjender Dem isandhed ikke længer,“ sagde Henrik; „De er i Besiddelse af et Galanterie, saa De vilde kunne gjøre alle Hoffets Courmagere tilskamme.“ — „Oh! hvilken deilig Duft,“ raabte Charlotte, idet hun indgned sine skjonne Hænder i det perlemoeragtige Skum, som fremkom af den dustende Sæbe.

René opfyldte sine Functioner som opvartende Cavaleer indtil Enden; han rækkede Madame de

Sauve et Haandflæde af fiint hollandsk Lærred, for at hun skulde astørre sine Hænder. — „Og nu,“ sagde Florentineren til Henrik, kan De tilfredsstille Deres Lyst, min Herre.“

Charlotte rækkede sin Haand til Henrik, der kysede den, og medens Charlotte vendte sig halvt paa sin Stol for at høre, hvad René vilde sige, indtog Kongen af Navarra atter sin Plads, mere end nogensinde overbevist om, at der foregik noget Overordentligt i Florentinerens Hoved.

„Nu?“ spurgte Charlotte.

Florentineren syntes at fatte en fast Beslutning og vendte sig mod Henrik.

X.

Sire, De skal blive Konge!

„Sire,“ sagde René til Henrik, jeg kommer for at tale til Dem om en Sag, som i lang Tid har beskæftiget mig. — „Er det om Parfumer?“ sagde Henrik med et Smil. — „Nu vel! ja, Sire . . . det er om Parfumer,“ svarede René med

et besynderligt indvilligende Nif. — „Tal, jeg hører; det er en Gjenstand, som bestandig har interesseret mig meget.

René betragtede Henrik, for at søge at læse, bagved Ordene i hans uigjennemtrængelige Tanker; men da han saa, at det var en fuldkommen Umuelighed, vedblev han: „En af mine Venner, Sire, er netop ankommen fra Florents. Denne Ven beskæftiger sig meget med Astrologie.“ — „Ja, jeg veed,“ svarede Henrik, „at det er en florentinsk Tilbøielighed.“ — „Han har i Forening med de viseste Mænd i Verden, stillet de fornemste Hoveder i Europa deres Horoscop.“ — „Aha!“ yttrede Henrik. — „Og da det bourbonske Huus er et af de allerhøieste, saasom det stiger lige ned fra Greven af Clermont, Ludvig den Helliges femte Søn, saa kan Deres Majestæt let tænke Dem, at Deres Horoscop ikke er bleven forglemt.“ Henrik hørte endnu mere opmærksomt paa ham. „Og De erindrer dette Horoscop?“ sagde Kongen af Navarra med et Smil, hvori han søgte at lægge Ligegyldighed. — „Oh, svarede René og rystede paa Hovedet, Deres Horoscop er ikke af dem, som man forglemmer.“ — „Virkelig?“ spurgte Henrik med en ironisk Mine. —

„Nei, Sire. Efter dette Horoscops Tegn, er Deres Majestæt kaldet til den meest glimrende Stilling.“ Den unge Fyrstes Dine fastede ufrivillige Lynglimt, som næsten i samme Dieblif forsvandt i en Sky af Ligegyldighed.

„Alle disse italienske Drafler ere Smigrere,“ sagde han, „og en Smigrer er en Løgner. Er der ikke Nogen, som har forudsagt, at jeg skulde commandere Armeer?“ vedblev han og brød ud i en Skoggerlatter. Men en mindre beskæftiget Jagttager end René vilde have bemærket, at denne Latter var fremtvungen med Magt. — „Sire,“ svarede René med Kulde, „Horoscopet forkynder mere end dette.“ — „Forkynder det, at jeg skal vinde Feldtslag i Spidsen for Armeerne?“ — „Mere, end dette, Sire.“ — „Nu vel, De skal see, at jeg skal blive en Erobrer,“ sagde Henrik. — „Sire, De skal blive Konge.“ — „Ah, ved alle Hellige!“ sagde Henrik og undertrykte sit Hjertes voldsomme Slag, „er jeg ikke allerede Konge?“ — „Sire, min Ven veed, hvad han lover. De skal ikke blot blive Konge, men De skal komme til at herske som Konge.“ — „Deres Ven,“ sagde Henrik med sin spottende Tone, „har Brug for ti Gulddalere, ikke sandt. René?

thi en sliq Prophetie er ogsaa ærgjerrig ved den svindende Tid. Seer De René, da jeg ikke er rig, vil jeg forære Deres Ven fem Daler strax og fem andre, naar Spaadommen gaaer i Opfyldelse.“ —

„Sire,“ udbrod Baronesse Sauve, forglem ikke, at De allerede har indgaaet Forpligtelser mod Dariole, og overlæs Dem ikke med Løfter.“ —

„Madame,“ sagde Henrik, „naar Diebliffet kommer, haaber jeg, at man vil behandle mig som Konge, og at Enhver vil være tilfreds, dersom jeg blot holder Halvdelen af, hvad jeg har lovet.“ — „Sire,“ sagde René, „jeg vedbliver . . .“ — „Oh! Det er da ikke Alt endnu?“ spurgte Henrik; „lad gaae! dersom jeg bliver Keiser, giver jeg dobbelt saa meget. — „Sire, min Ven kom altsaa tilbage fra Florents med dette Foroscop, som han fornyede i Paris, og som gav samme Resultat bestandig, og han betroede mig en Hemmelighed.“ — „En Hemmelighed, som interesserer Hans Majestæt?“ spurgte Charløtte med Heflighed. — „Jeg troer det,“ sagde Florentineren. — Han vælger sine Ord, tænkte Henrik, uden at komme René til Hjælp; det lader til at være vanskeligt at sige. — „Saa tal da!“ gjentog Baronesse Sauve, „hvorum handles der?“ —

„Talen er,“ sagde Florentineren, — og lagde Bægt paa ethvert af sine Ord, „Talen er om alle disse Rygter om Giftblanderie, som i nogen Tid have circuleret ved Hoffet. En let Bevægelse med Næseboerne var det eneste Tegn, som tilkjendegav den voxende Opmærksomhed, hvormed Kongen af Navarra hørte paa den pludselige Bending, som Samtalen tog. — „Og Deres Florentinske Ven kjender Tildragelsen ved denne Forgiftelse?“ — „Ja Sire!“ — „Hvorledes kan De da betroe mig en Hemmelighed, René, som ikke er Deres, især naar denne Hemmelighed er saa vigtig?“ spurgte Henrik i den meest naturlige Tone, han kunde antage. — „Denne Ven har et Raad at bede Deres Majestæt om.“ — „Nig?“ — „Hvad Forunderligt er deri? Sire, erindre Dem den gamle Soldat fra Actium, som spurgte Augustus til Raads, da han havde en Proces.“ — „August var Advocat, René, det er jeg ikke.“ — „Sire, da min Ven betroede mig denne Hemmelighed, tilhørte Deres Majestæt endnu det calvinistiske Partie, hvis første Overhoved De var, medens Prindsen af Condé var det andet.“ — „Hvad saa videre?“ — „Denne Ven haabede, at De vilde benytte Deres almægtige Indflydelse

paa Prindsen af Condé, for at bede ham ikke at være fjendtligt stemt imod ham." — „Forklar Dem nøiere, René, dersom De onsker, at jeg skal forstaae Dem," sagde Henrik, uden at røbe den mindste Forandring i sine Træk eller i sin Stemme. — „Sire, Deres Majestæt kan forstaae det med eet Ord: denne min Ven kjender alle de Omstændigheder ved det Forsøg, der blev gjort paa at forgive Prindsen af Condé." — „Har man prøvet paa at forgive Prindsen af Condé?" spurgte Henrik med en udmærket forstilt Forbauselse; „virkelig! og naar da?"

René fæstede sine Bine snøvt paa Kongen og svarede blot: — „For otte Dage siden, Deres Majestæt." — „Var det en Fiende?" spurgte Kongen. — „Ja, en Fiende, som Deres Majestæt kjender og som kjender Deres Majestæt." — „Jeg troer virkelig, at jeg har hørt tale derom," sagde Henrik, „men jeg kjender ikke de nøiere Omstændigheder, som Deres Ven vil aabenbare mig, som De siger." — „Nu vel, der blev budt Prindsen af Condé et vellugtende Uble; men til Lykke var hans Læge hos ham, da man bragte ham det. Han tog det af Overbringerens Hænder og lugtede til det, for

at prøve dets Lugt og dets Styrke. To Dage efter blev en inflamméret Hævelse i Ansigtet, Blodstyrning og et aabent Saar, som udbredte sig i Ansigtet, Prisen for hans Hengivenhed eller Resultatet af hans Uforsigtighed." — „Ulykkeligviis," svarede Henrik, „har jeg tabt al min Indflydelse paa Prindsen af Condé, da jeg nu er en halv Catholik; Deres Ven tog derfor Feil i at henvende sig til mig." — „Det var ikke blot hos Prindsen af Condé at Deres Majestæt kunde være min Ven nyttig ved Deres Indflydelse, men tillige hos Prindsen af Porcian, den Forgivnes Broder." — „Beed De vel, René," sagde Charlotte „at Deres Historier robe Frygt? Deres Ansegning er meget uheldig. Det er sildig; Deres Conversation dreier sig blot om Død. I Sandhed, Deres Parfumer ere langt bedre." Og Charlotta udstrakte Haanden paany efter Daasen med Opiatet. — „Madame," sagde René, „forend De prøver det, skal De høre, hvilke gruelige Virkninger onde Mennesker vil tilskrive det. — „Det er som jeg siger René," yttrede Baronessen, „De taler altid om Ulykker i Aften."

Henrik fremtvang et Smil, men han mærkede nok, at René vilde ende ved et Punkt, som han

endnu ikke kunde opdage, og han besluttede at dreie Samtalen, som vakte saa smertelige Minder hos ham, lige til dette Punkt. — „Og De kjender ogsaa,“ spurgte han, „alle Omstændighederne ved Prindsen af Porcians Forgivelse?“ — „Ja,“ var Svaret. Man vidste, at han hver Nat lod brænde en Natlampe ved sin Seng; man forgiftede Olien, og han blev qvalt af Lugten.“

Henriks Fingre frummede sig, vaade af Raserie. — „Han, som De kalder Deres Ven,“ mumlede han, „veed altsaa ikke blot hvorledes det gif til med Forgiftelsen, men han kjender ogsaa Anstifterne?“ — „Ja, og det er derfor han har ønsket at vide, om De besad den Indflydelse paa Prindsen af Porcian, at De kunde udvirke Tilgivelse for hans Broders Morder?“ — „Da jeg endnu er halv Huguenot,“ svarede Henrik, „har jeg ingen Indflydelse hos Prindsen af Porcian; han tog Feil, da han henvendte sig til mig.“ — „Men hvad tænker De da om den Beslutning, som Prindsen af Condé og Prindsen af Porcian have taget?“ — „Hvorledes skulde jeg kjende Den, René? Gud har ikke, saavidt jeg veed, givet mig det Privilegium, at læse i Folks Hjerter,“ — „Deres Ma-

jestæt kan spørge Dem selv," sagde Florentineren foldt. „Er der da ikke i Deres Majestæts Liv nogen mørk Begivenhed, der kan tjene til et Beviis paa Naade, nogen sorgelig Hændelse, der kan være en Provesteen for Udelmodighed?"

Disse Ord bleve udtalte i en Tone, som fik Charlotte til at gys; det var en saa direkte, saa følelig Hentydning, at den unge Dame vendte sig om, for at skjule sin Rødme og undgaae at møde Henrik's Blik.

Henrik gjorde en voldsom Anstrængelse, glattede sin Pande, der under René's Tale havde seet saa truende ud, og den ædle, sønlige Harm, som sammensnørede hans Hjerte, gik over til en ubestemt Grublen. — „I mit Liv," sagde han, „en mørk Lildragelse . . . nei, René, nei; jeg erindrer mig fra min Ungdom kun mine Daarstaber og min Letsindighed, parret med den mere eller mindre haarde Tvang, som de naturlige Fornødenheder og Guds Fristelser paalægge Alle."

René betvang sig, medens han deelte sin Opmærksomhed imellem Henrik og Charlotte, ligesom for at opmuntre den Éne og holde den Anden tilbage: thi Charlotte, som atter gav sig ifærd med

sit Toilette, for at skjule den Gene, som Samtalen forvoldte hende, udstrakte paany sin Haand efter Daafen med Opiatet. — „Men sig mig Sire, dersom De var Prindsen af Porcians Broder, eller Prindsen af Condés Søn, og man havde forgivet Deres Broder, eller myrdet Deres Fader“ Charlotte udstødte et svagt Skrig og bragte Opiatet til sine Læber. René saae denne Bevægelse; men dennegang standsede han hende hverken med Ord eller Gebærder; han raabte blot: „I Himlens Navn, svar Sire; Sire, hvis De var i Hines Sted, hvad vilde De saa gjøre?“

Henrik fattede sig, astorrede med skjælvende Haand sin Pande, hvorpaa Sveddraaberne perlede, og idet han reiste sig til sin hele Høide, svarede han, medens en Stilhed indtraadte, saa at selv René og Charlotte holdt deres Mandedræt tilbage: — „Dersom jeg var i Deres Sted og jeg var vis paa at blive Konge, det vil sige, være Guds Repræsentant paa Jorden, saa vilde jeg gjøre ligesom Gud, jeg vilde tilgive.“ — „Madame,“ kreg René og rev Daafen ud af Baronesse Cauves Hænder, Madame, giv mig denne Daase tilbage; min

Tjener har taget Feil, seer jeg, ved at bringe Dem den. Imorgen skal jeg sende Dem en anden."

XI.

En Nyomvendt.

Den følgende Dag skulde der være Parforcejagt i Skoven ved Saint Germain.

Henrik havde befalet, at man Klokken otte om Morgenen skulde holde ham en liden bearnsk Hest færdig, det vil sige, med Sadel og Bidsel. Han vilde overlade den til Baronesse Sauve, men ønskede i Forveien at prøve den. Da Klokken manglede et Dvarteer i otte var Hesten opsadlet, da Klokken slog otte, kom Henrik ned.

Hesten, som, uagtet sin ringe Storrelse, var stolt og fyrrig, rystede Manken og gjorde Caprioler i Gaarden. Det var Frost og et let Jislag bedækkede Jorden.

Henrik begyndte at gaae over Gaarden, for at naae den Fløi, hvori Staldene vare, og hvor Hesten og Staldknægten ventede. Da han passerede forbi en schweitzerisk Soldat, der stod Skildvagt i Porten,

præsenterede denne for ham og udbød: — „Gud bevare Hans Majestæt, Kongen af Navarra!“

Dette Onske og fornemmelig ved den Stemmes Betoning, som udtalte det, bragte Bearneren til at skjælv. Han vendte sig om, og gjorde et Skridt tilbage. — „De Mony!“ mumlede han. — „Ja, Sire, De Mony.“ — „Hvad gjør De her?“ — „Jeg søger Dem.“ — „Hvad vil De mig?“ — „Jeg maa tale med Deres Majestæt.“ — „Ulykkelige!“ sagde Kongen, og nærmede sig ham, veed De ikke, at De sætter Deres Hoved i Fare?“ — „Jeg veed det.“ — „Nu vel?“ — „Nu vel, her er jeg.“

Henrik blegnede, thi han indsaae, at den Fare, som den syrige unge Mand udsatte sig for, vilde han selv komme til at dele. Han saae sig uroligt omkring, og traadte anden Gang tilbage, ikke mindre hurtigt end første Gang. Han opdagede i det Samme Hertugen af Alencon ved et Vindue. Henrik forandrede strax sine Bevægelser, tog Musquetten ud af Haanden paa de Mony, der stod paa Bagt, som vi have fortalt, og sagde, idet han gav sig Udseende af at udspørge ham; — „De Mony, det er vist ikke uden en meget vigtig Bevæggrund, at De saaledes er kommen at kaste Dem i Ulvens

Sab? — „Nei, Sire. I hele otte Dage har jeg
 søgt Dem. Først igaar horte jeg, at Deres Maje-
 stæts vilde prøve en Hest denne Morgen, og jeg tog
 Post i Porten til Louvre.“ — „Men hvorledes i
 dette Costume?“ — „Compagnichefen er Protestant
 og en af mine Benner.“ — „Her er Deres Gevær;
 træd tilbage paa Deres Plads. Man giver Agt
 paa os. Naar jeg kommer her forbi igjen om en
 liden Stund, skal jeg forsøge at sige Dem et Ord;
 men dersom jeg ikke taler til Dem, saa maa De
 ikke standse mig, Farvel.

De Mony begyndte atter sin afmaalte Marsch
 og Henrik nærmede sig til Hesten. — „Hvad er det
 for en smuk lille Hest?“ spurgte Hertugen af Allen-
 con fra sit Bindue. — „En Hest, som jeg skulde
 prøve i denne Morgenstund,“ svarede Henrik. —
 „Men det er da ikke nogen Hest til en Mand.“
 „Den var ogsaa bestemt til en smuk Dame.“ —
 „Tag Dem iagt, Henrik; De er indiscret, thi vi
 ville saa den smukke Dame at see paa Jagten, og
 dersom jeg ikke veed, hvis Cavalcer De er, saa vil
 jeg i det mindste saa at vide, hvis Staldknægt De
 er.“ — „Ah, nei paa min Vre, det skal De ikke
 saa at vide,“ sagde Henrik med sin forstillede God-

modighed, „thi denne Dame kan ikke tage ud, da hun befinder sig meget ilde idag.“ Med disse Ord satte han sig i Sadelen. — „Bah!“ sagde Hertugen af Alencon leende, „den stakkels Maronæsse Sauve!“ — „Frants! Frants! Det er Dem, som er indiscret.“ — „Dg hvad feiler hun da, den smukke Charlotte?“ spurgte Hertugen af Alencon. — „Oh, jeg veed ikke,“ svarede Henrik, idet han satte sin Hest i kort Galop og lod den beskrive en Cirkel paa Ridebanen; „en Lunghed i Hovedet, efter hvad Dariola har fortalt mig, en Slags Slaphed i hele Legemet, en total Mathed, kort sagt.“ — „Dg dette skal forhindre Dem fra at deeltage i Jagtpartiet?“ — „Mig, hvorfor?“ svarede Henrik; „De veed, at jeg er en Nar efter Jagttoure, og at Intet kan have den Virkning paa mig at jeg skulde udeblive fra en eneste.“ — „De vil dog udeblive fra denne, Henrik,“ sagde Hertugen, efter at have vendt sig om og talt et Øieblik med en Person, som var forbleven usynlig for Henriks Dine, medens han talte med Hertugen fra Værelsets Baggrund, thi Hans Majestæt staaer her og siger mig at Jagten ikke vil finde Sted.“ — „Oh,“ sagde Henrik med den meest trøstesløse Mine af Verden, „og

Strax efter at de to Svogre havde skiltes, bankede man paa Døren til Henrik's Sovestue. — „Hvem er der?“ spurgte han. — „Sire,“ svarede en Stemme, som Henrik gjenkjendte for de Monys, „det er Svaret fra Guldsmeden.“ I en synlig Bevægelse luffede Henrik Døren op for den unge Mand og tillaaede den efter ham. — „Det er Dem de Mony? Jeg haaber, at De har vel betænkt Dem.“ — „Sire,“ svarede de Mony; „jeg har betænkt mig i tre Maaneder; nu er det Tid at handle.“ Henrik gjorde en utaalmodig Bevægelse. — „Frygt ikke, Sire. Vi ere alene, og jeg skal skynde mig, thi Diebliffene ere kostbare. Deres Majestæt kan med et eneste Ord tilbagegive os alt det, som dette Aars Begivenheder have berøvet os for Religionens Skyld. Lader os tale klart, kort og frit.“ — „Jeg hører Dem, min tappre de Mony,“ svarede Henrik, som saae, at det var umueligt, at undgaae en Forflaring. — „Er det sandt, at Deres Majestæt har affvoret den protestantiske Religion?“ — „Det er sandt,“ svarede Henrik. — „Ja, men er det med Læberne eller med Hjertet?“ — „Man er altid erkjendelig mod Gud, naar han frelser vort Liv,“ svarede Henrik, idet han dreiede Spørgsmaalet om,

som han sædvanligviis gjorde i lignende Tilfælde; „og Gud har eiensynlig skaanet mig i denne gruelige Fare.“

„Sire,“ sagde de Mony, „lader os tilstaae Fet. — „Hvilket?“ — „At det ikke var af Overbeviisning, men af Beregning, at De affvor Deres Tro. De har affvoret den, fordi Kongen lod Dem leve, og ikke fordi Gud havde bevaret Deres Liv.“ — „Hvad der end kan have været Grunden til min Omvendelse, de Mony, saa er jeg derfor ikke mindre Catholic.“ — „Men vil De bestandig blive det? Den første Leilighed, der tilbyder sig til at gjenvinde Deres udvortes og indvortes Selvstændighed, vil De ikke gribe den? Nu vel! denne Leilighed fremstiller sig: La Rochelle har gjort Opstand, Roussillon og Bearn vente kun paa et Ord for at handle; i Guienne raaber Alt paa Krig. Siig mig blot, at De er en tvungen Catholic, og jeg indestaaer Dem for Fremtiden.“ — „Man tvinger ikke en Mand af min Rang, min fjære de Mony. Hvad jeg har gjort, har jeg gjort med Frihed.“ — „Men, Sire, sagde den unge Mand, hvis Hjerte svulmede ved den Modstand, som han ikke havde ventet; „seer

De da ikke, at De ved at handle saaledes, svigter . . .
forraader os? . . ."

Henrik forblev ubevægelig.

"Ja," vedblev de Mony, "De forraader os, Sire, thi Flere af vort Partie ere komne med Fare, for at redde Deres Vre og Deres Frihed. Vi have forberedt Alt, for at give Dem en Throne, forstaaer De vel? Ikke blot Friheden, men Magten, en Throne efter eget Valg; thi om to Maaneder vil De kunne vælge imellem Navarra og Frankrig." — "De Mony," sagde Henrik og tilstørede sit Blik, som under dette Forslag, uvilkaarligt havde straalet, "jeg er frelst, jeg er Chatolik, jeg er Margrethes Egtesælle, jeg er Kong Carls Broder, jeg er Dronning Catharinas Svigersøn. Ved at indtage alle disse forskjellige Stillinger, de Mony, har jeg beregnet Begivenhederne, men ogsaa Forpligtelserne. „Men Sire," svarede de Mony, "hvorpaa skal man troe? Man fortæller mig, at Deres Egteskab ikke er fuldbyrdet, man fortæller mig, at De er frie i Deres Hjerte, man fortæller, at Catharinas Had" . . . — "Løgn, Løgn!" afbrød Bearneren ham heftigt. "Ja, man har bedraget Dem uforstammet, min Ven. Denne fjære Margrethe

er min Hustru; Chatarina er min Moder; Kong Carl IX. endelig er min Herre og raader over mit Liv og min Død.

De Mony gyste; et næsten foragteligt Suk lod fra hans Læber.

„Dette er altsaa,“ sagde han, medens han lod Armen synke modløst ned, og med Blikket søgte at udforske denne mørkt tilhyllede Sjæl, „dette er altsaa det Svar, som jeg skal bringe mine Brødre? Jeg skal sige, at han er bleven Enkedronningens Smigrer og Maurevels Ven?“ — „Men fjære de Mony,“ svarede Henrif, „Kongen vil snart forlade Raadet, og jeg maae spørge ham, hvilke Grunde, der have bragt ham til at opsætte en saa vigtig Sag, som et Jagtpartie. Farvel, efterlign mig, min Ven, forlad Politiken, træd atter over paa Kongens Side og her Messen!“

Dermed ledsagede eller snarere stødte Henrif den unge Mand ud i Forværelset, medens dennes Forbauselse begyndte at vige Pladsen for Raserie.

Neppes havde de Mony luffet Døren, førend han, uden at kunne beherske sin Lyst til at hævne sig paa en eller anden Gjenstand, i Mangel af nogen Person, knugede sin Hat imellem sine Hænder, fastede

den paa Jorden og traadte paa den med Foden, ligesom Tyren gjør ved Matadorens Kappe. — „Død og Helvede!“ raabte han, „det er dog en elendig Fyrste, og jeg kunde have Lyst til at lade mig dræbe her paa Stedet, for at besmitte ham for stedse med mit Blod. „Lys! de Mony!“ lod en Stemme igjennem en Dør, som stod paa Klem; „Lys! en Anden end Jeg kunde høre Dem!“ De Mony vendte sig heftigt omkring, og opdagede Hertugen af Alencon, som stod indhyslet i en Kappe, og stak sit blege Hoved ud i Corridoren, for at forvisse sig om, at han og de Mony vare alene. — „Hertugen af Alencon!“ udraabte de Mony, „det er ude med mig!“ — „Tvertimod,“ hvistede Prindsen, „maaskee De netop har fundet, hvad De søgte, og Beviset herfor er, at jeg ikke vil, at De skulde lade Dem dræbe her paa Stedet, som De havde til Hensigt. Tro mig, Deres Blod kan blive bedre anvendt, end til at farve Kongen af Navarras Dørtærskel.“

Med disse Ord aabnede Hertugen paa viid Gab Døren til Bærelset, som han for havde holdt paa Klem. — „Dette Kammer er for to af mine Cavallerer; Ingen vil komme at forstyrre os her,

og vi kunne tale sammen ganske frit. Kom min Herre!" — „Her er jeg, Monseigneur," sagde den forbausede Oprørsstifter, og traadte ind i Bærelset, hvorpaa Hertugen af Alencon luffede Døren til efter ham med lige saa megen Gilsfærdighed, som Kongen af Navarra havde gjort.

De Mony var traadt opbragt ind i Bærelset, med Raserie og Forbandelser i sit Hjerte; men efterhaanden gjorde den unge Hertug Frants's kolde og faste Blik samme Virkning paa Huguenot-Anføreren, som hiint Speil der adspredde Veruselsen. — „Monseigneur," sagde han, „har jeg forstaaet ret, saa vil Deres Høihed tale med mig?" — „Ja," svarede Frants. „Magtet Deres Forflædning havde jeg dog troet at gjenkjende Dem, og da De presenterede Gevær for min Broder Henrik, gjenkjendte jeg Dem fuldkommen. Nu vel, de Mony, De er altsaa ikke tilfreds med Kongen af Navarra? — „Monseigneur!" — „Naa, lad gaae, tal kun frit ud til mig. Uden at De tænker det, er jeg maaskee en af Deres Venner." — „De, Monseigneur!" — „Ja, jeg. Tal kun." — „Jeg veed Intet at sige Deres Høihed. Det, hvormed jeg vilde tale med Kongen af Navarra, vedrører Omstændig-

heder, som Deres Høihed ikke kan kjende. Desuden" tilføiede de Mony med en Mine, som han søgte at gjøre ligegyldig, „desuden var Talen kun om Bagateller.“ — „Om Bagateller?“ — „Ja, Monseigneur.“ — „Bagateller, for hvilke De havde troet, at burde udsætte Deres Liv for Fare, ved at vende tilbage til Louvre, hvor De vel vidste, at Deres Hoved vilde blive betalt med sin Bægt i Guld. Thi man er ikke uvidende om, at De tilligemed Kongen af Navarra og Prindsen af Condé er en af Huguenotternes fornemste Anførere.“ — „Dersom De troer dette, Monseigneur, saa handle De da imod mig, som Kong Karls Broder og Dronning Catharinas Son bør at handle!“ — „Hvorfor vil De, at jeg skal handle saaledes, da jeg jo siger Dem, at jeg er en af Deres Benners Siig mig derfor Sandheden.“ — „Monseigneur," sagde de Mony, „jeg tilsværger Dem“ . . — „Swærg ikke; den reformeerte Religion forbyder at aflægge Cød, og fornemmelig falsk Cød.

De Mony fremtvang et Smil.

„Jeg siger Dem, at jeg veed Alt," gjentog Hertugen. De Mony vedblev at tie. — „De tvivler derom?" fortsatte Prindsen med bevaagen Paatræn-

genhed. „Nu vel, min kjære de Morny, jeg maa da overbevise Dem. Lader os see, De kan selv strax bedømme, om jeg vil bedrage Dem. Har De, eller har De ikke, for et Dieblif siden, histinde (Hertugen udstrakte Haanden i Retningen af Bearnerens Bærelse) tilbudt min Svoger Henrik Deres og Deres Brøders Hjælp til at gjenindsætte ham i sit Kongerige Navarra?“

De Morny betragtede Hertugen med en forvildet Mine.

„Tilbud, som han med Skræk har afflaaet.“

De Morny blev staaende forbauset.

„Har De da ikke anraabt Deres gamle Venstabs, Erindringen om Deres fælleds Religion? Har De ikke loffet Kongen af Navarra med et saa glimrende Haab, at han blev blændet deraf, Haabet om at naae Frankrigs Krone? Hvad, er jeg ikke vel underrettet? Er det ikke dette, som De har foreslaaet Bearneren?“ — „Monseigneur,“ raabte de Morny, „det er saa fuldkommen rigtigt, at jeg i dette Dieblif er uvis, om jeg ikke skal sige til Deres kongelige Høihed, at De har loiet, udfordre Dem i dette Bærelse til en Kamp paa Liv og Død, og saaledes ved den Gnes Fald forsegle denne rædsomme

Hemmelighed." — „Sagte, min kjæffe de Mony, sagte," svarede Hertugen af Alencon, uden at forandre sit Ansigt, og uden at gjøre den mindste Bevægelse ved denne frygtelige Trudsæl; „Hemmeligheden vil langt bedre bevares imellem os, hvis vi begge leve, end naar den ene af os doer. Her mig, og hold op med at flemme Haandgrebet paa Deres Kaarde! For tredie Gang siger jeg Dem, at jeg er Deres Ven. Svar mig da som en saadan. Altsaa, har Kongen af Navarra ikke afslaaet Deres Tilbud. „Jo, Monseigneur, jeg tilstaaer det, da denne Tilstaaelse kun kan compromittere mig selv." — „Naabte De ikke, da De gif ud af hans Bærelse og stampede med Fodderne paa Deres Hat, at han var en ussel Fyrste, og uærdig til at være Deres Anfører?" — „Det er sandt, Monseigneur, det sagde jeg."

„Naa, det er sandt? De vil altsaa endelig tilstaae det?" — „Ja." — Og det er endnu Deres Mening?" — „Mere end nogensinde." — „Nu vel da, jeg, de Mony, jeg, Henrik den Andens tredie Son, Prinds af Frankrig, er jeg en Mand, der er værdig til at commandere deres Tropper? Lad os høre. Døm selv, om jeg er ærlig nok, til at De

kan regne paa mit Ord?" — „De, Monseigneur, De Huguenotternes Anfører!" — „Hvorfor ikke? Det er Omvendelsens Tid, veed De nok. Henrik har ladet sig gjøre til Catholik; jeg kan gjøre mig til Protestant." — „Ja, uden Tvivl, Monseigneur; jeg venter paa, at De vil udvikle for mig" . . . — „Intet er simplere, og jeg skal i saa Ord sige Dem hele Verdens Politik. Min Broder Carl dræber Huguenotterne, for selv at herske mere udstrakt. Min Broder af Anjou lader dem dræbe, fordi han skal efterfølge min Broder Carl, og fordi denne, som De veed, ofte er syg. Men jeg . . . og det er noget ganske Forskjelligt, jeg vil aldrig komme til at herske, i Frankrig i det Mindste, saasom jeg har to ældre Brødre foran mig; jeg, hvem min Moders og mine Brødres Had, endnu mere end Naturens Orden, fjerner fra Thronen; jeg, som ikke kan gjøre Fordring paa nogen Gunst af min Familie, paa nogen Hæder eller noget Kongerige; jeg, som dog bærer et lige saa adeligt Hjerte, som mine Brødre; nu vel, de Momy, jeg vil søge at skabe mig et Kongerige med min Kaarde . . . i dette franske Land, som oversvømmes af Blod. See, det er det, som jeg vil, de Momy. Hør mig.

Jeg vil være Konge i Navarra, ikke ved Fødsel, men ved Valg. Og mærk Dem vel, at De ingen Indvending har at gjøre herimod, thi jeg er ikke nogen Usurpator, da min Broder afflaaer Deres Tilbud, og, hensunken i Sløvhed erklærer høit og lydeligt, at dette Kongerige Navarra er en Fiction. Hos Henrik af Bearn faaer De Intet, hos mig faaer De en Kaarde og et Navn. Frants af Alencon, Prinds af Frankrig, beskytter alle sine Baabenbrødre eller alle sine Medsammensvorne, eftersom det vil behage Dem at kalde dem. Nu vel! hvad siger De om dette Tilbud, de Mony?"

— „Jeg siger, at det forblænder mig, Monseigneur.“

— „De Mony, de Mony, vi ville faae mange Hindringer at overvinde. Viis Dem da ikke strax i Begyndelsen saa fordringsfuld og saa vanskelig imod en Kongesøn og en Kongebroder, som kommer Dem imøde.“

— „Monseigneur, Sagen vilde alt være afgjort, dersom jeg var ene om mine Planer; men vi have et Raad, og saa glimrende som Tilbudet end er, saa ville maaskee Partiets Anførere, netop af denne Grund, ikke ubetinget modtage det.“

— „Det er en anden Sag,“ svarede Hertugen; „det er et Svar, som det sømmer sig et

ærligt Hjerte og en flogtberegrende Mand. Af den Maade, de Mony, hvorpaa jeg har handlet, maa De have lært min Retsindighed at kjende. Behandl mig derfor fra Deres Side, som man behandler en Mand, man agter, og ikke som en Prinds, man smigrer. De Mony, har jeg Noget for mig?" — „Paa mit Ord, Monseigneur; siden Deres Høihed ønsker, at jeg skal sige Dem min Mening, De har Alt for Dem, siden Kongen af Navarra har afslaaet det Tilbud, jeg nylig har gjort ham. Men, jeg gjentager det, Monseigneur, at jeg først kommer overeens med vore Anførere, er fuldkommen uundgaeligt." — „Gjør det!" svarede Hertugen af Alencon. „Kun Et: naar bringer De mig Svar?" De Mony betragtede Prindsen taus. Endelig syntes han at tage en Bestlutning. — „Monseigneur!" sagde han, „giv mig Deres Haand. Det er mig en Trang, at faae et Haandslag af en Prinds af Frankrig, for at jeg kan være vis paa, ikke at blive forraadt."

Hertugen strakte ikke blot Haanden ud imod de Mony, men han greb dennes og trykkede den inden i sin. — „Nu er jeg rolig, Monseigneur," sagde den unge Huguenot. Hvis vi blive forraadte vil jeg troe, at De ikke gjætter omsonst. Uden

dette, Monseigneur, saaliden De end tager i Forræderiet, vil De blive bestæmmet." — „Hvorfor taler De saaledes til mig, de Mony, forend De har sagt mig, naar De vilde bringe mig Svar tilbage fra Deres Ansørere?" — „Fordi De, Monseigneur, ved at spørge mig, naar jeg kunde give Dem Svar, med det Samme spurgte mig, hvor vore Ansørere ere; og naar jeg sagde til Dem: „iasten!" vilde De vide, at Ansørerne befandt sig i Paris, og skjule sig her."

Idet de Mony udtalte disse Ord, fæstede han med en mistroisk Mine sit gjennemborende Die paa den unge Mand's ustadige Blik. — „Nu," sagde Hertugen, „De tvivler endnu, de Mony. Jeg kan ikke heller første Gang fordre en fuldkommen Fortrolighed af Dem. De vil bedre lære mig at kjende med Tiden. Vi ville blive forbundne ved et Fælledsskab i Interesser, som vil befrie Dem fra enhver Mistanke. De sagde jo i Asten, de Mony?" „Ja, Monseigneur, thi Tiden er kostbar. I Asten. Men hvor, med Deres Tilladelse?" — „I Louvre, her, i dette Bærelse; er det Dem bekvæmligt?" — „Dette Bærelse er beboet?" sagde de Mony, og lod Blikket løbe hen over to Senge, der

stode lige over for hinanden. — „Ja, af to af mine Cavallerer.“ — „Monseigneur, det forekommer mig uforsigtigt, at vende tilbage til Louvre.“ — „Hvorfor?“ — „Fordi at De har kjendt mig og Andre kunne have ligesaa gode Dine som Deres Høihed og da ogsaa gjenkjende mig. Jeg skal imidlertid komme tilbage hertil, hvis De vil tilstaae mig et Forlangende.“ — „Hvilket?“ — „Et Leidebrev.“ — „De Mony,“ svarede Hertugen, „hvis man fandt et Leidebrev fra mig i Deres Bærge, vilde det styrte mig i Fordærvelse, og ikke frelse Dem. Jeg kan ikke gjøre Noget for Dem, uden paa den Betingelse, at vi for Alles Dine ere fuldkommen fremmede imod hinanden. Den mindste Forbindelse imellem os vilde koste mig Livet, naar min Moder eller mine Brødre opdagede den. De er da tilstræffeligt beskyttet ved min egen Interessse, fra det Dieblif, jeg indlader mig med de Andre, ligesom jeg i dette Dieblif har indladt mig med Dem. Fri i mine Handlinger, og stærk, hvis jeg er ukjendt, saalænge som jeg selv forbliver uigjennemtrængelig, lover jeg Dem Alle Sikkerhed; forglem ikke dette! Paafald endnu engang Deres Mod; voy paa mit Ord det Samme, som De vovede paa min Broders

Ord. Kom i Aften i Louvre!" — „Men paa hvad Maade skal jeg komme? Jeg tør ikke komme i Gemakkerne med dette Costume. Det kunde passe i Vestibulen og i Gaarden. Mit eget Costume er endnu mere farligt, da Alle her kjende mig, og det slet ikke forklæder mig." — „Ja, jeg tænker ogsaa derpaa, vent . . . Jeg troer at . . . Ja, see her!" Hertugen lod sit Blik løbe omkring, og fæstede det endelig paa la Mole's Pragt-Garderobe, som netop laae paa Sengen; den bestod af en prægtig firse-bærsfarvet Kappe, broderet med Guld- og Sølvperler imellem hverandre, og endelig en perlegraa, guldindvirket Atlaskes Kjole. — „Seer De denne Kappe, denne Fjær og Kjole?" sagde Hertugen; „de tilhøre Grev de la Mole, en af mine Cavalierer, en Galning af den bedste Tone. Denne Dragt har gjort Furore ved Hoffet, og man kjender la Mole paa hundrede Skridts Afstand, naar han bærer den. Jeg vil give Dem den Skrædders Adresse, som har syet ham den; ved at betale ham det dobbelte af hvad den er værd, vil De kunne faae Mage til den i Aften. De kan nok huske la Mole's Navn?"

Hertugen af Alencon havde neppe gjort dette Forslag, før man hørte Skridt, der nærmede sig i Corridoren, og en Nøgle blive dreiet om i Laasen. — „Hvem der?“ raabte Hertugen, idet han styrtede hen imod Døren og slog Skoddet for. — „For Djævelen!“ svarede en Stemme udenfor; „det er et meget besynderligt Spørgsmaal finder jeg. Hvem er De selv? det er moersomt, at man spørger mig, hvem jeg er, naar jeg vil gaae ind i mit eget Bærelse!“ — „Er det Dem, la Mole?“ — „Jh, ja vist er det mig; men De, hvem er De?“ Medens la Mole udtrykte sin Forbauselse over at finde sit Bærelse beboet, og prøvede paa at opdage, hvem der var hans nye Kammerat, vendte Hertugen af Alencon sig hurtigen om, med den ene Haand paa Slaaen, den anden paa Laasen. — „Kjender De la Mole?“ spurgte han de Morny. — „Nei, Monsieur.“ — „Kjender han Dem ikke heller?“ — „Nei, saa vidt jeg veed.“ — „Eaa gaaer Alt godt; De kan desuden lade, som De seer ud af Binduet.“ De Morny adlød uden at svare, thi la Mole begyndte at blive utaalmodig og bankede vovet paa Døren med Armen. Hertugen af Alencon kastede endnu engang et Blik til de Morny, og da han

saae, at han havde vendt Ryggen til, aabnede han Døren."

"Hertugen!" raabte la Mole og traadte tilbage af Overraskelse. "Oh, Tilgivelse, Tilgivelse, Monseigneur!" — "Det siger Intet, min Herre. Jeg havde Deres Bærelse nødvendig for at modtage Gen." — "Gjør, som De behager, Monseigneur. Men tillad, jeg beder, at jeg maa tage min Kappe og min Hat, som ligge paa Sengen, thi jeg har mistet begge Dele i Nat paa Quai de la Grève. — "Det er jo meget ubehageligt for Dem," sagde Prindsen smilende, og rækkede selv la Mole det Forlangte, "De har altsaa været i Klast med dristige Røvere, som det lader til." Dermed gav Hertugen ham Kappen og Barretten. Den unge Mand hilsede og gik ud for at skifte Klæder i Forværelset, uden i mindste Maade at befymre sig om, hvad Hertugen foretog i hans Bærelse, thi det var temmelig almindeligt i Louvre, at Cavallerernes Beboelseligheder vare Ustrædelsesbærelser for Prindserne, som anvendte dem til ethvert Slags Besøg.

De Mony nærmede sig Hertugen, og de lyttede begge, for at høre, naar la Mole var færdig og gik ud; men da denne havde forandret Costume,

traf han dem selv ud af Forlegenheden, thi han nærmede sig til Døren og sagde: — „Om Forladelse, Monseigneur; Deres Høihed skulde vel ikke have mødt Coconnas paa Deres Bei?“ — „Nei, Hr. Greve, og han havde dog Tjenesteforretninger imorges.“ — „Saa har man myrdet ham for mig, vedblev la Mole, og talte med sig selv, idet han begav sig bort.

Hertugen horte Lyden af hans endnu temmelig svage Gang. Derpaa aabnede han Døren og traf de Mony efter sig. — „See paa ham, idet han gaaer bort, og forsøg at efterligne denne uesterlignelige Holdning.“ — „Jeg skal gjøre mit Bedste,“ sagde de Mony. Uheldigviis er jeg ikke nogen adelig Junker, men en Soldat. — „I hvert Tilfælde venter jeg Dem før Midnat i Corridoren. Dersom mine to Herrers Skammer staaer ledigt, vil jeg modtage Dem der; hvis ikke, finde vi vel et andet.“ — „Ja, Monseigneur.“ — „Altsaa, i Aften, før Midnat.“ — „I Aften før Midnat.“ — „Ah, apropos, de Mony, sving den høire Arm stærkt, naar De gaaer; det er la Mole's eiendommelige Maade at gaae paa.“

Rue Tizon og Rue Cloche-Percée.

La Mole skyndte sig ud af Louvre, og gav sig til at gjennemsege Paris, for at opdage den stakkels Coconnas. Han besluttede først at begive sig til Rue de l'Arbre-Sec, og gaae ind til Mester la Hurière; thi han erindrede, at han ofte havde citeret for Piemonteseren den latinske Indskrift, som skulde bevise at Amor, Bacchus og Ceres ere de fornemste Guder, og han haabede, at Coconnas, efter en Nat, der maatte have været ligesaa stormfuld for ham som for ham selv, havde taget Plads i „den skjonne Stjerne,“ for at følge den romerske Aphorisme.

La Mole fandt Intet hos la Hurière, uden Erindringen om den indgaaede Forpligtelse og en meget artig fremfat Frokost, som vor Riddermand, uagtet sin Urolighed, medtog med stor Appetit.

Da Maren var bragt til Ro, for at bede paa Sjælpens Uro, begav la Mole sig atter paa Veien, og fulgte langs med Seinen, ligesom Manden, der søgte efter sin druknede Kone. Da han naaede Quai de la Grève, gjenkjendte han det Sted, hvor

han tre eller fire Timer tidligere var bleven standset, og fandt paa Balpladsen et lille Stykke af Fjæren i sin Hat. Bemægtigelsesinstinktet er Mennesket medfødt. La Mole besad ti Fjær, den ene smukkere end den anden; ikke destomindre standsede han, for at tage denne op, eller rettere sagt denne Levning, som var tilbage af Fjæren. Medens han sørgmodigt betragtede den, hørtes der tunge Fodtrin i Nærheden, og en raa Stemme befalede ham at stille sig til Siden. La Mole hævede Hovedet og saac en Bærestol med to Pager foran og en Ridesnægt bagefter sig. Han troede at gjenkjende Bærestolen og traadte til Side.

Den unge Mand havde ikke taget Feil; — „Grev de la Mole?“ lød en blid Stemme fra Bærestolen, medens en hvid, silkeblød Haand slog Gardinerne tilside. — „Ja, Deres Majestæt, det er mig,“ svarede la Mole, og bøjede sig. — „La Mole med en Fjær i Haanden!“ . . . vedblev Damen i Bærestolen; „er De da forelsket, min fjære Herre, og finder De her et efterladt Spor?“ — „Ja, Madame,“ svarede la Mole, „jeg er forelsket, dødeligt forelsket, men for Dieblikket er det mine egne Spor, som jeg finder, endstjøndt det rigtignok ikke er Døm,

som jeg søger. Vil Deres Majestæt tillade mig at spørge, hvorledes De befinder Dem?" — „Udmærket god, min Herre, jeg har aldrig befundet mig bedre, forekommer det mig; det kommer formodentlig deraf, at jeg har tilbragt denne Nat i et Asyl.“ — „Ah, i et Asyl?" sagde la Mole, og betragtede Margrethe med en forundret Mine. — „Jh, nu, ja . . . hvad Besynderligt er deri?" — „Lor man, uden Ubesydenhed spørge Dem i hvilket Kloster?" — „Ganske vist, jeg gjør ingen Hemmelighed deraf, S Mariæ-Bebudelses-Kloster. Men De, hvad bestiller De her, med et saa forvildet Udseende?" — „Madame, jeg søger efter min Ven, som er forsvunden, og, ved at søge efter ham, har jeg fundet denne Fjær." — „Hvad er der hændet ham? S Sandhed, De gjør mig ængstelig for hans Skyld, det er et uheldvarslende Sted." — „Deres Majestæt kan være rolig; denne Fjær tilhører mig: jeg tabte den i Morges, henimod Klokkeren halv sex da jeg vilde frelse mig ud af Kloerne paa fire Røvere, der, saavidt jeg funde mærke, med Vold og Magt vilde myrde mig."

Margrethe undertrykte et heftigt Udbrud af Skræk. — „Oh, fortæl mig det!" sagde hun, —

„Intet er simplere, Madame. Det var, som jeg havde den Ære at sige Deres Majestæt, Klokken 5 omtrent.“ — „Og De var allerede gaaet ud Klokken fem om Morgenen?“ afbød Margrethe ham. — „Deres Majestæt maa undskyldte mig, jeg var endnu ikke vendt hjem.“ — „Oh, la Mole, vende hjem Klokken fem om Morgenen!“ sagde Margrethe med et Smil, som alle Andre vilde have fundet ondskabssuldt, men som la Mole fandt fortryllende; „vende saa sildigt hjem! De havde fortjent denne Straf!“ — „Jeg beklager mig ikke heller, Deres Majestæt“, sagde la Mole og boiede sig ærefrygtsfuldt; „jeg var nær bleven myrdet, for at jeg blot kunde ansee mig hundrede Gange mere lykkelig end jeg fortjener at være det. Men — Fort sagt, jeg vendte hjem, sildigt eller tidligt, som Deres Majestæt behager, da fire Stratenrøvere styrtede frem fra Rue de la Mortellerie, og forfulgte mig med umaadelig lange Knive. Det er grotesque, ikke sandt, Deres Majestæt? men lad det være, som det vil, jeg maatte flygte, thi jeg havde glemt min Skaarde i det Huus, hvor jeg havde tilbragt Natten.“ — „Oh, jeg begriber det,“ sagde Margrethe

med en beundringsværdig Klavetet, „De vendte nu tilbage for at søge Deres Kaarde?“

La Mole betragtede Margrethe, som om en Formodning begyndte at snige sig ind i hans Sjæl. „Madame, jeg vendte virkelig meget gjerne tilbage til Stedet, især da min Kaarde er en udmærket Klinge. Men jeg veed ikke, hvor dette Huus er.“ — „Hvorledes min Herre,“ svarede Margrethe, „De veed ikke, hvor det Huus er, hvor De har tilbragt Natten?“ — „Nei, Madame, Fanden tage mig, om jeg har nogen Formodning derom!“ — „Oh, det er dog meget besynderligt. Deres Eventyr er altsaa en fuldstændig Roman?“ — „En virkelig Roman, som Deres Majestæt siger.“ — „Fortæl mig den.“ — „Den er temmelig lang.“ — „Det siger Intet! jeg har god Tid.“ — „Og meget utrolig især.“ — „Ligemeget; jeg er saa lettroende som det er mueligt.“ — „Befaler Deres Majestæt mig det da.“ — „Ja, hvis jeg kan befale her.“ — „Jeg adlyder. Gaaar Aftes spiste vi hos Mester la Hurière.“ — „Først, hvem er Mester la Hurière?“ spurgte Margrethe i en fuldkommen naturlig Tone. — „Mester la Hurière, Madame,“ svarede la Mole, medens han betragtede Margrethe

med den samme tvivlende Mine, som man før havde funnet bemærke hos ham; Mester la Hurière er Bært i Gæstgivergaarden „den skønne Stjerne,“ som ligger i Rue de l'Arbre Sec.“ — „Godt, nu forstaaer jeg det . . . De spiste altsaa til Aften hos Mester la Hurière tilligemed Deres Ven, Coconnas, uden Lov? — „Ja, Madame, med min Ven Coconnas, da en Mand traadte ind og gav os hver en Billet.“

„Af samme Indhold?“ „Det samme.“ „Og hvad indeholdes da deri?“ — „Denne Linie blot: „De er ventet i Rue Saint Antoine, lige over for Rue de Jouy.“ — „Og ingen Underskrift forneden?“ — Nei blot tre Ord, tre henrivende Ord, som lovede tre Gange Gæt og det Samme, det vil sige, en tredobbel Lykke.“ — „Hvad var det for Ord?“ — „Eros, Cupido, Amor.“ Ja det er rigtig tre søde Navne; og have de holdt hvad de lovede?“ „Oh, langt mere Deres Majestæt; hundrede Gange mere“, raabte la Mole med Enthusiasme.“ — Bliv ved! jeg er nysgjerrig efter at vide hvad der ventede Dem i Rue Saint Antoine, ligesom Rue de Jouy.“ „To Duenæer, hver med et Lorklæde i Haanden. Det blev sagt, at vi skulde lade os binde for Dinene. Deres Majestæt

gjætter let, at vi ingen Banskkeligheder gjorde derved. Vi strakte tappert Hals. Min Ledsager lod mig dreie til Venstre, min Vens Ledsager førte ham til Hoire, og vi skiltes." — „Dg saa? ... vedde Margrethe, som synes fast bestemt paa at drive Forhøret til det Øderste. — „Jeg veed ikke, svarede la Mole, „hvor min Vens Ledsager førte ham hen, Til Høvede maaskee. Men hvad mig selv betræffer, hvad jeg veed, er at min Ledsager førte mig til et Sted, som jeg holder for at være Paradiset. — Dg hvorfra uden Tvivl Deres altfor store Nysgjerrighed jøg Dem?“ „Ganske rigtig Deres Majestæt, De besidder en Spaadoms gave. Jeg ventede med Utaalmodighed paa Dagens Frembrud, for at see, hvor jeg var, da den samme Duenna, Kloffen halv fem, traadte ind, bandt mig paany for Dinene, lod mig love hende, at jeg ikke skulde løfte Bindet op, førte mig udenfor, ledsagede mig hundrede Skridt og lod mig sværge, at jeg ikke vilde tage Bindet af, før jeg kunde beregne, at jeg maatte være halvtredsindstyve Skridt længere borte. Jeg talte halvtredsindstyve Trin, og befandt mig i Rue Saint-Antoine, lige for Rue de Jouy. Da jeg altsaa her fandt et Stykke af min Fjær, hoppede mit Hjerte af

Glæde, og jeg tog den op, idet jeg lovede mig selv at gemme den til et Minde om denne lykkelige Nat. Men midt i min Lykke er der een Ting, som plager mig, og det er, hvorledes det er gaaet min Ven." — "Er han da ikke vendt tilbage til Louvre?" — "Af, nei! Deres Majestæt. Jeg har søgt ham overalt, hvor han kunde være, i „den skønne Stjerne," ved Boldspillet, og paa en Mængde andre Steder, men intetsteds nogen Hannibal, og ligesaa lidt nogen Coconnas" . . .

Idet la Mole sagde disse Ord, og ledsagebe dem med en bedrøvelig Bevægelse, aabnede han Armenene, og slog sin Skappe tilside, hvorunder man saae hans Kjole gabe paa flere Steder, saa at den fremviste forskjellige glimrende Rister, da Underfoderet stak igjennem Hullerne. — „Men de er jo bleven flænget," sagde Margrethe. — „Flænget, ja det er det rette Ord," sagde la Mole, som gjerne vilde gjøre sig en Vre af den Fare, hvorfor han havde været udsat. „See, Deres Majestæt!" — „Hvorfor har De ikke skiftet Klædning i Louvre, da De vendte tilbage dertil?" spurgte Dronningen. — „Oh," sagde la Mole, „det er fordi der var Noget i mit Bærelse." — „Hvorledes! Noget i Deres

Bærelse?" sagde Margrethe, hvis Dine udtrykte den meest levende Forbauselse; „hvem var da i Deres Bærelse?" — „Hans Høihed:" — „Lyø!" afbrød Margrethe ham. Den unge Mand adled, „Qui ad lecticam meam stant?" spurgte hun la Mole. — „Duo pueri et unus epues" — „Optime barbari," sagde hun; „dic, Moles, quem inveneris in cubiculo tuo?" — „Franciscum ducem." — „Agentem?" — „Nescio quid." — „Quocum." — „Cum ignoto."*) — „Det er besynderligt," sagde Margrethe. „Altså, De kunde ikke finde Coconas?" vedblev hun, siensynligen, uden at tænke paa det hun sagde. — „Nei, Madame; og som jeg havde den Ære" . . . — „Nu vel!" sagde Margrethe smilende, „saa vil jeg ikke længere afholde Dem fra at søge efter ham; men jeg veed ikke hvorfor, jeg har den Tanke, at han vil finde hjem ganske alene." Med disse Ord lagde

*) Hvem staaer ved min Bærestol? — To Piger og en Ridesnægt. — Godt; det er Barbarer; sig mig la Mole, hvem var det, De traf i Deres Bærelse? — Hertug Frants. — Hvad bestilte han? — Det veed jeg ikke. — Hvem Andre var der? — En Ubekjendt.

Dronningen sin Finger paa Munden, og da den skjonne Margrethe ikke havde betroet la Mole nogen Hemmelighed ikke heller gjorde ham nogen Tilstaaelse, saa begreb den unge Mand strax, at denne yndige Bevægelse, som ikke kunde have til Hensigt at anbefale ham Taubhed, maatte gjemme en anden Betydning.

Loget satte sig nu atter i Bevægelse, medens la Mole, for at forfølge sine Efterforskninger, vedblev at vandre op ad Quain lige til Rue du Long-Pont, som førte ham til Rue Saint-Antoine.

Ligeoverfor Rue de Jouy standsede han. Det var her, at de to Duenna'er Astenen iforveien havde bundet ham og Coconnas for Dinene. Han havde dreiet til Venstre, derpaa havde han talt tyve Skridt; han begyndte nu paa den samme Methode, og befandt sig ligesom et Huus eller snarere en Muur, bag hvilken en Bygning hævede sig. Midt i denne Muur var en bedækket Port, forsynet med brede Søm og med Skydehuller. Huset laae i Rue Cloche-Percée, en liden snæver Gade, som begynder ved Rue Saint-Antoine og ender i Rue du Roi-de-Sicile.

„Saasandt jeg lever!“ sagde la Mole, „det er ganske bestemt her . . . jeg vilde sværge derpaa . . . Bed at udstrække Haanden, da jeg gif ud hersra, følte jeg Sømmene i Porten, og derpaa gif jeg to Trin ned. Den Mand, som leb og raabte: Hjælp! og som blev dræbt i Rue du Roi-de-Sicile, styrtede forbi i det Dieblif, da jeg satte Foden paa det første Trin. Lader os see!“

La Mole gif hen til Porten og bankede paa; den aabnedes og en Slags Huushovmester med stort Overtkjæg kom tilsyne. — „Was ist das?“ spurgte han. — „Aha,“ sagde la Mole, „det lader til, at vi ere Schweifere. „Min Ven,“ tilføiede han, og antog den meest indtagende Mine, „jeg ønskede gjerne at faae min Kaarde tilbage; Jeg har glemt den her i Huset, hvor jeg tilbragte Natten.“ — „Ich verstehe nicht,“ svarede Huusforvalteren. — „Min Kaarde,“ sagde la Mole. — „Ich verstehe nicht,“ gjentog hiin. — . . . „Som jeg har ladet tilbage her . . . Min Kaarde, som jeg har“ . . . — „Ich verstehe nicht.“ — . . . „I dette Huus, hvor jeg tilbragte Natten.“ — „Gehe zum Teufel!“ . . . og han lukkede Døren i, ligesom Næsen af la Mole. — „Dod og Helvede!“ udbrod denne,

hvis jeg havde denne Kaarbe, som jeg leder efter, jeg skulde med største Fornøielse støde den tværs igjennem denne Slynge . . . Men jeg har den ikke, og det faaer at blive til en anden Dag."

Deryaa fortsatte la Mole sin Bei til Rue du Roi-de-Sicile, dreiede til Høire, gjorde omtrent halvt hundrede Skridt, dreiede atter til Høire, og befandt sig i Rue de Lizon, en lille Gade, som løb parallel med Rue Cloche-Percée, og lignede den i enhver Henseende. Endvidere: han var neppe gaaet tredive Skridt før han traf den lille Port med brede Nagler, med Tag og Skydehuller. Man skulde have troet, at Rue Cloche-Percée havde dreiet sig om, for at see ham gaae forbi.

La Mole overveiede nu, at han maaskee let kunde have taget den høire Side for den venstre, og han gik hen og bankede paa Porten, for at gjentage det samme Forlangende, som han havde fremsat ved den anden Indgang. Men denne Gang kunde han banke saalænge han vilde, man luffede slet ikke op. Han gjentog to eller tre Gange den samme Vandring, som han nylig havde prøvet, hvilket bragte ham til at standse ved den ganske

naturlige Idee, at Huset havde to Indgange, den ene i Rue Cloche-Percée, den Anden i Rue Lizon.

Men saa logisk dette Raisonnement end var, saa skaffede det ham dog ikke hans Kaarde tilbage, og gav ham ingen Underretning om hans Ven. Han havde et Dieblif den Tanke, at fjebe sig en anden Kaarde og gjennembore den elendige Portner, som ikke vilde tale andet end Lydst; men han tænkte paa, at denne Portner var ansat af Margrethe, og at, dersom Margrethe havde valgt ham, saa maatte hun vel have sine Grunde dertil, og det kunde da maaskee være hende ubehageligt at miste ham. Og la Mole vilde ikke, for Alt i Verden gjøre Noget, der kunde være Margrethe ubehageligt. Af Frygt for at give efter for Fristelsen, tog han derfor, Kloffen henimod to, Beien tilbage til Louvre.

Da hans Bærelse denne Gang ikke var besat, kunde han træde ind. Dette var ham af Bigtighed, i Hensende til hans Kjøle, hvilken, som Dronningen havde bemærket, var i en meget daarlig Forfatning.

Han gif derfor hen til sin Seng, for at isøre sig den skønne perlegraa Kjøle i Stedet. Men til

hans store Forbauselse var det Første, som han opdagede ved Siden af sin perlegraa Kjole, den berømmelige Kaarde, som han havde efterladt i Rue Cloche Percée. La Mole tog den i Haanden, dreiede og vendte den: det var den Samme. „Ah,“ sagde han, „Skulde der være Troldomsfunster derunder?“ men tilføiede derpaa med et Suk, — „Ak, dersom den stakkels Coconas ogsaa kunde komme igjen lige som min Kaarde!“

To eller tre Timer efter at La Mole havde ophørt med sine fredsførmige Loure omkring det lille dobbelte Huus, aabnedes der en Port i Rue Tizon. Klokken var næsten fem, og som Følge deraf mørk Nat. Et Fruentimmer, indsvøbt i en lang Pelsværks Kappe og ledsaget af et andet Fruentimmer traadte ud af denne Port, som en Duenna paa fyrretyve Aar omtrent, aabnede for hende. Derpaa listede hun sig iilsomt til Rue du Roi-de-Sicile, bankede paa en lille Dør i Hotel d'Agenson, som blev aabnet for hende, ilede ud igjennem Hovedporten i denne Bygning, hvilken vendte ud til Vieille Rue du Temple, naaede endelig en lille hemmelig Dør i det quifeste Palais, aabnede den med en Nøgle som hun havde i sin Lomme og forsvandt.

En halv Time efter traadte ud af hiint samme Huus en ung Mand med Bind for Dinene; han blev ledet af et Fruentimmer, der førte ham til et Sted, hvor Rue Geoffroy-Lašnier og Rue de la Mortellerie stode sammen. Der bad hun ham tælle halvtredsfindstyve Skridt, og saa tage Bindet fra Dinene.

Den unge Mand opfyldte samvittighedsfuldt denne Anmodning, og ved det aftalte Nummer løste han det Torflæde, der var bunden for hans Dine. — „For Pokker!“ raabte han og saae sig omkring; „hviš jeg veed, hvor jeg er, vil jeg lade mig hænge! . . . Sex!“ skreg han, da han netop hørte Kloffen slaae i Notre-Dame-Taarnet. Den stakkels la Mole! Hvor kan han være bleven af? Jeg vil løbe til Louvre, maaskee veed man der Noget om ham.“

Med disse Ord ilede Coconnas i fuldt Løb ned ad Rue de la Mortellerie og naaede Louvres Port i fortere Tid end han havde kunnet paa en sædvanlig Hest. Paa Veien kastede han til alle Kanter den bevægelige Række af brave Borgere, som fredeligen spadserede omkring Boutikerne paa Place Baudoyer, og endelig soer han ind i Palaet.

Her spurgte han Schweikeren og Skildvagten. Schweikeren troede vel at have seet la Mole komme hjem om Morgenens, men han havde ikke seet ham gaae ud. Skildvagten havde kun staaet der en Time, og havde Ingen seet. Coconnas ilede da op paa sit Bærelse og aabnede Døren hastigt, men han fandt der kun la Mole's sonderrevne Skappe, hvilket endnu mere forøgede hans Urolighed. Da tænkte han paa Mester la Hurière og løb hen til den værdige Gjæstgiver i den „den skønne Stjerne.“ La Hurière havde seet la Mole; denne havde spiiist Frokost hos ham. Coconnas blev altsaa fuldkommen beroliget, og da han følte en stærk Hunger, forlangte han Noget at spise. Coconnas havde de nødvendige Betingelser til et godt Maaltid; han havde et roligt Sind og en tom Mave; derfor spiste han ogsaa saa tappert, at Maaltidet varede lige til Kloffen otte. Styrket ved to Glasser af en let Wiin fra Anjou, som han gjorde meget af, og som han havde drukket med en Bøllyst, der tilkjendegav sig ved hans Blinken med Dinene og hans Smækken med Tungen, gif han atter bort, og gav sig til at søge paany efter la Mole, idet han ledsagede dette nye Opdagelsestog midt igjennem Mæng-

den med Spark og Næveslag, som stode i Forhold til det stigende Benfæb, hvilket det ovenpaa et godt Maaltid følgende Velbefindende, havde indgydt ham. Dette vedvarede en Time; i denne Tid gjennemløb Coconnas alle Gaderne i Nærheden af Quai de la Grève, Port au Charbon, Rue Saint-Antoine, Rue Tizon og Rue Cloche-Percée, hvorhen han tænkte, at hans Ben umueligt kunde være vendt tilbage. Endelig faldt det ham ind, at der var et Sted, hvorigjennem la Mole maatte passere, det var Porten i Louvre, og han besluttede at oppebie hans Tilbagekomst i Porten. Han var kun hundrede Skridt fra Louvre, og reiste netop en Kone op, hvis Mand han allerede havde fastet omfuld paa Place Saint-Germain-l'Auxerrois, da han i Horizonten bemærkede foran sig, ved det vakkende Skin af en i Nærheden af Louvres Vindebroe staaende Lygte, sin Bens kirsebærroede Kappe og hvide Fjær, som allerede, ligesom en Skygge, forsvandt under Porthvælvingen, efter en Hilsen til Bagten. Den berømte kirsebærfarvede Floiels Kappe havde gjort saamegen Opsigt iblandt Folk, at man ikke kunde tage Feil af den. — „Ah, for Pøffer!“ raabte Coconnas, „denne Gang er det ham; nu vender

han hjem. Heida! Heida! la Mole! holla! gode Ven! For Satan! jeg har dog en god Stemme. Hvorledes kan det da være, at han ikke har hørt mig? Men til al Lykke ere mine Been ligesaa gode som min Stemme, og jeg skal nok naae ham.

J Haab herom styrtede Coconnas frem med sine Beens hele Kraft, og naaede Louvre i et Dieblif; men hvormeget han end havde anstrænget sig saa forsvandt dog den røde Kappe, som lod til at have ligesaamegen Hast, i Vestibulen, i samme Secund, som Coconnas satte Foden i Gaarden. — „Heida, la Mole!“ skreg Coconnas og fortsatte sit Løb, vent dog lidt paa mig, det er mig, Coconnas. Hvad Djævelen løber Du saaledes for? Er det for at frelse Livet?”

Ligesom den røde Kappe havde havt Binger, fløj den snarere end den gif op ad Trappen til andet Stokværk. — „Oh, Du vil ikke vente paa mig, raabte Coconnas. „Du har Noget i Sinde imod mig. Ah, Du er vred. Nu vel! For Pokker! Djævelen annamme mig! jeg kan ikke gjøre mere.“

Det var paa det Nederste af Trappen, at Coconnas sendte denne Tale efter Flygtningen, som han holdt inde med at forfølge tilbeens, men som

han vedblev at følge med Dinene igjennem Bindeltrappen, og som allerede var naaet til Høiden af Margrethes Bærelse. Pludselig traadte et Fruentimmer ud af dette Bærelse, og tog den Person ved Armen, som Coconnas forfulgte.

„Oho! sagde Coconnas, det forekommer mig ganske vist at være Margrethe. Han blev ventet. Naa, ja det er en anden Sag, saa begriber jeg, at han ikke vilde svare mig.

Efter et Par Ord, som bleve udtalte med sagte Stemme, saae han den røde Kappe følge Dronningen ind i hendes Bærelse. — „Godt, Godt, mumlede han: „det er rigtigt. Jeg bedrog mig ikke. Der gives Dieblikke, hvor selv den bedste Vens Nærværelse er os til Besvær, og den fjære la Mole befinder sig netop i et saadant Dieblif. Derpaa steg Coconnas ganske sagte op ad Trappen, satte sig paa en Fløiels Bænk, som stod paa en Affats af Trappen, og sagde ved sig selv: — „Lad gaae! Istedetfor at naae ham, vil jeg vente paa ham; ja, mere,“ . . . tilføiede han, „det er sandt, han er hos Dronningen af Navarra, og jeg kunde da komme til at vente længe . . . det er foldt; for Pokker! Jeg kan ligesaa godt vente i mit Bærelse.

Han maa dog engang komme tilbage dertil, naar Djævelen det saa bliver."

Han havde neppe fuldført disse Ord og begyndt at bringe den deraf følgende Plan i Udførelse, førend hurtige og lette Fodtrin gjensløde over hans Hoved, ledsagede af en lille Sang, som var ham saa velbekjendt fra hans Ben, at Coconnas strax dreiede sin Hals henimod den Kant, hvor Lyden af Fodtrinene og Sangen kom fra. Det var la Mole, som gik ned fra den øverste Etage, hvor hans Bærelse var, og som, da han opdagede Coconnas, tog fire Trappetrin ad Gangen og fastede sig i sin Bens Arme.

"Oh! For Pokker! Det er jo Dig," udbrod Coconnas, "hvor Djæveleu kommer Du fra?" — "Fra Rue Cloche-Percée, naturligviis!" — "Nei, jeg mener ikke Huset dernede, men" . . . — "Hvorfra da?" — "Fra Dronningens Bærelse! . . . — Ja, fra Dronningen af Navarras Bærelse." — "Jeg har slet ikke været der." — "Hvad for noget?" — "Min kjære Hannibal," sagde la Mole: "hvad er det for en Tale? Jeg kommer ud af mit Bærelse, hvor jeg har ventet paa Dig i to Timer." — "Kommer Du fra dit Bærelse?" — "Ja." —

„Det var ikke Dig, som jeg forfulgte over Louvre-Pladsen.“ — „Naar?“ — „I dette Dieblif.“ — „Nei.“ — „Det var ikke Dig, som forsvandt under Porten for ti Minutter siden?“ — „Nei.“ — „Det var ikke Dig, som nylig foer op ad Trappen her, som om Du var forfulgt af en heel Legion Djævla?“ — „Nei.“

„For Pokker!“ skreg Coconas; „Binen i „den skjonne Stjerne“ er dog ikke saa stærk at den saaledes kunde have fordreiet Hovedet paa mig. Jeg siger Dig, at jeg nylig opdagede Din kirsebærroede Kappe og Din hvide Fjær under Porthvælvingen her i Louvre, at jeg forfulgte begge Dele lige til det Nederste af Trappen, og at Din Kappe, Din Fjær og hele Din svingede Arm bleve ventede her af en Dame, som jeg har en stærk Formodning om, var Dronningen af Navarra. Hun traf det Altsammen med sig ind igjennem denne Dør, der er den skjonne Margrethes Dør, hvis jeg ikke tager meget feil.“ — „Ded og Helved!“ udbred la Mole blegnende; „skulde der allerede være Forræderie med i Spillet?“ — „Na ja, lad gaae!“ sagde Coconas; sværg saa meget som Du vil, men kom ikke og fortæl mig, at jeg tager Feil!“

La Mole tovede et Dieblif og pressede Hovedet imellem sine Hænder, medens Grefrygten og Skinsygen kjæmpede i hans Sjæl. Endelig fik Jaloussien Overmagt, og han styrtede hen imod Døren og begyndte at banke paa den af alle Kræfter, hvilket frembragte en Støi, som kun lidet stemmede overeens med det Steds Majestæt, hvor man be-
fandt sig.

„Vi blive arresterede,“ raabte Coconnas; „men, . . . lad gaae! det er meget pudseerligt. Hvad mener Du, la Mole, skulde der være Gjengangere i Louvre?“ — „Jeg veed ikke,“ svarede den unge Mand, ligesaa bleg som den Fjær, der omskyggede hans Pande; „men jeg har altid ønsket at see en saadan, og da Leiligheden nu tilbyder sig, saa vil jeg gjøre Mit til at befinde mig Ansigt til Ansigt sammen med ham.“ — „Jeg vil ikke hindre Dig deri,“ sagde Coconnas, „men bank blot ikke saa stærkt paa Døren, thi ellers gjør Du ham bange.“

J saa ophidsset en Stemning la Mole end befandt sig, begreb han dog Rigtigheden af denne Bemærkning og vedblev at banke, men ikke saa stærkt.

XIII.

Den firsebærrøde Kappe.

Coconas havde ikke seet feil. Den Dame som havde standset Ridderen med den firsebærrøde Kappe var ganske rigtigt Dronningen af Navarra. Hvad Ridderen med den firsebærrøde Kappe angaaer, antager jeg, at vor Læser allerede har gjættet, at det ingen anden var end den brave de Mony.

Da den unge Mand gjenkjendte Dronningen af Navarra, indsaae han, at der fandt en Feiltagelse Sted, men vovede ikke at sige Noget af Frygt for, at et Skrig af Margrethe skulde forraade ham. Han foretrak derfor at lade sig føre ind i Bærelserne og naar han var kommen der, blot at sige til sin skjonne Ledfagerinde! „Stille, stille, Madame!“

Margrethe havde virkelig trykket ganske let den unge Mand's Arm, som hun i Tusmørket havde antaget for la Moles, og idet hun boiede sig til hans Dre, havde hun sagt paa Latin: „Jeg er alene, kom ind, min Dyrebare.“

Uden at svare lod de Mony sig føre; men neppe var Døren lukket efter ham, og neppe befandt han sig i Forværelset, som var bedre oplyst end Trappen, førend Margrethe opdagede, at det ikke var la Mole. Det Skrig, som den forsigtige Huguénot havde befrygtet, undslap Margrethe i dette Dieblif.

„Herr de Mony!“ sagde hun, idet hun veeg et Skridt tilbage. — „Mig selv, Madame, og jeg bønfaller Deres Majestæt om uhindret at lade mig fortsætte min Bei uden at fortælle Nogen om min Nærværelse i Louvre.“ — „Oh! Herr de Mony,“ mumlede Margrethe, „jeg har altsaa taget feil!“ — „Ja,“ sagde de Mony, „det indseer jeg. Deres Majestæt maa have antaget mig for Kongen af Navarra: jeg har den samme Figur, jeg har den samme hvide Hjør, og Mange, som uden Tvivl vilde smigre mig, have fortalt mig, at jeg har de samme Bevægelser.“

Margrethe betragtede de Mony stift.

„Kan De Latin, Herr de Mony?“ spurgte hun. — „Jeg har tidligere funnet det,“ svarede den unge Mand, „men jeg har glemt det.“

Margrethe smilede.

„Herr de Mony,“ sagde hun, „De kan stole paa min Tausshed. Da jeg imidlertid troer at vide, hvem De søger her i Louvre, vil jeg tilbyde Dem min Tjeneste for at ledsage Dem sikkert til denne Person.“ — „Undskyld mig, Madame,“ sagde de Mony, „jeg troer, at De tager feil, og at De tværtimod er aldeles uvidende om“ . . . — „Hvorledes!“ raabte Margrethe, „søger De ikke Kongen af Navarra?“ — „Hør, Herr de Mony,“ sagde Margrethe forundret, „jeg har hidtil holdt Dem for en af de standhaftigste Anførere for det huguenottiske Partie, for en af de trofasteste Tilhængere af Kongen, min Gemal; har jeg da taget feil?“ — „Nei, Madame, thi endnu imorges var jeg Alt, hvad De her siger.“ — „Og af hvad Grund er der foregaaet Forandring med Dem siden imorges?“ — „Madame,“ sagde de Mony buffende, „fritag mig for at svare og beviiis mig den Naade at modtage min Hyldest.“

Og de Meny antog en underdanig, men fast Holdning og gjorde nogle Skridt henimod den Dør, af hvilken han var kommen ind. Margrethe standsede ham.

„Dersom jeg imidlertid turde bede Dem, min Herre, om en ringe Forklaring,“ sagde hun; „mit Ord, troer jeg, man kan stole paa.“ — „Madame,“ svarede de Mony, „jeg maa tie, og denne Pligt maa være en sand Pligt, eftersom jeg endnu Intet har svaret Deres Majestæt.“ — „Imidlertid“ . . . — „Deres Majestæt kan styrte mig; men De kan ikke fordre, at jeg skal forraade mine nye Benner.“ — „Men, min Herre, have de gamle Benner ikke ogsaa Krav paa Dem?“ — „De, som ere forblevne troe, jo; men de, som ikke alene have forladt os, men forladt sig selv, have det ikke.“

Margrethe, der var takfuld og urolig, vilde uden Tvivl have svaret ved en ny Udfritning, da Gyllonne pludseligen bevægede sig i Forværelset.

„Kongen af Navarra!“ raabte hun. — „Hvilken Dei kommer han?“ — „Ad den hemmelige Corridor.“ — „Før denne Herre ud af den anden Dør.“ — „Det er ei muligt, Madame. Hører De?“ — „Man banker!“ — „Ja, paa den Dør, igjennem hvilken De vil have, at jeg skal føre Herren.“ — „Og hvem banker?“ — „Jeg veed det ikke.“ — „Gaae ud og see og kom tilbage for at sige mig det.“ — „Madame,“ sagde de Mony, tør jeg underrette Deres

Majestæt om, at jeg er fortabt, dersom Kongen af Navarra seer mig paa denne Tid og i denne Dragt i Louvre?"

Margrethe greb de Møny ved Armen og traf ham henimod det bekjendte Cabinet.

„Gaae derind, min Herre,“ sagde hun; „der er de ligesaa godt skjult og især ligesaa sikker, som i Deres eget Huus, thi De er der paa mit Ord.“

De Møny skyndte sig hurtigt derind, og neppe var Døren lukket efter ham, da Henrik traadte ind. Denne Gang havde Margrethe ingen Forvirring at skjule; hun var kun mørk, og Elkov var hundrede Miil fra hendes Lanfer.

Hvad Henrik angik, da traadte han ind med denne smaalige Mistro, som i de mindst farlige Dieblikke lod ham bemærke de allermindste Detailler; med desto større Ret var Henrik den skarpeste Jagttaget under de Omstændigheder, i hvilke han nu befandt sig. Han saae ogsaa diebliffeligen den Sky, som fordunklede Margrethes Pande.

„De var beskæftiget, Madame,“ sagde han.
 — „Jeg, ja, Sire, jeg var hensunken i Lanfer.“
 — „Og deri gjør De Ret, Madame, Lanfesuldhed

flæder Dem. Jeg var ogsaa falden i Tanker, men ganske modsat af Dem, der søger Gensomhed, har jeg skyndt mig hermed for at meddele Dem mine Tanker."

Margrethe betydede Kongen ved et Tegns, at han var velkommen, og idet hun anviste ham en Lænestol, satte hun sig selv paa en udarbejdet Ibenholtstol, der var spinkel men stærk, som af Jern. Der herskede et Dieblif Tausshed imellem Egtesolfene; da Henrik dernæst var den Første, der brød Tausheden, sagde han:

"Jeg har tænkt paa, Madame, at mine Domme om den tilkommende Tid havde det tilfældes med deres, at vi, adskildte som Egtesolk, dog Begge ønske at forene vor Lykke." — „Det er sandt, Sire." — „Jeg troer ogsaa at have fattet, at jeg i alle de Planer, jeg vilde kunne lægge til fælles Ophøielse, i Dem vil finde ikke alene en trofast, men endogsaa en virksom Bundsforvandt?" — „Ja, Sire, og jeg fordrer kun een Ting, nemlig at De, idet jeg tilskynder Dem til saa hurtigt, som muligt, at lægge Haand paa Bærket, snart vil give mig Leilighed til ogsaa at lægge Haand derpaa." —

„Det glæder mig at finde Dem saaledes stemt Madame, og jeg troer, at De ikke et Dieblif har tvivlet om, at jeg har opgivet den Plan, hvis Udførelse jeg havde besluttet, den samme Dag, da jeg, takket være Deres modige Mellemkomst, næsten var vis paa at være reddet.“ — „Min Herre, jeg troer, at Sorgfrihed hos Dem kun er en Maske, og jeg har ikke alene Tillid til Astrologernes Forudsigelser, men endnu mere til Deres Genie.“ — „Hvad vilde De da sige, Madame, dersom Noget forstyrrede vore Planer og tvang os til at trække os Begge tilbage i en middelmaadig Stilling?“ — „Jeg vilde sige, at jeg er beredt til at kæmpe med Dem, hvad enten hemmeligt eller aabenlyst, mod denne Noget, hvem det endogsaa var.“ — „Madame,“ vedblev Henrik, „De kan til enhver Tid, ikke sandt, komme ind til Deres Broder, Hertugen af Mencon. De har hans Tillid, og han nærer et levende Benskab for Dem. Durde jeg bede Dem erkyndige Dem, om han i dette Dieblif ikke har hemmelige Conferencer med Noget?“

Margrethe skjævede.

„Med hvem, min Herre?“ spurgte hun. — „Med de Mony.“ — „Af hvad Grund det?“ spurgte

Margrethe, idet hun undertrykkede sin Bevægelse.
 — „Fordi vi, hvis det forholder sig saaledes, kunne sige Adieu til alle vore Planer, idetmindste til mine.“
 — „Sire, tal sagte,“ sagde Margrethe, idet hun paa eengang gjorde Tegn med Dinene og med Læberne, og idet hun pegede med Fingren paa Cabinettet. — „Oh! oh!“ sagde Henrik; „atter En? Dette Cabinet bliver isandhed saa ofte beboet, at det gjør Deres Bærelse ubeboeligt.“

Margrethe smilede.

„Dog er det vel bestandigen Hr. de la Mole?“ spurgte Henrik. — „Nei, Sire, det er Hr. de Mony.“
 — „Ham!“ raabte Henrik med en, af Glæde blandet Overraskelse; „han er altsaa ikke hos Hertugen af Alencon? Oh! lad ham komme ind, at jeg kan tale med ham.“

Margrethe ilede hen til Cabinettet, aabnede det, tog de Mony ved Haanden og førte ham uden Omstændigheder hen foran Kongen af Navarra.“

„Ah! Madame,“ sagde den unge Huguenot i en bebreidende Tone, der var mere bedrøvet end bitter, „De forraader mig trods Deres Løfte, det er ikke smukt. Hvad vilde De sige, dersom jeg hævnede mig ved at fortælle“ . . . — „De vil ikke

hævne Dem, de Mony,“ afbrød Henrik ham, i de han trykked den unge Mand's Haand, eller idetmindste vil De først høre mig. Madame,“ vedblev Henrik, idet han henvendte sig til Dronningen, vil De behage at passe paa, at Ingen hører os.“

Henrik fuldendte neppe disse Ord, førend Gyllonne traadte aldeles forfærdet ind og hvistede Noget i Dret paa Margrethe, der ved at høre det sprang op fra Stolen. Medens hun ilede til Forværelset med Gyllonne, undersøgte Henrik Sengen, Rummet bag denne, Gardinerne og Bæggene, uden at bekymre sig om hvad der kaldte hende ud af Værelset. De Mony, som forfærdedes over alt Dette, der her foregik, overtlydede sig forelobigen om, at hans Kaarde ikke sad fast i Skeden.

Da Margrethe havde forladt sit Soveværelse, var hun traadt ud i Forværelset, hvor hun befandt sig Ansigt til Ansigt med la Mole, der, uagtet alle Gyllonnes Bonner, med al Magt vilde trænge ind til Margrethe.

Cocconas holdt sig bagved ham, beredt til at drive ham fremad eller til at understøtte Tilbage-toget.

„Ah! det er Dem, Hr. de la Mole; men hvad feiler Dem dog, og hvorfor er De saa bleg, hvorfor skjælver De.“ — „Madame,“ sagde Gillonne, „Hr. de la Mole har banket saaledes paa Doren, at jeg, trods Deres Majestæts Befalinger, har været nødt til at aabne den for ham.“ — „Ah! ah! hvad skal dette betyde?“ sagde Dronningen i en streng Tone; er det sandt, hvad man fortæller, Hr. de la Mole?“ — „Madame, jeg vilde underrette Deres Majestæt om, at en Fremmed, en Ubekjendt, maaſkee en Tyy har ſkaffet ſig Indgang hos Dem ved Hjælp af min Skappe og min Hat.“ — „De er nok forrykt, min Herre,“ sagde Margrethe, „thi jeg ſeer Deres Skappe paa Deres Skuldre, og jeg troer, Gud forlade mig, ogsaa at ſee Deres Hat paa Deres Hoved, ſkjønt De taler til en Dronning.“ — „Oh! tilgiv, Deres Majestæt, tilgiv!“ raabte la Mole, idet han hurtigt tog Hatten af, „Gud er mit Vidne, at det ikke er Afgtelse jeg mangler.“ — „Nei, men Tro til mig, ikke sandt?“ sagde Dronningen. — „Hvad ſkal jeg gjøre!“ raabte la Mole; „naar der er en Mand hos Deres Majestæt, naar denne ſkaffer ſig Indgang ved at benytte min Klædedragt og maaſkee mit Navn, hvem veed?“ . . . — „En Mand!“

sagde Margrethe, idet hun paa en let Maade tryffede den arme Forelskede's Haand: „en Mand!“ ... De er besteden, Hr. de la Mole. Nærm Deres Hoved til Nabningen i Tapissieriet, og De vil see to Mænd.“

Og Margrethe traf virkeligen det med Guld broderede Floielsforhæng halvt tilside, og la Mole saae Henrik i Samtale med Manden med den røde Kappe. Coconna's, der var ligesaa nysgjerrig, som om Talen var om ham selv, saae ogsaa derind og gjenkjendte de Mony; de bleve Begge staaende forbausede.

„Nu da De er beroliget, efter hvad jeg idet mindste haaber,“ sagde Margrethe, „saa stil Dem ved Døren til mit Værelse og lad for Guds Skyld Ingen komme ind. Dersom der kommer Noget op ad Trappen, saa underret mig derom.“

Swag og lydig som et Barn, gif la Mole ud, idet han betragtede Coconna's, der ogsaa betragtede ham, og Begge befandt sig udenfor uden rigtigt at være komne sig af Deres Forbauselse.

„De Mony!“ raabte Coconna's. — „Henrik!“ mumlede la Mole. — „De Mony med din firsebærrede Kappe, din hvide Fjær og din svingende

Arm.“ — „Ah Snak! men“ . . . tog la Mole atter Ordet, „da der ikke er tale om Kjærlighed, maa der vistnok finde et Complot Sted.“ — „Ah! for Pokker! ere vi nu inde i Politiken?“ sagde Coconnaß brummende. „Til Lykke seer jeg ikke Madame de Nevers inde i Alt dette.“

Margrethe kom tilbage og satte sig i Nærheden af de to Samtalende; hendes Forsvinden havde kun vareet en Minut, og hun havde benyttet sin Tid vel. Gilonne, som bevogtede den hemmelige Indgang, og de to Adelsmænd, som stode Skildvagt ved Hovedindgangen, forskaffede fuldkommen Sikkerhed.

„Madame,“ sagde Henrik, „troer De, at det er mueligt, at man ved nogetsohmhelst Middel kan høre, hvad her bliver talt?“ — „Min Herre,“ sagde Margrethe, „de udstøppede Vægge og det dobbelte Loft i dette Bærelse forhindre fuldkommen Lyden fra at trænge ud.“ — „Jeg forlader mig paa Dem,“ svarede Henrik smilende. I det han dernæst atter vendte sig om mod de Mony, sagde han: „Lad mig høre,“ sagde Kongen med sagte Stemme, som om Margrethes Forsikkring ikke fuldkommen havde forjaget hans Frygt, „hvad vilde

De her?" — „Her?" sagde de Mony. — „Ja, her, i dette Bærelse," gjentog Henrik. — „Han vilde ikke Noget," sagde Margrethe: „jeg har faaet ham her." — „De vidste altsaa?" . . . — „Jeg har gjættet Alt." — „De seer altsaa, de Mony, at man kan gjætte." — „Hr. de Mony," vedblev Margrethe, „var imorges sammen med Hertug Frands i to af hans Cavalerers Bærelse." — „De seer altsaa, de Mony," gjentog Henrik, „at man veed Alt." — „Det er sandt," sagde de Mony. — „Jeg var nok vis paa," sagde Henrik, „at Hertugen af Alencon havde bemægtiget sig Deres Person." — „Det er Deres Skyld, Sire. Hvorfor afflog De saa haardnakket hvad jeg tilbød Dem?" — „De har afflaaet!" raabte Margrethe. „Dette Ufflag, som jeg ahnede, var altsaa virkeligt?" — „Madame," sagde Henrik, rystende paa hovedet, „og De, min brave de Mony, De bringe mig isandhed ved Deres Udraab til at lee. Hvad! en Mand træder ind til mig, taler til mig om Throne, Opstand, Omvæltning, til mig, mig Henrik, en Fyrste, som taales, naar jeg blot bøier mit Hoved med Underdanighed, en Huguenot, som man skaaner under den Betingelse, at jeg tilsyneladende er Katholik, og jeg skulde

give mit Samtykke, naar disse Forslag blive mig gjorte i et Værelse, hvis Bægge ikke ere udstoppe, og i hvilket Løftet ikke er dobbelt! Guds Død! De ere enten Børn, eller ogsaa ere De forrykte!" — „Men, Sire, kunde Deres Majestæt da ikke lade mig beholde noget Haab, om ikke ved Ord, saa idetmindste ved Gestus eller ved et Tegn?" — „Hvad har min Svoger sagt Dem, de Mony?" spurgte Henrik. — „Oh! Sire, dette er ikke min Hemmelighed."

„Jh! min Gud," tog Henrik atter Ordet med en vis Utaalmodighed over at have at gjøre med en Mand, der forstod hans Ord saa daarligt, „jeg spørger Dem ikke, hvilke de Forslag ere, som han har gjort Dem, jeg spørger Dem blot, om han laante Dre, om han indvilligede." — „Han laante Dre, Sire, og han har indvilliget." — „Han hørte Dem og han har samtykket? Det siger De selv, de Mony. De er en daarlig En til at conspirere, dersom jeg havde sagt et Ord, var De fortabt. Thi dersom jeg ikke vidste, saa formodede jeg idetmindste, at han var der, og om ikke han, saa en Anden, Hertugen af Anjou, Carl IX., Enkedronningen. De fjender ikke Murene i Louvre, de Mony; de ere

Marsag i det Ordsprog, at Murene have Øren: og skulde jeg have talt, da jeg kjendte disse Mure? De Mony, De smigrer Kongen af Navarras sunde Menneskeforstand, og jeg forundrer mig over, at De, skjøndt De ikke vurderede den høiere, vilde komme og tilbyde ham en Krone." — „Men, Sire," sagde de Mony atter, kunde De ikke, skjøndt De afslog denne Krone, gjøre et Tegn til mig? Jeg vilde da ikke have troet, at Alt var tabt." — „Jh! Guds Død!" raabte Henrik, „naar han lurede, kunde han da ikke ligesaa godt see, og fan et Tegn ikke, ligesaa godt som et Ord, bidrage til at styrte En? Hør, de Mony," vedblev Kongen, idet han saae sig omkring, „selv paa denne Tid, saa tæt ved Dem, at mine Ord ikke komme over den Cirkel, indenfor hvilken vore tre Stole staae, frygter jeg endnu for at blive hørt, naar jeg siger: de Mony, gjentag Dine Forslag for mig." — „Men, Sire," raabte de Mony fortvivlet, „nu er jeg i Forstaaelse med Hertugen af Mencon."

Fortrydeligt slog Margrethe sine skjøne Hænder sammen.

„Men saa er det altsaa for seent?" sagde hun. — „Nei tvertimod," mumlede Henrik, „indsee dog

at Guds Beskyttelse just heri er synlig. Bryd ikke, hvad Du har forpligtet Dig til, de Mony, thi denne Hertug Frands redder os Alle. Troer Du da, at Kongen af Navarra vilde staae inde for Eders Hoveder? Løvertimod Ulykkelige! Jeg lader Eder Alle dræbe indtil den Sidste, og det ved den mindste Mistanke. Men en Son af Frankrig, det er noget Andet; faae Beviser, de Mony, forlang Garantier, men hvor Du er eenfoldig, Du vil indgaae en oprigtig Forpligtelse, og et Ord er Dig nok." — „Oh! Sire,“ raabte de Mony, „det var Fortvivlelse over Deres Frafald, tro mig, som kastede mig i Armene paa Hertugen; det var ogsaa Frygten for at blive forraadt, thi han er i Besiddelse af vor Hemmelighed.“ — „Bevar Du derfor hans, de Mony, det afhænger af Dig. Hvad ønsker han? — At blive Konge af Navarra? Lov ham Kronen. Hvad vil han? Forlade Hoffet? Skaf ham Midler til Flugt, arbeid for ham, de Mony, som om Du arbeidede for mig, styr Skjoldet forat han skal afværge alle de Stød, man vil tilfoie os. Naar man maa flygte, ville vi flygte Begge; naar der maa kæmpes og regjeres, vil jeg være alene.“

„Hav ikke Tillid til Hertugen,“ sagde Margrethe. „Det er en mørk og gjennemtrængende Sjæl, som er fri for Had, men som heller ikke kjender til Venfkab, som bestandigen er beredt til at behandle sine Venner som Fjender og sine Fjender som Venner.“

„Og han venter Dem de Mony?“ spurgte Henrik. — „Ja, Sire.“ — „Hvor det?“ — „I sine to Cavalerers Bærelse.“ — „Hvad Tid?“ — „Indtil Midnat.“ — „Kloffen er endnu ikke elleve,“ sagde Henrik; „der er ikke spildt nogen Tid; gaa de Mony.“ — „Vi have Deres Ord, min Herre,“ sagde Margrethe. — „Jh, Madame,“ sagde Henrik, med denne Tillid, som han saa godt forstod at vise visse Personer ved visse Leiligheder, „med Hr. de Mony gjøres det ikke nodigt, hvad disse Ting angaaer.“ — „De har Ret, Sire,“ svarede den unge Mand; „men jeg behøver Deres Ord, thi jeg maa sige til Anførererne, at jeg har erholdt det. De er ikke Catholik, ikke sandt?“

Henrik traf paa Skuldrene.

„De gjør ikke Uffald paa Kongeriget Navarra?“ — „Jeg gjør ikke Uffald paa noget Kongerige, de Mony: blot forbeholder jeg mig at vælge

det bedste, nemlig det, som falder bedst i min Smag." — „Dg dersom Deres Majestæt imidlertid blev fængslet, lover Deres Majestæt da ikke at oplyse Noget, selv i Tilfælde at man skulde frænke Deres kongelige Majestæt ved Anvendelse af Piinsler?" — „De Mony, jeg sværger det ved Gud." — „Et Ord, Sire. Hvorledes vil jeg atter faae Dem at see?" — „Fra imorgen skal De faae en Nogle til mit Bærelse; De kan gaae derind de Mony, ligesaa ofte det vil være nødvendigt, og naar De vil. Hertugen af Mencon maa svare for Deres Nærværelse i Louvre. Gaa imidlertid op ad den lille Trappe; jeg skal ledsage Dem. Imidlertid vil Dronningen føre Magen til Deres røde Skappe, som nyligen var i Forværelset, herind. Man maa ikke gjøre Forskjæl paa dem, og man maa vide, at der er to; ikke sandt, de Mony? ikke sandt, Madame?"

Henrik sagde disse sidste Ord, ibet han lo og betragtede Margrethe.

„Jo," sagde hun uden mindste Forlegenhed; „thi denne Hr. de la Mole er min Broder, Hertugen, hengiven." — „Nu vel! søg at vinde ham for os, Madame," sagde Henrik med fuldkommen Al-

vorlighed. „Spar hverken Guld eller Løfter. Jeg stiller alle mine Skatte til hans Naadighed.“ — „Nu,“ sagde Margrethe med et af disse Smil, som kun tilhøre Dvinderne hos Voccatio, „da det er Deres Ønske, vil jeg gjøre mit Bedste for at understøtte det.“ — „Meget vel, Madame; og De, de Møny, gaa De til Hertugen og gjør det af med ham.“

XIV.

Margarita.

Medens denne Samtale, vi her have berettet, fandt Sted, stode la Mole og Coconnas Skildvagt. La Mole var lidt ærgerlig, Coconnas lidt urolig. Dette kom deraf, at la Mole havde havt Tid til at tænke efter, og at Coconnas havde hjulpet ham fortræffelig dermed.

„Hvad tænker Du om Alt dette, min Ven?“ havde la Mole spurgt Coconnas. — „Jeg tænker,“ havde Piemonteseren svaret, „at der ligger en eller anden Hofintrigue til Grund for det Hele.“ — „Og

i saa Tilfælde, er Du da tilbøielig til at spille en Rolle i denne Intrigue?" — „Min Kjære," svarede Coconnas, læg vel Mærk til hvad jeg vil sige Dig og søg at drage Nytte deraf. Ved alle disse Rænker og hemmelige Anslag ved Hoffet kunne vi ikke og især bør vi ikke gaae for Andet, end for Skygger hvor Kongen af Navarra vil ofre et Stykke af sin Fjær og Hertugen af Alencon en Flig af sin Skappe, der ville vi ofre vort Liv. Bliv gal af Kjærlighed, min Ven, men mist ikke Forstanden over Politif."

Det var et flogt Raad. Det blev ogsaa hørt af la Mole med den Sørgmodighed, af hvilken et Menneske er betagen, der føler, at det vil give efter for Galtsaben, naar det har at vælge imellem Fornuft og Galtskab."

„Men jeg elsker Tronningen, Hannibal, og uslykkeligviis eller lykkeligviis elsker jeg hende af min hele Sjæl. Det er Galtskab, vil Du fortælle mig. Jeg tilstaaer det; jeg er gal. Men Du som er saa fornuftig, Coconnas, Du bør ikke lide under min Galtskab og min Ufornuft. Gaa og opsøg atter vor Herre og udsæt Dig ikke for nogen Fare."

Coconnas grundede et Dieblif; derpaa hævde han Hovedet og svarede; „Min Kjære, Alt, hvad Du der siger, er fuldkommen rigtigt, Du er forelsket, handl derfor som en Forelsket. Jeg derimod er ærgjerrig og mener, at Livet er noget Bedre værd, end et Smil fra en Qvindes Læber. Naar jeg skal resifere mit Liv, saa sætter jeg Betingelser derfor. Du, stakkels Medor, søg Du paa din Side at gjøre dine.“

Og derpaa rakte Coconnas la Mole sin Haand og gif efter at have verlet endnu et Blik med sin Kammerat.

Rekke ti Minutter efterat Coconnas havde forladt sin Post, gif Døren op, og Margrethe kom forsigtigt ud. Hun tog la Mole ved Haanden og traf ham, uden at sige et Ord, fra Corridoren heelt ind i sit Værelse, hvis Dør hun selv laafede med en Omhyggelighed, der tilkjendegav Vigtigheden af Samtalen, der skulde finde Sted. Da hun var kommen ind i Værelset, standsede hun, satte sig paa Ibenholtsstolen, og idet hun traf la Mole hen til sig, medens hun tog hans Hænder indeni sine, sagde hun til ham;

„Nu da vi ere alene, saa lad os tale alvorligen sammen, min allerfjæreste Ven.“ — „Alvorligen, Madame?“ sagde la Mole. — „Eller fortroligen... naa, synes De bedre om det? Fortroligheden kan godt have alvorlige Ting at afhandle, især en Dronnings Fortrolighed.“ — „Lader os da tale... om disse alvorlige Ting; men paa den Betingelse, at Deres Majestæt ikke vil blive vred over det forrykte Snak, jeg fortæller Dem.“ — „Jeg vil kun blive vred over een Ting, la Mole; nemlig naar De kalder mig Madame eller Deres Majestæt. For Dem, min Ven, hedder jeg kun Margrethe.“ — „Ja, Margiete, ja, Margarita,“ sagde den unge Mand, idet han slugte Dronningen med sit Blik. — „Det var ret.“ sagde Margrethe; „altsaa er De jalour, min smukke Herre?“ — „Oh! i den Grad, at jeg glemmer al Fornuft.“ — „Sikke mere!“ . . . — „I den Grad, at jeg bliver rasende, Margrethe.“ — „Og paa hvem er De jalour, lad mig høre?“ — „Paa hele Verden.“ — „Men især?“ — „For det Første paa Kongen.“ — „Jeg troede, at De, efter hvad de har seet og hørt, kunde være reelig fra den Side.“ — „Dernæst paa denne de Mony, som jeg imorges har seet for første Gang, og som

jeg, iaften finder allerede paa en saa fortrolig Fod med Dem!" — „Paa Herr de Mony?" — „Ja" — „Og hvem giver Dem disse Formodninger med Hensyn til Herr de Mony?" — „Hør . . . jeg har gjenkjendt ham paa hans Figur, paa hans Haars Farve paa en naturlig Følelse af Had; det er ham, som igaarmorges var hos Hertugen af Alencon." — „Nu vel, hvorledes staaer det i Forbindelse med mig?" — „Det er det jeg ikke kan vide; men, Madame, vær i ethvert Tilfælde aabenhjertig i Mangel af en anden Følelse har en Kjærlighed som min vel Ret til at fordre Aabenhjertighed til Gjengjæld. See, jeg knæler ved Deres Fodder. Dersom det De har for mig, kun er en flygtig Følelse, saa giver jeg Dem Deres Tro, Deres Løfter tilbage; jeg gjør Afkald paa Hertugen af Alencons Naade og paa min Charge som Cavallcer, og jeg vil lade mig dræbe ved Rochelle's Beleiring, dersom Kjærligheden ikke har dræbt mig, forend jeg naaer dertil." —

Margrethe horte smilende paa disse henrykkende Ord og fulgte med Dinene denne yndefulde Handling; idet hun dernæst stottede sit Skionne, drømmende Hoved paa sin brændende Haand, sagde hun:

„De elsker mig?“ — „Oh! Madame, mere end mit Liv, mere end min Salighed, mere end Alt; men De, De... De elsker mig ikke.“ — „Stakkels Uffindige!“ mumlede hun. — „Nu! ja, Madame,“ raabte la Mole, bestandigen for hendes Fødder, „jeg har sagt Dem, at jeg var det.“ — „Deres Liv beroer altsaa for en Deel paa Deres Kjærlighed, fjære la Mole?“ — „Det beroer ene paa den, Madame, ene og alene.“ — „Nu vel! jeg underordner alt Andet denne Kjærlighed.“ — „De elsker mig altsaa? De vil forblive i min Nærhed?“ — „Min eneste Ven til Gud er, at han aldrig vil fjerne mig fra Dem.“ — „Nu vel! De skal ikke forlade mig; jeg trænger til Dem, la Mole.“ — „De trænger til mig! Solen trænger til St. Hansormen!“ — „Dersom jeg siger Dem, at jeg elsker Dem, vil De da være mig fuldkommen hengiven?“ — „Nu! er jeg det ikke allerede, Madame, og det aldeles fuldkommen?“ — „Jo, men De tvivler, Gud forlade mig, endnu!“ — „Oh! jeg har Uret, jeg er utaknemlig, eller snarere, som jeg har sagt, og som De har gjentaget, jeg er forrykt. Men hvorfor var Hr. de Mony hos Dem i Aften? Hvorfor har jeg seet ham imorges hos Hertugen af Allen-

con? Af hvad Grund bær han denne firsebærrode Skappe, denne hvide Fjær, hvorfor søger han at efterabe min Holdning?" . . . — „Ulykkelige!“ sagde Margrethe, „Ulykkelige, som kalder sig jaloux, og som ikke har gjettet! Veed De, la Mole, at Hertugen af Alencon vilde dræbe Dem med sin egen Kaarde imorgen, dersom han vidste, at De er her, iasten, for mine Fodder, og at jeg, istedetfor at jage Dem fra denne Plads, siger til Dem: Bliv hvor De er la Mole; thi jeg elsker Dem, min smukke Ridder; hører De? jeg elsker Dem! Nu vel! ja, jeg gjentager det, han vilde dræbe Dem!“ — „Store Gud!“ raabte la Mole, idet han kastede sig tilbage og imedens han betragtede Margrethe med Skulde, „Skulde det være mueligt?“ — „Alt er mueligt, min Ven, i vore Tider og ved dette Hof. Nu, et eneste Ord. Det var ikke for min Skyld, at Hr. de Morny kom til Louvre, flædt i Deres Skappe og, ligesom De, med Kraven op over Dreene. Det var for Hertugen af Alencons Skyld. Men da jeg ikke var underrettet derom, antog jeg ham for Dem, førte jeg ham herind, i den Tro, at det var Dem, taledede jeg med ham, i den Tro, at det var Dem. Han er i Besiddelse af vor Hemmelighed, la Mole,

De maa altsaa skaane ham." — „Seg vil hellere dræbe ham," sagde la Mole, det er simplere og og tillige sikkrere." — „Og jeg, min brave Ridder," sagde Dronningen, „jeg vil hellere, at han skal leve, og at De faaer Alt at vide, thi hans Liv er os ikke alene nyttigt men ogsaa nødvendigt. Hør mig og vei vel Deres Ord, førend De svarer mig: elsker De mig tilstræffeligen, la Mole, for at glæde Dem, dersom jeg virkeligen blev Dronning, det vil sige Herskerinde over et virkeligt Kongerige?" — „Ak! Madame," raabte la Mole, „jeg elsker Dem tilstræffeligen for at ønske, hvad De ønsker, skulde dette Ønske endog gjøre mit hele Liv ulykkeligt." — „Nu vel! vil De hjælpe mig med at realisere dette Ønske, som vil gjøre Dem endnu lykkeligere?" — „Oh! jeg vil miste Dem, Madame," raabte la Mole, idet han skjulte sit Ansigt i sine Hænder. — „Nei, tværtimod; istedetfor at være den første af mine Tjenere, vil De blive den første af mine Undersaatter. Det er det Hele." — „Oh! ingen Interessse . . . ingen Ergjerrighed, Madame . . . beskæmmer De ikke selv den Følelse, jeg nærer for Dem . . . Hengivenhed, kun Hengivenhed," — „Edle Natur,"

sagde Margrethe. „Nu vel, jeg tager mod din Hengivenhed, og jeg skal vide at gjengjelde den.“

Og hun rækkede ham begge sine Hænder, som la Mole trykkede i sine.“

„Nu vel?“ — sagde hun. — „Nu vel! ja,“ svarede la Mole, „ja Margrethe, jeg begynder at fatte denne tomme Plan, om hvilken man allerede taledes hos andre Huguenotter for Bartholomæusnatten; denne Plan, for hvis Udførelse jeg, ligesom saa mange Andre mere værdige end jeg, blev sendt til Paris. Dette virkelige Kongerige Navarra, som skal træde istedetfor et fingeret Kongerige, længe De med Begjærlighed efter, og Kong Henrik tilskynder Dem dertil. De Mony conspirerer med Dem, ikke sandt? Men hvad har Hertugen af Alencon at bestille i hele denne Affaire? Hvor findes der i alt Dette en Throne til ham? Jeg seer ingen. Er Hertugen af Alencon desuden tilstræffelig Deres . . . Ven for at staae Dem bi i Alt dette, og det uden at fordre Noget til Gjengjæld for den Fare, han udsætter sig for?“ — „Hertugen, min Ven, conspirerer for sin egen Regning. Lad ham kun blive skuffet; hans Liv svarer os for vort,“ — „Men jeg, som tilhører ham, kan jeg

forraade ham?" — „Forraade ham? og i hvad Henseende vil De forraade? Hvad har han betroet Dem? Er det ikke ham, som har forraadt Dem ved at give de Mony deres Kappe og deres Hat som et Middel til at komme ind til ham? De tilhører ham, siger De. Tilhørte De da ikke mig, min Herre, ferend De kom til at tilhøre ham? Og har han givet Dem et større Beviis paa Benskab, end det Beviis, De har paa min Kjærlighed?"

La Mole rejste sig bleg og ligesom truffen af et Lyn.

„Oh!" mumlede han, „Coconna's sagde det nok til mig. Intriguen vikler mig ind i sine Folder. Den vil kvæle mig." — „Nu?" spurgte Margrethe. — „Nu vel!" sagde la Mole, „her er mit Svar! Man paastaar, og jeg har hørt det sige i den modsatte Ende af Frankrig, hvor Deres saa berømte Navn og det saa almindelige Rygte om Deres Skjønhed havde let berørt mit Hjerte, som et tomt Dnske efter det Ubekjendte; man paastaaer, at De undertiden har elsket, og at Deres Kjærlighed altid har været dødbringende for Gjenstandene for Deres Kjærlighed, saa at Døden, der uden Tvivl har været jaloux paa dem næsten altid har berøvet

Dem dem . . . Afbryd mig ikke, o Margarita! thi man tilføier ogsaa, at De opbevarer disse trofaste Benner's Hjerter i Gulddaafer, *) og at de undertiden skjænker disse sørgelige Levninger et melanfolsk Smil, et fromt Blik."

„De sukker, min Dronning, der kommer virfeligen Taarer i Deres Dine. Nu vel! gjør mig til den meest elskede og lykkeligste af Deres Favoriter. Paa de Andre har De gjennemboret Hjertet og De gjemmer dette Hjerte; ved mig gjør De mere, De giver mit Hoved til Priis . . . Nu vel! Margrethe, sværg mig til for Billedet af den Gud, som netop paa dette Sted har frelst mit Liv, sværg mig til, at dersom jeg deer for Dem, hvilket en mørk Forudsølelse siger mig, sværg mig da til, at De vil gjemme mit Hoved, naar Boddelen har skilt

*) Hun bar et Understjort, i hvilket der rundt omkring var anbragt smaa Lommer, i hver af hvilke hun gjemte en Daafe hvori Hjertet af en af hendes afdøde Elskere forvaredes, thi hun bar stor Omsorg for at lade Hjer'et indbalsamere, saasnart de døde. Dette Stjort hængte hver Asten bag Ryggen af hendes Seng paa en Krog, som luffede Forhænget. (Talle-mant des Réaux. Fortællingen om Margrethe af Valois).

det fra mit Legeme, for undertiden at lade Deres Blif dvæle derpaa; sværg Margrethe, og Loftet om en saadan Belønning af min Dronning vil efter Omstændighederne gjøre mig stum, gjøre mig til Forræder, gjøre mig feig, det vil sige aldeles hengiven, saaledes som den bør være det, der er foretrukken af Dem og er Deres Bundsforsvandt."

"O sørgelige Galskab!" sagde Margrethe, "o fatale Tanke!" — "Esværg . . ." — "Skal jeg sværge?" — "Ja, ved dette Kors paa dette Solvskrin. Sværg." — "Nu vel!" sagde Margrethe, "dersom, hvilket Gud forbyde, Dine mørke Forudsølesser skulde gaae i Opfyldelse, min smukke Ridder, sværger jeg Dig til ved dette Kors, at Du, levende eller død, skal være i min Nærhed, saalænge jeg selv lever; og dersom jeg ikke kan frelse Dig i den Fare, i hvilken Du styrter Dig for min Skyld, for mig alene, det veed jeg, saa kjenker jeg Dig, i det mindste Din stakkels Sjæl den Trost, som Du forlanger, og som Du saa vel vil have fortjent."

"Et Ord endnu, Margrethe. Nu kan jeg døe thi har jeg ingen Frygt for min Død, men jeg kan ogsaa leve, vor Sag kan lykkes. Kongen af Navarra kan blive Konge, De kan blive Dronning,

da vil Kongen føre Dem med sig; dette Løfte om Separation, som De have indgaaet, vil engang blive brudt og medføre vor Separation. Nu vel, Margrethe, kjære, heitelskede Margrethe, med et eneste Ord har De beroliget mig med Hensyn til min Død, bortjag nu med et eneste Ord enhver Frygt af mit Liv.

„D! frygt Intet,“ raabte Margrethe, idet hun atter lagde Haanden paa Korset ovenpaa det lille Skriin! dersom jeg reiser, skal Du følge mig, og dersom Kongen nægter at tage Dig med, saa vær vis paa, at jeg ikke reiser.“ — „Men De vil ikke vove at gjøre Modstand?“ — „Min elskede Hyacinth,“ sagde Margrethe, „Du kjender ikke Henrik: Henrik tænker i dette Di. blif kun paa een Ting, nemlig at blive Konge, og for dette Ønske vilde han i dette Dieblif opoffre Alt, hvad han besidder, og af større Grund det, han ikke besidder. Adieu!“

Fra denne Aften at regne var la Mole ikke længer en almindelig Favorit, og han kunde gaae opreist med det Hoved, hvilket der, baade nu og efter Døden, var forbeholdt en saa behagelig Fremtid.

Dog sænkede hans Pande sig undertiden mod Jorden, hans Kind blev bleg og alvorlige Betragt-

ninger traf Rynker imellem den, fordums saa mun-
tre, nu saa lykkelige, unge Mand's Dienbryn!

XV.

Guds Haand.

Henrik havde sagt til Madame de Sauve, idet han forlod hende:

„Gaa tilsengs, Charlotte. Lad som om De er alvorligen syg, og modtag Sngen under nogetso-
helst Paaskud den hele Dag imorgen.“

Charlotte adled uden at gjøre sig Rede for den Grund, Kongen havde til at anbefale hende dette. Men hun begyndte at vænne sig til hans excentriske Tilboieligheder, som man vilde sige i vore Dage, og til hans Fantaisie, som man dengang sagde.

Søvrigt vidste hun, at Henrik gjemte Hemmeligheden i sit Hjerte, hvilken han ikke betroede No-
gen; Planer i sit Hoved, hvilke han frygtede for at meddele endog i sine Drommerier, saa at hun ad-

led hans Willie i Alt, vis paa, at hans meest forunderlige Idee havde en Hensigt.

Allerede om Aftenen flagede hun derfor til Dariole over en stærk Hovedpine, der ledsagedes af en Svingelighed. Dette var de Symptomer, som Henrik havde anbefalet hende at anføre.

Den næste Dag lod hun som om hun vilde staae op, men neppe havde hun sat Foden til Gulvet, førend hun flagede over en ualmindelig Mæthed og lagde sig atter.

Denne Upasselighed, som Henrik allerede havde meddeelt Hertugen af Alencon, var den første Nyhed, man bragte Catharine, da hun med en rolig Mine spurgte, hvorfor Madame de Sauve ikke indfandt sig ved hendes Paaklædning.

„Hun er syg!“ svarede Madame de Lorraine, som var tilstede. — „Syg!“ gjentog Catharine uden at en Muskel i hendes Ansigt antydede den Interesse, dette Svar havde for hende. „Hun er vel lidt doven.“ — „Nei, Madame,“ gjentog Prindsessen. „Hun flager over en voldsom Hovedpine og en Mæthed, som forhindrer hende i at gaae.“

Catharina svarede Intet, men uden Tvivl for at skjule sin Glæde vendte hun sig mod Vinduet,

og, da hun saae Henrik, som gik tværs over Gaarden, efterat hans Samtale med de Mony var tilende, reiste hun sig for bedre at betragte ham, og, dreven af denne Samvittighed, som bestandigen, skjøndt usynligen bevæger sig i det Underste af de meest forhærdede Hjerter, spurgte hun sin jourhavende Officeer: „Synes De ikke at min Søn Henrik er blegere end sædvanligen?“

Det var aldeles ikke Tilfældet, Henrik var i stærk aandelig Bevægelse, men fuldkommen legemlig rask. Lidt efter lidt traf de Personer, som efter Sædvane vare tilstede ved Enkedronningens Paaflødning, sig tilbage, kun tre eller fire, som vare mere familierede end de andre, forbleve i Bærelset, Den utaalmodige Catharina sendte ogsaa disse bort. idet hun sagde, at hun vilde være alene.

Da den sidste af hendes Hoffolk var gaaet, lukkede Catharina Døren i, og idet hun gik hen til et hemmeligt Skab, som var skjult i Panelet, aabnede hun Døren, som gik op i en Fuge i Træværket og udtog en Bog, hvis forslidte Blade tydede paa, at den ofte blev brugt.

Hun lagde Bogen paa et Bord, aabnede

den ved Hjælp af et Bogmærke, støttede Albuen paa Bordet og Hovedet paa Haanden.

„Jo, ganske rigtigt,“ mumlede hun, medens hun læste; „Hovedpine, almindelig Afkræftelse, Dønsmerter, Gummernes Opsvulning. Endnu har man kun talt om Hovedpinen og Afkræftelse . . . de andre Symptomer ville snart vise sig.“ Hun vedblev. „Derpaa begynder Inflammationen i Halsen, den strækker sig til Mave, omringer Hjertet, ligesom med en Cirkel af Ild og spalter Hjernen, ligesom et Tordenslag.“

Hun gjentog det ganske sagte, derpaa gik hun videre, men med halv høi Stemme:

„Sex Timer til Feberen; tolv Timer til den almindelige Inflammation; tolv Timer til Koldbranden; sex Timer til Dødskampen; i Alt sex og tredive Timer.“ Derpaa sagde hun: „Nu antage vi, at Opøsningen vil medtage længere Tid end Sygdommens Udviſling, og at der istedetfor sex og tredive Timer vil medgaae fyrretyve, endog otte og fyrretyve; ja! otte og fyrretyve Timer maae være tilstrækkelige. Men Henrik, hvorledes kan det være, at han endnu er paa Benene? Det kommer deraf, at han er Mand, at han har et stærkt Tempera-

ment, maaskee deraf, at han muligen har druffet efter at have kyssset hende og mueligen astørret sine Læber efter at have druffet."

Catharina længtes med Utaalmodighed efter Middagstiden. Henrik spiste hver Middag ved Kongens Bord. Han indfandt sig, flagede paa sin Side over stikkende Smertes i Hjernen, spiste ikke og traf sig strax efter Maaltidet tilbage, idet han sagde, at han, da han havde vaaget en Deel af den forløbne Nat, følte en stærk Trang til at sove.

Catharina hørte Henriks vaklende Skridt fjerne sig og lod ham følge. Man kom tilbage med den Besked til hende, at Kongen af Navarra havde lagt Beien til Madame de Sauves Bærelse.

„Henrik," sagde hun ved sig selv, „vil iaften hos hende finde sin Død, som et uhykkeligt Tilfælde maaskee endnu har forhindret."

Kongen af Navarra var virkelig gaaet til Madame de Sauve, men for at paalægge hende, at vedblive at spille sin Rolle.

Den næste Dag forlod Henrik ikke hele Morgenstunden sit Bærelse og viste sig heller ikke ved Kongens Taffel.

Madame de Sauve, sagde man, blev slettere og slettere, og Rygtet om Henriks Sygdom, der udbredtes af Catharina selv, kom omkring, ligesom en af disse Forudsølelser, for hvilke Ingen kan gjøre sig Rede, men som vi faae igjennem den Luft, vi indaande.

Catharina var henrykt; fra den foregaaende Aften indtil Morgenstunden havde hun været foruden Ambrosius Paré, som hun havde sendt en af sine Yndlingskammertjenere tilhjelp, der laae syg i Saint-Germain; hun behøvede derfor en Mand, som skulde kaldes til Madame de Sauve og til Henrik, og denne Mand skulde ikke sige Andet end hvad hun ønskede. Dersom imod al Forventning en eller anden Læge blandedes deri og dersom en eller anden Erklæring om Forgiftning vilde ryste dette Hof, hvor allerede saamange lignende Erklæringer havde gjenlydt, saa stoledes hun stærkt paa den Mistanke der vilde falde paa Margrethes Jalousie med Hensyn til hendes Mand's Kjærlighedsforstaaelser. Man erindrer at hun paa Lykke og Fromme havde talt meget om denne Jalousie, som ved flere Leiligheder var kommet for Dagen, f. Ex. paa Prome-

naden til Hvidtjornen, hvor hun i flere Personers Nærværelse havde sagt til sin Datter:

„De er altsaa meget jaloux, Margrethe?“

Hun imedesaae derfor med et forstilt Ansigt det Dieblif da Døren vilde gaae op, og da en eller anden aldeles bleg og forfærdet Tjener vilde træde ind og raabe:

„Deres Majestæt! Kongen af Navarra doer, og Madame de Sauve er død.“

Kloffen var fire om Eftermiddagen. Catharina nød et Slags Besperkost i et Bærelse, hvor hun havde en Samling af Fugle, og hvor hun i dette Dieblif smuldrede nogle Tvebaffer til nogle sjeldne Fugle, som hun madede med egen Haand. Skjøndt hendes Ansigt var roligt som sædvanligen, ja endog mørkt, bankede hendes Hjerte ved den mindste Støi.

Døren gif pludseligen op.

„Madame,“ sagde den jourhavende Officeer, „Kongen af Navarra er“ . . . — „Sng?“ afbrød Catharina ham hurtigt. — „Nei, Madame, Gud være lovet! og Hans Majestæt synes at befinde sig meget vel.“ — „Hvad vil De da sige?“ — „At Kongen af Navarra er her.“ — „Hvad vil han

mig?" — „Han bringer Deres Majestæt en overordentlig sjelden lille Ab.“

I dette Dieblif traadte Henrik ind med en Kury i Haanden, Hjærtegnende en lille Ab, som laae i denne Kury. Henrik smiløde, idet han traadte ind og syntes aldeles bestjæstiget med det nydelige lille Dyr, han bragte; men, saa bestjæstiget han syntes, undgik Catharinas første Diekast ham dog ikke, hvilket var ham nok under disse vanskelige Omstændigheder. Catharina var meget bleg, hvilken Blegghed tiltog, jo tydeligere hun bemærkede Sundhedens Rodme paa den unge Mand's Kinder, da denne mere og mere nærmede sig hende.

Enkedronningen vidste ikke, hvad hun skulde tænke. Hun modtog Henriks Gave mekanisk, blev ængstlig, sagde ham en Compliment over hans gode Udseende og tilfoiede:

„Det glæder mig saameget mere at see Dem saa vel, min Søn, som jeg havde hørt fortælle, at De var syg, og at De, om jeg erindrer rigtigt, har beklaget Dem i min Nærværelse over et Gledbefindende; men nu begriber jeg,“ tilfoiede hun, idet hun forsøgte at smile, „det var kun et Paaskud for at kunne trække Dem ud af vort Selskab.“ — „Jeg

har virkelig været meget syg, Madame," svarede Henrik; „men et, i vore Vjerge brugeligt Lægemiddel, som min Moder har lært mig, har hævet dette Ildebefindende.“ — „Ah! faaer jeg ikke en Receipt derpaa, Henrik?" sagde Catharina, idet hun denne Gang smilede virkelig, men med en Ironie, som hun ikke kunde skjule. „En eller anden Modgift," mumlede hun; „vi ville tænke derover, eller snarere, nei. Ved at see Madame de Sauve syg har han faaet Mistanke. Isandhed! man skulde troe, at Guds Haand vaagede over dette Menneske.“

Catharina iøndesaae Natten med Utaalmodighed. Madame de Sauve lod sig aldeles ikke see. Ved Spillebordet spurgte hun til hendes Befindende; man svarede hende, at hendes Lidelser tiltog bestandigen. Hele Aftenen var hun urolig, og man spurgte sig selv ængstligt, hvilke Tanker der kunde sætte dette, ellers saa rolige Ansigt i stor Bevægelse.

Enhver gik til Sit. Catharina lod sig afløde af sin qvindelige Dmgivelse og gik tilsengs; derpaa, da Alle sov i Louvre, reiste hun sig, iførte sig en lang, sort Morgenkjole, tog en Lampe, udledte den Nøgle, som aabnede Madame de Sauves Dør, og gik op til sin Hofdame.

Havde Henrik forudseet dette Besøg? var han beskæftiget hos hende? var han skjult et eller andet Sted hos hende? kort sagt, var den unge Kone alene?

Catharine aabnede Døren forsigtigt, gik igjennem Forværelset, traadte ind i Salen, satte Lampen paa et Meubel, thi der brændte en hos den Syge, og, lig en Skygge, listede hun sig ind i Sovværelset.

Dariole, som laae henstrakt i en stor Lænestol, sov tæt ved sin Herkerindes Seng.

Denne Seng var aldeles tilluftet med Gardiner. Den unge Kones Aandedræt var saa let, at Catharine et Dieblif troede, at hun ikke aandede længer.

Endeligen hørte hun et let Suf, og med en ondskabssfuld Glæde trak hun Gardinet tilside for selv at overbevise sig om den frygtelige Gifts Virkning, medens hun forud skjælvede ved Synet af denne sortblaa Blegthed eller af denne fortærende Purpurrodme, fremkaldt ved en efter hendes Dunke dødelig Feber; men istedet for alt Dette sov den skønne, unge Kone roligt medens Dinene paa en let Maade vare sukkede ved deres hvide Dienlaage, den rosenrøde Mund halvaaben, den fugtige Kind paa en

yndig Maade støttet paa en af hendes skønne, runde Arme, medens den anden, frisk og hvid, laae henover det carmoisinrøde Damast, der tjente hende til Bedækning. Paa hendes Læbe hvilede endog et Smil, som uden Tvivl fremkaldtes ved en eller anden yndig Drom, og hendes Kinds Farve vidnede om et fuldkomment Velbefindende.

Catharina kunde ikke afholde sig fra at udstøde et af Overraskelse fremkaldt Skrig, som vækkede Dariole for et Dieblif.

Enkedronningen skjulte sig bag Sengegardinerne.

Dariole aabnede Dinene; men overvældet af af Søvn, endog uden i sin halvsovende Tilstand at gjøre sig Rede for Grunden til sin Opvaagning, lod den unge Pige sit trætte Dielaag atter glide i og sov igjen ind.

Catharina traadte nu frem fra Gardinet, og idet hun lod sit Blik løbe omkring i Stuen, saae hun paa et lille Bord en Flaske med spansk Vin, Frugter, Sukkergodt og to Glas. Henrik maatte have spist tilaften hos Baronessen, som vicensynligen befandt sig lige saa vel, som han.

Catharina gif strax hen til Toiletbordet og tog den lille Solvdaase, af hvilken en Trediedeel var

forbrugt. Det var ganske den samme, eller idetmindste Mager til den, hun havde sendt Charlotte. Hun tog saameget som en lille Perle paa Spidsen af en Guldnaal, gif tilbage til sit Bærelse og staf det hen til den lille Aube, som Henrik den samme Aften havde givet hende. Loffet af den aromatiske Duft fortærede Dyret det med Begjærlighed, og, efter at have løbet et Par Gange rundt i sin Kury, sov den atter ind. Catharine ventede et Dvarteer.

„Af Halydelen af hvad den nu har spist,“ sagde Catharine, „er min Hund Brunot død efter een Minuts Forleb. Man har spillet mig et Pud. Er det René? René! Det er umueligt. Altsaa er det Henrik: O, fatale Skjæbne! det er tydeligt, eftersom han skal regjere, kan han ikke døe. Men maaskee er det kun Giften, der er uden Kraft; vi ville see, naar vi forsøge Zernet.“

Og Catharina gif tilfængs med en ny Plan i Hovedet, som uden Tvivl var moden den næste Dag; thi den næste Morgen kaldte hun sin jourhavende Officeer, overleverede ham et Brev, befalede ham at bringe det til dets Bestemmelsessted og kun at overgive det i Hænderne paa den, til hvem det var adresseret.

Det var adresseret til Sir Louviers de Maurevet, Capitain for Kongens Petarierer, Gaden de la Cerisaie, i Nærheden af Loihuset.

Ende paa anden Deel.

